

เส้นทางชีวิตของนักโทษหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE LIFE PATHWAY OF RECIDIVIST FEMALE DRUG OFFENDERS

Miss Trynh Phoraksa

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy in Criminology and Criminal Justice

Department of Sociology and Anthropology

FACULTY OF POLITICAL SCIENCE

Chulalongkorn University

Academic Year 2019

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	เส้นทางชีวิตของนักโทษหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด
โดย	น.ส.ตฤณห์ โพธิ์รักษา
สาขาวิชา	อาชญวิทยาและงานยุติธรรม
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ดร.อุนิษา เลิศโตมรสกุล

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต

.....	คณบดีคณะรัฐศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	
.....	ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.อุนิษา เลิศโตมรสกุล)	
.....	กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุมนทิพย์ จิตสว่าง)	
.....	กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วันชัย มีชาติ)	
.....	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(พล.ต.ต.ดร.พรชัย ชันดี)	

6081364424 : MAJOR CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE

KEYWORD: Female offender, Juvenile, Recidivism, Drug abuse, Substance abuse, Life pathway

Trynh Phoraksa : THE LIFE PATHWAY OF RECIDIVIST FEMALE DRUG OFFENDERS. Advisor: Assoc. Prof. UNISA LERDTOMORNSAKUL, Ph.D.

The Life Pathway of Recidivist Female Drug Offenders is the qualitative research and collected the data from 7 cases of female prisoner at Central Women Correctional Institute. This research aims to study the life pathway of female recidivism in drug offenses since being a child to juvenile and to explore the causes of female recidivism in drug offenses on substance abuse by committing the case since being a child to juvenile. The study was also conducted to examine to plan as proposal for preventive approaches of children, juvenile, and female.

The research findings suggest that the female recidivism in drug offenses at the earliest time since being a child to juvenile caused by factors of ages, family, friends, mental state, economics, education, drug addiction and rehabilitation, respectively. The incentives in ages in using drug, the research found that the younger using drug, the more long-term results which in all case studies have not been treated completely at the first time. That affects recidivism when impunity. The following incentives was family. Lack of carefulness and mutuality with family including with there have no family members to take care or warn affect the case study to be addicted easily. The third incentive was friends. The result found that this was the most motivation to invite friends to use drug. Another incentive was the mental state, the study found that family was the initial point. For instance, dissatisfaction of parents' divorcing caused they show aggression and trouble causing or the case study used to be sexually assaulted by relatives living in the same house These problems have a profound effect on the mental state. And when unable to rely on family members so, turning to friends who have the same problems or turning to drugs can help you get through hard times each day. Therefore, the solution for the case study and other incentives that influence the recidivism, including social conditions, education, drug addiction and rehabilitation and economic conditions, respectively.

This study suggested that the prevention of substance abuse in child, youth and women are first cured of drug addiction as well as adjusting the former punishment together with deployment in accordance with Bangkok Rules. And collaboration of all sections including the government, the private sector and the community, assist monitoring the children's behavior in the community. Involving providing of drug effects by meetings with community members from community leaders. The society must give opportunities to return to society for members that once offender to prevent permanent recidivism problems.

Field of Study: Criminology and Criminal Justice

Student's Signature

Academic Year: 2019

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ที่ปรึกษา
งานวิจัย รองศาสตราจารย์อุนิษา เลิศโตมรสกุล ที่กรุณาให้คำแนะนำปรึกษาตลอดจนปรับปรุงแก้ไข
ข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดีผู้วิจัยตระหนักถึงความตั้งใจจริงและความทุ่มเทของ
อาจารย์และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณกรมราชทัณฑ์ และผู้บัญชาการทัณฑสถานหญิงกลาง ที่ให้ความอนุเคราะห์
เก็บข้อมูลในการวิจัย รวมถึงขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ทุกท่านที่ให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการ
ทำงานวิจัย ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจนทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วง
ไปด้วยดี

อนึ่ง ผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยฉบับนี้จะมีประโยชน์อยู่ไม่น้อย จึงขอมอบส่วนดีทั้งหมดนี้ให้แก่เหล่า
คณาจารย์ที่ได้ประสิทธิประสาทวิชาจนทำให้ผลงานวิจัยเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง และขอมอบความ
กตัญญูกตเวทิตาคุณ แต่บิดามารดา และผู้มีพระคุณทุกท่าน สำหรับข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น
นั้น ผู้วิจัยขออภัยรับเพียงผู้เดียวและยินดีที่จะรับฟังคำแนะนำจากทุกท่านที่ได้เข้ามาศึกษา เพื่อเป็น
ประโยชน์ในการพัฒนางานวิจัยต่อไป

ตฤณห์ โพธิ์รักษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ณ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
1.3 คำถามการวิจัย.....	7
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....	7
1.5 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา	7
1.5.1 ผู้ต้องขังหญิง.....	7
1.5.2 ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ.....	7
1.5.4 คดียาเสพติด.....	8
1.5.5 ช่วงชีวิต (Pathway).....	8
1.5.6 เส้นทางชีวิต.....	8
1.5.7 จุดหักเหในชีวิต.....	8
1.5.8 ผู้ที่มีความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด.....	8
1.5.9 คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด.....	9
1.5.10 "เด็ก" และ "เยาวชน"	9

1.5.11 ผู้ต้องขังหญิง	9
1.5.12 เรือนจำ	9
1.5.13 สถานภาพทางเศรษฐกิจ	9
1.6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม.....	11
2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับ อาชญากรรม	11
2.1.1 ความหมายของอาชญากรรม	11
2.1.2 ประเภทของอาชญากรรม	12
2.1.2.1. แบ่งโดยยึดความร้ายแรงของการลงโทษ.....	12
2.1.2.2. แบ่งโดยยึดบุคคลและทรัพย์สิน	13
2.1.2.3. แบ่งโดยยึดศีลธรรม.....	13
2.2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในสาเหตุการกระทำผิด.....	14
2.2.1 แนวคิดของสำนักคลาสสิก (Classical School)	14
2.2.2 ทฤษฎีป้องกัน (Deterrence Theory)	15
2.2.3 ทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิด (Rational Choice Theory)	15
2.2.4 แนวคิดอาชญาวิทยาของสำนักปฏิฐานนิยม (Positive School)	16
2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาชญากรรมในเด็ก.....	17
2.3.1 ทฤษฎีการขัดเกลากายทางสังคม (Socialization theory)	17
2.3.2 ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association theory).....	17
2.3.3 ทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation Theory).....	18
2.3.4 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)	18
2.4 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำ.....	19
2.4.1 ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bonding Theory).....	19
2.4.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)	20

2.4.3 ทฤษฎีการควบคุมตนเองต่ำ (Low Self-Control Theory).....	21
2.4.4 ทฤษฎีตราบาป (The labeling theory).....	21
2.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเส้นทางชีวิต.....	22
2.5.1 ทฤษฎีอาชญากรรมตามเส้นทางการดำเนินชีวิต (Life-Course of crimes theory) และทฤษฎีเส้นทางชีวิต (Pathway Theory)	22
2.5.2 ทฤษฎีการพัฒนาการของพฤติกรรมอาชญากรรม (Farrington's theory of delinquent development).....	23
2.5.3 ทฤษฎีจุดเปลี่ยนของชีวิต (Age-graded theory).....	24
2.5.4 ทฤษฎีพฤติกรรมอาชญากรรมสองประเภทของมอฟฟิต (Moffitt's dual taxonomy theory)	24
2.6 ข้อมูลสถิติที่เกี่ยวกับการศึกษาเรื่อง "เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดี ยาเสพติด"	26
2.7 ข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (ข้อกำหนดกรุงเทพฯ)	31
2.8 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
2.8.1 การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน	47
2.8.1.1 ผลงานวิจัยในประเทศ	47
2.8.1.1.1 การวิจัยเรื่อง “การกระทำผิดซ้ำหลังพ้นการคุมความประพฤติ” ..	47
2.8.1.1.2 งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดครั้งแรก และการกระทำผิดซ้ำของผู้ป่วยนิติจิตเวช	47
2.8.1.1.3 งานวิจัยเรื่อง การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคม: ศึกษากรณีจังหวัดนครปฐม.....	48
2.8.1.1.4 การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ”.....	48
2.8.1.1.5 งานวิจัยเรื่อง ประสบการณ์ด้านจิตใจในการฟื้นฟูพลังของเยาวชนที่ไม่กระทำผิดซ้ำ.....	49
2.8.1.2 ผลงานวิจัยต่างประเทศ.....	50

2.8.1.2.1 งานวิจัยเรื่อง งานในฐานะจุดเปลี่ยนในหลักสูตรชีวิตของอาชญากร:
รูปแบบระยะเวลาของอายุการทำงานและการกระทำผิดซ้ำ (Work
as a turning point in the life course of criminals: A
duration model of age, employment, and recidivism)... 50

2.8.1.2.2 งานวิจัยเรื่อง การส่งเสริมการป้องกัน: ป้องกันการใช้ยาเยาวชนใน
สวอนซี สหราชอาณาจักรโดยกำหนดเป้าหมายความเสี่ยงและปัจจัย
ป้องกัน (Promoting Prevention: preventing youth drug use
in Swansea, UK, by targeting risk and protective factors)
..... 50

2.8.1.2.3 งานวิจัยเรื่อง การใช้สารในระยะเริ่มต้นโดยผู้กระทำผิดเด็กและ
เยาวชน (Early Substance Use by Juvenile Offenders)..... 51

2.8.1.2.4 งานวิจัยเรื่อง การใช้แอลกอฮอล์และสารเสพติดอื่นๆในกลุ่ม
ผู้กระทำผิดวัยเยาว์ (Alcohol and other drug use among
adolescent detainees) 51

2.8.1.2.6 งานวิจัยเรื่อง จุดสำคัญในช่วงชีวิตที่นำไปสู่การงดเว้นการกระทำผิด:
การศึกษาระยะยาวในผู้กระทำผิดร้ายแรงที่เป็นเยาวชน
(Highlights from Pathways to Desistance: A Longitudinal
Study of Serious Adolescent Offenders)..... 52

2.8.1.2.7 งานวิจัยเรื่อง ความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดเด็กและเยาวชนที่มี
และไม่มีปัญหาการใช้ยาเสพติด และปัจจัยการป้องกันในการกระทำ
ผิดอาญา (Differences between juvenile offenders with
and without substance use problems in the prevalence
and impact of risk and protective factors for criminal
recidivism) 52

2.8.1.2.8 งานวิจัยเรื่อง แนวทางการประเมินความเสี่ยงที่สามารถคาดการณ์ได้
สำหรับผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชนในออสเตรเลีย (The
Predictive Validity of Risk Assessment Approaches for
Young Australian Offenders)..... 53

2.8.1.2.9 งานวิจัยเรื่อง สตรีในระบบยุติธรรมของเด็กและเยาวชน: อิทธิพลต่อการกระทำผิดและการกระทำผิดซ้ำ (Females in the Juvenile Justice System: Influences on Delinquency and Recidivism)	53
2.8.1.2.10 งานวิจัยเรื่อง ศาลยาเสพติดและการอำนวยความสะดวกในจุดเปลี่ยน: ทฤษฎีหลักสูตรพัฒนาชีวิต (Drug Courts and the Facilitation of Turning Points: An Expansion of Life Course Theory).....	53
2.8.1.2.11 งานวิจัยเรื่อง ความแตกต่างในด้านสุขภาพในการใช้ยาและการดื่มแอลกอฮอล์: การศึกษาระยะยาว 12 ปีของเยาวชนหลังถูกคุมขัง (Health Disparities in Drug- and Alcohol-Use Disorders: A 12-Year Longitudinal Study of Youths After Detention) .	54
2.8.1.2.12 งานวิจัยเรื่อง ประสบการณ์ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดแต่ละปัจเจกที่มีต่อกลุ่มเพื่อนและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม (Adolescent Female Offenders' Subjective Experiences of How Peers Influence Norm-Breaking Behavior).....	54
2.8.2 การกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง.....	54
2.8.2.1 ผลงานวิจัยในประเทศ	54
2.8.2.1.1 งานวิจัยเรื่อง การกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง	54
2.8.2.2 ผลงานวิจัยต่างประเทศ	55
2.8.2.2.1 งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมายซ้ำในผู้หญิง (Factors Related to Recidivism Among Delinquent Females at a State Correctional Facility)	55
2.8.2.2.2 งานวิจัยเรื่อง การแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมของเด็กผู้หญิง (Is Girls' Misbehavior Misrepresented?).....	55
2.8.2.2.3 งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทฤษฎีและการรักษาผู้กระทำผิดเด็กและเยาวชนหญิงที่ใช้สารเสพติด (The Development of Theory	

and Treatment with Substance Abusing Female Juvenile Offenders).....	56
2.8.2.2.4 งานวิจัยเรื่อง ความผิดทางอาญาของสตรี: ภาพรวมของการใช้ยาของผู้หญิงและพฤติกรรมที่กระทำผิดกฎหมาย (The Female Criminal: An Overview of Women’s Drug Use and Offending Behavior).....	56
2.8.2.2.5 งานวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ของอัตราการกระทำผิดซ้ำที่สูงขึ้นในนักโทษหญิง: การศึกษาเชิงสำรวจ (Correlates of Higher Rates of Recidivism in Female Prisoners : An Exploratory Study).....	56
2.8.2.2.6 งานวิจัยเรื่อง ผู้กระทำผิดเด็กและเยาวชนหญิง: การกำหนดในระยะเริ่มต้น - การโจมตีเส้นทางสู่การกระทำผิด (Female Juvenile Offenders: Defining an Early-Onset Pathway for Delinquency).....	57
2.8.2.2.7 งานวิจัยเรื่อง ยาเสพติดและอาชญากรรม: กรณีศึกษาผู้ต้องขังหญิงที่ถูกคุมขัง (Drugs and Crime: A Study of Incarcerated Female Offenders).....	57
2.8.2.2.8 งานวิจัยเรื่อง การกระทำผิดซ้ำของนักโทษหญิง: การวิเคราะห์ระดับทุติยภูมิ ของ BJS ปี 1994 (สำนักสถิติยุติธรรม) (Recidivism among Female Prisoners: Secondary Analysis of the 1994 BJS (Bureau of Justice Statistics)) Recidivism Data Set (การกระทำผิดซ้ำในหมู่ผู้ต้องขังหญิง โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากสำนักงานสถิติปี 1994).....	58
2.8.2.2.9 งานวิจัยเรื่อง ความเข้าใจของผู้กระทำผิดหญิง (Understanding the Female Offender).....	58
2.8.2.2.10 งานวิจัยเรื่อง การใช้สารเสพติดและเพศ (Drug Use and Gender).....	58

2.8.2.2.11 งานวิจัยเรื่อง การแทรกแซงทางคลินิกที่ลดการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มผู้กระทำความผิดหญิง: การทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ (Clinical Interventions that Reduce Recidivism among Female Offender: A Systematic Review) (การรักษาทางการแพทย์ที่ช่วยลดการกระทำผิดซ้ำในหมู่ผู้กระทำความผิดหญิง).....	59
2.8.2.2.12 งานวิจัยเรื่อง “ฉันยอมรับว่าฉันไม่มีใคร”: หญิงสาว, ความยุติธรรมของเยาวชนและความคาดหวังของความรับผิดชอบระหว่างกลับเข้าสู่สังคม (“I Accept that I Have Nobody”: Young Women, Youth Justice, and Expectations of Responsibility during Reentry)	59
2.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	60
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	61
3.1 วิธีดำเนินการวิจัย.....	61
3.1.1 การศึกษาจากเอกสาร (Documentary Study).....	61
3.1.2 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview).....	61
3.2 รูปแบบการวิจัย	62
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย (Research Tools).....	63
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	63
3.5.1 กรณีศึกษา (case study).....	63
3.5.1.1 วิธีการติดต่อและการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย	63
3.5.1.2 วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก	64
3.5.1.3 เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	65
3.5.1.4 เกณฑ์การคัดออกกลุ่มตัวอย่าง	65
3.5.2 การสัมภาษณ์.....	65
3.4.2.1 การสัมภาษณ์เชิงลึก.....	65
3.6 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ.....	66

3.7 การตรวจสอบข้อมูล.....	66
3.9 หลักจริยธรรมการทำวิจัยในคน.....	66
3.10 แผนการดำเนินการวิจัย.....	67
บทที่ 4 ผลการศึกษาและการอภิปรายผลการศึกษา.....	68
ส่วนที่ 1 : ผลการศึกษาข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 กรณีศึกษา.....	68
กรณีศึกษาที่ 1 : นางสาวจ๊ับ (นามสมมติ).....	68
กรณีศึกษาที่ 2 : นางสาวน้ำ (นามสมมติ).....	80
กรณีศึกษาที่ 3 : นางโม (นามสมมติ).....	94
กรณีศึกษาที่ 4 : นางสาวแป้ม (นามสมมติ).....	109
กรณีศึกษาที่ 5 : นางมาย (นามสมมติ).....	127
กรณีศึกษาที่ 6 : นางสาวเจน (นามสมมติ).....	141
กรณีศึกษาที่ 7 : นางสาวอาย (นามสมมติ).....	161
ส่วนที่ 2 การสรุปลักษณะสำคัญที่ได้จากผลการศึกษา.....	183
1. มุลเหตุจูงใจที่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่าง.....	183
2. มุลเหตุจูงใจที่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง.....	186
3. การกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง.....	187
4. พฤติกรรมการยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดของกลุ่มตัวอย่าง.....	188
5. ภูมิหลังและครอบครัวในวัยเด็กของกลุ่มตัวอย่าง.....	190
6. ชีวิตและครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง.....	194
ส่วนที่ 3 : การอภิปรายผลการศึกษา.....	194
1. เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด.....	194
2. มุลเหตุจูงใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรมในเด็ก.....	196
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	205
ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษา.....	205

ส่วนที่ 2 เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำ.....	206
ปัญหาและข้อจำกัดของการศึกษา.....	208
ข้อเสนอแนะในการศึกษา.....	209
ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป.....	210
บรรณานุกรม.....	211
ประวัติผู้เขียน.....	220

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 10 อันดับของประเภทคดีที่มีจำนวนผู้ต้องขังสูงสุดที่มีตัวอยู่	26
ตารางที่ 2 แสดงสถิติผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย สํารวจโดย World Prison Brief THAILAND... 29	29
ตารางที่ 3 แสดงอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง ประเภทคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท).....	30
ตารางที่ 4 สถิติจำนวนเด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกส่งมาควบคุมตัวเพื่อการตรวจพิสูจน์ตามพ.ร.บ. ฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ในสถานพินิจฯ ที่มีสถานแรกรับเด็กและเยาวชน จำนวน 33 แห่ง จำแนกตามประเภทของยาเสพติดและฐานความผิด ปีงบประมาณ พ.ศ. 2561	31
ตารางที่ 5 มูลเหตุจูงใจที่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่าง	184
ตารางที่ 6 มูลเหตุจูงใจที่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง.....	186
ตารางที่ 7 การกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง.....	187
ตารางที่ 8 พฤติกรรมการยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดของกลุ่มตัวอย่าง.....	188
ตารางที่ 9 ภูมิหลังและครอบครัวในวัยเด็กของกลุ่มตัวอย่างการศึกษาเชิงคุณภาพ.....	190
ตารางที่ 10 ชีวิตและครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่างการศึกษาเชิงคุณภาพ .	193

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 ส่วนประกอบของการควบคุมทางสังคม	20
ภาพที่ 2 สถิติผู้ต้องขังหญิงจากราชทัณฑ์ทั่วประเทศ พ.ศ.2552-2562	27
ภาพที่ 3 อันดับประเภทคดี ที่มีอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัว.....	27
ภาพที่ 4 กรอบแนวคิดในการวิจัย	60
ภาพที่ 5 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ ของกรณีศึกษาที่ 1	78
ภาพที่ 6 แสดงเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำ ผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 2	91
ภาพที่ 7 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ ของกรณีศึกษาที่ 2	92
ภาพที่ 8 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ ของกรณีศึกษาที่ 3	107
ภาพที่ 9 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ ของกรณีศึกษาที่ 4	124
ภาพที่ 10 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ ของกรณีศึกษาที่ 4	125
ภาพที่ 11 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ ของกรณีศึกษาที่ 5	139
ภาพที่ 12 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ ของกรณีศึกษาที่ 6	159
ภาพที่ 13 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ ของกรณีศึกษาที่ 7	180

ภาพที่ 14 แสดงเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 7 (ต่อ)..... 181

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย เป็นปัญหาอย่างต่อเนื่องเรื่อยมาและมีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะปัญหาการกระทำผิดในระดับคดีอาญา โดยจากการสำรวจของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่าคดีที่มีสถิติการกระทำผิดสูงสุดในเด็กและเยาวชนคือคดีเกี่ยวกับยาเสพติด โดยคดีเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นเป็นคดีที่มีสถิติเด็กชายและเด็กหญิงกระทำผิดมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คดีกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นอันดับสอง และคดีเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นยังคงเป็นคดีที่เด็กและเยาวชนมีการกระทำผิดซ้ำมากที่สุดเช่นกัน ทั้งนี้จากการจำแนกการกระทำผิดของกรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนพบว่าการกระทำผิดในคดีอื่น ๆ มีพื้นฐานมาจากคดียาเสพติดเป็นหลัก เมื่อมีการเกี่ยวข้องกับยาเสพติดแล้วมักจะก่อให้เกิดการขยายการทำความผิดและต่อเนื่องไปยังอาชญากรรมอื่น ๆ ดังนั้นการบำบัดแก้ไขเยียวยาฟื้นฟูจึงจำเป็นต้องทำควบคู่ไปกับการลงโทษเด็กด้วย (ชุลีพร บุตรโคตร, ชนาภานต์ อาหารประชาชาติ, และศุภย์ช่าว TCU, 2556)

ในปัจจุบันสถิติการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่ถูกส่งตัวกลับเข้ามาในสถานพินิจของประเทศต่าง ๆ มีตัวเลขสูงถึงร้อยละ 50 ถึง 60 ซึ่งสัมพันธ์กับสถิติการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในประเทศไทยซึ่งสูงถึงร้อยละ 40 จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะศึกษาหาสาเหตุหรือปฏิรูปการให้ความรู้และฝึกอาชีพในขณะที่ถูกต้องโทษว่าความรู้หรือการฝึกอาชีพในสถานประกอบการสำหรับเด็กนั้นมีความสอดคล้องกับตลาดแรงงานหรือทำให้เด็กที่พ้นโทษออกไป สามารถหางานทำเลี้ยงตนเองและไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำหรือเกี่ยวข้องกับยาเสพติดได้หรือไม่ (กรุงเทพฯธุรกิจ, 2561)

ข้อมูลที่น่าสนใจจากกรมสุขภาพจิต พบว่าเยาวชนไทยที่ก่อคดี โดยจากผลการวิจัยพบว่าร้อยละ 96 ป่วยทางจิตจากยาเสพติด ในขณะที่ปัญหาเด็กและเยาวชนนอกจากจะมีตัวเลขสถิติที่สูงแล้วยังมีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้นในแต่ละปี จากการสำรวจข้อมูลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนปี 2559 มีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีกระทำผิด 30,356 คนเฉลี่ยวันละ 83 คนและเกือบร้อยละ 90 มีอายุ 15 ถึง 18 ปี โดยที่เหลือน้อยอายุ 10 ถึง 15 ปีโดยอันดับที่หนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 41 เป็นคดีเกี่ยวกับยาเสพติดทั้งสิ้น โดยเด็กที่กระทำผิดร้อยละ 96 ป่วยเป็นโรคทางจิตเวชอย่างน้อยหนึ่งโรคสูงกว่าเด็กทั่วไปถึงห้าเท่า ที่พบโดยมากที่สุดคือความผิดปกติของพฤติกรรมการใช้สารเสพติดร้อยละ 84 โรคต่อต้านสังคม (Anti-Social Behaviour) ร้อยละ 34 โรควิตกกังวลและโรคซึมเศร้าอารมณ์แปรปรวนร้อยละ 11 และ 10 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กเริ่มติ่มเหล้า สูบบุหรี่ สูบกัญชาและยาบ้าเมื่อมีอายุเฉลี่ย 7-9 ปี ซึ่งเมื่อเริ่มเสพใน

อายุที่น้อยจะมีแนวโน้มการป่วยทางจิตที่ต้องใช้เวลาบำบัดรักษาที่ยุ่ยากซับซ้อนหรืออาจจะไม่สามารถแก้ไขได้เลย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการก่อคดีของเด็กและเยาวชนที่เกิดจากการเจ็บป่วยทางจิตซึ่งมีสาเหตุมาจากการเลี้ยงดูรวมถึงการใช้ยาเสพติดจึงจำเป็นต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วน (แนวหน้า, 2561)

ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมอยู่ตลอดเวลาทั้งในประเทศไทย และอีกหลายประเทศทั่วโลก ซึ่งปัญหาเหล่านี้ทั้งภาครัฐและภาคประชาชนจำเป็นต้องเร่งแก้ไข และวางแผนรับมืออาชญากรรมรูปแบบใหม่ ๆ อยู่เสมอ เพื่อตั้งรับและป้องกันอาชญากรรมที่ยังไม่เกิดขึ้น รวมถึงต้องร่วมมือกันแก้ไขปัญหาจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นแล้วและยังไม่หมดไปจากสังคม เพื่อไม่ให้อาชญากรรมที่ได้รับการลงโทษแล้วกลับมาก่อทำผิดซ้ำอีก กลายเป็นวงจรอาชญากรรมซ้ำซากที่ไม่มีจุดสิ้นสุด

ปัจจุบันสถานการณ์ผู้ต้องขังล้นคุก เป็นปัญหาที่หลายประเทศทั่วโลกกำลังเผชิญอยู่ รวมถึงประเทศไทยที่มีประชากรในเรือนจำมากเป็นอันดับสามของทวีปเอเชียรองจากประเทศจีนและอินเดีย (The Thailer & The Nation, 2018) จากการแถลงข่าวภาวะสังคมไทยไตรมาสสองประจำปี 2561 ของสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระบุว่าอาชญากรรมในไตรมาสสองยังพุ่งสูง และกว่าร้อยละ 80 เป็นอาชญากรรมเกี่ยวกับคดียาเสพติดทำให้ประเทศไทยมีสถานการณ์ผู้ต้องขังล้นคุกเป็นอันดับหกของโลก เมื่อพิจารณาสถิติจำนวนผู้ต้องขังทั่วประเทศทั้งชายและหญิงปี พ.ศ. 2552 พบว่าจำนวนผู้ต้องขังทั้งชายและหญิงเพิ่มขึ้นทุกปีเป็นเวลาเจ็ดปีต่อเนื่องทำให้เกิดสถานการณ์คนล้นคุกอย่างรวดเร็วภายในระยะเวลาเพียงห้าปี และมีจำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นกว่า 17,000 คน โดยเฉพาะปี พ.ศ. 2557 เพียงปีเดียวผู้ต้องขังหญิงมีจำนวนเพิ่มขึ้นกว่า 5,000 คนในปัจจุบัน (ข้อมูลสถิติจากกรมราชทัณฑ์ วันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ.2562) จำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นสูงถึงร้อยละ 86.92 ภายในระยะเวลา 10 ปี (ข้อมูลสถิติจากกรมราชทัณฑ์ วันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2552)(กรมราชทัณฑ์, 2562)

คดียาเสพติดในประเทศไทยเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงและเป็นปัญหาเร่งด่วนที่จะต้องดำเนินการแก้ไข ซึ่งเป็นปัญหาที่อยู่กับสังคมไทยมาอย่างยาวนาน อีกทั้งยังไม่สามารถหาทางออกที่ชัดเจนและเด็ดขาดให้กับปัญหานี้ได้ งานวิจัยชิ้นนี้จึงต้องการมุ่งประเด็นหลักศึกษาเรื่องยาเสพติดและการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง เพราะประชากรในเรือนจำอันดับ 1 มาจากการก่ออาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและเป็นเช่นนี้ต่อเนื่องมาอย่างยาวนาน อ้างอิงจากสถิติ 10 อันดับของประเภทคดีที่มีจำนวนผู้ต้องขังสูงสุดที่มีตัวอยู่ของกรมราชทัณฑ์ ปี พ.ศ. 2562 เห็นได้ว่าความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีจำนวนผู้ต้องขัง 288,640 ราย ซึ่งเป็นจำนวนที่สูงที่สุดจากประเภทคดีทั้งหมด ประเภทคดีที่มีจำนวนผู้ต้องขังเป็นอันดับที่สองคือ ความผิดอื่น ๆ เช่น พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ร.บ.การพนัน พ.ร.บ.อาวุธปืน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง หลหุโทษ ฯลฯ จำนวน 232,927 ราย อันดับที่สามคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ จำนวน 40,152 ราย และอันดับที่สี่คือความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน จำนวน 35,884 ราย

เช่นเดียวกับประชากรในเรือนจำหญิงที่มีอัตราส่วนผู้ต้องขังจากคดียาเสพติดเป็นอันดับที่ 1 จากความผิดทั้งหมด อีกทั้งจำนวนประชากรผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำมีจำนวนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องสังเกตได้จากสถิติผู้ต้องขังหญิงจากราชทัณฑ์ทั่วประเทศ พ.ศ.2552-2562 รายงานว่าในปี พ.ศ.2552 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิง 20,690 ราย และเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องถึงปี พ.ศ. 2559 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงจำนวน 37,051 ราย ซึ่งต่อมาได้ลดลงเหลือ 33,008 ราย ในปี พ.ศ.2560 และเพิ่มขึ้นถึง 38,862 ราย ในปี พ.ศ. 2562 ประกอบกับข้อมูลจากรกรมราชทัณฑ์ แสดงให้เห็นว่าอัตราการกระทำผิดซ้ำอันดับสูงสุดยังคงเป็นคดียาเสพติด จึงสามารถกล่าวได้ว่า แม้ว่าจะมีมาตรการแผนงานรองรับปัญหานี้จากทางภาครัฐ เช่น การดำเนินงานตามยุทธศาสตร์พลังแผ่นดินเอาชนะยาเสพติด, แผนประชารัฐร่วมใจปลอดภัยยาเสพติด และโครงการเยาวชนรุ่นใหม่ห่างไกลยาเสพติด เป็นต้น แต่อัตราการก่อคดียาเสพติดก็ยังเกิดขึ้นเป็นอันดับหนึ่งเสมอในประเทศไทย อ้างอิงจากรายงานแสดง 5 อันดับประเภทคดี ที่มีอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวในปีงบประมาณ 2560 (ข้อมูล ณ วันที่ 27 สิงหาคม 2562) คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดยังเป็นคดีที่มีอัตราการกระทำผิดซ้ำเป็นอันดับที่ 1 สูงถึงร้อยละ 62.78 ของประเภทคดีทั้งหมด อันดับที่ 2 คดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ร้อยละ 13.67 ของประเภทคดีทั้งหมด อันดับที่ 3 คดีอื่น ๆ เช่น พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ร.บ.การพนัน พ.ร.บ.อาวุธปืน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ลหุโทษ ฯลฯ ร้อยละ 11.11 ของประเภทคดีทั้งหมด และอันดับที่ 4 คดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ร้อยละ 7 ของประเภทคดีทั้งหมด

ปัญหาอาชญากรรมในปัจจุบันนอกจากจะทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกที แต่ที่น่าตกใจมากกว่านั้นก็คือ สถิติการก่ออาชญากรรมซ้ำโดยเด็กและเยาวชนก็ยังไม่มีการที่คาดว่าจะลดลง หรือมาตรการการป้องกันและแก้ไข พื้นที่ที่ได้ถูกนำมาใช้ยังไม่สามารถป้องกันหรือแก้ไขได้อย่างเป็นที่น่าพึงพอใจมากนัก ยิ่งไปกว่านั้นสถิติการกระทำผิดของผู้หญิงก็มีมากขึ้นเป็นทวีคูณ โดยเฉพาะช่วงสามทศวรรษที่ผ่านมา (ค.ศ.1990-2018) สะท้อนให้เห็นว่าไม่เพียงแต่ผู้ชายหรือเด็กชายเท่านั้นที่ก่ออาชญากรรม แต่ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงก็มีส่วนเกี่ยวข้องในอาชญากรรมมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นในฐานะของเหยื่อ หรือฐานะของผู้กระทำความผิด เห็นได้ชัดว่าช่วง 30 ปีที่ผ่านมา ผู้หญิงมีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมอย่างมาก จากที่เคยถูกเพิกเฉยไม่ได้รับความสนใจ จึงส่งผลให้มีการศึกษาความเกี่ยวข้องของอาชญากรรมและผู้หญิงมากยิ่งขึ้น

คงจะไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน เป็นปัญหาที่ต้องให้ความสำคัญเป็นอันดับต้น ๆ เนื่องจาก “เด็กในวันนี้ คือผู้ใหญ่ในวันหน้า” วลีอมตะที่มีที่มาจากเพลงเยาวชนไทย ประพันธ์โดย เอื้อ สุนทรสนาน ถ้าสังคมไม่สามารถขัดเกลาและปลูกฝังเด็กให้เติบโตขึ้นมาอย่างมีคุณภาพได้การพัฒนาของสังคมประเทศก็เป็นที่ยากที่จะก่อให้เกิดบรรลุมลที่แท้จริงได้ ดังเช่นที่ท่านมหาตมะ คานธี กล่าวไว้ว่า

“If we are to reach real peace in the world, we shall have to begin with the children.”
(Gandhi, 2008)

โดยปัญหาที่ต้องให้ความสำคัญมีอยู่หลายปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนไม่ว่าจะเป็น ปัญหาทุพโภชนาการ ขาดการศึกษา แรงงานเด็ก โสเภณีเด็ก เด็กเร่ร่อนจรจัด เด็กกำพร้า เด็กพิการ ปัจจัย ข้างต้นที่กล่าวมานี้ล้วนแล้วแต่เป็นสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมที่กระทำโดยเด็กทั้งสิ้น

ข้อมูลจากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสตรีศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาวาย ประเทศสหรัฐอเมริกา โดย ศาสตราจารย์ Meda Chesney-Lind ผู้เชี่ยวชาญด้านสตรีศึกษา พบว่าผู้หญิงได้เข้ามามีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมมากขึ้นเป็นทวีคูณ ไม่ว่าจะเป็นในฐานะเหยื่อของการกระทำผิด หรือในฐานะ กระทำผิดเอง ยกตัวอย่างจากสถิติตั้งแต่ปีคริสต์ศักราช 1990 จนถึงคริสต์ศักราช 1998 พบว่าจำนวน ผู้หญิง ที่อยู่ภายใต้การภาคทัณฑ์เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 40 จำนวนผู้หญิงที่ถูกควบคุมตัวในสถานกักขังเพิ่มขึ้น ถึงร้อยละ 60 สถิติผู้หญิงที่อยู่ในเรือนจำเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 88 และสถิติของผู้หญิงที่ถูกทัณฑ์บนเพิ่มขึ้น สูงถึงร้อยละ 80 (Chesney-Lind, 2000)

สำหรับประเทศไทยนั้นสถิติการกระทำผิดของเยาวชนและผู้หญิงก็เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน โดยมีปัจจัยที่แตกต่างกันเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ของโลก และอิทธิพลของเทคโนโลยีที่มีทั้งผลดี และผลเสีย ก่อปรกกับการที่เศรษฐกิจมีความผิดเคืองสถาบันครอบครัวจึงลดบทบาทลง สมาชิกในครอบครัว ต่างก้มหน้าก้มตาหาเงินเพื่อมาจุนเจือชีวิต โดยลืมไปว่าความสำคัญของสถาบันครอบครัวเริ่มต้นจาก ครอบครัวที่อบอุ่นมีเวลาให้สมาชิกในครอบครัว มีเวลาอบรมสั่งสอนบุตรหลาน ซึ่งเดิมประเทศไทยนั้น ลักษณะครอบครัวเป็นครอบครัวเกษตรกรรมซึ่งจะอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวใหญ่ มีความผูกพันใกล้ชิดของ ปู่ ย่า ตา ยาย แต่ในยุคปัจจุบันที่มีการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจสูง ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลง ลักษณะครอบครัวเป็นครอบครัวเดี่ยวมากยิ่งขึ้น โดยโครงสร้างและขนาดของครอบครัวเปลี่ยนแปลงไป ตามกระแสสังคมโลก ไม่ว่าจะเป็น การเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม ด้านประชากร เทคโนโลยี และด้าน เศรษฐกิจที่เป็นตัวหลักให้ ประชาชนต้องเข้ามาทำงานในเมืองเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว (ศุภชัย ปิติกุลตั้ง, 2556) มีการย้ายถิ่นฐานเข้ามาทำงานในเมืองมากขึ้น พ่อแม่ผู้ปกครองอาจจะมีเวลาอบรมสั่งสอนบุตร หลานน้อยลง โดยใช้เงินเป็นเครื่องแก้ปัญหา ใช้เงินมาทดแทนความรักความอบอุ่นที่ควรเกิดขึ้น ซึ่งเมื่อ สถาบันครอบครัวมีความสั่นคลอนแล้วย่อมเป็นบ่อเกิดแห่ง ปัญหาของเด็กที่ขาดความอบอุ่น ไม่มีที่ ปรึกษา มีเทคโนโลยีเป็นเพื่อน สามารถถูกชักจูงไปในทางที่ผิดได้โดยง่ายสามารถอ้างอิงจากข้อมูลสถิติ ผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย สํารวจโดย World Prison Brief Thailand พบว่า ภายใน 19 ปีที่ผ่านมา นั้น ในประเทศไทยมีผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 29.07 จากจำนวนผู้ต้องขังหญิง 35,803 รายในปี พ.ศ. 2553 คิดเป็นร้อยละ 57.4 จากอัตราส่วนประชากร 100,000 ราย และในปี พ.ศ. 2562 จำนวนผู้ต้องขัง หญิงเพิ่มขึ้นถึง 46,212 ราย คิดเป็นร้อยละ 66.7 จากอัตราส่วนประชากร 100,000 ราย (World Prison Brief [WPB], 2019)

จากข้อมูลแสดงอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง ประเภทคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) ของกรมราชทัณฑ์ พบว่าภายใน 10 ปีที่ผ่านมา อัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง ประเภทคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) มีแนวโน้มที่จะกลับมากระทำผิดซ้ำมากขึ้นในทุกช่วงระยะติดตามผลหลังผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัว กล่าวคือในช่วงปี พ.ศ. 2551 -2554 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำน้อยกว่า 5 ราย แตกต่างกับช่วงปี พ.ศ. 2555 -2561 ที่มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำเพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 100 โดยเฉพาะช่วง 3 ปีที่ผ่านมา (ปี พ.ศ. 2559 -2561) มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำภายใน 1 ปีหลังจากได้รับการปล่อยตัวกว่า 1,000 ราย จำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำภายใน 2 ปีหลังจากได้รับการปล่อยตัวกว่า 1,900 ราย จำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำภายใน 3 ปีหลังจากได้รับการปล่อยตัวกว่า 2,600 ราย และ จำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำภายใน 5 ปีหลังจากได้รับการปล่อยตัวกว่า 2,700 ราย (กรมราชทัณฑ์, 2562)

อีกทั้งจะสังเกตได้ว่าอัตราการกระทำผิดเกี่ยวกับคดีเกี่ยวกับยาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิงก็มีจำนวนมากเช่นเดียวกับอัตราผู้ต้องขังหญิง ดังข้อมูลสถิติจำนวนเด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกส่งมาควบคุมตัวเพื่อการตรวจพิสูจน์ตาม พ.ร.บ. ฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ในสถานพินิจฯ ที่มีสถานแรกรับเด็กและเยาวชนจำนวน 33 แห่ง จำแนกตามประเภทของยาเสพติดและฐานความผิด ปีงบประมาณ พ.ศ. 2561 ของ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่าจำนวนเด็กและเยาวชนหญิงถูกส่งมาเพื่อควบคุมตัวรวมสูงถึง 277 ราย แยกประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้ อันดับที่ 1 ความผิดเสพยาเสพติด 261 ราย อันดับที่ 2 ความผิดเสพและมีไว้ในครอบครอง 11 ราย อันดับที่ 3 ความผิดเสพและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย 2 ราย อันดับที่ 4 ความผิดเสพและจำหน่ายยาเสพติด 3 ราย (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2561)

งานวิจัยชิ้นนี้มุ่งเน้นการศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำผิดโดยผู้หญิงที่ก่อคดีครั้งแรกครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน โดยขณะที่ก่อคดีแรกมีอายุไม่เกิน 17 ปี ในกรณีคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) โดยปัจจุบันก็ยังคงกระทำผิดซ้ำและต้องโทษอยู่ในเรือนจำ อธิบายโดยอาศัยทฤษฎีทางอาชญาวิทยามาอธิบายสาเหตุแห่งการกระทำผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) หากศึกษาสถิติหรือทำการวิจัยเกี่ยวกับประเด็นข่าวอาชญากรรมการกระทำผิดซ้ำในประเทศไทยนั้น จะพบว่าสถิติตัวเลขสูงมากที่สุดของผู้ต้องหากระทำผิดซ้ำนั้นเป็นคดีเกี่ยวกับยาเสพติด (กรมราชทัณฑ์, 2562) และไม่เพียงแค่นั้นเรือนจำเท่านั้นที่มีสถิติการกระทำผิดซ้ำ แต่ในสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนก็เช่นกัน คดีที่มีการกระทำผิดซ้ำ

มากที่สุดคือคดีเกี่ยวกับยาเสพติดในปี 2554 พบว่ามีคดีเด็ก กระทำผิดซ้ำสูงสุดถึงร้อยละ 39.50 และสูงถึง 13,845 คดี รองลงมาเป็นการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน 7,078 คดี หรือร้อยละ 20.19 นอกจากนี้เป็นการกระทำผิดในสถานอื่น ๆ เช่นความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด และความผิดเกี่ยวกับเพศ (ชูลีพร บุตรโคตร และคณะ, 2556) ซึ่งสิ่งที่น่าสนใจคือในกรณีและผู้กระทำผิดซ้ำนั้นเป็นผู้หญิงที่ในขณะที่ทำผิดเป็นเด็กหรือเยาวชนจะมีรูปแบบการก่ออาชญากรรมสาเหตุของการก่ออาชญากรรม ที่แตกต่างไปจากการกระทำผิดซ้ำโดยผู้ต้องหาที่เป็นเพศชายหรือไม่ ลักษณะการดำเนินชีวิตตั้งแต่ก่อนกระทำความผิด จนพัวพันกับยาเสพติด และสุดท้ายจบลงที่การถูกลงโทษโดยการจำคุก มีความเป็นมาอย่างไร มีปัจจัยด้านใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับการเกิดการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง เพราะปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนไทยและเป็นปัญหาที่กระทบต่อสังคมโดยตรง เนื่องจากบุคคลเหล่านี้เป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญต่ออนาคตของประเทศ ดังนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่ปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนควรจะได้รับ การแก้ไข หาสาเหตุและแนวทางป้องกัน และเตรียมมาตรการรับมือเพื่อให้สังคมและประเทศได้อยู่อย่างปกติสุข ตลอดจนพัฒนาเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศสืบต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาเส้นทางชีวิตการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยก่อคดีตั้งแต่ครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน
- 2) เพื่อศึกษามูลเหตุจูงใจของการก่ออาชญากรรมครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิงในคดียาเสพติด โดยก่อคดีตั้งแต่ครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน
- 3) เพื่อศึกษาแนวทางในการป้องกันการกระทำผิดของเด็ก เยาวชนและผู้หญิง ในคดียาเสพติด

1.3 คำถามการวิจัย

- 1) เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำในคดียาเสพติดเป็นอย่างไร
- 2) มูลเหตุจูงใจใดที่เป็นเหตุให้ผู้ต้องขังหญิงก่ออาชญากรรมครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด
- 3) แนวทางในการป้องกันการกระทำผิดของเด็ก เยาวชน และผู้หญิงในคดียาเสพติด ควรเป็นอย่างไร

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

สถานที่เก็บข้อมูลคือสถานที่คุมขังผู้ต้องขังหญิง โดยกรณีศึกษาจะต้องกระทำคามผิดครั้งแรก เมื่อครั้งมีอายุระหว่าง 10-17 ปี และปัจจุบันกรณีศึกษาได้รับโทษจำคุกอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง มีอายุระหว่าง 18-45 ปี โดยมีลักษณะความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) โดยใช้วิธีตอบแบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 5-8 คนกรณีศึกษาที่ถูกเลือกจะมาจากสองเงื่อนไข คือ

- 1) ถูกส่งตัวจากสถานพินิจฯเข้าสู่เรือนจำ (Transfer) เมื่ออายุเกิน 18 ปี
- 2) พ้นโทษจากสถานพินิจฯ แล้วกลับมากระทำผิดซ้ำอีก จนเข้ามาอยู่ในเรือนจำ (Recommit)

1.5 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

1.5.1 ผู้ต้องขังหญิง

ผู้ต้องขังหญิง (Female offender) หมายถึง ผู้หญิงที่กระทำความผิดซ้ำและศาลพิพากษาตัดสินลงโทษจำคุกต้องขังอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง อายุระหว่าง 18-45 ปี ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 โดยขณะที่ก่อการกระทำผิดครั้งแรกเมื่อครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน ตั้งแต่อายุ 10-17 ปี ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เช่นกัน

1.5.2 ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ

ผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำ (Female recidivist) หรืออาจเรียกว่าการกระทำผิดซ้ำซ้อน หมายถึง ผู้หญิงที่กระทำผิดเพิ่มเติมขึ้นอีก หลังจากผู้กระทำความผิดถูกจับกุมและศาลพิพากษาตัดสินลงโทษจำคุกต้องขังอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง อีกทั้งยังหมายถึงการละเมิดเงื่อนไขที่ผู้ได้รับการคุมประพฤติหรือผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษกระทำขึ้น โดยนับรวมถึงการกระทำผิดครั้งที่ 2 ขึ้นไปมีอายุระหว่าง 18-45 ปี ในความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 โดยขณะที่ก่อการกระทำผิดครั้งแรกเมื่อครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน ตั้งแต่อายุ 10-17 ปี ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เช่นกัน

1.5.4 คติยาเสพติด

คติยาเสพติด (Substance Abuse) หมายถึง คติที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดประเภทต่าง ๆ ดังนี้ เฮโรอีน, เมทแอมเฟตามีน, แอมเฟตามีน, 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีน, เมทิลลีนไดออกซีแอมเฟตามีน, เอ็น เอทิล เอ็มดีเอหรือเอ็มดีอี, โคคาอีน, ฝิ่น, กัญชา, สารระเหย และอื่น ๆ

1.5.5 ช่วงชีวิต (Pathway)

คือช่วงชีวิตของกรณีศึกษา ในงานวิจัยนี้คือการศึกษาทางเดินชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำซาก โดยคดีแรกก่อนหน้านั้นเกิดขึ้นครั้งยังเป็นเด็กหรือเยาวชน โดยศึกษาช่วงชีวิตโดยการสัมภาษณ์ตั้งแต่ชีวิตวัยเด็กก่อนกระทำความผิดจนถึงชีวิตความเป็นอยู่ในเรือนจำในปัจจุบัน

1.5.6 เส้นทางชีวิต

เส้นทางชีวิต (Life course) คือ การศึกษาช่วงชีวิตของกรณีศึกษา ตั้งแต่ภูมิลำเนาตั้งแต่ชีวิตวัยเด็ก สภาพการเป็นอยู่ในครอบครัว สมาชิกในครอบครัว ละแวกที่อยู่อาศัย การศึกษา กลุ่มเพื่อน ฐานะทางเศรษฐกิจ และมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดตั้งแต่ครั้งแรก และมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดซ้ำ ศึกษาความเปลี่ยนแปลงในแต่ละช่วงชีวิต จุดเปลี่ยน (Turning point) จุดหักเห (Relapse) ในชีวิต ตั้งแต่ชีวิตวัยเด็ก ก่อนการกระทำผิดครั้งแรกเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งข้อมูลได้จากการสัมภาษณ์ผู้ต้องขัง ซึ่งแยก 3 ประเภทได้ดังนี้

- 1) ก่อนกระทำความผิดครั้งแรกในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 อายุไม่เกิน 17 ปี
- 2) ขณะกระทำผิดครั้งแรกใน ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 โดยขณะทำผิดอายุระหว่าง 10-17 ปี
- 3) ปัจจุบันต้องโทษจำคุกอยู่ในเรือนจำ โดยขณะให้ข้อมูล ผู้ต้องขังหญิงมีอายุระหว่าง 18-45 ปี

1.5.7 จุดหักเหในชีวิต

จุดหักเหในชีวิต (Relapse) หรือปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้นในการตัดสินใจกลับมากระทำผิดซ้ำ หมายถึง การพลิกผัน หักเห ของเรื่องใดเรื่องหนึ่งของมนุษย์ โดยอาจหมายถึงการเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อวิถีชีวิตอย่างใหญ่หลวง เช่น การประสบอุบัติเหตุ ทำให้บาดเจ็บ ทำให้ชีวิตพลิกผัน หักเห การเปลี่ยนแปลงด้านการทำงาน และการเปลี่ยนกระบวนทัศน์เปลี่ยนจิตสำนึกไปทั้งหมด

1.5.8 ผู้ที่มีความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด

หมายถึง ผู้ที่มีความผิด เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ซึ่งมีบทกำหนดโทษดังนี้

ผู้ใดเสพ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 57 มีโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน – 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 – 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 91) ครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์หรือมีจำนวนหน่วยการใช้หรือมีน้ำหนักสุทธิ ไม่เกินปริมาณที่กำหนด ตามมาตรา 15 วรรค 3 มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-10 ปี หรือปรับตั้งแต่ 20,000 - 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (กองควบคุมวัตถุเสพติด, 2562)

1.5.9 คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

หมายถึง ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 โดยมีบทกำหนดโทษดังนี้

1) การครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์หรือมีจำนวนหน่วยการใช้หรือมีน้ำหนักสุทธิ ไม่เกินปริมาณที่กำหนด ตามมาตรา 15 วรรค 3 มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-10 ปี หรือปรับตั้งแต่ 20,000 - 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

2) ผู้ใดเสพ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 57 มีโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน – 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 – 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 91)

1.5.10 "เด็ก" และ "เยาวชน"

"เด็ก" หมายความว่า บุคคลอายุยังไม่เกิน 15 ปี บริบูรณ์

"เยาวชน" หมายความว่า บุคคลอายุเกิน 15 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์

อ้างอิงโดยยึดจาก พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2553)

1.5.11 ผู้ต้องขังหญิง

ในงานวิจัยชิ้นนี้คำว่า ผู้ต้องขังหญิง หมายถึง ผู้ต้องขังหญิงที่อยู่ภายในทัณฑสถานหญิงกลาง โดยอยู่ในความดูแลของกรมราชทัณฑ์ ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ซึ่งมีการกระทำความผิดครั้งแรกขณะอายุระหว่าง 10-17 ปีโดยถูกแก้ไขฟื้นฟู โดยสถานพินิจเด็กและเยาวชน

1.5.12 เรือนจำ

หมายถึง ที่ซึ่งผู้ต้องขังและผู้ต้องหา อาจเรียกว่า ทัณฑสถาน หรือคุก (กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม, 2479) ซึ่งในงานวิจัยชิ้นนี้สถานที่เก็บข้อมูลเบื้องต้นคือ ทัณฑสถานหญิงกลาง 33/3 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

1.5.13 สถานภาพทางเศรษฐกิจ

รายได้น้อย (ฐานะยากจน)คือ มีรายได้ต่อคนต่อเดือน น้อยกว่า 10,000 บาท

รายได้ปานกลาง (ฐานะปานกลาง) คือ มีรายได้ต่อคนต่อเดือน ระหว่าง 10,000-15,000 บาท

รายได้ดี (ฐานะดี) คือ มีรายได้ต่อคนต่อเดือนมากกว่า 15,000 บาท

อ้างอิงจาก การลงทะเบียนคนจนของรัฐบาล ซึ่งกำหนดให้มีรายได้ไม่เกินปีละ 100,000 บาท หรือราว 8,333 บาทต่อเดือน (มติชนออนไลน์, 2560)

1.6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม อาทิ กรมราชทัณฑ์ สถานพินิจฯ สามารถนำข้อมูลไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้
- 2) หน่วยงาน อาทิ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานศาลยุติธรรม หรือสถานพินิจฯ ได้ข้อมูลเบื้องต้นในการป้องกันอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต โดยป้องกันตั้งแต่กระบวนการเกิดของอาชญากร
- 3) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม อาทิ กระทรวงยุติธรรม กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงศึกษาธิการ และสถาบันการศึกษา พร้อมทั้งสถาบันครอบครัวสามารถใช้ข้อมูลในการวิจัย เพื่อร่วมกันบูรณาการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนได้

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาเรื่อง “เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด: THE LIFE PATHWAY OF RECIDIVIST FEMALE DRUG OFFENDERS” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวความคิดทางวิชาการจากเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังจะได้นำเสนอเป็นลำดับ ดังต่อไปนี้

สำหรับการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

- แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับ อาชญากรรม
- แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในสาเหตุการกระทำผิด
- แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาชญากรรมในเด็ก
- แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำ
- ตารางสถิติ และแผนภาพที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่อง “เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด”
- ข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (ข้อกำหนดกรุงเทพ)
- ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับ อาชญากรรม

2.1.1 ความหมายของอาชญากรรม

พอล แทปแพน (Paul Tappan) นักอาชญาวิทยา ได้นิยามอาชญากรรมว่า “อาชญากรรม คือ การกระทำที่มีเจตนาละเมิดกฎหมายอาญาหรือมีเจตนาละเว้นไม่กระทำในสิ่งที่กฎหมายอาญา บังคับให้กระทำโดยไม่มีข้อแก้ตัวที่สมเหตุสมผล จึงทำให้รัฐต้องดำเนินการลงโทษตามฐานที่เป็น ความผิดลักษณะ อุกฉกรรจ์หรือความผิดหุโทษ (CliffsNotes study guides, 2020)

ความหมายของอาชญากรรมตามพจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 หมายถึง การกระทำผิดทางอาญา ประกอบจากคำว่า อาชญา หมายถึง โทษ มักใช้สำหรับพระเจ้าแผ่นดินหรือเจ้านาย เช่น พระราชาอาชญา และคำว่า กรรม หมายถึงการกระทำ เมื่อนำมารวมกัน อาชญากรรมจึงหมายถึง โทษหลวงหรือโทษที่กระทำผิดต่อประเทศชาติหรือสังคม เช่น คดีอาญา, ความอาชญา ฯลฯ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2539, หน้า 939 อ้างถึงใน รุ่งอรุณ ชนะวีรวรรณ, 2558)

Garofalo (1914, หน้า 59 อ้างถึงใน สาวิตรี ไพฑูรย์, 2533, หน้า 5) ได้นิยามความหมายของ อาชญากรรมไว้ว่าเป็นความรุนแรงที่มีผลต่อความรู้สึกและมีพฤติกรรมที่ละเมิดบรรทัดฐานความประพฤติ ซึ่งจะพบได้ในทุกสังคมโดยจะไม่เป็นบรรทัดฐานที่สร้างขึ้นมาจากกลุ่มใด กลุ่มหนึ่งหรือสังคมใดสังคมหนึ่ง และไม่อยู่ภายในขอบเขตทางการเมืองและไม่จำเป็นต้องปรากฏอยู่ในกฎหมาย (ชัยฤทธิ์ ศรีวาริรัตน์, 2556) Bonger (1969, หน้า 25 อ้างถึงใน สาวิตรี ไพฑูรย์, 2533, หน้า 6) ได้ให้คำจำกัดความของ อาชญากรรมไว้ว่า คือพฤติกรรมที่ต่อต้านสังคม และเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นในกลุ่มของบุคคลที่รวมกัน เป็นสังคม และเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อส่วนรวม หรือผู้มีอำนาจในสังคมอันเป็นผลให้ ผู้ประกอบการอาชญากรรมต้องถูกลงโทษโดยกลุ่ม หรือบางส่วนของกลุ่มโดยเครื่องมือลงทัณฑ์ที่มีความรุนแรงมากกว่ามาตรการทางด้านศีลธรรมส่งผลกระทบต่อสังคมและต่อผู้ตกเป็นเหยื่อ ซึ่งเป็นผู้เสียหาย โดยตรงเป็นปรากฏการณ์ทางหนึ่งของสังคมที่เกิดขึ้นโดยการกระทำของบุคคล ซึ่งการกระทำนั้น ๆ กฎหมายได้บัญญัติเป็นข้อห้ามและถือเป็นการผิด ซึ่งผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษเป็นการกระทำที่ ผิดไปจากข้อตกลงของชุมชน ซึ่งข้อตกลงนั้นก็แล้วแต่ชุมชนนั้น ๆ จะได้ตกลงกันไว้ รวมทั้ง การเสพยา เสพติด การค้าประเวณี ซึ่งเจ้าตัวเต็มใจเองแต่การกระทำดังกล่าวนั้น เป็นเรื่องต้องห้ามเพราะเรื่อง ดังกล่าวนั้นจะเป็นต้นเหตุที่นำไปสู่ปัญหาอาชญากรรมในอนาคต (ชัยฤทธิ์ ศรีวาริรัตน์, 2556)

วีระพงษ์ บุญโยภาส ได้ให้นิยามของคำว่าอาชญากรรมว่า เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายหรือ ข้อบังคับของสังคมโดยมี เจตนาชั่วร้ายและการฝ่าฝืนซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนส่วนใหญ่ (วีระ พงษ์ บุญโยภาส, 2536, หน้า 13 อ้างถึงในศูนย์วิจัยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2561)

2.1.2 ประเภทของอาชญากรรม

การจำแนกประเภทอาชญากรรมโดยยึดหลักกฎหมาย (Legalistic Typologies) การ จำแนกประเภทอาชญากรรมโดยยึดหลักกฎหมายนี้ถือเป็นสิ่งเก่าแก่ที่สุด อาจจะแบ่งออกได้เป็นลักษณะ ย่อย คือ

2.1.2.1. แบ่งโดยยึดความร้ายแรงของการลงโทษ

- หากต้องถูกลงโทษจำคุกหรือถึงขั้นประหารชีวิต เรียกว่า อาชญากรรมประเภทร้ายแรง (Felonies)
- หากต้องถูกลงโทษปรับหรือจำคุกไม่ถึง 1 ปี เรียกว่า อาชญากรรมประเภทไม่ร้ายแรง (Misdemeanors)

การลงโทษแก่อาชญากรรมในลักษณะนี้เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเทศะ (Clinard and Quinney, 1973, p. 3 อ้างถึงในอุนิษา เลิศโตมรสกุล และอัมณพ ชูบำรุง, 2561, หน้า 20)

2.1.2.2. แบ่งโดยยึดบุคคลและทรัพย์สิน

การแบ่งตามนี้สามารถแยกออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

- อาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคล (Crimes against the person) เช่น การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกาย การข่มขืน กระทำชำเรา
- อาชญากรรมที่กระทำต่อทรัพย์สิน (Crimes against property) ได้แก่ การย่องเบา การขโมยทรัพย์สิน การปลอมลายมือ การขโมยยานพาหนะ เป็นต้น
- อาชญากรรมที่ทำลายความสงบสุขของสังคม (Crimes against public order) ได้แก่ โสเภณี การพนัน รักร่วมเพศ การมียาเสพติดไว้ครอบครอง เป็นต้น (Clinard and Quinney, 1973, หน้า 3-4 อ้างถึงใน อุนิษา เลิศโตมรสกุล และอรรณพ ชูบำรุง, 2561, หน้า 21)

2.1.2.3. แบ่งโดยยึดศีลธรรม

การแบ่งในลักษณะนี้แยกย่อยออกได้เป็น

- ความผิดในตัวเอง (คือ ผิดศีลธรรม) เช่น การฆาตกรรม การข่มขืน กระทำชำเรา การลอบวางเพลิง การขโมย เป็นต้น ความผิดแบบนี้เรียกเป็นภาษาละตินว่า (Mala In Se)
- ความผิดเพราะกฎหมายห้ามไว้ หรือกฎหมายบัญญัติไว้ เช่น ผิดกฎหมายลิขสิทธิ์ ผิดกฎหมายแรงงานผิดกฎหมาย เกี่ยวกับบริษัทความผิดแบบนี้ภาษาละตินเรียกว่า (Mala Prohibita) (Coughlin, 1967, 229 อ้างถึงใน อุนิษา เลิศโตมรสกุล และอรรณพ ชูบำรุง, 2561, หน้า 21)

การจำแนกออาชญากรรมโดยยึดหลักกฎหมายนี้ มิได้ชี้แนะให้ทราบสภาพแวดล้อมในการกระทำ ความผิด ขาดการพิจารณาถึงปัจจัยทางสังคมขาดการพิจารณาในแง่ความชำนาญของอาชญากร ไม่อาจจะเปรียบเทียบอาชญากรรมของแต่ละประเทศได้ เพราะมีระบบกฎหมายที่แตกต่างกัน ยิ่งกว่านั้นยังจะทำให้เข้าใจไปได้ว่าอาชญากรรมทั้งหลายมาจากสาเหตุอันเดียวกัน หรือมีกระบวนการเกิดในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

อรรณพ ชูบำรุง (2523, หน้า 16 อ้างถึงใน กฤษฎา ตั้งวิทย์โมไนย, 2548, หน้า 37) ได้จำแนกประเภทของอาชญากรรม ตามหลักจริยธรรมหรือศีลธรรม ไว้ดังนี้

1. อาชญากรรมที่มีความผิดในตัวของตัวมันเอง หรือมีความผิดทางศีลธรรม (Mala In Se) อันได้แก่ การฆาตกรรม ปล้นทรัพย์สิน ชิงทรัพย์ การทำแท้ง การฆ่าตัวตาย การค้าอาวุธเถื่อน ฯลฯ
2. อาชญากรรมที่ไม่มีความผิดในตัวของมันเอง แต่ถือเป็นความผิดตามที่กฎหมายกำหนดห้ามไว้ (Mala Prohibita) เช่น การละเมิดกฎหมายแรงงาน การละเมิดลิขสิทธิ์ การลอกเลียนแบบสินค้า

ชาย เสวีกุล ได้จำแนกประเภทของอาชญากรรมไว้ 2 ประเภท คือ

1. ตามแนวทางของกฎหมาย (Legal approach) ให้คำนิยามของอาชญากรรมว่าเป็นการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนหรือขัดกับกฎหมายที่วางไว้และผู้กระทำนั้นต้องได้รับโทษตามกฎหมายกำหนดไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499

2. ด้านสังคม (Sociological approach) พิจารณาถึงการกระทำของบุคคลว่าฝ่าฝืนหรือขัดแย้งด้วยเหตุใด ประกอบกับอะไรที่เป็นปัจจัยทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถปฏิบัติตามให้สอดคล้องกับระเบียบของสังคมได้ (ชาย เสวีกุล, 2517, หน้า 10-12 อ้างถึงใน ศูนย์วิทยุพยากรณ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2561)

2.2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในสาเหตุการกระทำผิด

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุในการกระทำผิดซ้ำที่เกี่ยวข้องกับปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ ในประเทศไทยได้แก่

2.2.1 แนวคิดของสำนักคลาสสิก (Classical School)

เนื่องจากประเทศไทยเน้นบทลงโทษด้วยการจำคุกมากกว่าการลงโทษประเภทอื่น ๆ ทำให้ประชาชนไม่เกรงกลัวต่อบทลงโทษจากการกระทำผิดที่ตนจะได้รับและเกิดการกระทำผิดซ้ำอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการแก้ไขปัญหานี้ควรเป็นการปรับกฎหมายใหม่หรือปรับบทลงโทษที่ทำให้ประชาชนเกรงกลัวการกระทำผิดมากขึ้น ตรงกับแนวคิดของสำนักคลาสสิกที่เน้นการออกกฎหมายให้คนเกรงกลัว เพื่อข่มขู่ยับยั้งการเกิด อาชญากรรม อาจเป็นการปรับค่าชดใช้เหมาะสมกับปัจจุบันมากขึ้น หรือโทษที่รุนแรงมากยิ่งขึ้น เพื่อให้คนเกรงกลัวไม่กล้าก่ออาชญากรรม

แนวคิดนี้มีความเชื่อว่ามนุษย์มีเจตจำนงอิสระ (Free Will) ในการตัดสินใจเลือกกระทำ โดยมี การชั่งน้ำหนักระหว่างผลดีและผลเสีย คนที่ประกอบอาชญากรรมเนื่องจากเห็นว่าการก่ออาชญากรรมนั้นเกิดประโยชน์มากกว่าโทษที่จะได้รับ และไม่เกรงกลัวบทลงโทษโดยแนวคิดนี้จะมุ่งสนใจการกระทำที่แสดงออกมา ซึ่งได้แก่การก่ออาชญากรรม ไม่ได้สนใจผู้ที่แสดงพฤติกรรมออกมา ซึ่งได้แก่ตัวอาชญากร (Edwin, Donald, & David, 1992, p. 69-70)

แนวคิดของสำนักคลาสสิกมีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องนี้เนื่องจากอาชญากรรมที่ก่อโดยผู้กระทำผิดซ้ำจาก ส่วนหนึ่งของผู้กระทำผิดซ้ำอาจไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายหรือบทลงโทษในประเทศไทย รวมทั้งอาจเห็นว่าประสพการณ์ที่ตนได้มาจากการก่ออาชญากรรมครั้งก่อน ๆ จะทำให้ผู้กระทำผิดซ้ำสามารถหลบหนีจากการจับกุมของตำรวจและไม่ถูกลงโทษจากกระบวนการยุติธรรม

รวมทั้งเมื่อผู้กระทำผิดซ้ำได้รับการลงโทษบ่อยครั้งเข้า จึงทำให้เกิดความเคยชินไม่เกรงกลัวต่อบทลงโทษอีกต่อไป เพราะเห็นว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการประกอบอาชญากรรมนั้นมีความคุ้มค่ามากกว่าโทษที่จะได้รับ (อายุตม์ สิ้นธพพันธุ์ และคณะ, 2551, หน้า 15-16)

2.2.2 ทฤษฎีป้องกัน (Deterrence Theory)

ทฤษฎีการป้องกันเป็นทฤษฎีว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการยุติธรรมกับพฤติกรรมอาชญากรรม โดยได้นำเสนอว่าการที่บุคคลประกอบอาชญากรรม เนื่องจากมีกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่เข้มแข็ง กฎหมายไม่สามารถทำให้บุคคล หรืออาชญากรเกิดความเกรงกลัว เมื่ออาชญากรไม่มีความเกรงกลัวก็จะประกอบอาชญากรรม เนื่องจากมีความเชื่อว่า เมื่อประกอบอาชญากรรมแล้วจะไม่ถูกจับกุม หรือหากถูกจับกุมก็จะได้รับโทษที่ไม่รุนแรง โดยแนวคิดนี้มีรากฐานมาจากแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม โดยเชื่อว่าการป้องกันอาชญากรรม สามารถกระทำได้หากการลงโทษตามกฎหมายมีประสิทธิภาพ ซึ่งการลงโทษจะต้องประกอบด้วย “ความรุนแรง ความรวดเร็ว และความแน่นอน” ซึ่งเป็นหัวใจที่สำคัญของการป้องกันอาชญากรรม

หลักการสำคัญของทฤษฎีนี้ประกอบด้วยหลักการสำคัญ 2 รูปแบบ คือ

1. การป้องกัน/ข่มขู่ทั่วไป (General Deterrence) คือ การลงโทษเพื่อให้บุคคลอื่นได้เห็นและรับทราบจะได้เกรงกลัวกฎหมายเลยไม่กล้าประกอบอาชญากรรม
2. การป้องกัน/ข่มขู่เฉพาะ (Specific Deterrence) คือ การลงโทษเพื่อให้ผู้กระทำผิดได้เกรงกลัวและไม่กล้ากระทำผิดกฎหมายอีกต่อไป (สุดสงวน สุธีสร, 2558, หน้า 45)

แนวคิดของทฤษฎีการป้องกันมีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องนี้ เนื่องจากผู้ที่ประกอบอาชญากรรมซ้ำซาก หรือผู้กระทำที่กระทำผิดซ้ำนั้น อาจเกิดจากการไม่เกรงกลัวต่อบทลงโทษ หรือไม่เกรงกลัวต่อบทลงโทษ เนื่องจากอาจจะมีประสบการณ์การโดนลงโทษมาหลายครั้งจนเกิดความเคยชิน โดยบทลงโทษที่ได้รับอาจเป็นทั้งแบบการป้องกันทั่วไป หรือการป้องกันเฉพาะ

2.2.3 ทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิด (Rational Choice Theory)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่าบุคคลมีอิสระในการเลือกที่จะกระทำผิดกฎหมายซึ่งแนวทางเลือกในการมีพฤติกรรมผิดกฎหมายขึ้นอยู่กับความพึงพอใจหรือผลประโยชน์ที่ต้องการ โดยผลประโยชน์และผลเสียของอาชญากรรมไม่จำเป็นต้องอยู่ในรูปของทรัพย์สินหรือเงินทองเท่านั้น แต่รวมถึงความสุขทางด้านจิตใจ เช่น ความพึงพอใจ ความสนใจ ฯลฯ เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้บุคคลประกอบอาชญากรรม เนื่องจากบุคคลได้มีการคำนวณการตัดสินใจลงมือประกอบอาชญากรรมโดยเล็งเห็นถึงผลประโยชน์จากการกระทำผิด

ทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิดสามารถอธิบายการกระทำผิดซ้ำได้ว่า บุคคลที่เลือกกระทำผิดซ้ำ ๆ มีความพึงพอใจในการกระทำผิด หรือเมื่อชั่งน้ำหนักระหว่างผลประโยชน์และผลเสีย การกระทำผิดนั้นก่อให้เกิดประโยชน์มากกว่า จึงเลือกกระทำผิด (พรชัย ชันดี, กฤษณพงศ์ พุตระกูล, และจอมเดช ตรีเมฆ, 2558, หน้า 74)

2.2.4 แนวคิดอาชญาวิทยาของสำนักปฏิฐานนิยม (Positive School)

แนวคิดนี้มีความเชื่อว่าผู้ที่ประกอบอาชญากรรมคือผู้ที่ถูกสภาพแวดล้อมและปัจจัยต่าง ๆ บีบบังคับโดยอาชญากรเปรียบเสมือนผู้ป่วยจำเป็นต้องได้รับการบำบัดรักษา แนวคิดด้านอาชญาวิทยาสำนักปฏิฐานนิยม ถือกำเนิดโดย Cesare Lombroso มองว่าอาชญากรรมเกิดจากความผิดปกติของบุคคล และถือว่าบุคคลที่เป็นอาชญากรนั้นเป็นผู้ป่วย พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงหรืออาชญากรรมนั้นเป็นผลกระทบจากโครงสร้างของสังคมที่กระทำต่อบุคคลนั้น การจะบำบัดเยียวยานั้นสามารถทำได้ หลายทาง ไม่ว่าจะเป็นการบำบัดด้วยยาหรือใช้สังคมบำบัด ทั้งนี้ต้องให้ความสำคัญกับโครงสร้างทางสังคมด้วย

แนวคิดด้านอาชญาวิทยานักปฏิฐานนิยม มองว่าอาชญากรรมเกิดจากความผิดปกติของบุคคล และถือว่าบุคคลที่เป็นอาชญากรนั้นเป็นผู้ป่วย พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงหรืออาชญากรรมนั้นเป็นผลกระทบจากโครงสร้างของสังคมที่กระทำต่อบุคคลนั้น การบำบัดเยียวยานั้นสามารถทำได้หลายทาง ไม่ว่าจะเป็นการบำบัดด้วยยาหรือใช้พฤติกรรมบำบัด ทั้งนี้ต้องให้ความสำคัญกับโครงสร้างทางสังคมด้วย สังคมที่ดี คือสังคมที่ให้โอกาส และให้ความช่วยเหลือผู้ที่กระทำผิด ได้กลับตัว (The Open University, 2020)

แนวคิดอาชญาวิทยานักปฏิฐานนิยมเกิดขึ้นจากการพัฒนาความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ที่เน้นในเรื่องของการพิสูจน์เชิงประจักษ์ โดยผู้บุกเบิกในการนำวิทยาศาสตร์มาศึกษาสังคมเป็นคนแรกได้แก่ August Comte ซึ่งสำนักคิดนี้ได้อธิบายว่าอาชญากรรมเกิดขึ้นจากปัจจัยที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของมนุษย์ อาจเนื่องมาจากความผิดปกติด้านร่างกายของมนุษย์ที่มีมาแต่กำเนิดไม่ว่าจะเป็นลักษณะความผิดปกติด้านชีวภาพและกายภาพ ต่อมาได้มีแนวคิดด้านจิตวิทยาอธิบายด้านพฤติกรรมอาชญากรรมเพิ่มเติมโดยมีความเห็นว่าพฤติกรรมอาชญากรรมอาจเกิดจากความผิดปกติทางด้านจิตใจของแต่ละบุคคล ดังนั้นการก่ออาชญากรรมนั้นจึงเกิดจากอาชญากรที่มีความผิดปกติและความกดดันทางด้านจิตใจและใช้การอธิบายทางจิตและบุคลิกภาพของบุคคลมาอธิบายสาเหตุการก่ออาชญากรรม นอกจากนี้ยังมีการนำสภาพแวดล้อมทางสังคมมาอธิบายสาเหตุการเกิดอาชญากรรมอันได้แก่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคมซึ่งส่งผลต่อการก่ออาชญากรรมของอาชญากร (เสกสัน เกรือคำ, 2558, หน้า 71-72)

แนวคิดของสำนักปฏิฐานนิยมมีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องนี้ เนื่องจากการอธิบายถึงสาเหตุในการกระทำผิดของผู้ที่กระทำผิดซ้ำ อาจเนื่องจากสภาพแวดล้อมที่เป็นตัวหล่อหลอมให้กระทำผิด โดยอาจเกิดจากความต้องการร้ายแรง สภาพเศรษฐกิจ การต้องเอาชีวิตรอด ในขณะที่โอกาสทางสังคมมีน้อย ตลอดจนการขาดแคลนทางสังคมที่ไม่มีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้กระทำผิดซ้ำขาดความตระหนักรู้ต่อปัญหาอาชญากรรมที่ตนเองได้กระทำ และขาดความยับยั้งชั่งใจต่อพฤติกรรมกระทำผิดจนกระทั่งมีการกระทำผิดซ้ำเกิดขึ้น (สุ ด ส ง ว น สุธีสร, 2558, หน้า 4)

2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาชญากรรมในเด็ก

2.3.1 ทฤษฎีการขัดเกลาทางสังคม (Socialization theory)

การขัดเกลาทางสังคมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์เท่านั้น และการขัดเกลาจะเกิดขึ้นตั้งแต่เด็กจนเป็นผู้ใหญ่ ทั้งนี้เพราะโดยสภาพแล้วมนุษย์เป็นสัตว์สังคม มีการอยู่ร่วมกันและมีการกระทำต่อกัน (Social Interaction) ดังนั้นการขัดเกลาทางสังคมจึงเป็นหลักในการปฏิบัติที่คนเราจะต้องเรียนรู้คุณค่า ระเบียบแบบแผน และกฎเกณฑ์ของกลุ่มหนึ่ง ๆ เพื่อให้สมาชิกสามารถอยู่ร่วมกันได้และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมที่ตนเป็นสมาชิกได้อย่างปกติสุข หากปราศจากการขัดเกลาทางสังคมนั้นมนุษย์ย่อมเสียกระบวนการเรียนรู้ การยอมรับค่านิยม และเสียการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ส่งผลให้ไม่สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ เนื่องจากมีความแตกต่างและไม่ได้เรียนรู้วิถีทางการใช้ชีวิตกระแสหลัก อาจส่งผลให้มีพฤติกรรมก้าวร้าว รุนแรง ควบคุมตนเองไม่ได้ เนื่องจากไม่ได้รับการสั่งสอน แนะนำ ไม่รู้ว่าอะไรถูกหรือผิด อะไรเป็นสิ่งที่ควรหรือไม่ควร (ท้าววัฒน์ สายโยธา, 2542, หน้า 8-13)

ทฤษฎีนี้สามารถนำมาอธิบายงานวิจัยนี้โดยอธิบายการขัดเกลาทางสังคมของกรณีศึกษาตั้งแต่เด็กจนเป็นผู้ใหญ่ ผ่านการสัมภาษณ์ถึงการใช้ชีวิตการปฏิสัมพันธ์กับสังคมตั้งแต่อายุน้อย เพื่อศึกษาการเรียนรู้การยอมรับค่านิยมและการติดต่อสัมพันธ์ผู้อื่น ในบางกรณีพฤติกรรมก้าวร้าวอาจมาจากการไม่ได้รับการสั่งสอนหรือผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ให้ความรัก ทำให้กรณีศึกษาหันเหไปคบกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดีและมีการเข้าสู่วงการยาเสพติดในที่สุด เมื่อกระทำผิดก็ไม่มีใครตักเตือน หรือให้คำแนะนำ จนพัฒนากลายเป็นบุคลิกนิสัยติดตัวจนยากจะแก้ไขเยียวยา

2.3.2 ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association theory)

เจ้าของทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง ได้แก่ Edwin Sutherland ผู้ซึ่งได้รับยกย่องว่าเป็นนักอาชญาวิทยาที่มีชื่อเสียงมากที่สุดท่านหนึ่งในศตวรรษที่ 20 เขาได้อธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมหรือพฤติกรรมที่มีความเบี่ยงเบนว่ามีสาเหตุมาจากการเรียนรู้จากบุคคลใกล้ชิดซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเลียนแบบ ซึ่งการเรียนรู้เกิดจากการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่นผ่านการติดต่อสื่อสารหรือมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่ง

ส่วนใหญ่นั้นเกิดในกลุ่มบุคคลที่สนิทสนมใกล้ชิดกัน (กฤษริน รักษาแก้ว และนันทิยา ดวงกุ่มเมศ, 2560) หรือบุคคลที่เป็นตัวอย่าง เป็นที่ชื่นชม หรือน่าเกรงขาม เช่น ดารา นักร้อง หรือ หัวหน้าแก๊งค์มาเฟีย นักเลงโต ตามทฤษฎีของ Sutherland ได้เสนอว่าพฤติกรรมอาชญากรรมไม่ได้มีสาเหตุโดยตรงมาจาก พันธุกรรมหรือสภาพแวดล้อมทางสังคมหากแต่เกิดจากการเรียนรู้กระบวนการเรียนรู้พฤติกรรมจากบุคคล ใกล้ชิดด้วยการติดต่อสื่อสารกันไม่ว่าจะเป็นทางวาจาหรือลักษณะท่าทาง

ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างเกี่ยวข้องกับการวิจัยชิ้นนี้ โดยสามารถอธิบายว่าการก่อ อาชญากรรมซ้ำ ๆ นั้นอาจเนื่องมาจากการเรียนรู้จากบุคคลใกล้ชิด หรือ อยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่มี แต่บุคคลกระทำผิด หรือแม้กระทั่งมีสมาชิกในครอบครัวเป็นอาชญากร เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์ก็จะมี การเลียนแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ (พรชัย ชันติ และคณะ, 2558, หน้า 225)

2.3.3 ทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation Theory)

Gabriel Tarde ผู้นำเสนอทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation Theory) ได้อธิบายว่ามนุษย์ได้เรียนรู้ แนวความคิดจากการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่นและแนวคิดนี้เองก็ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมของบุคคลนั้นโดย Tarde ได้นำเสนอในรูปแบบของกฎของการลอกเลียนแบบ และได้อธิบายว่าบุคคลจะเลียนแบบบุคคลอื่น เป็นสัดส่วนกับการที่ได้เข้าไปใกล้ชิดติดต่อกับบุคคลนั้น ซึ่งการเลียนแบบจากเกิดขึ้นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนครั้งที่ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (พรชัย ชันติ และคณะ, 2558, หน้า 221-222) พฤติกรรมอาชญากรรม จะเกิดการเรียนรู้จากบุคคลใกล้ชิด และก่อให้เกิดการเลียนแบบซึ่งพฤติกรรมก็จะมี ความเข้มข้นตาม ความถี่ของการปฏิสัมพันธ์ที่มี ซึ่งอาจจะมาจากผู้ต้องขังด้วยกันเอง เจอกันทุกวัน และอาจมีความรุนแรง มากขึ้น ตามกฎแห่งการแทรกแทน (Law of Insertion) ตัวอย่างเช่น ครั้งแรกถูกจับกุมในคดีเสพยาเสพติด แต่เมื่อมีการเรียนรู้เกี่ยวกับการก่ออาชญากรรมจากผู้ต้องขังคนอื่น ๆ ในขณะที่ถูกต้องโทษอยู่ในเรือนจำก็ จะทำให้กรณีศึกษาเกิดการเรียนรู้และอาจนำไปทดลองเลียนแบบเมื่อพ้นโทษ กลายเป็นเรียนรู้พฤติกรรม อาชญากรรมที่มีความเลวร้ายกว่าเดิม

2.3.4 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) ของ Sigmund Freud หรือเรียกได้อีกชื่อหนึ่ง คือ Psychodynamic เป็นทฤษฎีที่อธิบายพฤติกรรมก้าวร้าวโดยอาศัยหลักจิตวิทยา Freud อธิบายว่า พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นสัญชาตญาณที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิด ซึ่งความก้าวร้าวนี้ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่ม เดียวกับความต้องการทางเพศ ซึ่งเป็นความต้องการทางร่างกายของมนุษย์โดยธรรมชาติ ต้องการการ ระบายออก ซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวถูกจัดอยู่ใน ID หรือสัญชาตญาณดิบ ซึ่งหนทางการระบายออกสามารถ ทำได้ แต่ต้องอยู่ในขอบเขตที่สังคมรับได้ เช่น การเล่นกีฬา การออกกำลังกาย เป็นต้น ซึ่งหากมีการระบาย

ความก้าวร้าวออกมาในรูปแบบที่สังคมรับไม่ได้ เช่นการอาละวาด ทำร้ายร่างกายตนเอง หรือผู้อื่น ก็จะส่งผลต่อการก่ออาชญากรรมในที่สุด (Siegel & Welsh, 2017)

ทฤษฎีนี้สามารถนำมาอธิบายงานวิจัยชิ้นนี้โดยชี้ให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการควบคุมตนเองให้อยู่ในกรอบศีลธรรมหรือ Super ego ผู้ต้องขังหญิงที่ตัดสินใจกระทำความผิดซ้ำ เนื่องจาก Ego ไม่สามารถประนีประนอมระหว่างสัญชาตญาณดิบและส่วนที่เป็นมโนธรรม การก่ออาชญากรรมจึงเป็นการฝ่าฝืนบรรทัดฐานของสังคมนั่นเอง

2.4 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำ

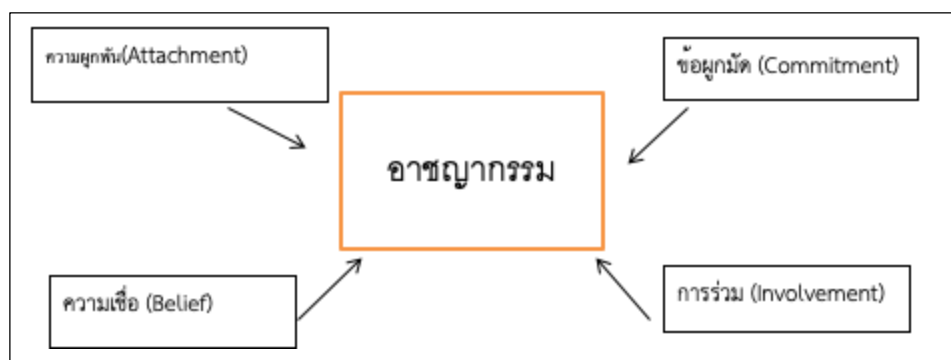
2.4.1 ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bonding Theory)

ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bonding Theory) ของ Travis Hirschi ได้อธิบายว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงมีความรู้สึกที่อยากจะกระทำผิดอยู่ร่ำไป (People are born bad) จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมทางสังคม และหากการควบคุมทางสังคมไม่มีประสิทธิภาพมากพอ บุคคลเหล่านั้นก็ยังคงกระทำผิด ส่วนประกอบของการควบคุมทางสังคม ได้แก่

ความผูกพัน (Attachment) หมายถึง ความผูกพันต่อบุคคล หรือสถาบันอันเป็นที่รัก และเคารพนับถือ เช่น พ่อแม่ พี่น้อง โรงเรียน วัด เป็นต้น

การผูกมัด (Commitment) หมายถึง การผูกมัดตนเองกับแบบแผนที่ถูกต้องของสังคม เช่น การใช้เวลากับการศึกษาเล่าเรียน การผูกมัดตนเองกับสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อาจเป็นเรื่องของการลงทุนชีวิตนั่นเอง การเกี่ยวข้อง (Involvement) หมายถึง การเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมเฉพาะอย่าง ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ ซึ่งเป็นเรื่องของการใช้เวลา ความตั้งใจ และพลกำลัง เพื่อประกอบกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยจะทำให้ไม่ต้องไปเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดหรือมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน

ความเชื่อ (Belief) หมายถึง การยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคมซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่บุคคลทั่วไปยอมรับนับถือกัน ได้แก่ กฎหมาย และ กฎทางศีลธรรม หากบุคคลมีความเชื่อและเคารพกฎเกณฑ์ดังกล่าวนี้อยู่เสมอ ก็จะไม่ไปกระทำความผิด (อึ้งฉง ชูบำรุง และอุนิษา เลิศโตมรสกุล, 2555, หน้า 225)

ภาพที่ 1 ส่วนประกอบของการควบคุมทางสังคม

ส่วนประกอบที่สำคัญของทฤษฎีมี 4 อย่าง ได้แก่ ความผูกพันทางสังคม ข้อผูกมัดทางสังคม ความเชื่อทางสังคม และการมีส่วนร่วมทางสังคม ซึ่งทฤษฎีนี้มีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ โดยสามารถอธิบายได้ว่า หากบุคคลมีการควบคุมทางสังคมทางใดทางหนึ่งก็จะสามารถลดโอกาสที่จะเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือกระทำผิดได้ ตัวอย่างเช่น หากปัจเจกมีความผูกพันต่อบุคคลเช่นพ่อแม่ ครอบครัวก็จะหลีกเลี่ยงการกระทำที่จะทำให้ครอบครัวเสียใจ และจะไม่กระทำความผิด ซึ่งเป็นการทำให้ครอบครัวเสื่อมเสียชื่อเสียง

2.4.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory) เป็นรูปแบบทฤษฎีที่อธิบายว่า การพัฒนานิสัยของแต่ละบุคคลเกิดจากการเรียนรู้จากคนใกล้ชิด ไม่ว่าจะเป็นจากครอบครัว หรือเพื่อนในโรงเรียน ที่ทำงาน และเกิดจากการคบหาสมาคมที่แตกต่าง การเรียนรู้พฤติกรรมที่บุคคลได้มีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับตัวแบบ จะส่งผลให้บุคคลมีการซึมซับพฤติกรรมและสร้างเป็นอุปนิสัยของตนเองในที่สุด แต่การมีปฏิสัมพันธ์นั้นไม่จำเป็นต้องติดต่อสื่อสารหรือมีประสบการณ์โดยตรงกับผู้ที่เป็นต้นแบบ แต่สามารถถูกซึมซับจากการสังเกตเฝ้าดูพฤติกรรมอยู่ฝ่ายเดียวก็ได้ เช่น เด็กที่อยู่ในเหตุการณ์ที่มีการทุบตีหรือทำร้ายร่างกาย เด็กก็จะมีประสบการณ์จากการซึมซับเหตุการณ์รุนแรงและส่งผลให้บ่มเพาะเป็นอุปนิสัยของเด็กคนนั้นในที่สุด การดูคลิปวิดีโอ ภาพยนตร์ ที่มีความรุนแรง หรือการอยู่ในครอบครัวที่มีการทำร้ายร่างกายกันเป็นต้น นักอาชญาวิทยาท่านแรกที่ได้นำเสนอทฤษฎีเพื่ออธิบายว่าอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้คือ Gabriel Tarde ผู้นำเสนอทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation Theory) โดยอธิบายว่ามนุษย์ได้เรียนรู้แนวความคิดจากการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่นและแนวคิดนี้เองก็ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมของบุคคลนั้น (พรชัย ชันดี และคณะ, 2558, หน้า 219-222)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมสามารถนำมาอธิบายสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำได้โดยการ ศึกษามูลเหตุจูงใจที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำที่เกิดจากการเรียนรู้จากบุคคลใกล้ชิด จนพัฒนากลายเป็น

นิสัยไม่เพียงแต่สมาชิกในครอบครัวเท่านั้น แต่หมายถึงกลุ่มเพื่อนที่คบและสภาพแวดล้อมที่กรณีศึกษาต้องปฏิสัมพันธ์อยู่เสมอ การเรียนรู้เกิดได้ทุกช่วงขณะของชีวิตแปรเปลี่ยนไปตามบุคคลใกล้ชิดในแต่ละช่วงเวลา กล่าวคือหากก่อนการถูกลงโทษครั้งแรกกรณีศึกษาได้ถูกชักจูงให้ก่ออาชญากรรมโดยกลุ่มเพื่อนสนิทแม้ว่าขณะถูกลงโทษจะขาดการติดต่อจากเพื่อนกลุ่มดังกล่าวแต่หากเกิดการเรียนรู้จากผู้ต้องขังด้วยกันในขณะที่ถูกจำคุกการเรียนรู้ในทางที่ผิดก็ยังคงดำเนินต่อไป

2.4.3 ทฤษฎีการควบคุมตนเองต่ำ (Low Self-Control Theory)

ผู้นำเสนอทฤษฎีการควบคุมตนเองคือ Hirschi และ Gottfredson ในปี ค.ศ. 1990 (Wright, 2008) โดยได้อธิบายว่าการควบคุมตนเองเป็นปัจจัยที่อธิบายความแตกต่างระหว่างบุคคลในพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน การที่คนเรามีแนวโน้มที่จะกระทำผิดหรือไม่ขึ้นอยู่กับระดับการควบคุมตนเอง (Level of Self-control) คนที่มีการควบคุมตนเองต่ำ (Low self-control) จะทำให้คนนั้นมีบุคลิกภาพแบบ Impulsive เป็นลักษณะของคนที่ไม่ยึดติดต่อความรู้สึกของผู้อื่น และเป็นคนชอบใช้กำลัง ชอบเสี่ยง ขาดการมองการณ์ไกล และชอบใช้ภาษากายมากกว่าภาษาพูด ซึ่งมีรากเหง้าของการควบคุมตนเองที่ไม่ดีเนื่องจากขาดการฝึกอบรมขาดการเลี้ยงดูที่ดี ในวัยเด็กพ่อแม่ไม่เอาใจใส่หรือไม่มีการลงโทษ ห้ามปราม เมื่อเด็กกระทำผิด หรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ทำให้เด็กขาดการควบคุมตนเอง อีกปัจจัยหนึ่งคือเด็กขาดความใกล้ชิดและผูกพันกับพ่อแม่ ขาดการดูแลเอาใจใส่ เด็กที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะประกอบอาชญากรรมและส่งผลกระทบต่อพัฒนาการการควบคุมตนเองของเด็ก ทำให้มีการควบคุมตนเองต่ำ ซึ่งพัฒนาการนี้จะเกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ (เสาวธาร โพธิ์กลัด, 2554) ทฤษฎีนี้เกี่ยวข้องกับงานวิจัยโดยสามารถอธิบายได้ว่า เด็กที่มีการควบคุมตนเองที่ต่ำหรือขาดการเลี้ยงดูเอาใจใส่จากพ่อแม่ จะตอบสนองความต้องการของตนเองโดยการกระทำผิดหรือมีความเบี่ยงเบนและก่ออาชญากรรมในที่สุด เพราะไม่สามารถควบคุมความต้องการของตนให้อยู่ในกรอบของศีลธรรมอันดีได้

2.4.4 ทฤษฎีตราบาป (The labeling theory)

ทฤษฎีตราบาปให้แก่ผู้กระทำผิดนี้ได้เสนอแนวคิดที่ว่า อาชญากรรมเกิดขึ้นเพราะสังคมเป็นผู้ตราบาป การตราบาปนั้นอาจเกิดขึ้นเมื่อมีการกระทำผิดเพียงครั้งแรก และผู้กระทำผิดได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานอื่นในสังคม ซึ่งผู้กระทำผิดอาจเพียงแค่แสดงออกซึ่งโลกทัศน์ที่เป็นการทำลายพื้นฐานทางศีลธรรมจรรยาของสิ่งที่ประชาชนทั่วไปได้ยอมรับนับถือว่าถูกต้องชอบธรรมกันมานานทำให้บุคคลในสังคมนั้นเห็นว่าผู้ที่เคยกระทำผิด และถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุกมาแล้วนั้น เป็นบุคคลที่ถูกตราหน้าว่าเป็นคนชั่วที่มีความประพฤติเลวร้าย ดังนั้นการที่บุคคลผู้พ้นโทษจะกลับคืนเข้าสู่สังคมอีกครั้งก็ยังคงถือว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัย ยังไม่น่าไว้วางใจสำหรับคนในสังคมนั้น และปรากฏเป็นตราบาปติดตัวเขาตลอดไป เมื่อตราบาปเกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดเหตุการณ์ตามมาและเหตุการณ์นั้นก็คือ การ

แสดงออกของพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั่นเอง ดังนั้น อาชญากรรมและการเบี่ยงเบนจึงเป็นปรากฏการณ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน เราอาจจะวางเป็นกฎทั่วไปได้ว่าการเบี่ยงเบนคือพฤติกรรมที่มักจะช่วยให้มีการตั้งข้อรังเกียจอย่างไม่เป็นแบบแผน (informal) และอย่างไม่เป็นทางการ (unofficial) ซึ่งเป็นการตั้งข้อรังเกียจที่อยู่ภายในวงเขตของการดำเนินคดี ประณาม หรือไม่ให้เข้าพรรษา ดังเช่นผู้พันโทซที่มักจะถูกระณามว่าเป็นคนซึ่คู้ซึ่ตะราง ทำให้ไม่ได้รับความไว้วางใจ และถูกกีดกันในการที่จะประกอบอาชีพสุจริตและอาจกลับไปก่ออาชญากรรมซ้ำอีก (สุริยะ สิทธิชัย, 2539)

จากการศึกษาวิจัยนี้ ชี้ให้เห็นว่าทฤษฎีตราบาปมีส่วนในการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาบางราย เนื่องจากเมื่อพ้นโทษแล้ว กรณีศึกษาบางรายพยายามหาหนทางกลับคืนสู่สังคมแต่ถูกสังคมปฏิเสธ ในรูปแบบของแสดงการแสดงท่าที่รังเกียจ ตราหน้าหรือปฏิเสธการทำงาน ทำให้กรณีศึกษาที่มีความคิดอยากกลับตัว ไม่สามารถประกอบอาชีพสุจริตได้ เมื่อไม่มีทางออกในการหาเลี้ยงชีพจึงกลับเข้าสู่วงจรอาชญากรรมอีกครั้ง

2.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเส้นทางชีวิต

2.5.1 ทฤษฎีอาชญากรรมตามเส้นทางการดำเนินชีวิต (Life-Course of crimes theory) และทฤษฎีเส้นทางชีวิต (Pathway Theory)

คือการศึกษาเรื่องราวต่าง ๆ ของปัจเจกที่มีความต่างกันในแต่ละช่วงชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคมหรือด้านอุปนิสัย ปัจเจกแต่ละคนย่อมมีชีวิตที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งการติดตามศึกษาเป็นระยะเวลาานจะทำให้ทราบถึงเส้นทางชีวิตของแต่ละปัจเจกว่ามีความเชื่อมโยงกับบริบททางสังคมอย่างไร การที่แต่ละปัจเจกมีปัจจัยทางสังคมที่แตกต่างกันส่งผลต่อเส้นทางการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันอย่างไรบ้าง การศึกษาทฤษฎีเส้นทางชีวิตนี้ใช้ความรู้จากหลายสาขาได้แก่ สังคมวิทยา ประชากรศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ จิตวิทยาพัฒนาการและชีววิทยา เส้นทางชีวิตที่แตกต่างกันของปัจเจกเป็นเรื่องเฉพาะบุคคลแตกต่างกันทั้งในเรื่องลำดับเวลาบริบททางสังคม การพัฒนาการทางร่างกาย ลักษณะครอบครัว ที่อยู่อาศัย สถานะทางเศรษฐกิจและการศึกษา ดังนั้นการศึกษาทฤษฎีอาชญากรรมตามเส้นทางการดำเนินชีวิต จึงเป็นการศึกษาตั้งแต่มูลเหตุจูงใจ ไปจนถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อปัจเจกในการก่ออาชญากรรมในช่วงต่าง ๆ ของชีวิต ซึ่งสามารถมีได้หลากหลายปัจจัยที่แตกต่างกัน (Juvenile Justice Educational Enhancement Program, 2003)

ทฤษฎีเส้นทางชีวิตถือว่า ชีวิตของมนุษย์แต่ละคนไม่เหมือนกัน แต่ละชีวิตมีรูปแบบที่สร้างจากประสบการณ์ในแต่ละช่วงอายุ โดยแต่ละคนก็ต้องมีเส้นทางของชีวิตที่ต้องอยู่ในสังคม และจำต้องปฏิบัติตนให้เข้ากับสังคมที่ตนต้องเข้าไปสัมผัสและดำรงชีวิตอยู่ ซึ่งกล่าวโดยสรุปว่า สถาบันในสังคมมีผลโดยตรงและมีความสำคัญต่อการพัฒนาเส้นทางชีวิตของแต่ละคนเป็นอย่างมาก เช่นหากพ่อ แม่ ถูกจำคุก ลูก ๆ ก็

มีความเสี่ยงมากขึ้นที่จะมีพฤติกรรมอาชญากรรม ซึ่งทฤษฎีหลายทฤษฎีก็ยอมรับหลักการนี้ รวมทั้งทฤษฎีเส้นทางชีวิต เมื่อนำทฤษฎีการพัฒนาการตามวัยต่าง ๆ ของมนุษย์ (Developmental Theory) รวมเข้ากับทฤษฎีเส้นทางชีวิต นักวิชาการทางการพัฒนามนุษย์ได้ข้อสรุปว่า ผลกระทบของสภาวะสังคมต่อการทำให้คนมีความผิดถูกจำคุกมีมากมายนานาชาติ (Criminology Fandom, 2019)

ทฤษฎีเส้นทางชีวิตดำเนินชีวิตสามารถนำมาอธิบายงานวิจัยชิ้นนี้ได้ โดยการศึกษาเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษา ตั้งแต่วัยเด็กไปจนถึงการเริ่มก่ออาชญากรรม ผ่านการสัมภาษณ์ ศึกษาประสบการณ์การกระทำผิดและสาเหตุของการกระทำผิดในทุกช่วงเวลาที่กรณีศึกษาได้มีประสบการณ์

ทฤษฎีเส้นทางชีวิต มุ่งศึกษาเส้นทางชีวิตของปัจเจกตั้งแต่ก่อนก่ออาชญากรรม ไปสู่การเริ่มต้นก่ออาชญากรรม โดยศึกษาประสบการณ์ของชีวิต ส่วนมากเริ่มต้นศึกษาตั้งแต่ชีวิตในวัยเด็ก และการเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมอาชญากรรมตั้งแต่วัยเด็ก หรือวัยผู้ใหญ่ กรอบการศึกษาของทฤษฎีนี้ได้รวมถึงการวิจัย เกี่ยวกับการพัฒนาชีวิตในแต่ละช่วง ทั้งด้านอาชญาวิทยา และชีววิทยา อย่างไรก็ตามการศึกษาวินิจฉัยเกี่ยวกับทฤษฎีนี้ถูกพัฒนาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างของเด็กผู้ชายและผู้ใหญ่ผู้ชายโดยมีทฤษฎีสตรีนิยม เป็นพื้นฐานในการศึกษา จึงมีการโต้แย้งว่าการวิจัยชนิดนี้ไม่สามารถอธิบายเส้นทางชีวิตของเด็กผู้หญิงหรือผู้หญิงที่ก่ออาชญากรรมได้ ในขณะที่ทฤษฎีอาชญากรรมอื่น ๆ ถูกนำมาใช้อธิบายทั้งชายหญิงได้อย่างกว้างขวาง การศึกษาเส้นทางชีวิตในการก่ออาชญากรรมโดยระบุเพศที่เฉพาะเจาะจง จึงสามารถอธิบายความแตกต่างระหว่างประสบการณ์ของผู้ชายและประสบการณ์ของผู้หญิงได้อย่างชัดเจน ดังนั้นเพศความแตกต่างทางชีววิทยาบรทัดฐานทางสังคมและความคาดหวัง จึงเป็นปัจจัยที่สร้างรูปแบบของประสบการณ์ชีวิตของปัจเจกซึ่งแสดงผลออกมาเป็นความแตกต่างของเส้นทางชีวิตก่อนที่จะไปสู่อาชญากรรมระหว่างผู้ชายและผู้หญิง

2.5.2 ทฤษฎีการพัฒนาการของพฤติกรรมอาชญากรรม (Farrington's theory of delinquent development)

ทฤษฎีนี้ถูกพัฒนาขึ้นมาจากการศึกษากลุ่มของเด็กชายในเมืองลอนดอนเป็นเวลา 24 ปี โดยเดวิด ฟาริงตัน จากการศึกษาพบว่าเด็กกลุ่มนี้มีการกระทำผิดอย่างต่อเนื่องและมีการเริ่มต้นการกระทำผิดในขณะที่อายุน้อย ปัจจัยที่เหมือนกันของกลุ่มตัวอย่างได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจที่ยากจนครอบครัวแตกแยกและพ่อแม่มีประวัติการกระทำผิด ซึ่งปัจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนคือการไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่อบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ ซึ่งเด็กจะมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมตั้งแต่อายุน้อย มีความก้าวร้าวและไม่สนใจการเรียน มักจะคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเหมือนกัน เค้ายังพบอีกว่ามูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดเนื่องมาจากความต้องการทางด้านวัตถุ ได้รับการยอมรับ และความต้องการความท้าทายในชีวิต จากงานศึกษากลุ่มตัวอย่างนี้พบว่าสิ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเลิกพฤติกรรมอาชญากรรมได้เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่คือ

การมีความผูกพันทางสังคมเพิ่มขึ้นเช่นการแต่งงานการย้ายที่อยู่อาศัยไปในสิ่งแวดล้อมใหม่หรือการมีงานทำ

ทฤษฎีนี้สามารถนำมาอธิบายงานวิจัยนี้โดยการศึกษาพัฒนาการของพฤติกรรมอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่าง ถึงแม้กลุ่มตัวอย่างในการพัฒนาทฤษฎีข้างต้นจะเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชาย แต่จากการวิจัยเรื่องเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่มีการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด พบว่า มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของเด็กหญิง มีแนวโน้มมาจากความต้องการด้านวัตถุที่เหมือนกัน กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยไม่ได้รับการดูแลเลี้ยงดูเอาใจใส่จากพ่อแม่อีกครั้งมาจากครอบครัวที่ยากจนและพ่อแม่มีประวัติการกระทำผิด ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่สนใจในการเล่าเรียน จึงทำให้ไม่ได้รับการศึกษาตามมาตรฐาน มีพฤติกรรมเกเร ต่อต้านสังคม และเลือกคบกลุ่มเพื่อนที่มีลักษณะคล้ายกัน ซึ่งมูลเหตุจูงใจในการเลือกคบกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดีเป็นมูลเหตุจูงใจหลักในการชักชวนกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่วงจรยาเสพติดโดยเริ่มจากการเสพยาเสพติด ดีตัวออกห่างจากครอบครัว และเริ่มต้องการหาเงินเพื่อไปซื้อยาเสพติดมาเสพโดยการทำผิดกฎหมายต่าง ๆ รวมถึงการค้ายาเสพติด (เสกสัณ เครือคำ, 2558 ,หน้า 152-153)

2.5.3 ทฤษฎีจุดเปลี่ยนของชีวิต (Age-graded theory)

ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่แสดงลำดับและวิวัฒนาการของอาชญากรรมตามการเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่นหรือตามการเปลี่ยนแปลงของอายุ โดย แซมสัน และ ลอบ โดยใช้หลักการของทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Control Theory) เป็นพื้นฐานในการอธิบายถึงวิวัฒนาการของพฤติกรรมอาชญากรรมตามอายุของบุคคล ซึ่งความผูกพันของสังคมจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาขึ้นอยู่กับช่วงอายุในแต่ละช่วงชีวิต จากงานวิจัยหลายชิ้นมีผลการศึกษาชี้ว่าเมื่ออายุมากขึ้นก็จะมีพฤติกรรมอาชญากรรมที่น้อยลงและหากบุคคลมีการสร้างความผูกพันกับสังคมเพิ่มขึ้นหรือมีจุดเปลี่ยน (Turning point) เช่นการแต่งงาน การได้รับโอกาสในการทำงาน ก็จะทำให้มีความสัมพันธ์กับบุคคลในแง่ของความผูกพันมากขึ้นเหตุผลเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทำให้คนมีความผูกพันกับสังคมมากขึ้นทำให้พวกเขาต้องการเปลี่ยนแปลงตนเองหรือเริ่มต้นชีวิตใหม่ทำให้เลิกหรือลดพฤติกรรมกระทำผิด (เสกสัณ เครือคำ, 2558 , หน้า 153-154)

2.5.4 ทฤษฎีพฤติกรรมอาชญากรรมสองประเภทของมอฟฟิต (Moffitt's dual taxonomy theory)

การเสนอทฤษฎีอาชญาวิทยาแบบพัฒนาการของชีวิตในปีคริสต์ศักราช 1993 โดย เทอร์รี่ มอฟฟิต (Terry E. Moffitt) เคยได้ศึกษาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในสังคมพบว่า อาชญากรรมส่วนมากมักเกิดจากเด็กวัยรุ่นที่เริ่มก่ออาชญากรรมตั้งแต่อายุได้ 12 ปีและมีการก่ออาชญากรรมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามอายุจนถึงจุดสูงสุดที่อายุ 17 ปีหลังจากนั้นการกระทำผิดจะค่อย ๆ ลดลงเมื่ออายุมากขึ้น

จากข้อเท็จจริงนี้ทำให้เขาได้เสนอแนวคิดที่อธิบายถึงพัฒนาการของอาชญากรรมในช่วงชีวิตของบุคคลที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมตั้งแต่การเริ่มต้น ดำเนินอยู่ เปลี่ยนแปลงและเลิกไป

โดยแบ่งผู้กระทำความผิดออกเป็นสองกลุ่มคือ

1. กลุ่มที่มีพฤติกรรมอาชญากรรมต่อเนื่องตลอดช่วงชีวิต (Life-course persistent offenders)
2. กลุ่มที่มีพฤติกรรมอาชญากรรมเฉพาะในช่วงวัยรุ่น (Adolescent-limited offenders)

โดยพฤติกรรมของกลุ่มที่มีการก่ออาชญากรรมต่อเนื่องตลอดชีวิต ถ้ามีการก่ออาชญากรรมอย่างต่อเนื่องเริ่มต้นตั้งแต่ช่วงอายุยังน้อยและดำเนินต่อไปจนถึงช่วงวัยรุ่นแล้วก็วัยผู้ใหญ่โดยความรุนแรงและจำนวนครั้งในการกระทำผิดจะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ซึ่งปัจจัยที่ทำให้คนกลุ่มนี้กระทำความผิดคือความผิดปกติของจิตประสาทและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการกระทำผิด ความผิดปกตินี้สามารถเกิดได้ตั้งแต่ตอนเป็นทารกซึ่งอาจเกิดจากการขาดสารอาหารหรือการปฏิบัติตัวของแม่ที่ผิดปกติหรืออาจเป็นการถ่ายทอดพันธุกรรมจากพ่อแม่ได้ด้วย นอกเหนือจากนั้นการขาดความรักความเอาใจใส่หรือถูกทำร้ายร่างกายและจิตใจตั้งแต่เด็กจะทำให้เด็กประสบปัญหาด้านระบบจิตประสาทเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีทำให้พฤติกรรมที่เลวร้ายได้พัฒนาขึ้นตามลำดับ และเหตุผลที่พฤติกรรมอาชญากรรมยังคงอยู่และดำเนินอย่างต่อเนื่องนั้นเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างอาจผิดหวัง ล้มเหลว กับการเรียนรู้พฤติกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากการกระทำความผิด หรือพฤติกรรมอาชญากรรมที่ได้กระทำไปในช่วงชีวิตที่ผ่านมาทำให้เกิดการพอใจกับผลจากการประกอบอะไรกรรมจึงทำให้ดำเนินพฤติกรรมนั้นต่อเนื่องมาและไม่สามารถเลิกพฤติกรรมอาชญากรรมนั้นได้

ในขณะที่กลุ่มที่สองคือกลุ่มที่มีพฤติกรรมอาชญากรรมเฉพาะในช่วงวัยรุ่น (Adolescent-limited offenders) เป็นกลุ่มคนที่ทำผิดส่วนใหญ่จึงทำให้สถิติอาชญากรรมในช่วงระหว่างอายุ 12 ถึง 20 ปีมีจำนวนมากกว่าช่วงอายุอื่น โดยพฤติกรรมการก่ออาชญากรรมของคนกลุ่มนี้จะเกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นและจะลดลงหรือเลิกไปเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ โดยสาเหตุในการกระทำผิดของคนกลุ่มนี้จะต่างจากคนกลุ่มแรกที่กระทำผิดต่อเนื่อง อันเนื่องมาจากปัจจัยที่เกิดจากช่องว่างระหว่างวุฒิภาวะทางร่างกาย (Biological maturity) และวุฒิภาวะทางสังคม (Social maturity) ประกอบกับกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมที่การเรียนรู้พฤติกรรมของเด็กในช่วงวัยนี้ได้รับอิทธิพลมาจากกลุ่มเพื่อน และเมื่อโตขึ้นได้รับแรงสนับสนุนจากพ่อแม่หรือคนที่รักก็จะทำให้พฤติกรรมอาชญากรรมมีความเบาบางลง ความอยากรู้อยากลองในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อเช่นการสักและการสูบบุหรี่อาจเป็นเพียงความต้องการความท้าทายและอยากรู้อยากลองซึ่งเป็นลักษณะทั่วไปที่พบได้ในวัยรุ่นส่วนใหญ่ แต่เมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้วมีวุฒิภาวะที่สมบูรณ์สามารถทำหน้าที่บทบาทอย่างผู้ใหญ่ได้ทำให้แรงจูงใจในการกระทำผิดนั้นหายไปและเรียนรู้ว่าผลที่เกิดจากการกระทำผิดนั้นเป็นโทษต่อการดำเนินชีวิตอย่างผู้ใหญ่ในสังคมเช่นตระหนักว่าการมีประวัติถูกจับกลุ่มนั้นมีผล

ต่อการจ้างงานทำให้ไม่สามารถบรรลุการเป็นผู้ใหญ่ได้ตามเป้าหมายนอกจากนี้ปัจจัยที่ทำให้คนเลิกกระทำ ความผิดเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ประกอบด้วยความผูกพันทางสังคมที่มากขึ้นหรือการมีข้อผูกมัดของตนเองกับ สังคม เช่นการแต่งงาน การมีงานประจำ หรือการเกณฑ์ทหาร (เสกสัน เครือคำ, 2558 ,หน้า 154-156)

ทฤษฎีอาชญากรรมสองประเภทของมอฟฟิท สอดคล้องต่อการศึกษาวิจัยเรื่องเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยสามารถอธิบายได้ว่าอาชญากรรมที่เกิดจากเด็กวัยรุ่นจะ เริ่มขึ้นในช่วงประมาณอายุ 12 ถึง 17 ปี และหากดำเนินต่อมาเรื่อยๆและยังคงดำเนินต่อไปถือว่าเป็นผู้ อยู่ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมอาชญากรรมต่อเนื่องตลอดช่วงชีวิต ซึ่งผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการกระทำผิดตั้งแต่ ในช่วงชีวิตที่เป็นเด็กและกระทำผิดต่อมาเรื่อยๆ จนถึงวัยผู้ใหญ่ และแนวโน้มอาชญากรรมที่กระทำนั้นมี ความรุนแรงมากขึ้น ถี่มากขึ้น โดยกลุ่มตัวอย่างถูก ต้องโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 4 ครั้งและมีจำนวนครั้งที่ถูก พิพากษาจำคุกสูงสุดถึง 11 ครั้ง เห็นได้ชัดว่ากลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้สามารถนำมาอธิบายโดยใช้ทฤษฎี พฤติกรรมอาชญากรรมสองประเภทของมอฟฟิทได้อย่างชัดเจน

2.6 ข้อมูลสถิติที่เกี่ยวกับการศึกษาเรื่อง "เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดี ยาเสพติด"

ตารางที่ 1 10 อันดับของประเภทคดีที่มีจำนวนผู้ต้องขังสูงสุดที่มีตัวอยู่

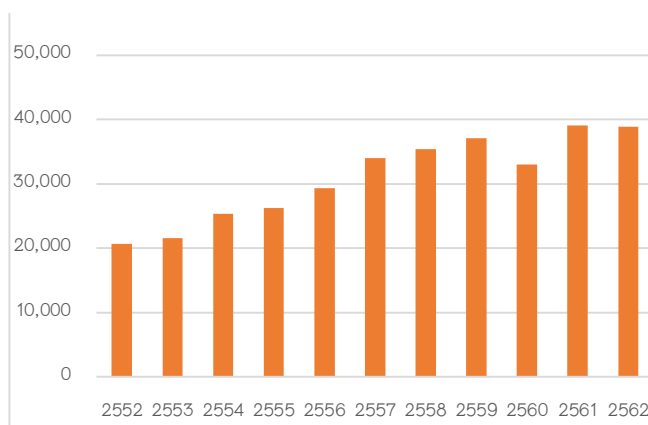
ประเภทความผิด	จำนวนผู้ต้องขัง
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	288,640
ความผิดอื่น ๆ	232,927
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	40,152
ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน	35,884
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	27,338
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	13,358
ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง	8,385
ความผิดเกี่ยวกับคนเข้าเมือง	5,821
ความผิดเกี่ยวกับป่าไม้ สัตว์ป่า และทรัพยากรธรรมชาติ	3,163
ความผิดเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง	3,104

ที่มา : กรมราชทัณฑ์, 2562: ออนไลน์

สถิติ 10 อันดับของประเภทคดีที่มีจำนวนผู้ต้องขังสูงสุดที่มีตัวอยู่ของกรมราชทัณฑ์ ปีพ.ศ. 2562 เห็นได้ว่าความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีจำนวนผู้ต้องขัง 288,640 ราย ซึ่งเป็นจำนวนที่สูงที่สุดจากประเภท

คดีทั้งหมด ประเภทคดีที่มีจำนวนผู้ต้องขังเป็นอันดับที่สองคือ ความผิดอื่น ๆ เช่น พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ร.บ. การพนัน พ.ร.บ.อาวุธปืน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ลหุโทษ ฯลฯ จำนวน 232,927 ราย อันดับที่สามคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 40,152 ราย อันดับที่สี่คือความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน จำนวน 35,884 ราย อันดับที่ยี่ห้า คือความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย จำนวน 27,338 ราย อันดับที่ยี่หก คือความผิดเกี่ยวกับเพศ จำนวน 13,358 ราย อันดับที่ยี่เจ็ด คือความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง จำนวน 8,385 ราย อันดับที่ยี่แปด คือความผิดเกี่ยวกับคนเข้าเมือง จำนวน 5,821 ราย อันดับที่ยี่เก้า คือความผิดเกี่ยวกับป่าไม้ สัตว์ป่า และทรัพยากรธรรมชาติ จำนวน 3,163 ราย และอันดับสุดท้าย คือความผิดเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง จำนวน 3,104 ราย

ภาพที่ 2 สถิติผู้ต้องขังหญิงจากราชทัณฑ์ทั่วประเทศ พ.ศ.2552-2562

ที่มา: กรมราชทัณฑ์, 2562

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถิติผู้ต้องขังหญิงจากราชทัณฑ์ทั่วประเทศ พ.ศ.2552-2562 รายงานว่าในปี พ.ศ.2552 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิง 20,690 ราย ปี พ.ศ.2553 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นถึง 21,554 ราย ปี พ.ศ.2554 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นถึง 25,314 ราย ปี พ.ศ.2555 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นถึง 26,254 ราย ปี พ.ศ.2556 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นถึง 29,372 ราย ปี พ.ศ.2557 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นถึง 33,983 ราย และปี พ.ศ. 2559 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงจำนวน 37,051 ราย ซึ่งต่อมาได้ลดลงเหลือ 33,008 ราย ในปี พ.ศ.2560 และเพิ่มขึ้นถึง 39,036 และ 38,862 ราย ในปี พ.ศ. 2561 - 2562 ตามลำดับ

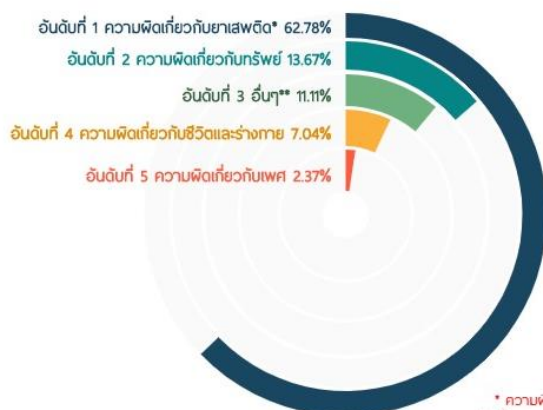
ภาพที่ 3 อันดับประเภทคดี ที่มีอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัว

ในปีงบประมาณ 2550

5 อันดับประเภทคดีที่มีอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวในปีงบประมาณ 2560

ฐานข้อมูลผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ
กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม

ข้อมูล ณ วันที่ 27 สิงหาคม 2562

* ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด(พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท)
** อื่นๆ(หลายประเภท เช่น พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ร.บ.การพนัน พ.ร.บ.อาวุธปืน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ลหุโทษ ฯลฯ)

* ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท)

** อื่น ๆ(หลายประเภท เช่น พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ร.บ.การพนัน พ.ร.บ.อาวุธปืน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ลหุโทษ ฯลฯ)

ที่มา: กรมราชทัณฑ์, 2562

รายงานแสดง 5 อันดับประเภทคดี ที่มีอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวในปีงบประมาณ 2560 (ข้อมูล ณ วันที่ 27 สิงหาคม 2562) คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดยังเป็นคดีที่มีอัตราการกระทำผิดซ้ำเป็นอันดับที่ 1 สูงถึงร้อยละ 62.78 ของประเภทคดีทั้งหมด อันดับที่ 2 คดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ร้อยละ 13.67 ของประเภทคดีทั้งหมด อันดับที่ 3 คดีอื่น ๆ เช่น พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ร.บ.การพนัน พ.ร.บ.อาวุธปืน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ลหุโทษ ฯลฯ ร้อยละ 11.11 ของประเภทคดีทั้งหมด อันดับที่ 4 คดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ร้อยละ 7.0 ของประเภทคดีทั้งหมด อันดับที่ 5 คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ร้อยละ 2.37 ของประเภทคดีทั้งหมด

ตารางที่ 2 แสดงสถิติผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย สํารวจโดย World Prison Brief

THAILAND

Year	Number of female prisoners	Percentage of total prison population	Female prison population rate (per 100,000 of national population)
2000 2543	35,803	17.4%	57.4
2005 2548	28,452	17.2%	43.4
2010 2553	29,175	14.6%	43.9
2015 2558	44,152	14.4%	65.5
2019 2562	46,212	13.0%	66.7

ที่มา : World Prison Brief [WPB], 2019

ข้อมูลสถิติผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย สํารวจโดย World Prison Brief Thailand พบว่า ภายใน 19 ปีที่ผ่านมา ในประเทศไทยมีผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 29.07 จากจำนวนผู้ต้องขังหญิง 35,803 รายในปี พ.ศ. 2543 คิดเป็นร้อยละ 57.4 จากอัตราส่วนประชากร 100,000 ราย ปี พ.ศ. 2548 คิดเป็นร้อยละ 43.4 จากอัตราส่วนประชากร 100,000 ราย ปี พ.ศ. 2553 คิดเป็นร้อยละ 43.9 จากอัตราส่วนประชากร 100,000 ราย ปี พ.ศ. 2558 คิดเป็นร้อยละ 65.5 จากอัตราส่วนประชากร 100,000 ราย และในปี พ.ศ. 2562 จำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นถึง 46,212 ราย คิดเป็นร้อยละ 66.7 จากอัตราส่วนประชากร 100,000 ราย (World Prison Brief [WPB] ,2019 :online)

ตารางที่ 3 แสดงอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง ประเภทคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
(พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท)

ปีงบประมาณที่ ปล่อยตัว	จำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำตามช่วงระยะติดตามผลหลัง ผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัว				
	6 เดือน	1 ปี	2 ปี	3 ปี	5 ปี
2551	0	0	0	0	0
2552	0	0	0	0	0
2553	0	0	0	0	0
2554	0	0	1	1	3
2555	28	57	94	114	155
2556	277	547	937	1,244	1,823
2557	282	565	1,021	1,386	1,978
2558	418	854	1,652	2,263	2,914
2559	451	1,002	1,905	2,610	2,721
2560	324	719	1,359	1,529	-
2561	289	590	728	-	-

ที่มา : กรมราชทัณฑ์, 2562

ข้อมูลแสดงอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง ประเภทคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) ของกรมราชทัณฑ์ พบว่าภายใน 10 ปีที่ผ่านมา อัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง ประเภทคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) มีแนวโน้มที่จะกลับมาก่อทำผิดซ้ำมากขึ้นในทุกช่วงระยะติดตามผลหลังผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัว กล่าวคือในช่วงปี พ.ศ. 2551 -2554 มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำน้อยกว่า 5 ราย แตกต่างกับช่วงปี พ.ศ. 2555 -2561 ที่มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำเพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 100 โดยเฉพาะช่วง 3 ปีที่ผ่านมา (ปี พ.ศ. 2559 -2561) มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำภายใน 1 ปีหลังจากได้รับการปล่อยตัวกว่า 1,000 ราย จำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำภายใน 2 ปีหลังจากได้รับการปล่อยตัวกว่า 1,900 ราย จำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำภายใน 3 ปีหลังจากได้รับการปล่อยตัวกว่า 2,600 ราย และ จำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กลับเข้ามากระทำผิดซ้ำภายใน 5 ปีหลังจากได้รับการปล่อยตัวกว่า 2,700 ราย (กรมราชทัณฑ์, 2562 :ออนไลน์)

ตารางที่ 4 สถิติจำนวนเด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกส่งมาควบคุมตัวเพื่อการตรวจพิสูจน์ตามพ.ร.บ. ฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ในสถานพินิจ ที่มีสถานแรกรับเด็กและเยาวชน จำนวน 33 แห่ง จำแนกตามประเภทของยาเสพติดและฐานความผิด ปีงบประมาณ พ.ศ. 2561

ฐานความผิด	จำนวนเด็กและเยาวชนหญิง
เสพยาเสพติด	261
เสพและมีไว้ในครอบครอง	11
เสพและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย	2
เสพและจำหน่ายยาเสพติด	3
รวม	277

ที่มา กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน , 2561

ข้อมูลสถิติจำนวนเด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกส่งมาควบคุมตัวเพื่อการตรวจพิสูจน์ตาม พ.ร.บ. ฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ในสถานพินิจ ที่มีสถานแรกรับเด็กและเยาวชน จำนวน 33 แห่ง จำแนกตามประเภทของยาเสพติดและฐานความผิด ปีงบประมาณ พ.ศ. 2561 ของ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่าจำนวนเด็กและเยาวชนหญิงถูกส่งมาเพื่อควบคุมตัวรวมสูงถึง 277 ราย แยกประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้ อันดับที่ 1 ความผิดเสพยาเสพติด 261 ราย อันดับที่ 2 ความผิดเสพและมีไว้ในครอบครอง 11 ราย อันดับที่ 3 ความผิดเสพและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย 2 ราย อันดับที่ 4 ความผิดเสพและจำหน่ายยาเสพติด 3 ราย (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน , 2561

2.7 ข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (ข้อกำหนดกรุงเทพ)

ข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-Custodial Measures for Women Offenders) หรือ ข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules) เกิดขึ้นภายหลังที่องค์การสหประชาชาติโดยที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ สมัยที่ 65 ได้ลงความเห็นเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2553 ให้เป็นมาตรฐานในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง ที่ยอมรับกันในระดับสากล เพื่อให้ประเทศต่างๆ ได้ยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและผู้กระทำผิดหญิง โดยคำนึงถึงความแตกต่างทางด้านเพศสภาพของผู้หญิงในเรือนจำและเด็กติดผู้ต้องขัง ภายหลังจากการรับรองข้อกำหนดกรุงเทพ นานาประเทศรวมถึงประเทศไทย องค์การระหว่างประเทศ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมได้ริเริ่มส่งเสริมให้มีการนำเอาข้อกำหนดกรุงเทพไปปรับใช้

Bangkok Rules: หลักการทั่วไป

หลักการไม่เลือกปฏิบัติ (Principle of Non-Discrimination) คือหลักการสำคัญและเป็นร่มใหญ่ของข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (ข้อกำหนดกรุงเทพ) ทั้ง 70 ข้อ โดยหลักการไม่เลือกปฏิบัติเน้นย้ำว่า การคำนึงถึงความต้องการเฉพาะเชิงเพศภาวะและการดำเนินมาตรการบำบัดฟื้นฟูที่ตอบรับกับลักษณะเฉพาะของผู้ต้องขังหญิงนั้น ไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติ ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะของเรือนจำและทัณฑสถานส่วนมากมักถูกสร้างขึ้นสำหรับผู้ชายเป็นหลักและมักไม่เอื้อต่อความเป็นอยู่ของผู้ต้องขังหญิง ซึ่งการเพิกเฉยต่อความแตกต่างและความต้องการเฉพาะเหล่านี้ทำให้ผู้ต้องขังหญิงไม่ได้รับโอกาสในการบำบัดฟื้นฟูอย่างเท่าเทียม (สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย, 2562)

ส่วนที่ 1 บทบังคับใช้ทั่วไป

1. หลักการพื้นฐาน

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 6)

ข้อกำหนดที่ 1

หลักการการไม่เลือกปฏิบัติที่ประกอบด้วยข้อกำหนด 6 ประการของเอสเอ็มอาร์ (The SMR) ได้บังคับใช้ในทางปฏิบัติ จะต้องคำนึงถึงความต้องการของผู้ต้องขังหญิงในการใช้บังคับนี้ โดยต้องไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติ

2. การรับตัวผู้ต้องขัง

ข้อกำหนดที่ 2

1. ให้ความสนใจในขั้นตอนการรับตัวผู้ต้องขังหญิงและเด็ก เนื่องจากความอ่อนไหวทางด้านจิตใจของพวกเขาในช่วงเวลานั้น เพราะผู้ต้องขังหญิงที่มาใหม่ควรได้รับโอกาสในการติดต่อญาติ ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการปรึกษาทางกฎหมาย ข้อกำหนดและกฎของเรือนจำ วิธีการบริหารในเรือนจำและสถานที่ ให้ความช่วยเหลือเมื่อต้องการ กรณีที่เป็นชาวต่างชาติต้องมีโอกาสติดต่อผู้แทนทางกงสุลด้วย

2. หญิงที่ยังต้องเลี้ยงดูลูก จะต้องได้รับอนุญาตให้ได้รับการระงับการคุมขังเป็นการชั่วคราว โดยคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก

3. การลงทะเบียน

ข้อกำหนดที่ 3

1. หมายเลขและข้อมูลส่วนตัวของเด็กที่อยู่ในความดูแลของผู้ต้องขังหญิงจะต้องได้รับการบันทึกไว้ ควรจะประกอบด้วยชื่อของเด็ก อายุ และสถานะของการเป็นผู้ปกครอง

2. ข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับเด็กต้องเก็บเป็นความลับและการนำข้อมูลของเด็กไปใช้ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนด ซึ่งให้คำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก

4. การจัดสรรสถานที่คุมขัง

ข้อกำหนดที่ 4

ผู้ต้องขังหญิงต้องถูกจัดสรรให้เข้าอยู่ในเรือนจำที่ใกล้กับบ้านหรือสถานที่บำบัดโดยคำนึงถึงหน้าที่ในการดูแล

5. สุขอนามัยส่วนตัว

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 15-16)

ข้อกำหนดที่ 5

เรือนจำและห้องขังของผู้ต้องขังหญิงต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกและสิ่งของเครื่องใช้ซึ่งตรงต่อความต้องการด้าน สุขอนามัยของหญิง รวมถึงผ้าเช็ดตัวที่สะอาด สบู่ที่สะอาดอย่างเพียงพอ สำหรับการดูแลเด็กและผู้ต้องขังหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต้องขังหญิงที่ต้องทำอาหาร ตั้งครรภ์อยู่ ให้นมบุตรหรือมีประจำเดือน

6. การบริการด้านสุขภาพ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 22-26)

การตรวจอนามัยขณะรับตัว

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 24)

ข้อกำหนดที่ 6

การตรวจสุขภาพผู้ต้องขังหญิงเมื่อแรกเข้าจะต้องรวมถึงการตรวจทางการแพทย์เบื้องต้น รวมถึง:

- โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (STD) และขึ้นอยู่กับปัจจัยเสี่ยง ผู้ต้องขังหญิงอาจได้รับข้อเสนอ ให้รับการตรวจเชื้อเอดส์ ทั้งนี้ต้องด้วยความสมัครใจ โดยได้รับการให้คำปรึกษาทั้งก่อนและหลัง ทดสอบ

- การเยียวยาทางด้านประสาท ความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายและการทำร้ายตัวเอง

- ประวัติสุขภาพด้านการเจริญพันธุ์ของผู้ต้องขังหญิง รวมถึงการตั้งครรภ์ทั้งในปัจจุบันและใน อดีต การคลอดบุตร และปัญหาอื่นๆที่เกี่ยวกับการเจริญพันธุ์

- การใช้ยา

- การล่วงละเมิดทางเพศและการกระทำความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ ซึ่งผู้ต้องขังหญิงอาจ เคยประสบมาก่อนที่จะเข้ามาในเรือนจำ

ข้อกำหนดที่ 7

1. ในกรณีที่แพทย์ตรวจพบร่องรอยของการล่วงละเมิดทางเพศหรือ การกระทำความรุนแรง ซึ่งเกิดก่อนการรับตัว ให้แพทย์แจ้งต่อผู้ต้องขังหญิงให้ทราบถึงสิทธิในการขอความช่วยเหลือจากผู้มี อำนาจพิจารณาคดี (Judicial Authorities) ผู้ต้องขังหญิงควรได้รับการแจ้งถึงกระบวนการและ

ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องทั้งหมด หาก ผู้ต้องขังหญิง ประสงค์จะดำเนินคดีต้องมีการแจ้งให้ทราบและต้องส่งคดีไปยังผู้มีอำนาจในการสืบสวนสอบสวนโดยไว (Prison Authority) ต้องช่วยเหลือให้ผู้ต้องขังหญิงได้เข้าถึงการให้คำปรึกษาทางกฎหมาย (Legal Counsel)

2. ไม่ว่าผู้ต้องขังหญิงจะเลือกที่จะดำเนินคดีหรือไม่ เจ้าหน้าที่ในเรือนจำต้องแน่ใจว่าผู้ต้องขังหญิงสามารถเข้าถึงการช่วยเหลือและการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตโดยผู้มีความชำนาญพิเศษได้ทันที

3. มาตรการเฉพาะควรมีการพัฒนาเพื่อหลีกเลี่ยงการแก้แค้นต่อบุคคลซึ่งจัดทำข้อมูลหรือดำเนินคดี

ข้อกำหนดที่ 8

สิทธิ์ของผู้ต้องขังหญิงด้านการปกปิดข้อมูลทางการแพทย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในการปฏิเสธการให้เข้าถึงข้อมูลและปฏิเสธการตรวจสอบประวัติสุขภาพด้านการเจริญพันธุ์ควรจะได้รับการยินยอมจากเจ้าตัวก่อนเสมอ

ข้อกำหนดที่ 9

ในกรณีที่ผู้ต้องขังหญิงมีบุตรติดมาด้วย เด็กนั้นต้องได้รับการตรวจสุขภาพเช่นกันโดยผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพเด็กโดยเฉพาะ เพื่อกำหนดถึงการรักษาและความต้องการทางการแพทย์ และต้องจัดให้มีการบริการด้านสุขอนามัยที่เหมาะสม

การดูแลสุขภาพอนามัย

ข้อกำหนดที่ 10

1. จัดให้มีการบริการด้านสุขอนามัยแก่ผู้ต้องขังหญิงเหมือนกับในชุมชน

2. ในกรณีที่ผู้ต้องขังหญิงร้องขอให้ทำการตรวจหรือรักษาทางการแพทย์ ต้องจัดให้มีแพทย์หรือพยาบาล และต้องมีเจ้าหน้าที่ผู้หญิงเข้าร่วมในการตรวจด้วย

ข้อกำหนดที่ 11

1. บุคลากรทางการแพทย์เท่านั้นที่สามารถอยู่ในช่วงการตรวจอนามัย หากมีสถานการณ์พิเศษเกิดขึ้นแพทย์สามารถร้องขอให้มีบุคลากรของเรือนจำประจำอยู่ด้วยได้เพื่อเหตุผลด้านความปลอดภัย

2. ในกรณีที่มีความจำเป็นในการให้บุคลากรของเรือนจำ ที่ไม่ใช่บุคลากรทางการแพทย์อยู่ในขณะการตรวจรักษา ควรให้ผู้นั้นรักษาความลับไว้ด้วย

สุขภาพจิตและการดูแล

ข้อกำหนดที่ 12

ต้องจัดให้มีโครงการเกี่ยวกับการบริการด้านสุขภาพจิตและการฟื้นฟูสภาพจิตใจที่มีความเหมาะสมเฉพาะบุคคล ต้องคำนึงถึงความละเอียดอ่อนระหว่างเพศ และครอบคลุมถึงสภาพทางจิตใจ

ข้อกำหนดที่ 13

บุคลากรของเรือนจำต้องเตรียมตัวให้พร้อมทุกสถานการณ์เมื่อผู้ต้องขังหญิงมีความเครียด เช่น เมื่อได้รับข่าวสารด้านลบจากบ้าน หรือในช่วงหมดประจำเดือน และก่อนได้รับการปล่อยตัว ทั้งนี้ สถานการณ์ดังกล่าวค่อนข้างมีความละเอียดอ่อน

การป้องกันโรคเอดส์ การรักษา การดูแล และการช่วยเหลือ

ข้อกำหนดที่ 14

ปัญหาเอชไอวี/เอดส์ในเรือนจำ โครงการและการบริการต่างๆควรจะตอบสนองต่อความต้องการเฉพาะของผู้หญิงรวมถึงการป้องกันการถ่ายทอดเชื้อระหว่างมารดาสู่บุตร ซึ่งเจ้าหน้าที่ในเรือนจำต้องกระตุ้นและส่งเสริมให้เกิดการพัฒนา ให้การศึกษาเพื่อเป็นแนวทาง (Peer-Based Education Initiatives) เพื่อการป้องกัน การดูแลรักษาโรคเอดส์

โปรแกรมการบำบัดรักษาผู้ติดสารเสพติด

ข้อกำหนดที่ 15

บริการด้านสุขอนามัยในเรือนจำต้องจัดให้มีการบำบัดรักษาผู้ต้องขังหญิงซึ่งติดสารเสพติด โดยคำนึงถึง การตกเป็นเหยื่อ (Prior Victimization) ความต้องการพิเศษของหญิงมีครรภ์และหญิงมีบุตร เช่น เดียวกันกับภูมิหลังที่หลากหลาย

การป้องกันการทำร้ายตนเองและการฆ่าตัวตาย

ข้อกำหนดที่ 16

พัฒนาในการป้องกันการฆ่าตัวตายและการทำร้ายตัวเองของผู้ต้องขังหญิงและการจัดให้มีการช่วยเหลือพิเศษเป็นการเฉพาะต่อหญิงซึ่งเป็นกลุ่มเสี่ยง ต้องเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายบริการด้านสุขภาพจิตของผู้ต้องขังหญิง

การบริการด้านการป้องกันโรค

ข้อกำหนดที่ 17

ผู้ต้องขังหญิงต้องได้รับความรู้และข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการป้องกันโรคต่างๆ ซึ่งรวมถึงการป้องกันโรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่นเดียวกับความผิดปกติด้านสุขภาพของผู้หญิง โดยเฉพาะ (Gender Specific Health Condition)

ข้อกำหนดที่ 18

ผู้ต้องขังหญิงต้องได้รับบริการป้องกันโรคที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงโดยเฉพาะ เช่น การตรวจมะเร็งปากมดลูก (Papanicolaou Smears) การทดสอบมะเร็งเต้านม และมะเร็งทางนรีเวช

7. ความปลอดภัยและความมั่นคง

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 27-36)

การตรวจค้น

ข้อกำหนดที่ 19

ต้องมีมาตรการที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้แน่ใจว่ายังมีการให้เกียรติผู้ต้องขังหญิงในระหว่างการค้นตัว ซึ่งต้องกระทำโดยบุคลากรผู้หญิงที่ถูกฝึกมาอย่างถูกต้องเกี่ยวกับกระบวนการค้นตัวที่

ข้อกำหนดที่ 20

วิธีการตรวจค้นอื่นๆ เช่น การสแกน (Scans) ควรพัฒนาเพื่อนำมาใช้แทนที่การค้นที่ต้องสัมผัสร่างกายและถอดเสื้อผ้า เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงผลกระทบที่เป็นอันตรายทางกายภาพและสุขภาพจิต

ข้อกำหนดที่ 21

บุคลากรเรือนจำต้องดำเนินการด้วยความระมัดระวัง เคารพและเกียรติในการค้นตัวเด็กและผู้มาเยี่ยมผู้ต้องขัง

วินัยและการลงโทษ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 27-32)

ข้อกำหนดที่ 22

การขังเดี่ยวหรือการลงโทษแบบแยกขังต้องไม่ใช้กับผู้ต้องขังหญิงที่มีครรภ์ หญิงให้นมบุตร และหญิงมีบุตรทารก ในเรือนจำ

ข้อกำหนดที่ 23

การลงโทษทางวินัยสำหรับผู้ต้องขังหญิง ต้องไม่ห้ามการติดต่อกับทางครอบครัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบุตร

เครื่องพันธนาการ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 33-34)

ข้อกำหนดที่ 24

เครื่องมือลงโทษต้องไม่ถูกนำมาใช้กับผู้หญิงในช่วงคลอดบุตร

การแจ้งข้อมูลข่าวสาร การร้องเรียนของผู้ต้องขัง และการตรวจสอบ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 35-36)

ข้อกำหนดที่ 25

1. ผู้ต้องขังหญิงที่แจ้งการล่วงละเมิดต้องได้รับการคุ้มครอง การสนับสนุนและการให้คำปรึกษาโดยทันทีและข้อเรียกร้องของพวกเขาต้องได้รับการสืบสวนสอบสวนโดยผู้มีอำนาจ โดยให้ความเคารพเต็มที่ต่อการรักษาความลับ มาตรการการคุ้มครองต้องให้ความสำคัญเป็นพิเศษ

2. ผู้ต้องขังหญิงซึ่งถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยเฉพาะผู้ซึ่งตั้งครรภ์จากการถูกล่วงละเมิดดังกล่าวต้องได้รับการให้คำปรึกษาทางการแพทย์ที่เหมาะสมและได้รับการสนับสนุนการดูแลรักษา ด้านสุขภาพอนามัยตามที่จำเป็น และรวมทั้งความช่วยเหลือด้านกฎหมาย

3. เงื่อนไขของการคุมขังและการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงผู้ตรวจสอบ คณะกรรมการเยี่ยมและติดตามผลควรมีกรรมการที่เป็นผู้หญิงด้วย

8. การติดต่อกับโลกภายนอก

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 37-39)

ข้อกำหนดที่ 26

การติดต่อระหว่างผู้ต้องขังหญิงกับครอบครัว ซึ่งรวมถึงบุตรและผู้ปกครอง ต้องได้รับการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อกำหนดที่ 27

ในกรณีที่อนุญาตให้มีการเข้าเยี่ยมอย่างใกล้ชิด ผู้ต้องขังหญิงต้องได้รับสิทธิดังกล่าวบนพื้นฐานที่เท่าเทียมกันกับ ผู้ต้องขังชาย

ข้อกำหนดที่ 28

การเข้าเยี่ยมผู้ต้องขังหากมีเด็กมาด้วยต้องจัดในสถานที่ที่มีบรรยากาศเป็นมิตรในแง่ของสภาพแวดล้อมทางกายภาพและต้องอนุญาตให้มีการติดต่ออย่างเปิดเผยระหว่างแม่และบุตร

9. เจ้าพนักงานเรือนจำและการฝึกอบรม

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 46-55)

ข้อกำหนดที่ 29

การเสริมสร้างขีดความสามารถให้เจ้าหน้าที่เรือนจำหญิง ในการทำให้ผู้ต้องขังหญิงสามารถกลับเข้าสู่สังคมได้ และอำนวยความสะดวกความปลอดภัยให้ (Safe and Rehabilitative Facilities) รวมถึงการเข้าถึง เจ้าหน้าที่ระดับอาวุโส (Senior Position) ซึ่งมีหน้าที่หลักในการพัฒนานโยบายและกลยุทธ์เกี่ยวกับการดูแล และปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง

ข้อกำหนดที่ 30

ต้องกำหนดกรอบที่ชัดเจนในการบริหารเรือนจำ การป้องกันและจัดการกับปัญหาการเลือกปฏิบัติต่อบุคลากรหญิงในเรือนจำ

ข้อกำหนดที่ 31

นโยบายและข้อบังคับที่ชัดเจนเกี่ยวกับการปฏิบัติของบุคลากรในเรือนจำซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดให้มีการ คุ้มครองในระดับสูงสุดต่อผู้ต้องขังหญิงจากการกระทำความรุนแรงและการล่วงละเมิดทางเพศต้องได้รับการ พัฒนาและนำมาบังคับใช้

ข้อกำหนดที่ 32

บุคลากรเรือนจำทุกคนต้องได้รับการฝึกอบรม ซึ่งรวมถึงการฝึกอบรมในเรื่องความอ่อนไหวระหว่างเพศ (Gender Sensitivity) ข้อห้ามการเลือกปฏิบัติและการล่วงละเมิดทางเพศ

ข้อกำหนดที่ 33

1. บุคลากรเรือนจำทุกคนที่ทำงานกับผู้ต้องขังหญิงต้องได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับความต้องการเฉพาะของผู้ต้องขังหญิง
2. ต้องจัดให้มีการฝึกอบรมขั้นพื้นฐานสำหรับบุคลากรเรือนจำซึ่งทำงานในเรือนจำหญิงเกี่ยวกับปัญหาหลักด้านสุขภาพของผู้ต้องขังหญิงนอกเหนือจากเรื่องการใช้ยาสามัญและการปฐมพยาบาลเบื้องต้น
3. ต้องจัดให้มีการฝึกอบรมขั้นพื้นฐานสำหรับบุคลากรเรือนจำ เกี่ยวกับการบริการด้านสุขอนามัยของเด็กที่อยู่กับมารดาผู้เป็นผู้ต้องขังหญิง เพื่อให้บุคลากรเหล่านั้นสามารถทำการปฐมพยาบาลเมื่อมีเหตุฉุกเฉินได้

ข้อกำหนดที่ 34

เสริมสร้างความรู้เรื่องเอตส์ซึ่งจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรฝึกอบรมบุคลากรของเรือนจำ นอกเหนือจากนั้นยังรวมถึง การรักษาดูแลและการให้การสนับสนุน ปัญหาต่างๆ เช่น เรื่องสิทธิมนุษยชน และสิทธิทางเพศซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องเอตส์

ข้อกำหนดที่ 35

บุคลากรเรือนจำต้องได้รับการฝึกอบรมเพื่อทราบถึงอัตราความเสี่ยงในการทำร้ายตนเองและการฆ่าตัวตาย ของผู้ต้องขังหญิง รวมถึงการขอความช่วยเหลือโดยการให้การสนับสนุนและส่งคดีไปยังผู้เชี่ยวชาญ

10. เด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิด

ข้อกำหนดที่ 36

ผู้มีอำนาจในเรือนจำจะต้องจัดมาตรการคุ้มครองให้แก่ผู้ต้องขังเยาวชนหญิงโดยจัดตามความต้องการของผู้ต้องขังเอง

ข้อกำหนดที่ 37

ผู้ต้องขังเยาวชนหญิงต้องได้รับการศึกษาและรับการฝึกอาชีพอย่างเท่าเทียมกันกับผู้ต้องขังเยาวชนชาย

ข้อกำหนดที่ 38

ผู้ต้องขังเยาวชนหญิงต้องได้รับการเข้าถึงกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับอายุและเพศ รวมถึงการบริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศหรือความรุนแรงทางเพศ พวกเขาควรได้รับการศึกษาเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพและสุขอนามัยและการเข้าถึงนรีแพทย์อย่างสม่ำเสมอเช่นเดียวกันถึงนักโทษหญิงที่เป็นผู้ใหญ่

ข้อกำหนดที่ 39

ผู้ต้องขังเยาวชนหญิงที่ตั้งครรภ์จำเป็นต้องได้รับการดูแลและการช่วยเหลือในการพยาบาลที่เทียบเท่ากับนักโทษหญิงที่เป็นผู้ใหญ่ พวกเขาต้องได้รับการตรวจสอบสุขภาพโดยผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ โดยคำนึงถึงว่าพวกเขาอาจมีความเสี่ยงต่อสุขภาพภาวะแทรกซ้อนในระหว่างตั้งครรภ์

ส่วนที่ 2 ข้อกำหนดสำหรับผู้ต้องขังลักษณะพิเศษ

ก. ผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษ

1. การจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง และการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเป็นรายบุคคล

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 67-69)

ข้อกำหนดที่ 40

ผู้บริหารเรือนจำต้องจัดให้มีวิธีการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังที่ตอบสนองต่อความต้องการของเพศและสถานการณ์ที่เกี่ยวกับผู้ต้องขังหญิง เพื่อให้มั่นใจในการวางแผนและการปฏิบัติที่เหมาะสมต่อนักโทษเหล่านั้น เพื่อได้รับการฟื้นฟู การรักษาและนำไปสู่การกลับคืนสู่สังคม

ข้อกำหนดที่ 41

การประเมินค่าความเสี่ยงทางเพศ (The Gender Sensitive Risk Assessment) และการจำแนกประเภทหรือลักษณะของนักโทษจะต้อง:

คำนึงถึงความเสี่ยงโดยทั่วไปของผู้ต้องขังหญิง เช่นเดียวกับผลกระทบที่เป็นอันตรายที่มาจากมาตรการความปลอดภัยสูงและระดับความโดดเดี่ยวที่เพิ่มขึ้นอาจส่งผลต่อนักโทษหญิง

- เปิดใช้งานข้อมูลที่เป็นเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้หญิงเช่นความรุนแรงที่พวกเขาอาจเคยมีประวัติความพิการทางจิตและการใช้สารเสพติดรวมถึงความรับผิดชอบของผู้ปกครองและผู้ดูแลอื่น ๆ ที่จะต้องนำมาพิจารณากระบวนการจัดสรรและการวางแผนประโยค

- สร้างความมั่นใจว่าแผนการพิพากษาบทลงโทษของผู้หญิงนั้นรวมถึงโครงการการฟื้นฟูสุขภาพเดิมจะตรงกับความต้องการเฉพาะเพศและ

- สร้างความมั่นใจว่าผู้ที่มีความต้องการการดูแลสุขภาพจิตอยู่ในที่พักที่ซึ่งมีกฎระเบียบเข้มงวดน้อยที่สุดและได้รับการรักษาที่เหมาะสมแทนที่จะอยู่ในระดับความปลอดภัยที่สูงกว่าเพียงเนื่องจากว่าปัญหาสุขภาพจิตของพวกเขา

2. ระบบเรือนจำ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 65-66 และ 70-81)

ข้อกำหนดที่ 42

1. ผู้ต้องขังหญิงจะต้องได้รับโอกาสในการร่วมกิจกรรมที่คำนึงถึงความต้องการเฉพาะเพศที่เหมาะสม

2. ระบอบการปกครองของเรือนจำจะต้องยืดหยุ่นเพียงพอที่จะตอบสนองต่อความต้องการของผู้ต้องขังสตรีมีครรภ์ ที่ต้องเลี้ยงบุตรและมีบุตรติดมา ต้องมีการเตรียมการสถานเลี้ยงเด็กหรือสิ่งอำนวยความสะดวกในเรือนจำเพื่อให้พนักงานหญิงสามารถทำได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม

3. ต้องมีการให้บริการที่เหมาะสมสำหรับผู้ต้องขังหญิงนักโทษที่มีความต้องการการสนับสนุนด้านจิตสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เคยเป็นลูกทากรุณกรรมทางร่างกายจิตใจหรือทางเพศ

4. ต้องมีการจัดโครงการที่เหมาะสมสำหรับผู้ต้องขังหญิงที่ตั้งครรภ์ และมีบุตรติดมา

ความสัมพันธ์ทางสังคมและการดูแลหลังปล่อย

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 79-81)

ข้อกำหนดที่ 43

เจ้าหน้าที่เรือนจำจะต้องสนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการเยี่ยมผู้ต้องขังในฐานะที่เป็นข้อกำหนดเบื้องต้นที่สำคัญเพื่อให้มีสภาพจิตใจที่ดีและพร้อมต่อการกลับคืนสู่สังคม

ข้อกำหนดที่ 44

จากประสบการณ์ของผู้ต้องขังหญิงในเรื่องการถูกระงับความรุนแรงในครอบครัวจะได้รับการพิจารณาว่าบุคคลใดบ้างรวมถึงสมาชิกในครอบครัวคนใดที่จะได้รับอนุญาตให้เข้าเยี่ยมผู้ต้องขังหญิงได้

ข้อกำหนดที่ 45

ผู้มีอำนาจในเรือนจำจะต้องเสนอทางเลือกที่เหมาะสมให้แก่ผู้ต้องขังหญิง เช่น การลากลับบ้าน (Home Leave) เรือนจำที่มีความเข้มงวดน้อยลง (Open Prison) และโครงการปฏิบัติการที่ใช้ชุมชนเป็นที่ตั้ง (Community Based Programmes) เพื่อฟื้นฟูปฏิสัมพันธ์ภายในครอบครัวให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ข้อกำหนดที่ 46

เจ้าหน้าที่เรือนจำจำเป็นต้องร่วมมือกับหน่วยงานควบคุมความประพฤติและ / หรือการบริการสวัสดิการสังคม ชุมชนท้องถิ่น และองค์กรเอกชนเพื่อออกแบบและดำเนินโครงการเตรียมตัวก่อนและหลังการปล่อยตัวเพื่อกลับสู่สังคมของผู้ต้องขังหญิง โดยเน้นถึงความต้องการเฉพาะของผู้ต้องขังหญิง

ข้อกำหนดที่ 47

จำเป็นต้องให้การช่วยเหลือเพิ่มเติมหลังจากการปล่อยตัวผู้ต้องขังหญิงโดยอาจจะมีการมอบความช่วยเหลือด้านจิตใจ ด้านการแพทย์ ด้านกฎหมาย เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ต้องขังหญิงเหล่านั้นจะสามารถคืนกลับสู่สังคมได้โดยการให้ความร่วมมือกับบริการในชุมชน

3. ผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ ผู้ต้องขังหญิงที่ให้นมบุตร และผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรติด

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำข้อ 23)

ข้อกำหนดที่ 48

1. ผู้ต้องขังหญิงที่ตั้งครรภ์หรือให้นมบุตรจะต้องได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับสุขภาพและอาหาร ภายใต้โครงการที่จัดตั้งขึ้นและถูกควบคุมโดยผู้ให้คำแนะนำทางด้านสุขภาพที่ได้รับการรับรอง โดยต้องจัดอาหารให้เพียงพอและในเวลาที่เหมาะสม โดยไม่มีการคิดค่าใช้จ่าย
2. ผู้ต้องขังหญิงจะไม่ถูกกีดกันจากการเลี้ยงลูกด้วยนม เว้นแต่มีเหตุผลด้านสุขภาพโดยเฉพาะที่จะทำเช่นนั้น
3. โครงการควรรวมถึงการดำเนินงานตามความต้องการด้านการแพทย์และโภชนาการของผู้ต้องขังหญิงที่เพิ่งให้กำเนิดบุตร แต่บุตรที่ไม่ได้อยู่ในเรือนจำด้วย

ข้อกำหนดที่ 49

การตัดสินใจว่าจะให้การอนุญาตให้เด็กอยู่กับมารดาผู้ต้องขังในเรือนจำได้หรือไม่ เพื่อเกิดผลประโยชน์ที่สูงสุดของเด็กในเรือนจำที่อยู่กับมารดาและต้องไม่ได้รับการปฏิบัติเสมือนเป็นผู้ต้องขัง

ข้อกำหนดที่ 50

ผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรอยู่ในเรือนจำจะต้องได้รับโอกาสที่จะใช้เวลากับบุตรให้มากที่สุด

ข้อกำหนดที่ 51

1. บุตรที่อาศัยอยู่กับมารดาในเรือนจำจะได้รับบริการทางการแพทย์อย่างต่อเนื่องและการดูแลพัฒนาการ โดยได้รับการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญโดยความร่วมมือกับบริการสาธารณสุขชุมชน
2. สภาพแวดล้อมที่จัดไว้สำหรับการเลี้ยงดูบุตรดังกล่าวจะต้องใกล้เคียงกับสภาพแวดล้อมภายนอกเรือนจำโดยมากที่สุด

ข้อกำหนดที่ 52

1. การตัดสินใจว่าเมื่อใดที่เด็กจะต้องถูกแยกออกจากมารดาโดยจะต้องเป็นไปตามการประเมินรายบุคคลและคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก ภายในขอบเขตของกฎหมายในประเทศนั้นๆ
2. การย้ายเด็กออกจากเรือนจำจะต้องดำเนินการด้วยความละเอียดอ่อนและดำเนินการเมื่อมีการจัดเตรียมการดูแลทางเลือกอื่นๆ ในกรณีของนักโทษต่างชาติสามารถปรึกษากับเจ้าหน้าที่กงสุลของประเทศนั้นๆ ได้
3. หลังจากเด็กแยกจากมารดาและได้ไปอยู่กับครอบครัวหรือญาติหรือการดูแลทางเลือก ผู้ต้องขังหญิงจะได้รับโอกาสและสิ่งอำนวยความสะดวกที่จะพบกับบุตรของพวกเขาเพื่อให้เกิดประโยชน์ที่สูงสุดต่อเด็ก ๆ และมีความปลอดภัยสาธารณะ

4. ผู้ต้องขังชาวต่างประเทศ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 38)

ข้อกำหนดที่ 53

1. ในกรณีที่มีการทำข้อตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคีที่เกี่ยวข้องการโอนย้ายผู้ต้องขังหญิงชาวต่างชาติไปยังประเทศของตน โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้ต้องขังหญิงดังกล่าวมีบุตรอยู่ในประเทศบ้านเกิดนั้นจำเป็นต้องได้รับการพิจารณาโดยเร็วที่สุด ภายหลังจากมีคำร้องหรือได้รับความยินยอมจากผู้ต้องขังหญิงที่เกี่ยวข้อง

2. ในกรณีที่เด็กอาศัยอยู่กับผู้ต้องขังหญิงชาวต่างชาติจะถูกย้ายออกจากเรือนจำควรจะมีการพิจารณาให้ย้ายเด็กไปที่ประเทศบ้านเกิดของตน โดยคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของเด็กและมีการปรึกษากับมารดาของเด็ก

5. ผู้ต้องขังที่เป็นชนกลุ่มน้อยและชนพื้นเมือง

ข้อกำหนดที่ 54

ผู้มีอำนาจในเรือนจำต้องตระหนักว่าผู้ต้องขังหญิงที่มาจากต่างศาสนาและวัฒนธรรมที่แตกต่าง จะมีความต้องการที่แตกต่างและอาจต้องเผชิญกับการเลือกปฏิบัติหลายรูปแบบ ในการเข้าถึงโครงการและบริการที่เกี่ยวข้องกับเพศและวัฒนธรรม ดังนั้นเจ้าหน้าที่เรือนจำจะต้องจัดทำโครงการและบริการที่ครอบคลุมและตอบสนองความต้องการเหล่านี้ โดยปรึกษากับผู้ต้องขังหญิงเองและกลุ่มต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ข้อกำหนดที่ 55

จำเป็นต้องมีการพิจารณาและทบทวนถึงการบริการทั้งก่อนและหลังการปล่อยตัวโดยจะต้องได้รับการตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจว่าเหมาะสมและสามารถเข้าถึงผู้ต้องขังหญิงชนกลุ่มน้อยและผู้ต้องขังหญิงที่มาจากต่างชาติพันธุ์และกลุ่มเชื้อชาติ โดยปรึกษากับกลุ่มต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ข. ผู้ต้องขังระหว่างสอบสวนหรือระหว่างพิจารณา

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 84-93)

ข้อกำหนดที่ 56

ผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องต้องคำนึงถึงความเสี่ยงโดยเฉพาะอย่างยิ่งการละเมิดที่ผู้หญิงต้องประสบขณะถูกคุมขังก่อนพิจารณาคดี โดยจำเป็นต้องกำหนดมาตรการที่เหมาะสมในทางนโยบายและทางปฏิบัติเพื่อประกันความปลอดภัยของผู้หญิงในเวลานั้น (ดูข้อกำหนด 58 ด้านล่างที่เกี่ยวข้องกับทางเลือกอื่นของการคุมขังก่อนการพิจารณาคดี)

ส่วนที่ 3 มาตรการในการลงโทษที่มีใช้การคุมขัง

ข้อกำหนดที่ 57

บทบัญญัติของข้อกำหนดโตเกียว (the Tokyo Rules) จำเป็นต้องให้แนวทางในการพัฒนาและการตอบสนองที่เหมาะสมกับผู้กระทำผิดหญิงโดยต้องพัฒนาทางเลือกเฉพาะเพศหญิงในเรื่องมาตรการการเบี่ยงเบนการเข้าสู่กระบวนการทางศาลและทางเลือกอื่นๆ และในขั้นตอนก่อนการพิจารณาและในการตัดสินใจพิพากษาภายใต้ระบบกฎหมายของ “ประเทศสมาชิก” โดยคำนึงถึงประวัติของการตกเป็นเหยื่อของผู้กระทำผิดหญิงและภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของพวกเธอในการดูแลครอบครัว

ข้อกำหนดที่ 58

เมื่อคำนึงถึงข้อกำหนด 2.3 ของข้อกำหนดโตเกียว (the Tokyo Rules) ผู้กระทำผิดหญิงจะต้องไม่ถูกแยกออกจากครอบครัวและชุมชนโดยไม่ได้รับการพิจารณาถึงภูมิหลังและความสัมพันธ์ในครอบครัว ในการจัดการผู้หญิงที่กระทำความผิดเช่น มาตรการเบี่ยงเบนการเข้าสู่กระบวนการทางศาลและอื่นๆ ในขั้นตอนก่อนการพิจารณาคดีจะต้องดำเนินการตามความเหมาะสมและเป็นไปได้

ข้อกำหนดที่ 59

โดยทั่วไปแล้ววิธีการป้องกันที่ไม่การคุมขัง เช่น ในสถานที่พักพิงที่จัดการโดยองค์กรอิสระ องค์กรอิสระหรือบริการชุมชนอื่นๆ จะถูกใช้เพื่อปกป้องผู้หญิงที่ต้องการความคุ้มครองดังกล่าว มาตรการชั่วคราวที่เกี่ยวกับการควบคุมตัวที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้หญิงจะถูกนำมาใช้เฉพาะยามจำเป็นและจะต้องได้รับการร้องขอโดยชัดเจนจากผู้หญิงที่เกี่ยวข้องเท่านั้น มาตรการป้องกันดังกล่าวจะต้องไม่ต่อเนื่องกับความประสงค์ของผู้หญิงที่เกี่ยวข้อง

ข้อกำหนดที่ 60

ต้องมีทรัพยากรที่เหมาะสมโดยทำขึ้นเพื่อกำหนดทางเลือกที่เหมาะสมสำหรับผู้กระทำผิดหญิงเพื่อรวมมาตรการที่ไม่ใช้การคุมขังกับการแทรกแซงปัญหาต่างๆ เพื่อจัดการกับปัญหาที่พบบ่อยที่สุดที่นำไปสู่การเข้าไปในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของผู้หญิง สิ่งเหล่านี้อาจรวมถึงหลักสูตรการรักษาบำบัดและการให้คำปรึกษาสำหรับผู้ตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงในครอบครัว และการล่วงละเมิดทางเพศ การรักษาที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางสมอง และโครงการทางการศึกษาและการฝึกอบรมเพื่อปรับปรุงการจ้างงาน โครงการต่างๆ ดังกล่าวจะต้องคำนึงถึงความจำเป็นในการให้การดูแลบริการสำหรับเด็กและผู้หญิงเท่านั้น

ข้อกำหนดที่ 61

เมื่อพิจารณาถึงโทษผู้กระทำผิดหญิง ศาลจะมีอำนาจพิจารณาเหตุบรรเทาโทษ เช่น การมีประวัติอาชญากรรมและความไม่รุนแรงที่สัมพันธ์กันและลักษณะของการกระทำผิดทางอาญาควบคู่ไปกับหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้หญิงในการดูแลครอบครัวและภูมิหลังทั่วไป

ข้อกำหนดที่ 62

ต้องปรับปรุงการจัดโครงการบำบัดผู้ติดสารเสพติดที่มีความละเอียดอ่อน โดยคำนึงถึงทางเพศ การรักษาภาวะทุพโภชนาทางจิตใจสำหรับผู้หญิงที่เป็นการเฉพาะในชุมชนและการเข้าถึงการรักษาดังกล่าว เพื่อเป็นการป้องกันอาชญากรรมรวมถึงการลงโทษโดยทางเลือกอื่นๆ

การดำเนินการภายหลังศาลมีคำพิพากษา

ข้อกำหนดที่ 63

การพิจารณาเพื่อให้มีการปล่อยตัวก่อนครบกำหนดโทษจะต้องพิจารณาถึงประเด็นที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ต้องขังหญิงในเรื่องภาระหน้าที่การดูแลครอบครัว รวมทั้งความต้องการกลับคืนสู่สังคม ผู้กระทำผิดหญิงตั้งครรภ์และผู้กระทำผิดหญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุตร

ข้อกำหนดที่ 64

ต้องสนับสนุนการลงโทษที่ไม่ใช่การจำคุกของหญิงที่ตั้งครรภ์และผู้หญิงที่มีบุตร โดยการลงโทษควรพิจารณาจากกรณีที่มีความผิดร้ายแรงหรือรุนแรง หรือเมื่อผู้หญิงมีลักษณะอันตราย และหลังจากคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของเด็กแล้วนั้น ต้องมีการมั่นใจว่ามีการจัดหาที่เหมาะสมได้รับการดูแลเด็กดังกล่าว

ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนหญิง

ข้อกำหนดที่ 65

การจัดระเบียบโดยหลีกเลี่ยงให้เด็กอยู่ในสถานกักกันที่ขัดกับกฎหมาย โดยจะต้องหลีกเลี่ยงอย่างมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในการมีคำสั่งประการใด ต้องมีการนำเอาประเด็นเรื่องความเปราะบางของเพศผู้ที่ทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนมาพิจารณาด้วย

ผู้กระทำผิดชาวต่างประเทศ

ข้อกำหนดที่ 66

ต้องใช้ความพยายามสูงสุดเพื่อให้สัตยาบันแก่นุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่มาในรูปแบบองค์กร และพิธีสารเพื่อป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก อันเป็นบทเสริมอนุสัญญานั้น เพื่อจะนำบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้ได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้ความคุ้มครองสูงสุดแก่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ เพื่อหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์

ส่วนที่ 4 การศึกษาวิจัย การวางแผน การประเมินผล และการสร้างความตระหนักให้แก่ สาธารณชน

การศึกษาวิจัย การวางแผน และการประเมินผล

ข้อกำหนดที่ 67

1 จะต้องมีความพยายามในการที่จะดำเนินการและส่งเสริมการวิจัยที่ครอบคลุมที่มุ่งเน้นผลลัพธ์ที่เกี่ยวกับความผิดที่ได้กระทำโดยผู้หญิง เหตุผลที่ทำให้ผู้หญิงเผชิญหน้ากับระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ผลกระทบต่อมาของการเป็นอาชญากรและการจำคุกต่อผู้หญิง เช่นเดียวกับโปรแกรมที่ออกแบบมาเพื่อลดการให้ความเห็นอกเห็นใจของผู้หญิงเป็นพื้นฐานสำหรับการวางแผนที่มีประสิทธิภาพการพัฒนาโปรแกรมและการกำหนดนโยบายเพื่อตอบสนองต่อความต้องการคืนสู่สังคมทางสังคมของผู้กระทำผิดที่เป็นผู้หญิง

2 จะต้องมีความพยายามในการที่จะดำเนินการและส่งเสริมการวิจัยที่ครอบคลุมที่มุ่งเน้นผลลัพธ์ที่เกี่ยวกับความผิดที่ได้กระทำโดยผู้หญิง เหตุผลที่ทำให้ผู้หญิงเผชิญหน้ากับระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ผลกระทบต่อมาของการเป็นอาชญากรและการจำคุกของผู้หญิง เช่นเดียวกับโครงการที่ออกแบบมาเพื่อลดการกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง การพัฒนาโครงสร้างและการกำหนดนโยบายที่มีประสิทธิภาพ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการคืนสู่สังคมทางสังคมของผู้กระทำผิดที่เป็นผู้หญิง

ข้อกำหนดที่ 68

จะต้องมีความพยายามในการที่จะดำเนินการและส่งเสริมการวิจัยเกี่ยวกับจำนวนเด็กที่ได้รับผลกระทบจากการมารดาต้องเผชิญหน้ากับระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและการจำคุก และผลกระทบจากสิ่งนี้ต่อเด็ก เพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายและการพัฒนาโครงการ โดยมีการคำนึงถึงผลประโยชน์ที่สูงสุดของเด็ก

ข้อกำหนดที่ 69

จะต้องมีความพยายามในการทบทวน การประเมินผลงานและการเผยแพร่ต่อสาธารณะเป็นระยะ ๆ ถึงแนวโน้มปัญหาและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของการกระทำผิดในผู้หญิงและประสิทธิภาพในการตอบสนองต่อความต้องการการกลับคืนสู่สังคมของผู้กระทำผิดหญิงรวมถึงบุตร เพื่อลดการตีตราและลดผลกระทบด้านลบที่มีต่อผู้หญิงจากการที่หญิงนั้นได้เผชิญกับระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

การสร้างความตระหนักให้แก่สาธารณชน การแลกเปลี่ยนข้อมูล และการฝึกอบรม

ข้อกำหนดที่ 70

1. สื่อและสาธารณชนจะได้รับการแจ้งเกี่ยวกับเหตุผลที่นำไปสู่การกักขังผู้หญิงให้ตกอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการตอบสนองต่อสถานการณ์ดังกล่าว เพื่อช่วยให้เกิดการคืนสู่สังคมของผู้หญิงโดยคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของเด็กๆ เป็นหลัก.

2. การตีพิมพ์และเผยแพร่งานวิจัยและตัวอย่างการปฏิบัติที่ดีต้องจัดทำองค์ประกอบที่ครอบคลุมของนโยบายที่มุ่งปรับปรุงพัฒนาผลลัพธ์และความเป็นธรรมต่อผู้หญิงและเด็กในการตอบสนองทางความยุติธรรมทางอาญาต่อผู้กระทำผิดหญิง

3. สื่อ สาธารณชน และผู้ที่มีความรับผิดชอบในเรื่องที่เกี่ยวกับผู้ต้องขังหญิงและผู้กระทำผิดหญิงจะต้องได้รับข้อมูลข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้อย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ในข้อกำหนดเหล่านี้และการนำข้อกำหนดดังกล่าวไปบังคับใช้

4. โครงการการฝึกอบรมเกี่ยวกับเรื่องข้อกำหนดในปัจจุบันและผลการวิจัยจะต้องได้รับการพัฒนาและนำไปปฏิบัติกับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างความตระหนักและการรับรู้ถึงบทบัญญัติที่มีอยู่ในที่นั้น

ข้อกำหนดกรุงเทพฯพัฒนาขึ้นมาเพื่อผู้ต้องขังหญิงโดยเฉพาะ เนื่องจากเล็งเห็นว่าผู้ต้องขังหญิงมีความต้องการที่แตกต่างไปจากผู้ต้องขังชาย และผู้ต้องขังหญิงเป็นประชากรกลุ่มน้อยในกระบวนการยุติธรรมจึงถูกละเลยในการออกแบบการลงโทษโดยปราศจากการคำนึงถึงความเหมาะสมกับความเป็นเพศหญิงที่แตกต่างไปจากผู้ต้องขังชาย ซึ่งความต้องการเฉพาะด้านของผู้หญิงมีความแตกต่างกันไป เช่น ความต้องการด้านสุขอนามัย สุขภาพผู้หญิง ผู้ต้องขังที่มีบุตร

ซึ่งข้อกำหนดกรุงเทพฯ มีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ในแง่ของ การจัดสรรเรื่องสถานที่บำบัด และแก้ไขฟื้นฟูโดยต้องมีการให้บริการที่เหมาะสมกับผู้หญิง การตรวจสุขภาพเนื่องจากกรณีจำเป็นต้องบำบัดรักษาผู้ต้องขังหญิงซึ่งติดยาเสพติด ต้องคำนึงถึงความต้องการพิเศษของผู้ต้องขังหญิงที่มีลักษณะเฉพาะ เช่นหญิงมีครรภ์ และหญิงซึ่งมีบุตร รวมถึงการให้บริการด้านการปรึกษาสุขภาพจิตและการฟื้นฟูสภาพจิตใจ ซึ่งต้องมีความเหมาะสมเฉพาะบุคคลคำนึงถึงความละเอียดอ่อนทางเพศที่แตกต่างจากผู้ต้องขังชาย

2.8 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่อง “เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด” ประกอบด้วย

2.8.1 การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน

2.8.1.1 ผลงานวิจัยในประเทศ

2.8.1.1.1 การวิจัยเรื่อง “การกระทำผิดซ้ำหลังพ้นการคุมความประพฤติ”

โดยการศึกษาวิจัยเรื่องการกระทำผิดซ้ำภายหลังพ้นการคุมความประพฤติมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าภายในระยะเวลาอย่างน้อยสามปีนับแต่ผู้ถูกคุมความประพฤติผลการควบคุมความประพฤติไปแล้วได้หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกมากน้อยเพียงใดซึ่งผลการวิจัยพบว่าผู้ถูกคุมความประพฤติที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นเพศชายซึ่งมีอายุระหว่าง 21 ถึง 30 ปีส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพรับจ้างมีรายได้ไม่แน่นอนส่วนใหญ่ไม่เคยเปลี่ยนงานในระหว่างการควบคุมความประพฤติส่วนใหญ่เป็นโสดและยังไม่มีบุตร

ผลการวิจัยพบว่าผู้ถูกคุมความประพฤติส่วนใหญ่ร้อยละ 82.9 ไม่ได้หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำภายหลังพ้นการคุมความประพฤติ สำหรับผู้ที่หวนกลับไปทำผิดส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำจำนวนหนึ่งครั้ง ในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และส่วนมากจะหวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำภายหลังผลการควบคุมความประพฤติเป็นเวลาหนึ่งถึงสองปี (กรมคุมประพฤติกระทรวงยุติธรรม, 2542, หน้า 72)

2.8.1.1.2 งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดครั้งแรก และการกระทำผิดซ้ำของผู้ป่วยนิติจิตเวช

การศึกษานี้มุ่งศึกษาอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ป่วยนิติจิตเวช ไม่ว่าจะเป็นลักษณะทางประชากรสังคม ลักษณะการกระทำผิด ลักษณะพฤติกรรม การใช้สารเสพติด ปัจจัยทางครอบครัวของผู้ที่กระทำผิด เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอัตราการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำตามลักษณะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผลการศึกษาพบว่าอัตราการกระทำผิดซ้ำเท่ากับร้อยละ 33.1 ส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำเป็นครั้งที่สองโดยมีระยะห่างระหว่างการกระทำผิดเฉลี่ย 2-5 เดือน โดยผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นชาย ห้าเท่าของเพศหญิง ส่วนใหญ่เป็นโสดและมีอายุเฉลี่ย 33.18 ปี (ราณี ฉายินทุ และนางลักษณ์ สาดตรา, 2543, หน้า 55-57)

งานวิจัยเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาถึงความผิดปกติทางจิตขณะประกอบคดีทั้งในด้านจากตัวบุคคลที่กระทำความผิดเองหรือจากสภาพแวดล้อม งานวิจัยเรื่องนี้จึงเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการศึกษา เรื่อง “เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด”

2.8.1.1.3 งานวิจัยเรื่อง การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคม: ศึกษากรณี จังหวัดนครปฐม

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่างประชาชนที่อยู่ในจังหวัดนครปฐม จำนวน 300 ราย และจากการสัมภาษณ์ประชาชนใน จังหวัดนครปฐม 10 ราย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม และเพื่อศึกษาสาเหตุการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเข้าอยู่ร่วมในสังคม

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ พบว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศชาย ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่ ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดเสพติดได้รับการยอมรับมากกว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดอื่น ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่า ผู้กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่ไม่เคยเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู นโยบายของรัฐ/กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม และคนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้ การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าคนที่ไม่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติด พฤติกรรมที่แสดงออก คน ในสังคมยังคงให้การยอมรับต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติดไม่ว่าจะเป็นการให้เกียรติ ให้ความช่วยเหลือ พุดคุยได้ ไม่แสดงท่าทีรังเกียจ เป็นต้น และระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด สามารถที่จะ อยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ทุกระดับ เช่น อยู่ร่วมในสังคม ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ทำงานเกษตรกรรม เป็นเพื่อนเรียน เป็นเพื่อนบ้าน มีเพียงระดับของการเป็นเพื่อนสนิทและการเป็นคนรัก คนในสังคมยังใช้ ความระมัดระวังมากในการให้การยอมรับ เนื่องจากมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดค่อนข้างมาก (กิตติคุณ บัวรุ่ง, 2547)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

2.8.1.1.4 การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ”

โดยการศึกษาเรื่องนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะ ประชากรของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำทั้งในกลุ่มที่ทำผิด ซ้ำในคดีเดิม กระทำผิดซ้ำในความผิดที่รุนแรงขึ้น และกระทำผิดซ้ำในหลากหลายคดี เพื่อนำข้อมูลไปใช้ ประโยชน์ในการกำหนดนโยบายและพัฒนาแนวทางปฏิบัติในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำให้ เหมาะสม โดยจากการเก็บข้อมูลภาคสนามจากผู้ต้องขังเด็ดขาดที่กระทำผิดซ้ำเกินสามครั้งขึ้นไปจำนวน 370 คนพบว่าส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำในคดีเดิมคือคดียาเสพติดมากที่สุดร้อยละ 51.6 รองลงมาคือกระทำ ผิดซ้ำในคดีที่รุนแรงขึ้นร้อยละ 27.6 จากการกระทำผิดฐานเสพยาเสพติด หรือครอบครองยาเสพติดที่มี ปริมาณยาเสพติดจำนวนน้อย ส่วนผู้ต้องขังกลุ่มที่กระทำผิดซ้ำหลากหลายคดี มีน้อยที่สุดคือร้อยละ 20.8

ส่วนใหญ่ก็ทำผิดทั้งในคดีอาชญากรรม คดีทรัพย์สิน และชีวิตและร่างกายร่วมด้วย ซึ่งเป็นการกระทำผิดตั้งแต่เป็นเยาวชน กระทำผิดร่วมกันเป็นกลุ่มแก๊งทำให้มีฐานความคิดที่หลากหลาย ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ อายุ 26-35 ปี อยู่ในช่วงวัยรุ่นถึงผู้ใหญ่ตอนต้น สถานภาพสมรสมีประวัติหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ร้อยละ 51.1 และจบการศึกษาเพียงระดับประถมศึกษาถึงร้อยละ 51.1 ส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปและรายได้ไม่มั่นคงทำให้รายได้ไม่เพียงพอและหันไปหารายได้จากการค้ายาเสพติด (กลุ่มงานพัฒนาระบบการพัฒนาพฤตินิสัย สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์, 2556, หน้า 80-83)

2.8.1.1.5 งานวิจัยเรื่อง ประสบการณ์ด้านจิตใจในการฟื้นฟูพลังของเยาวชนที่ไม่กระทำผิดซ้ำ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์ด้านจิตใจในการฟื้นฟูพลังของเยาวชนที่ไม่กระทำผิดซ้ำ ที่ศาลเยาวชนและครอบครัว จำนวน 7 ราย โดยคัดเลือกแบบเจาะจง มีเกณฑ์การคัดเลือก คือ เป็นเยาวชนที่ไม่กระทำผิดซ้ำเกิน 1 ปีหลังคำตัดสินจากศาลเยาวชนฯ อยู่มาตรการมอบตัวให้บิดามารดา โดยมีเงื่อนไขคุณสมบัติ ซึ่งถูกดำเนินคดีอายุ 15-17 ปี คะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดความสามารถในการฟื้นฟูพลัง 2.50 ขึ้นไป ไม่มีอาการทางจิตเวช และยินดีเข้าร่วมการวิจัย การเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์รายบุคคล เครื่องมือที่ใช้ แบบวัดความสามารถในการฟื้นฟูพลัง คำถามสัมภาษณ์ บันทึกภาคสนาม เครื่องอัดเสียง การวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ ผลการวิจัยพบ 4 ประเด็น

(1) ภาวะมีดমনช่วงเยาวชนทำผิด เยาวชนมีพฤติกรรม ความคิดที่ไม่เหมาะสม มีมุมมองทางลบ และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่นำไปสู่การทำผิด

(2) ปัจจัยชักนำให้เยาวชนกลับเข้ามาในเส้นทางแสงสว่าง บุคคลภายนอกช่วยเหลือ เกิดการจุดประกายภายในตน การอยากพัฒนาตนเองต่อเนื่อง

(3) จัดการให้ตนเข้ามาเส้นทางแสงสว่าง คิดทบทวน ลงมือทำสิ่งดี อดทนต่อปัญหา

(4) ชีวิตที่ดีในเส้นทางแสงสว่าง มีมุมมองทางบวกต่อตนเอง มีสัมพันธภาพที่ดีกับคนรอบข้าง สร้างสิ่งสำคัญที่ทำให้เยาวชนไม่กระทำผิดซ้ำ คือ บุคคลรอบข้างคอยช่วยเหลือ ทำให้เยาวชนเกิดความรู้สึกดีกับชีวิต เยาวชนจึงพัฒนาทักษะให้ชีวิตของตนเองดีขึ้น ดังนั้นผู้ดูแลเยาวชนที่กระทำผิดควรช่วยเหลือเยาวชนโดยให้ความรักและสอนแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง (พิริยา ยังรอด, 2558)

2.8.1.2 ผลงานวิจัยต่างประเทศ

2.8.1.2.1 งานวิจัยเรื่อง งานในฐานะจุดเปลี่ยนในหลักสูตรชีวิตของอาชญากร: รูปแบบระยะเวลาของอายุการจ้างงานและการกระทำผิดซ้ำ (Work as a turning point in the life course of criminals: A duration model of age, employment, and recidivism)

งานวิจัยของ University of Minnesota ชี้ให้เห็นว่าการส่งเสริมให้งานและอาชีพแก่ผู้ต้องขังจะส่งผลดีต่อผู้ต้องขังและสามารถลดอัตราการก่ออาชญากรรมซ้ำ เมื่อผู้ที่กระทำผิดมีอายุมากกว่า 27 ปีขึ้นไป แต่กลับกันการให้งานและอาชีพกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเมื่ออายุต่ำกว่า 20 ปี ไม่สามารถลดอัตราการก่ออาชญากรรมซ้ำของเด็กและเยาวชนได้ (Uggen, 2000)

โดยการศึกษาดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า การจัดหางานให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษ ต้องสัมพันธ์กับช่วงอายุของแต่ละกรณี และอ้างอิงจากงานวิจัยของ University of Minnesota ชี้ให้เห็นว่าหากต้องการให้ผู้กระทำผิดลดอัตราการก่ออาชญากรรมควรให้งานและอาชีพแก่ผู้ต้องขังที่มีอายุมากกว่า 27 ปีขึ้นไป สะท้อนให้เห็นว่าความต้องการในแต่ละช่วงอายุมีความต่างกัน หากใช้วิธีเยียวยาโดยการให้งานทำ อาจจะไม่ได้ผลสำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี อาจจะต้องหาวิธีอื่นหรือกิจกรรมอย่างอื่นมาวิเคราะห์และปรับใช้ให้เหมาะสมกับแต่ละช่วงวัยของผู้กระทำความผิด ให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและค่านิยมในประเทศไทยด้วย

2.8.1.2.2 งานวิจัยเรื่อง การส่งเสริมการป้องกัน: ป้องกันการใช้ยาเยาวชนใน สวอนซี สหราชอาณาจักรโดยกำหนดเป้าหมายความเสี่ยงและปัจจัยป้องกัน (Promoting Prevention: preventing youth drug use in Swansea, UK, by targeting risk and protective factors)

งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นถึงการใช้จ่ายที่แพร่หลายในสหราชอาณาจักร โดยแบ่งเป็นเพศชายร้อยละ 32 และหญิงร้อยละ 22 ในอายุเฉลี่ยที่ 12-30 ปี (ในปี ค.ศ.2000) โดยในสหราชอาณาจักรมีผู้ใช้ยามากกว่าประเทศอื่นในสหภาพยุโรป ซึ่งส่งผลเสียต่อสุขภาพ ค่าใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพและรวมไปถึงปัญหาการว่างงาน

วิจัยนี้มุ่งศึกษาถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงที่เด็กและเยาวชนจะก่อการกระทำผิดซ้ำ ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว การศึกษา ที่อยู่อาศัย และสถานะทางจิตเวช ซึ่งการแก้ไข ปรับปรุง และป้องกันก็จะต้องแปรผันไปตามสภาพปัจจัยเสี่ยงของเด็กและเยาวชนเป็นรายบุคคล เช่น เด็กที่มีปัญหาด้านสมาชิกในครอบครัว ต้องป้องกันด้วยการให้คำปรึกษาแก่เด็ก รวมถึงให้คำปรึกษาสมาชิกในครอบครัว ที่มีความเสี่ยงต่อการประกอบอาชญากรรม เช่นเด็กมีพ่อที่ติดเหล้า ,เด็กและเยาวชนที่มีปัญหาด้านการศึกษาก็จะต้องแก้ไขโดยการให้การศึกษา ,เด็กที่มีปัญหาด้านการอยู่อาศัยก็ต้องให้เงินสนับสนุน เพื่อย้ายที่อยู่

ไปในแหล่งที่สภาพแวดล้อมที่ดีกว่า และเด็กที่มีปัญหาด้านสภาพจิตใจก็จะมีโอกาสได้รับการให้คำปรึกษาทางด้านจิตเวชและมีการติดตามผล (Case & Haines, 2003)

งานวิจัยชิ้นนี้สามารถนำมาปรับตรงแก้ไขให้เหมาะสมกับกรณีศึกษาในประเทศไทยในแง่การแก้ไขเยียวยาและหาทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำให้แก่ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่ผลที่ได้สะท้อนถึงความไม่สมบูรณ์ที่เกิดจากปัจจัยอันได้แก่สมาชิกในครอบครัวการศึกษาสภาวะทางจิตใจและที่อยู่อาศัย การแก้ไขประมาทเยียวานี้จำเป็นจะต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ เอกชนหรือครอบครัวของผู้กระทำผิดเอง จึงจะสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.8.1.2.3 งานวิจัยเรื่อง การใช้สารในระยะเวลาเริ่มต้นโดยผู้กระทำผิดเด็กและเยาวชน (Early Substance Use by Juvenile Offenders)

การวิจัยนี้จัดทำขึ้นที่ University of South Carolina โดยได้ค้นพบว่าเด็กและเยาวชนที่มีการเข้าไปพัวพันและเกี่ยวข้องกับยาเสพติดตั้งแต่อายุน้อย มีแนวโน้มที่จะใช้ยาเสพติดต่อไปนานกว่าบุคคลที่เริ่มใช้ยาเสพติดเมื่ออายุที่มากขึ้น ซึ่งกล่าวสรุปได้ว่ายิ่งเด็กทดลองใช้ยาเสพติดตั้งแต่อายุน้อยลงเท่าใด ยิ่งมีแนวโน้มที่จะใช้ยาเสพติดต่อไปนานมากเท่านั้น (Prinz & Kerns, 2003)

งานวิจัยดังกล่าวสามารถอธิบายสาเหตุการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาในรายที่มีลักษณะติดสารเสพติดได้ โดยแสดงให้เห็นว่า กรณีศึกษาที่เริ่มใช้ยาเสพติดตั้งแต่อายุน้อย จะมีแนวโน้มใช้ยาเสพติดต่อเนื่องไปนานกว่าผู้ที่เริ่มใช้ยาเสพติดเมื่อมีอายุที่มากขึ้น

2.8.1.2.4 งานวิจัยเรื่อง การใช้แอลกอฮอล์และสารเสพติดอื่นๆในกลุ่มผู้กระทำผิดวัยเยาว์ (Alcohol and other drug use among adolescent detainees)

การวิจัยนี้มีตัวอย่างกลุ่มผู้ใช้แอลกอฮอล์ตลอดชีพอยู่ที่ประมาณร้อยละ 77.8 อายุเฉลี่ยอยู่ที่ 12.8 ปี ในจำนวนนั้นประมาณร้อยละ 40 บริโภคแอลกอฮอล์ 6 วันขึ้นไป และผู้ใช้กัญชากว่าร้อยละ 41 ใช้กัญชามากกว่า 100 ครั้ง การวิจัยชิ้นนี้ค้นพบว่าการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือใช้ยาเสพติดตั้งแต่อายุน้อยจะทำให้สมองและสารเคมีในสมองถูกทำลาย ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนาของสมองและส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม เนื่องจากเมื่อสมองพัฒนาได้อย่างไม่ปกติทำให้บุคคลนั้นมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากกว่าเด็กที่ไม่บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือใช้ยาเสพติด (Braithwaite, Conerly, Robillard, Stephens, & Woodring, 2015)

ในการศึกษาชิ้นนี้พบว่า กรณีศึกษาที่มีการใช้สารเสพติดตั้งแต่อายุน้อย ติดต่อกันนานเป็นเวลาหลายปี จะทำให้มีพฤติกรรมต่อต้าน Anti-Social มีอารมณ์รุนแรง มักก่อเหตุทะเลาะวิวาท และพึ่งยาเสพติดเมื่อเกิดความเครียด ปัจจัยด้านอายุของการเริ่มต้นใช้ยาเสพติด มีผลโดยตรงต่อการทำลายการพัฒนาของสมอง ซึ่งส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม การควบคุมอารมณ์ การแก้ปัญหา ฯลฯ

2.8.1.2.6 งานวิจัยเรื่อง จุดสำคัญในช่วงชีวิตที่นำไปสู่การงดเว้นการกระทำผิด: การศึกษาระยะยาวในผู้กระทำผิดร้ายแรงที่เป็นเยาวชน (Highlights from Pathways to Desistance: A Longitudinal Study of Serious Adolescent Offenders)

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาช่วงชีวิตระยะยาวของผู้ต้องขังเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดร้ายแรง ติดตามผู้ต้องขังเด็กและเยาวชนที่ต้องโทษร้ายแรงจำนวน 1,350 ราย แยกเป็นเพศหญิง 184 ราย และเพศชาย 1,170 ราย ที่มีอายุตั้งแต่ 14 - 18 ปี เป็นเวลา 7 ปีหลังจากที่ได้รับการปล่อยตัว การวิจัยนี้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตของผู้ต้องขังเด็กและเยาวชน รวมถึงผู้ต้องขังในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดซ้ำหรือไม่กลับมากระทำผิดซ้ำอีก รวมถึงศึกษาพัฒนาการชีวิตของผู้ต้องขัง การเปลี่ยนแปลงในชีวิต และกระบวนการทางศาลที่ส่งผลต่อชีวิตผู้ต้องขัง

งานวิจัยนี้ได้สรุปว่าการจำคุกเป็นเวลายาวนานไม่ได้ส่งผลให้การกระทำผิดซ้ำลดลง แต่สิ่งที่ส่งผลให้การกระทำผิดลดลง ได้แก่ การที่สังคมร่วมกันควบคุมดูแลผู้ต้องขังหลังได้รับการปล่อยตัว และการบำบัดการติดยาสามารถช่วยทำให้การใช้ยาเสพติด และการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนลดลงได้ อีกทั้งยังได้พบว่าส่วนใหญ่ผู้ต้องขังเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดโทษร้ายแรงมักจะลดการกระทำผิดลงเมื่อมีอายุมากขึ้นหากไม่มีปัจจัยอื่น ๆ มาแทรกแซงให้เกิดการกระทำผิดซ้ำอีก (Mulvey, 2011)

งานศึกษานี้สามารถช่วยให้การวางแผนในการบำบัด แก้ไข พฤติกรรม การกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษา มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยการศึกษาชี้ว่าการผลักดันให้สังคมดูแลและร่วมสนับสนุนให้โอกาสผู้กระทำผิด ได้ผลดีมากกว่าการลงโทษโดยการจำคุกเป็นเวลานาน

2.8.1.2.7 งานวิจัยเรื่อง ความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดเด็กและเยาวชนที่มีและไม่มีปัญหาการใช้ยาเสพติด และปัจจัยการป้องกันในการกระทำผิดอาญา (Differences between juvenile offenders with and without substance use problems in the prevalence and impact of risk and protective factors for criminal recidivism)

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาความแตกต่างระหว่างผู้ต้องขังเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาการใช้ยาเสพติดและผู้ต้องขังเด็กและเยาวชนที่ไม่มีปัญหาการใช้ยาเสพติด ค้นหาผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มขึ้นของความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำ รวมถึงค้นหาการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำจาก Washington State Juvenile Court Assessment รวมถึงวิเคราะห์ปัจจัยประเภทต่าง ๆ เช่น อายุ เพศ ชชาติพันธุ์ ด้วยวิธี Fisher's z tests และ logistic regression analyses ซึ่งงานวิจัยนี้ได้สรุปว่าผู้ต้องขังที่มีประวัติการใช้ยาเสพติดโดยเฉพาะบุคคลที่มีปัญหาเกี่ยวกับการติดยาจะมีปัจจัยเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้ต้องขังที่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติด อีกทั้งการใช้แผนป้องกันการกระทำผิดซ้ำกับผู้ต้องขังกลุ่มนี้ยังมี

ประสิทธิภาพน้อยกว่าผู้ต้องขังที่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติด แม้ว่าบุคคลทั้งสองกลุ่มจะมีปัจจัยต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกัน เช่น สภาพแวดล้อมบริเวณโรงเรียน การใช้เวลาว่าง ความสัมพันธ์กับเพื่อนฝูง พื้นฐานครอบครัว ทักษะชีวิต ความสามารถ และการควบคุมอารมณ์ (Van der Put, Creemers, & Hoeve, 2014)

2.8.1.2.8 งานวิจัยเรื่อง แนวทางการประเมินความเสี่ยงที่สามารถคาดการณ์ได้สำหรับผู้กระทำความผิดที่เป็นเยาวชนในออสเตรเลีย (The Predictive Validity of Risk Assessment Approaches for Young Australian Offenders)

งานวิจัยจากประเทศออสเตรเลียชิ้นนี้พบว่ายิ่งให้การศึกษาทางวิชาการและพัฒนาความฉลาดทางด้านอารมณ์แก่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมากเท่าใด อัตราการกระทำผิดซ้ำก็จะน้อยลงเท่านั้น (Shepherd, Luebbers, Ogloff, Fullam, & Dolan, 2014)

2.8.1.2.9 งานวิจัยเรื่อง สตรีในระบบยุติธรรมของเด็กและเยาวชน: อิทธิพลต่อการกระทำผิดและการกระทำผิดซ้ำ (Females in the Juvenile Justice System: Influences on Delinquency and Recidivism)

การวิจัยนี้เกิดขึ้นที่รัฐเท็กซัสของสหรัฐอเมริกา โดยผลการวิจัยพบว่าถ้าเด็กที่กระทำผิดคดีแรกเกี่ยวกับเมทแอมเฟตามีน จะมีแนวโน้มที่จะกลับมากระทำผิดซ้ำมากกว่าเด็กที่กระทำผิดในคดียาเสพติดประเภทอื่น เนื่องจากยาเสพติดชนิดนี้มีความรุนแรงและอันตรายมากที่สุด (Barrett, Ju, Katsiyannis, & Zhang, 2015)

ซึ่งข้อมูลนี้เป็นที่น่าสนใจเพราะยาเสพติดประเภทดังกล่าวเป็นยาเสพติดประเภทที่เด็กและเยาวชนไทยใช้มากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่งจากข้อมูลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนประเทศไทย (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2561)

2.8.1.2.10 งานวิจัยเรื่อง ศาลยาเสพติดและการอำนวยความสะดวกในจุดเปลี่ยน: ทฤษฎีหลักสูตรพัฒนาชีวิต (Drug Courts and the Facilitation of Turning Points: An Expansion of Life Course Theory)

ทฤษฎีหลักสูตรพัฒนาชีวิต (Life Course Theory) อธิบายได้ถึงพฤติกรรมทางอาญาในช่วงชีวิตต่างๆ ของผู้กระทำความผิด และแสดงให้เห็นว่าการส่งคดีไปที่ Drug Court คือจุดเปลี่ยนที่ดี เนื่องจากถูกพัฒนาเพื่อตอบสนองแก่ประชากรผู้เสพยาเสพติดในประเทศ โดยมีการสร้าง Drug Court ขึ้นหลายพันแห่งในสหรัฐอเมริกา โดยสามารถผลส่งให้เกิดความแตกต่างระหว่างเด็กและเยาวชนที่กลับไปก่ออาชญากรรมซ้ำ และเด็กและเยาวชนที่ไม่กลับมากระทำผิดซ้ำอีกเมื่อได้รับการช่วยเหลือจาก Drug Court

(Drug Court ให้บริการทางด้านจิตเวช รวมถึงให้บริการคำปรึกษาทางด้านครอบครัว) (Messer, Patten, & Candela, 2016)

2.8.1.2.11 งานวิจัยเรื่อง ความแตกต่างในด้านสุขภาพในการใช้ยาและการดื่มแอลกอฮอล์: การศึกษาระยะยาว 12 ปีของเยาวชนหลังถูกคุมขัง (Health Disparities in Drug- and Alcohol-Use Disorders: A 12-Year Longitudinal Study of Youths After Detention)

งานวิจัยนี้ตามศึกษาชีวิตเด็กและเยาวชนที่ก่อคดีครั้งแรกด้วยคดียาเสพติดโดยใช้เวลาติดตามเป็นเวลา 12 ปี มีการเรียกมาสัมภาษณ์เป็นระยะเพื่อติดตามผลว่ามีการพัฒนาหรือมีลักษณะการก่ออาชญากรรมที่แย่ลงหรือไม่ ซึ่งงานวิจัยนี้ได้สรุปว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้รับการบำบัดตั้งแต่ครั้งแรกที่เกี่ยวข้องกับคดียาเสพติดจะทำให้เด็กและเยาวชนมีอัตราที่กลับมากระทำผิดซ้ำถึงร้อยละ 78.5 ของกรณีศึกษาทั้งหมด ซึ่งการกระทำผิดซ้ำได้รวมถึงอาชญากรรมประเภทอื่น ๆ และการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดเช่นเดิม (Welty et al., 2016)

2.8.1.2.12 งานวิจัยเรื่อง ประสบการณ์ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดแต่ละปัจเจกที่มีต่อกลุ่มเพื่อนและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม (Adolescent Female Offenders' Subjective Experiences of How Peers Influence Norm-Breaking Behavior)

การวิจัยนี้จัดทำขึ้นที่ประเทศสวีเดน ได้ชี้ให้เห็นว่ากลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการกลับไปก่ออาชญากรรมซ้ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นหญิง 9 คนที่ถูกตัดสินจำคุกเยาวชนและมีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าการกระทำผิดมักเป็นการใช้ยาเสพติดกับกลุ่มเพื่อน ซึ่งหน่วยงานที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำว่าให้เลิกติดต่อห่างจากเพื่อนกลุ่มนั้น หรือใช้เวลาอยู่กับเพื่อนกลุ่มดังกล่าวน้อยลง หรือหากเป็นไปได้ควรเลิกคบกับเพื่อนกลุ่มเสี่ยง จะสามารถช่วยให้อัตราการเกิดการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิดน้อยลง (Azad, Hau, & Karlsson, 2017)

2.8.2 การกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง

2.8.2.1 ผลงานวิจัยในประเทศ

2.8.2.1.1 งานวิจัยเรื่อง การกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง

การศึกษานี้วิจัยเรื่องนี้ มุ่งศึกษาลักษณะทั่วไปและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง เพื่อนำผลของการศึกษาที่ได้ไปเป็นแนวทางในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 147 ชุด และสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำจำนวน 10 ราย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ การแจกแจง ความถี่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าไคสแควร์ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา การมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว อาชีพ รายได้ ภาระหนี้สิน

ประเภทของครอบครัว สภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัย และฐานความผิดของการกระทำผิดครั้งแรก กล่าวคือ ผู้หญิงที่มีอายุมากจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุน้อย ผู้หญิงที่มีการศึกษาต่ำจะกระทำผิดซ้ำ มากกว่าผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง ผู้หญิงที่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำผิดซ้ำ มากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง ผู้หญิงที่มีภาระหนี้สิน จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระหนี้สิน ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยวจะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวขยาย ผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยที่มีการกระทำผิด จะกระทำผิดซ้ำมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัย ที่ไม่มีการกระทำผิด และผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินจะกระทำผิดซ้ำมากกว่า ผู้หญิงที่กระทำผิดในฐานความผิดอื่น (บุญรววย เมทนีกรชัย, 2542)

2.8.2.2 ผลงานวิจัยต่างประเทศ

2.8.2.2.1 งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมายซ้ำในผู้หญิง (Factors Related to Recidivism Among Delinquent Females at a State Correctional Facility)

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังหญิงมีการกระทำผิดซ้ำมากขึ้น ได้แก่ การเกี่ยวข้องกับกลุ่มเพื่อน สภาพที่อยู่อาศัยและระยะเวลาที่ต้องโทษในเรือนจำ โดยพบว่ายี่ระยะเวลาในการจำคุกนานเท่าไรก็ยิ่งส่งผลให้ผู้ต้องขังหญิงสามารถเรียนรู้การก่ออาชญากรรมได้มากขึ้นเท่านั้น กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้หญิงที่กระทำผิดในช่วงอายุ 12-18 ปี มีการบันทึกกว่า 238 รายการตั้งแต่ปี ค.ศ.1988 ถึงปี ค.ศ. 1994 ข้อมูลถูกบันทึกโดยตรงจากข้อมูลของเยาวชนแต่ละคนโดยผู้เขียนและผู้ช่วยบัณฑิต 3 คน เพื่อง่ายต่อการวิเคราะห์ "เหตุผลในการกระทำผิด (ประเภทของอาชญากรรม)" โดยมีการแบ่งอาชญากรรมถึง 27 ประเภทและเรียงลำดับตามความร้ายแรง (Archwamety & Katsiyannis, 1998)

2.8.2.2.2 งานวิจัยเรื่อง การแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมของเด็กผู้หญิง (Is Girls' Misbehavior Misrepresented?)

งานวิจัยนี้จัดทำขึ้นที่ University of Wales ในประเทศอังกฤษ งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับการบำบัดเด็กและเยาวชนหญิงที่เคยก่อคดี ซึ่งจากข้อมูลของ FBI พบว่าเด็กหญิงที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ถูกจับกุมเพิ่มขึ้นร้อยละ 59.8 จากปีค.ศ.1988-1997 ในขณะที่เด็กชายเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 27.9 โดยการวิจัยพบว่าเด็กผู้หญิงอายุ 10-14 ปีมีการลงตีมีแอกฮอลล์และกัญชาเพิ่มขึ้นเร็วกว่าอัตราของเด็กผู้ชาย และค้นพบว่า การบำบัดจะได้ผลดีต่อเมื่อแยกบำบัดจำแนกตามเพศ โดยเฉพาะการบำบัดทางจิต จำเป็นต้องจัดกลุ่มบำบัดสำหรับผู้หญิงขึ้นโดยเฉพาะ เนื่องจากเพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านอารมณ์, ด้านร่างกาย และด้านความต้องการที่แตกต่างกัน (Boyle, 1999, p. 31-35)

2.8.2.2.3 งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทฤษฎีและการรักษาผู้กระทำผิดเด็กและเยาวชนหญิงที่ใช้สารเสพติด (The Development of Theory and Treatment with Substance Abusing Female Juvenile Offenders)

การวิจัยนี้จัดทำขึ้นที่สหรัฐอเมริกา จากการวิจัยพบว่าอัตราจับกุม ในปีค.ศ. 1999 สูงกว่าปี 1980 ตัวชี้วัดทางประชากรหลายตัวชี้ให้เห็นว่าการทำผิดในเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มที่สูงขึ้น ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมมีบทบาทสำคัญที่ทำให้เพศหญิงมีอัตราส่วนการติดแอลกอฮอล์และติดยาเสพติดมากกว่าเพศชาย เนื่องจากความแตกต่างระหว่างเพศ เพศหญิงจะมีการกระทำผิดเกี่ยวกับสารเสพติดมากกว่า เนื่องจากถูกกดดันจากครอบครัวที่ใช้สารเสพติดหรือครอบครัวมีปัญหา จึงทำให้ตกเป็นเหยื่อได้ง่าย และได้ค้นพบว่าการจะลดอัตราการกระทำผิดซ้ำในผู้ต้องขังหญิงทำได้จากการเพิ่มปัจจัยดังต่อไปนี้ การเพิ่มเจ้าหน้าที่ในเรือนจำที่เป็นผู้หญิง, การให้คำปรึกษาโดยมีสมาชิกในครอบครัวเข้าร่วมบำบัดด้วย, การให้โอกาสในการศึกษาเพิ่ม และในกรณีที่เด็กที่ถูกกระทำซ้ำเร้าก็จำเป็นต้องให้ได้รับคำปรึกษาและบำบัดเยียวยาสภาพจิตใจ รวมถึงให้การสนับสนุนทางด้านจิตใจและสภาพแวดล้อม (Molidor, Nissen, & Watkins, 2002)

2.8.2.2.4 งานวิจัยเรื่อง ความผิดทางอาญาของสตรี: ภาพรวมของการใช้ยาของผู้หญิงและพฤติกรรมที่กระทำผิดกฎหมาย (The Female Criminal: An Overview of Women's Drug Use and Offending Behavior)

บทความกล่าวถึงงานวิจัยของออสเตรเลียและนานาชาติในเรื่องของความเชื่อมโยงระหว่างการใช้ยาและพฤติกรรมที่เกี่ยวกับอาชญากรรม งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ของการกระทำผิดของผู้หญิงและยาเสพติด ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการก่ออาชญากรรมของผู้ต้องขังหญิงมักเกี่ยวข้องกับยาเสพติดมากกว่าผู้ต้องขังชาย โดยเฉพาะการค้าประเวณีและการมียาเสพติดไว้ในครอบครอง การกระทำผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดของอาชญากรหญิงต่างจากอาชญากรชาย เพราะผู้ต้องขังหญิงมักโดนจับจากการก่ออาชญากรรมที่ไม่รุนแรง เช่น ครอบครองยาเสพติด และผู้ต้องขังหญิงที่มีคดีเกี่ยวกับยาเสพติดมักมีประวัติเกี่ยวข้องกับความรุนแรง มีปัญหาทางเศรษฐกิจ และมีความยากลำบากในชีวิตมากกว่าผู้ต้องขังชายที่ถูกจับกุมด้วยคดียาเสพติด (Willis & Rushforth, 2003)

2.8.2.2.5 งานวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ของอัตราการกระทำผิดซ้ำที่สูงขึ้นในนักโทษหญิง: การศึกษาเชิงสำรวจ (Correlates of Higher Rates of Recidivism in Female Prisoners : An Exploratory Study)

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้อัตราของผู้หญิงที่กระทำผิดซ้ำเพิ่มมากขึ้น ทำการวิจัยด้วยการสังเกตและศึกษาผู้ต้องขังหญิง 60 คน รวมถึงประเมินความเกี่ยวข้องกับ 26 ปัจจัย

ที่จะทำให้เกิดการกระทำผิดซ้ำ ผลวิจัยได้ระบุว่า 5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง คือ อายุของผู้ต้องขัง การถูกจับกุมตั้งแต่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ประเภทของคดีที่ถูกจับกุม อายุตอนที่ถูกจับกุมครั้งแรก และการวางแผนอนาคตของผู้ต้องขังหลังได้รับการปล่อยตัว อีกทั้งการวิจัยนี้ได้เสนอแนะวิธีป้องกันการกระทำผิดซ้ำได้ด้วยการปรับปรุงแผนการบำบัดและแผนการแก้ไขพฤติกรรมของผู้ต้องขังหญิง (Stuart & Brice-Baker, 2004)

2.8.2.2.6 งานวิจัยเรื่อง ผู้กระทำผิดเด็กและเยาวชนหญิง: การกำหนดในระยะเริ่มต้น - การโจมตีเส้นทางสู่การกระทำผิด (Female Juvenile Offenders: Defining an Early-Onset Pathway for Delinquency)

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเรื่องผู้ต้องขังเด็กและเยาวชนหญิงเกี่ยวกับช่วงชีวิตก่อนที่จะกระทำความผิดได้ ทำวิจัยว่าช่วงชีวิตในวัยเด็กของผู้ต้องขังเป็นปัจจัยที่สามารถบ่งบอกอายุในการกระทำความผิดครั้งแรกของเด็กและเยาวชนหญิงได้หรือไม่ เพื่อค้นหาวิธีบำบัดและป้องกันการกระทำผิดร้ายแรงของเด็กและเยาวชนหญิง ซึ่งใช้ปัจจัยต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ดังนี้ บุคลิกส่วนบุคคล เช่น อายุ ระดับสติปัญญา สภาพแวดล้อมของครอบครัว เช่น การลงโทษในครอบครัว การละเมิดทางเพศ บทบาทของพ่อแม่ ประวัติอาชญากรรมของพ่อแม่ และบันทึกของศาลเด็กและเยาวชน ปัจจัยเหล่านี้สามารถใช้คาดเดาอายุครั้งแรกในการกระทำผิดได้ โดยเฉพาะระดับสติปัญญา บทบาทของพ่อแม่ ประวัติอาชญากรรมของพ่อแม่ เป็นปัจจัยที่สามารถคาดเดาอายุครั้งแรกในการกระทำผิดของผู้ต้องขังเด็กและเยาวชนหญิงได้มากที่สุด (Leve & Chamberlain, 2004)

2.8.2.2.7 งานวิจัยเรื่อง ยาเสพติดและอาชญากรรม: กรณีศึกษาผู้ต้องขังหญิงที่ถูกคุมขัง (Drugs and Crime: A Study of Incarcerated Female Offenders)

สถาบันอาชีวศึกษาแห่งออสเตรเลียได้ดำเนินโครงการวิจัยระดับประเทศ 2 โครงการ เพื่อตรวจสอบการใช้จ่ายที่ผิดกฎหมาย: โปรแกรมตรวจสอบการใช้จ่ายในออสเตรเลีย (DUMA) และโครงการผู้ใช้จ่าย/ผู้กระทำผิด (DUCO) กิจกรรมดำเนินมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 งานวิจัยนี้ได้ศึกษาการใช้จ่ายยาเสพติดและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ของผู้ต้องขังหญิงจำนวน 470 คน ใน 6 เดือนในประเทศออสเตรเลีย โดยมุ่งทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบความสัมพันธ์ของการก่ออาชญากรรมและการใช้จ่ายยาเสพติดของอาชญากรหญิง ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าผู้ต้องขังหญิงเหล่านี้มักจะมีประวัติอาชญากรรมและส่วนใหญ่มีประวัติการใช้จ่ายยาเสพติดร่วมด้วย รวมถึงมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดขณะที่เป็นเยาวชนมากขึ้น ซึ่งงานวิจัยนี้จะช่วยให้สามารถวางแผนป้องกันและลดอัตราการก่ออาชญากรรมของผู้หญิงได้ในอนาคต (Johnson, 2004)

2.8.2.2.8 งานวิจัยเรื่อง การกระทำผิดซ้ำของนักโทษหญิง: การวิเคราะห์ระดับทุติยภูมิ ของ BJS ปี 1994 (สำนักสถิติยุติธรรม) (Recidivism among Female Prisoners: Secondary Analysis of the 1994 BJS (Bureau of Justice Statistics)) Recidivism Data Set (การกระทำผิดซ้ำในหมู่ผู้ต้องขังหญิง โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากสำนักงานสถิติปี 1994)

งานวิจัยนี้ได้ศึกษาในแง่ของการศึกษา case study เกี่ยวกับผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำหลังพ้นโทษจากเรือนจำของรัฐแคลิฟอร์เนียโดยสถิติที่ใช้ถูกเก็บโดย สำนักงานสถิติ การวิจัยชิ้นนี้ใช้การศึกษาเก็บตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงจาก 15 รัฐที่พ้นโทษในปี ค.ศ.1994 โดยมีการติดตามผลเป็นระยะเวลาสามปีหลังจากพ้นโทษ โดยมีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 23,562 คน การวิจัยนี้เพื่อศึกษารูปแบบของการกระทำผิดซ้ำและผลกระทบทั้งก่อนและหลังการถูกจำคุก ผลของการวิจัยพบว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่ร้อยละ 63 ไม่เคยถูกจำคุกมาก่อน และผู้หญิงร้อยละ 60 ในกลุ่มตัวอย่างถูกจับกุมซ้ำ ในขณะที่กลุ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ถูกจับกุมซ้ำร้อยละ 70 และ ร้อยละ 40 ของผู้หญิงในกลุ่มตัวอย่างได้ถูกจับกุมด้วยข้อหาใหม่เมื่อเปรียบเทียบกับ ร้อยละ 48 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (Deschenes, Owen, & Crow, 2007)

2.8.2.2.9 งานวิจัยเรื่อง ความเข้าใจของผู้กระทำผิดหญิง (Understanding the Female Offender)

ในอดีตผู้ชายมักก่ออาชญากรรมมากกว่าผู้หญิง แต่ในปัจจุบันอัตราส่วนของผู้ต้องขังชายและหญิงแทบจะไม่ต่างกันนัก ในการวิจัยชิ้นนี้จึงมุ่งเน้นการอธิบายเกี่ยวกับสาเหตุและผลกระทบที่มีต่อการเพิ่มขึ้นของผู้ต้องขังหญิงในระยะยาว ที่อาจจะเพิ่มจำนวนมากกว่าผู้ต้องขังชายในอนาคต เช่น ในระหว่างปี ค.ศ.1980 ถึงกลางปี ค.ศ. 1990 การจับกุมเด็กชายเพิ่มขึ้น 75% และอัตราการจับกุมของเด็กผู้หญิงเพิ่มมากขึ้น 150% และการจับกุมเด็กและเยาวชนในปี ค.ศ.2003 สัดส่วนเด็กผู้หญิงถูกจับเพิ่มมากขึ้น ทั้งหนีออกจากบ้าน 59% และการค้าประเวณี 69% โดยการจับกุมมีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อีกทั้งยังศึกษาถึงสภาพจิตใจของผู้ต้องขังหญิง ซึ่งค้นพบว่าผู้ต้องขังหญิงมักมีปัญหาเกี่ยวกับสภาพจิตใจมากกว่าผู้ต้องขังชาย รวมถึงเสนอแนวทางการดูแลและรักษาสภาพจิตใจของผู้หญิงที่เป็นกลุ่มเสี่ยงที่จะก่ออาชญากรรม เพื่อที่จะสามารถป้องกันการเพิ่มจำนวนของอาชญากรหญิงในอนาคตได้ (Cauffman, 2008)

2.8.2.2.10 งานวิจัยเรื่อง การใช้สารเสพติดและเพศ (Drug Use and Gender)

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ของคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและเพศของผู้ต้องขัง สามารถสรุปได้ว่าผู้ต้องขังหญิงมักโดนจับจากคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดมากกว่าผู้ต้องขังชาย ผู้ต้องขังหญิงที่โดนจับจากคดียาเสพติดมักเป็นคดีที่ไม่รุนแรงเช่น ครอบครองยาเสพติด ค่าประเวณี การลักเล็กขโมยน้อย และผู้ต้องหาหญิงเหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่เคยมีประวัติอาชญากรรมหรือเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด แต่

กลับกันผู้ต้องหาหญิงที่ถูกจับกุมด้วยคดียาเสพติดมักมีประวัติเกี่ยวข้องกับเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์และการใช้กัญชา (Anderson 2016)

2.8.2.2.11 งานวิจัยเรื่อง การแทรกแซงทางคลินิกที่ลดการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มผู้กระทำความผิดหญิง: การทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ (Clinical Interventions that Reduce Recidivism among Female Offender: A Systematic Review) (การรักษาทางการแพทย์ที่ช่วยลดการกระทำผิดซ้ำในหมู่ผู้กระทำความผิดหญิง)

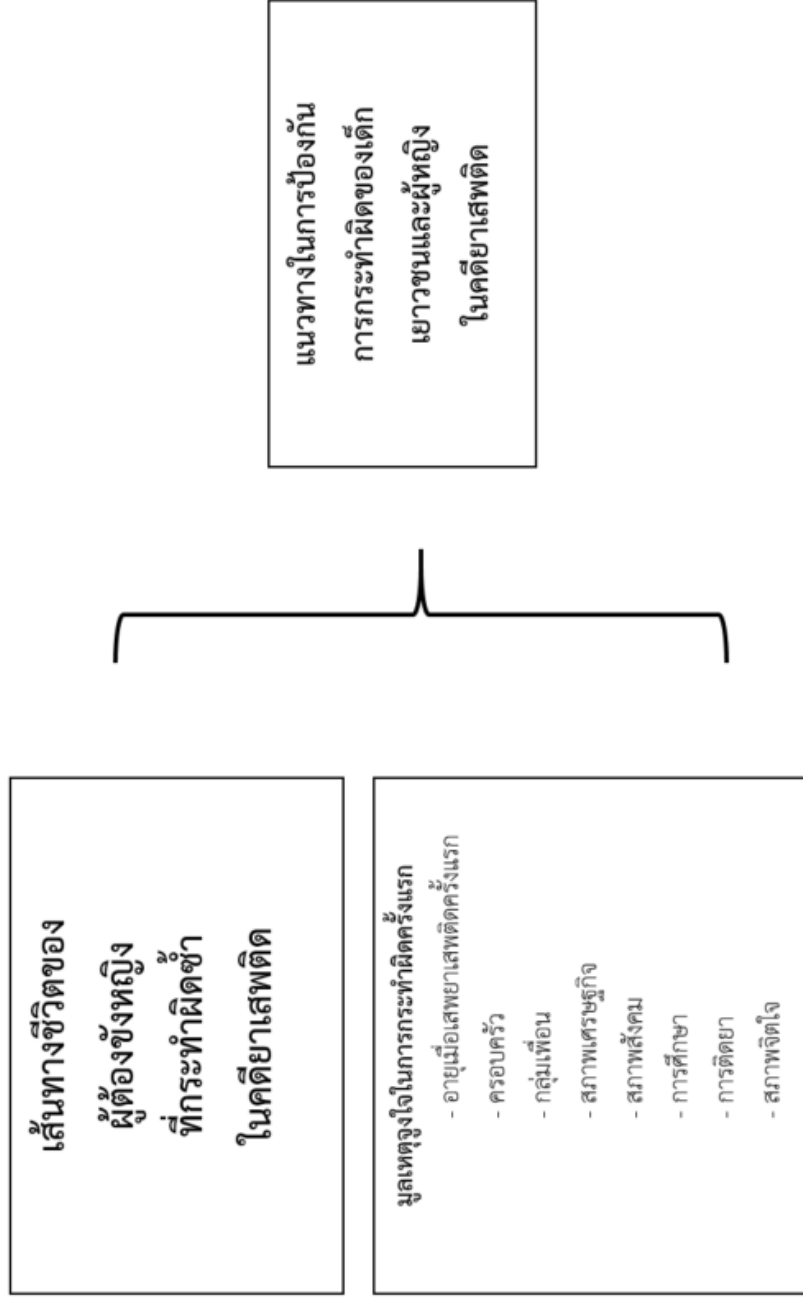
การวิจัยชิ้นนี้ได้ศึกษาการใช้เทคนิคทางการแพทย์บำบัดผู้ต้องขังหญิงทั้งในขณะต้องโทษและหลังพ้นโทษโดยให้ความสำคัญต่อวิธีการบำบัดเฉพาะที่ได้ผลแก่ผู้ต้องขังหญิง โดยผลการทดลองที่ได้สามารถวัดได้จากการลดปริมาณการใช้ยาเสพติด ลดความตึงเครียด ลดการแสดงอาการทางจิต จดมุ่งหมายเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเลือกบำบัดวิธีต่าง ๆ ให้เหมาะสมแก่ผู้ต้องขังในอนาคต (Senser, 2017)

2.8.2.2.12 งานวิจัยเรื่อง “ฉันยอมรับว่าฉันไม่มีใคร”: หญิงสาว, ความยุติธรรมของเยาวชน และความคาดหวังของความรับผิดชอบระหว่างกลับเข้าสู่สังคม (“I Accept that I Have Nobody”: Young Women, Youth Justice, and Expectations of Responsibility during Reentry)

งานวิจัยนี้จัดทำโดยใช้การสังเกตและการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้หญิง 36 คนในสถานควบคุมเยาวชนที่ต้องโทษระยะยาว ใน Valley County สถานควบคุมมีสิ่งอำนวยความสะดวก มีความปลอดภัย และให้ความยุติธรรมแก่ผู้ต้องโทษ งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นข้อดีของการมีหน่วยงาน Social Services ที่จะเข้ามาช่วยเหลือเรื่องที่อยู่อาศัยและการบำบัดเกี่ยวกับยาเสพติดให้แก่เด็กและเยาวชนหญิง ส่งผลให้เด็กและเยาวชนหญิงมีสถิติในการกระทำผิดน้อยลง (Myers, 2017)

2.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

/

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด THE LIFE PATHWAY OF RECIDIVIST FEMALE DRUG OFFENDERS” มีวิธีการดำเนินการวิจัยคือ

3.1.1 การศึกษาจากเอกสาร (Documentary Study)

โดยการศึกษาจากหนังสือ วารสาร เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทย และภาษา ต่างประเทศ รวมทั้งศึกษาจากงานวิจัย และวิทยานิพนธ์ต่าง ๆ โดยมีเอกสารปฐมภูมิ ได้แก่ คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) ตลอดจนเอกสารทุติยภูมิ อัน ได้แก่ รายงานการวิจัยเกี่ยวกับผู้ต้องขังหญิงในคดียาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) และเด็กและเยาวชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดียาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) บทความวิเคราะห์ในเอกสารวิชาการ หนังสือพิมพ์ และวารสารต่าง ๆ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ได้อาศัยการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยศึกษาจากข่าว หรือหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) อันจะนำมาสู่การวิเคราะห์ และตีความต่อไป

การศึกษาแหล่งข้อมูลจากข่าวหนังสือพิมพ์ โดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อให้ทราบว่าผู้ต้องขังหญิงที่ก่อคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) มีรูปแบบของการกระทำผิดอย่างไร รวมถึงเชื่อมโยงไปสู่ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิด จากนั้นจะนำมาซึ่งการสัมภาษณ์เชิงลึก กรณีศึกษาซึ่งเป็นผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) โดยก่อคดีครั้งแรกครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน

3.1.2 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

จากกรณีศึกษาซึ่งเป็นผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) โดยก่อคดีครั้งแรกครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน โดยในปัจจุบันก็ต้องคงถูกต้องโทษอยู่ในเรือนจำ (ทัณฑสถานหญิงกลาง) โดยเลือกทำการ

สัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความครบถ้วนและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น อันจะนำไปสู่การเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างเป็นรูปธรรม

3.2 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

คือ การศึกษาโดยมองภาพรวมทุกมิติ (Holistic perspective) ด้วยตัวผู้วิจัยเอง เช่น ภูมิหลังทางด้านเศรษฐกิจ ลักษณะครอบครัว สภาพสิ่งแวดล้อม สังคมเพื่อน ของกรณีศึกษา

นักวิจัยจะต้องลงไปศึกษาสังเกตกลุ่มบุคคลที่ต้องการศึกษาโดยละเอียดทุกด้านในลักษณะเจาะลึก และแสวงหาความจริงในสภาพที่เป็นอยู่โดยธรรมชาติ (Naturalistic Inquiry) ใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ เน้นไปที่การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการตีความโดยสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Inductive Analysis) การวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้การวิเคราะห์เชิงเหตุผลไม่ได้มุ่งเก็บเป็นตัวเลข (แววดาว พรหมแสน, 2554)

การนิยามในการวิจัยเชิงคุณภาพมีความพยายามที่จะค้นหาคำอธิบายวิธีการวิจัย ไม่ว่าจะเป็นการอธิบายในเชิงทฤษฎีหรือการดำเนินการวิจัย ซึ่งการนิยามโดยทั่วไปขึ้นอยู่กับมุมมองของการนิยามว่าต้องการให้นำหน้าไปในเรื่องใด โดยมักมีขอบเขตเกี่ยวข้องกับวิธีการศึกษาเชิงธรรมชาติ การศึกษาพฤติกรรมมนุษย์ หรือการศึกษาการแสดงออกของบุคลิกลักษณะ และเนื่องด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการวิจัยภาคสนามจึงทำให้การวิจัยเชิงคุณภาพถูกประเมินและมีการกำหนดนิยามในหลากหลายลักษณะดังต่อไปนี้

ประเมินการวิจัยเชิงคุณภาพว่าเป็นวิธีการศึกษาเชิงธรรมชาติ (Naturalistic Inquiry) เป็นวิธีการศึกษาที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงตามธรรมชาติโดยไม่ได้คำนึงถึงรูปแบบการวัดที่เป็นทางการ อีกทั้งยังไม่มีคาดการณ์ล่วงหน้าถึงผลที่จะเกิดขึ้น ทำให้ได้ผลการศึกษาเป็นไปตามสภาพที่เป็นจริงของเหตุการณ์นั้น ๆ ผลที่ได้สามารถนำมาสร้างเป็นสมมติฐาน ดังนิยามของ Lincoln and Guba (1985: 187-188) ที่ว่า “การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการวิจัยที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งประกอบด้วยการใช้มนุษย์เป็นเครื่องมือและข้อมูลปฐมภูมิสำหรับการศึกษา การนำความรู้ที่อยู่ภายในบุคคลออกมาสู่สาธารณะด้วยภาษา สามารถปรับประยุกต์วิธีการให้เหมาะสมกับสถานการณ์ มีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีแบบเจาะจง ใช้การวิเคราะห์ด้วยวิธีอุปนัย การสร้างทฤษฎีด้วยข้อมูล สามารถปรับวิธีการให้สอดคล้องกับสถานการณ์มีการปรับความหมายและการแปลผลของข้อมูลให้สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้รับรายงานผลบนพื้นฐานของกรณีศึกษา ใช้เหตุการณ์เฉพาะในการอธิบายความ กำหนดรูปแบบการศึกษาไว้อย่างกว้าง ๆ ไม่ได้ระบุขอบเขตการศึกษา เน้นค้นหาคุณลักษณะสำคัญของกลุ่มตัวอย่าง”

คำนิยามของ Lincoln and Guba เป็นการอธิบายที่อาศัยการบรรยายบุคลิกลักษณะองค์ประกอบของกระบวนการทำวิจัย โดยการวิจัยเชิงคุณภาพมีผู้ทำวิจัยเป็นเครื่องมือวิจัยที่สำคัญ มีการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการที่หลากหลายกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลโดยการสุ่มมาด้วยวิธีการเฉพาะเจาะจง มีการวิเคราะห์โดยวิธีการอุปนัยเพื่อนำผลไปใช้ในการสร้างทฤษฎีหรือหาคุณลักษณะสำคัญของกลุ่มบุคคล และเป็นกระบวนการวิจัยที่มีลักษณะยืดหยุ่นในทุก ๆ ขั้นตอนของการดำเนินการวิจัย (กาญจนา โชคเหรียญสุขชัย, 2560, หน้า 26-27)

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย (Research Tools)

แบบสอบถามเพื่อคัดกรองกรณีศึกษาเบื้องต้น สืบมาจากผู้ต้องขังที่เคยอยู่ในการดูแลของสถานพินิจฯ) เพื่อคัดเลือกกรณีศึกษามาทำการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยจะดำเนินไปด้วยคำถามปลายเปิดมีความยืดหยุ่น เหมือนการสนทนาพูดคุยในชีวิตประจำวัน

3.4 ระเบียบวิธีวิจัย/ วิธีวิทยา Methodology

วิจัยด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ

ศึกษาสังเกตกลุ่มบุคคลที่ต้องการศึกษาโดยละเอียดทุกมิติในลักษณะเจาะลึก และหาความจริงในสภาพที่เป็นอยู่โดยธรรมชาติ (Naturalistic Inquiry) ใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ เน้นไปที่การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการตีความโดยสร้างข้อสรุปด้วยตัวผู้วิจัยเอง

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5.1 กรณีศึกษา (case study)

ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด อายุระหว่าง 18-45 ปี โดยขณะก่อคดีแรกครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน เมื่อครั้งอายุ 10-17 ปี จำนวน 7 ราย (หรือสัมภาษณ์จนกระทั่งได้ข้อมูลที่ครอบคลุมครบถ้วน จนถึงจุดอิ่มตัว) ในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท) โดยก่อคดีครั้งแรกครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1

3.5.1.1 วิธีการติดต่อและการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

วิธีการติดต่อและการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย คือ การทำจดหมายขออนุญาตถึงอธิบดีกรมราชทัณฑ์เพื่อขอเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากผู้ต้องขังที่ถูกควบคุมตัวในเรือนจำที่ต้องการศึกษา เมื่อทางอธิบดีกรมราชทัณฑ์อนุญาต จึงทำจดหมายถึงผู้บัญชาการเรือนจำและผู้อำนวยการทัณฑ์สถาน เพื่อขอเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขังด้วยการแจกแบบสอบถามให้ผู้ต้องขัง

โดยทางเรือ่นำทำการคัดเลือกผู้ต้องขังที่เต็มใจในการให้ข้อมูล จำนวน 7 คน ไม่มีการบังคับผู้ต้องขังให้ตอบแบบสอบถามแต่ประการใด มีกระบวนการดังนี้

ในแบบสอบถามผู้วิจัยมี 'จดหมายนำ' และ 'เอกสารข้อมูลสำหรับประชากรหรือ ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย' ที่อธิบายถึงความเป็นมาของโครงการวิจัยว่า ผู้วิจัยเป็นนิสิตสังกัดคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อธิบายถึงวัตถุประสงค์การวิจัย ประโยชน์ที่จะได้รับ อธิบายสิทธิในความคุ้มครองต่าง ๆ การป้องกันความเสี่ยง (Risk) วิธีการเก็บรักษาความลับของข้อมูล และสิ่งที่อาสาสมัคร (ผู้ต้องขัง) ต้องทำ เช่น ตอบแบบสอบถามในประเด็น 3 ประเด็น จำนวน 12 ข้อ รวมทั้งอธิบาย ทั้งนี้ผลลัพธ์จากการตอบแบบสอบถามผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลในภาพรวม เช่น ไม่ระบุ ชื่อ-นามสกุลของผู้ต้องขังกลุ่มตัวอย่าง การตอบแบบสอบถามจะไม่มีผลกระทบต่อความคิดเห็น หรือ ชีวิตความเป็นอยู่ในเรือนจำ เมื่อสิ้นสุดการทำวิจัย ผู้วิจัยจะทำลายแบบสอบถามทันที ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เรือนพยาบาล/เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ห้องสมุด เป็นผู้ชี้แจงอธิบายเพื่อขอความยินยอมโดยสมัครใจ

กระบวนการแจก ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เรือนพยาบาล/เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ห้องสมุด เป็นผู้แจกแบบสอบถาม เมื่ออาสาสมัคร(ผู้ต้องขัง) ตอบแบบสอบถามเสร็จแล้ว

กระบวนการเก็บ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาวางในกล่องเก็บเอกสารที่ผู้วิจัยจัดเตรียมให้ กล่าวคืออาสาสมัคร (ผู้ต้องขัง) จะส่งแบบสอบถามแก่ผู้วิจัยโดยตรงเพื่อเป็นการป้องกันเรื่องความเป็นส่วนตัว (Privacy) และ ความเสี่ยง (Risk) ของผู้ให้ข้อมูลและความยุติธรรม (Justice) ต่อผู้ให้ข้อมูลเป็นสำคัญด้วย ทั้งนี้ผู้คุมหรือผู้เกี่ยวข้องกับเรือนจำจะไม่ทราบข้อมูลในแบบสอบถาม

หลังจากนั้นผู้วิจัยประสานกับเจ้าหน้าที่เรือนจำในการขอความร่วมมือในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) จากทัณฑสถานหญิงกลาง จำนวน 7 คน

3.5.1.2 วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) คัดเลือกจากผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำในคดีที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติด ที่ถูกควบคุมตัวในทัณฑสถานหญิงกลาง จำนวน 7 คน โดยทางเรือ่นำทำการคัดเลือกผู้ต้องขังที่เต็มใจในการให้ข้อมูล จำนวน 7 คน ไม่มีการบังคับผู้ต้องขังให้ตอบแบบสอบถามแต่ประการใด มีกระบวนการดังนี้

ในแบบสอบถามผู้วิจัยมี 'จดหมายนำ' และ 'เอกสารข้อมูลสำหรับประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย' ที่อธิบายถึงความเป็นมาของโครงการวิจัยว่า ผู้วิจัยเป็นนิสิตสังกัดคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อธิบายถึงวัตถุประสงค์การวิจัย ประโยชน์ที่จะได้รับ อธิบายสิทธิในความคุ้มครองต่าง ๆ การป้องกันความเสี่ยง (Risk) วิธีการเก็บรักษาความลับของข้อมูล และสิ่งที่อาสาสมัคร (ผู้ต้องขัง) ต้องทำ เช่น ตอบแบบสอบถามในประเด็น 3 ประเด็น จำนวน 12 ข้อ รวมทั้งอธิบาย ทั้งนี้ผลลัพธ์จากการตอบ

แบบสอบถามผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในภาพรวม เช่น ไม่ระบุ ชื่อ-นามสกุลของผู้ต้องขังกุ่มตัวอย่าง การตอบแบบสอบถามจะไม่มีผลกระทบต่อกรณีคดี หรือ ชีวิตความเป็นอยู่ในเรือนจำ เมื่อสิ้นสุดการทำวิจัย ผู้วิจัยทำลายแบบสอบถามทันที ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เรือนพยาบาล/เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ห้องสมุด เป็นผู้ชี้แจงอธิบายเพื่อขอความยินยอมโดยสมัครใจ

3.5.1.3 เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้หญิงที่กระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด

- 1) ผู้หญิงที่มีอายุระหว่าง 18-45 ปี ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1
- 2) โดยขณะที่ก่อการกระทำความผิดครั้งแรกเมื่อครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน ตั้งแต่อายุ 10-17 ปี ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เช่นกัน (เสพหรือครอบครอง)

3.5.1.4 เกณฑ์การคัดออกกลุ่มตัวอย่าง

หากผู้กระทำความผิดไม่ให้ความร่วมมือ หรือไม่เต็มใจในการตอบแบบสอบถาม การคัดออกกลุ่มนี้รวมถึงผู้กระทำความผิดที่ตอบคำถามไม่ครบตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยจะทำการคัดเลือกผู้กระทำความผิดตามเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มต่อไป

3.5.2 การสัมภาษณ์

จากกรณีศึกษา จากผู้ที่เกี่ยวข้อง

3.4.2.1 การสัมภาษณ์เชิงลึก

คือการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคล (In-depth Interview) เป็นการพูดคุยกันระหว่างผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นการถามเจาะลึกถึงคำตอบอย่างละเอียดถี่ถ้วน การถามนอกจากจะให้อธิบายแล้ว จำเป็นจะต้องถามถึงเหตุผลด้วย ซึ่งการสัมภาษณ์เชิงลึกจะใช้ได้ดีกับการศึกษาวิจัยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคคล เจตคติ ความต้องการ ความเชื่อ ค่านิยม บุคลิกภาพในลักษณะต่าง ๆ เพื่อศึกษากระบวนการคิดและตัดสินใจ ในมุมมองของผู้กระทำความผิด ว่ามีลักษณะอย่างไร การพูดคุยถามตอบเชิงลึกจะทำให้ทราบข้อมูลอย่างละเอียดและสามารถสืบหาที่มาของเหตุผลในการกระทำความผิดได้ (กรแก้ว จันทภาษา 2550)

- ขั้นตอนที่ 1 การเก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น

ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์จากเอกสาร (Document Study) และการสอบถาม จดบันทึก บันทึกเสียง การสนทนา (กรณีที่ได้รับอนุญาต) โดยใช้วิธีการสังเกต (Observation) ร่วมด้วย

- ขั้นตอนที่ 2 วิจัยภาคสนาม (Field Study)

ทัณฑสถานหญิงกลาง 33/3 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

- ขั้นตอนที่ 3 การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซ้ำครั้งที่ 2 เพื่อความสมบูรณ์แบบและตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล

3.6 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

3.5.1 กรณีศึกษา 7 กรณี โดยเลือกอย่างเฉพาะเจาะจง คัดกรองจากการ สํารวจข้อมูลเบื้องต้น โดยการส่งแบบสอบถามว่ากรณีศึกษาใดผ่านการถูกลงโทษจากสถานพินิจเด็กและเยาวชนมาก่อนหน้าที่จะได้รับโทษต้องขังในทัณฑสถานหญิงกลาง

3.6.2 ผู้เกี่ยวข้อง โดยเลือกบุคลากรในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด

3.7 การตรวจสอบข้อมูล

การใช้การตรวจสอบข้อมูลสามเส้า (Triangulation) อันเป็นการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลจาก 3 แหล่งประกอบกัน ซึ่งได้แก่ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด กลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลจากเอกสารที่ได้จากบุคลากรในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด และ การตรวจสอบข้อมูลจากเอกสารที่ได้จากคำพิพากษาของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำในคดีการสอบถาม จดบันทึก บันทึกเสียงการสนทนา (กรณีที่ได้รับอนุญาต) โดย ใช้วิธีการสังเกต (Observation) ร่วมด้วย

3.9 หลักจริยธรรมการวิจัยในคน

การศึกษาได้ให้ความสำคัญกับจริยธรรมของการวิจัยในคน ดังนี้

- การเก็บข้อมูลจะต้องได้รับความยินยอมจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำ
- การเผยแพร่ข้อมูลซึ่งต้องไม่ระบุชื่อ นามสกุลที่แท้จริงของผู้ต้องขัง หากแต่จะมีการนำเสนอในภาพรวม

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการอภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษางานวิจัยเรื่อง "เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด" ประกอบด้วย 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 : ผลการศึกษาข้อมูลของผู้ต้องขังหญิงกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 : การสรุปลักษณะสำคัญที่ได้จากผลการศึกษา

ส่วนที่ 3 : การอภิปรายผลการศึกษา

สำหรับผลการศึกษา ปรากฏดังนี้

ส่วนที่ 1 : ผลการศึกษาข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 1 : นางสาวจ๊ีบ (นามสมมติ)

"ถ้าพ่อแม่อยู่ด้วยกันคงเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์มาก คงจะไม่ต้องมาติด
ย
า
..
พ่อพูดไรหนูทั้งหมด ตอนนั้นนิสัยจะแตกต่างกันเลย แต่พ่อก็ทำให้เราเสียใจ
เราก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือเลย พูดตรง ๆ นะ จากเราไม่เคยเห็น เราก็ทำได้
หมดเลย"

ข้อมูลส่วนบุคคล

นางสาวจ๊ีบ (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 35 ปี เป็นคนจังหวัดนครราชสีมา จบการศึกษาในระดับ
ประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนต้องโทษครั้งล่าสุดประกอบอาชีพแม่ค้าขายส้มตำ ที่กรุงเทพฯ มีลูก 4 คนกับ
แฟนหนุ่มคนเก่า

นางสาวจ๊ีบกระทำผิดทั้งหมด 4 ครั้ง ในคดีครอบครองเพื่อเสพ 3 ครั้ง ซึ่ง 2 ครั้งแรกกระทำ
ขณะที่ยังเป็นเยาวชน นางสาวจ๊ีบกระทำผิดครั้งแรกขณะอายุ 17 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ
ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน 20 วัน และได้กระทำ
ผิดครั้งที่ 2 ขณะอายุ 17 ปี โดยได้กระทำผิดซ้ำหลังจากได้รับการปล่อยตัว 20 วัน ในคดีครอบครองยา
เสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน 20 วัน

การกระทำผิดครั้งที่ 3 เกิดขึ้นเมื่อนางสาวจู้บอายุ 27 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิง ระยะเวลาประมาณ 45 วัน นางสาวจู้บกระทำผิดครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) ในคดีลักทรัพย์ขณะอายุ 34 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 1 ปี 6 เดือน

จำนวนครั้งที่ต้องโทษ	อายุขณะที่ต้องโทษ	ปี พ.ศ. ที่ต้องโทษ	ระยะเวลาที่ต้องโทษ
ครั้งที่ 1	17 ปี	พ.ศ.2544	3 เดือน 20 วัน
ครั้งที่ 2	17 ปี	พ.ศ.2544 (หลังจากปล่อยตัวครั้งแรก 20 วัน)	3 เดือน 20 วัน
ครั้งที่ 3	27 ปี	พ.ศ.2554	45 วัน
ครั้งที่ 4	34 ปี	พ.ศ.2561	1 ปี 6 เดือน

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งแรก

มูลเหตุจูงใจ

นางสาวจู้บต้องโทษครั้งแรกขณะอายุ 17 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ โดยเหตุสำคัญที่ทำให้นางสาวจู้บกระทำผิดครั้งนี้ เนื่องจากนางสาวจู้บไม่ไหวพือที่ไปมีภรรยาบ่อย ทำให้กลายเป็นคนนิสัยก้าวร้าว หนีออกจากบ้านมาทำงานที่กรุงเทพฯ กับภรรยาของน้ำ จากนั้นเปลี่ยนไปทำงานที่ร้านคาราโอเกะทำให้เจอเพื่อนและสังคมที่มีแต่คนเสพยาเสพติด ส่งผลให้นางสาวจู้บเริ่มเข้าสู่วังวนของยาเสพติด ต่อมาเมื่อมีแฟน แฟนหนุ่มของนางสาวจู้บก็หารายได้จากการค้าขายยาเสพติด ทำให้นางสาวจู้บหันมาขายยาเสพติดด้วยจนเป็นเหตุนำไปสู่การต้องโทษครั้งแรก

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับปัจจัยด้านครอบครัวของนางสาวจู้บ อาจเป็นปัจจัยสำคัญต่อการที่ทำให้นางสาวจู้บต้องกลายเป็นผู้ต้องขังและกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยปัจจัยครอบครัวประกอบด้วย ครอบครัวในวัยเด็ก และครอบครัวก่อนต้องโทษที่หล่อหลอมให้นางสาวจู้บต้องมีบุคลิกและจิตใจที่เป็นผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในปัจจุบัน ดังนี้

ครอบครัวในวัยเด็ก

นางสาวจ๊อบเติบโตมาจากครอบครัวที่ยากจนในจังหวัดนครราชสีมา โดยนางสาวจ๊อบมีพี่น้องจำนวน 4 คน พ่อแม่ของนางสาวจ๊อบอาศัยอยู่ด้วยกันรักกันดี ทั้งสองประกอบอาชีพรับจ้างและเป็นลูกจ้างบริษัทรับเหมาก่อสร้าง โดยนางสาวจ๊อบสนิทกับพ่อและอยู่กับพ่อกว่าแม่ นางสาวจ๊อบในวัยเด็กมีนิสัยเชื่อฟังพ่อและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่อมาโดยตลอด จนกระทั่งนางสาวจ๊อบจบประถมศึกษาปีที่ 6 พ่อจึงเริ่มไปมีภรรยาใหม่ ทำให้นางสาวจ๊อบโกรธจนไม่สามารถอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดิมได้ เป็นจุดหักเหที่ทำให้นางสาวจ๊อบต้องย้ายที่อยู่ไปอาศัยกับภรรยาของน้ำที่กรุงเทพฯ ซึ่งเรื่องพ่อก็มีผลต่อสภาพจิตใจของนางสาวจ๊อบเป็นอย่างยิ่ง เพราะนางสาวจ๊อบได้กลายเป็นคนนิสัยก้าวร้าวและอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นางสาวจ๊อบเข้าไปพัวพันกับการใช้ยาเสพติด โดยนางสาวจ๊อบได้กล่าวว่า

ถ้าพ่อแม่อยู่ด้วยกันคงเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์มาก คงไม่ต้องมาติดยาครอบครัวเราคงไม่ต้องมาอยู่แบบนี้เพราะพ่อเป็นห่วงหนูมาก ห่วงทุกคน... พ่อพูดไรหนูฟังหมด ตอนนั้นนิสัยจะแตกต่างกันเลย แต่พ่อกับแม่ทำให้เราเสียใจเราก็ก้าวจากหน้ามือเป็นหลังมือเลย พูดตรง ๆ นะ จากเราไม่เคยหึง เราก็ก้าวได้หมดเลย... ตอนนั้นหนูประชดตัวเองด้วยแหละ เขาให้กลับบ้านแต่หนูไม่กลับบ้าน

อีกทั้งการมีภรรยาใหม่ของพ่อนางสาวจ๊อบยังทำให้นางสาวจ๊อบรู้สึกวุ่นวายแตกต่างจากคนอื่นในสังคมและรู้สึกด้อยกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สะเทือนใจนางสาวจ๊อบมาก เพราะขณะเล่านางสาวจ๊อบได้ร้องไห้ออกมาพร้อมกับเล่าให้ฟังว่า " มันอยากมีเหมือนเพื่อน ๆ เขา เพราะหนูรักพ่อ สนิทกับพ่อกว่าแม่เพราะตอนเด็ก ๆ พ่อไปไหนเราก็กไปด้วย"

ครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งแรก

นางสาวจ๊อบได้ลาออกจากการทำงานให้ภรรยาของน้ำ และย้ายไปทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟที่ร้านคาราโอเกะ ที่นั่นทำให้เธอเจอกับ บอม แฟนคนแรกขณะอายุ 16 ปี บอมเป็นเพื่อนของเพื่อนนางสาวจ๊อบ ที่มักจะมาเสพยาเสพติดและดื่มสุรากับเพื่อนนางสาวจ๊อบอยู่เสมอ จึงได้รู้จักนางสาวจ๊อบและชอบพอกัน บอมมักจะมายืมเงินนางสาวจ๊อบไปซื้อยาเสพติด ทำให้นางสาวจ๊อบเกิดความสงสัยว่ายาเสพติดมีอะไรดี ถึงได้ทำให้แฟนหนุ่มหยุดการเสพยาไม่ได้และต้องมาขอยืมเงินจากตน จากนั้นนางสาวจ๊อบจึงขอ บอมลองเสพยาเสพติดบ้าง ซึ่งเป็นการลองเสพยาเสพติดครั้งแรกของนางสาวจ๊อบ กล่าวได้ว่าบอมเป็นสาเหตุหลักที่ชักนำนางสาวจ๊อบเข้าสู่การใช้ยาเสพติด โดยนางสาวจ๊อบได้เล่าว่า " เขาก็เอาเงินเราไปซื้อ แล้วมันก็แบบเหมือนจะเอาไปขายอะแล้วมันขาดทุน เราก็กถามว่ามันจะเหม็นบุหรี่ยิ่งไหม เพราะเราไม่เคยเล่นอะไรแล้วเขาก็บอกว่าไม่เหม็น ๆ บุหรี่

เหมือนกว่า เราเลยบอกไหนกุลองบ้างซิว่ามันเป็นยังไง เขาเลยสอนให้เราเล่น ครั้งแรกเลยคู่หนูเล่นไป 20 ตัว"

ภายหลังจากที่ได้ลองเสพยาเสพติดครั้งแรก นางสาวจู้บก็ได้เสพต่อเนื่องทุกวันมาตลอดระยะเวลา 6-7 เดือน ที่คบกับบุม และได้เลิกรักกัน จากนั้นนางสาวจู้บก็ได้เจอแฟนหนุ่มคนที่สองของเธอชื่อแดง นางสาวจู้บและแดงได้เจอกันเพราะแดงเป็นลูกค้ร้านคาราโอเกะ เมื่อตัดสินใจคบหากันแดงจึงได้บอกให้นางสาวจู้บลาออกจากงานและพานางสาวจู้บไปอยู่ที่บ้านของตน

เมื่อย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านของแดงนางสาวจู้บก็รู้ว่าแดงเป็นผู้ขายยาเสพติดรายย่อยของชุมชน และแดงก็ได้ชักนำนางสาวจู้บเข้าสู่เส้นทางการขายยาเสพติด หลังจากอยู่กับแดงไม่นานนางสาวจู้บก็ตั้งครรภ์ลูกคนแรกขณะอายุ 16 ปี ระหว่างการตั้งครรภ์นางสาวจู้บก็เสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง โดยเธอได้กล่าวว่า "คนโตเนียหนูดูดีเพราะมันดีด ตลอดตอนท้องจนมาที่สุดท้ายที่จะไปคลอด ใครห้ามไม่ได้เพราะหนูไม่ฟังใครอยู่แล้ว"

เมื่อคลอดก็ได้ยกลูกคนแรกของตนให้เป็นลูกของแม่และสามีใหม่ที่อยู่ที่นครราชสีมา เพราะนางสาวจู้บคิดว่าตนเองยังเด็กยังไม่สามารถเลี้ยงลูกได้ และคิดว่าสภาพแวดล้อมของบ้านที่ตนอยู่นั้นไม่ดีพอที่เด็กจะเติบโตมา

หลังจากนั้นนางสาวจู้บก็ได้อาศัยอยู่กับแดง และหารายได้ด้วยการขายยาเสพติดมาตลอด รวมถึงเสพยาเสพติดเป็นประจำ และโดนจับครั้งแรกขณะที่ไปขายยาเสพติดในบริเวณชุมชนใกล้ ๆ กับบ้านของแดง

นางสาวจู้บโดนจับครั้งแรกขณะอายุ 17 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน 20 วัน ขณะอยู่ในสถานพินิจนางสาวจู้บก็มีความคิดที่ว่าเมื่อออกมาแล้วจะไม่กลับไปเสพยาเสพติดอีก เพราะพี่สาวและลูกมาเยี่ยม แต่ก่อนจะถึงกำหนดปล่อยตัวเพียง 7 วันนางสาวจู้บก็เปลี่ยนความคิดและคิดที่จะกลับไปเสพยาเสพติดอีก เธอได้กล่าวว่า "ตอนที่อยู่ในนั้นคิดเพราะไม่อยากติดอีกแล้วแต่พอเหลือประมาณอาทิตย์นึงจะกลับ ก็คิดว่าเดี๋ยวออกไปกูจะดูดีเอง เพื่อนก็แบบว่ามึงจะกลับแล้วนี่ดูดีเฝ้ากูด้วย แล้วเรากลับมาก็มาอยู่กับแฟน มาอยู่กับยาเสพติดเหมือนเดิม ที่เราเคยเล่นก็เลิกไม่ได้หรอกก็ต้องเล่น"

การคบเพื่อน

ในช่วงชีวิตก่อนต้องโทษครั้งแรก การคบเพื่อนเป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญต่อการเริ่มเสพยาเสพติดของนางสาวจู้บ เพราะตั้งแต่เธอได้ย้ายไปทำงานที่คาราโอเกะ เธอก็แวดล้อมไปด้วยเพื่อนที่ขายยาเสพติด

อีกทั้งยังได้เห็นเหตุการณ์ที่เพื่อนใช้ยาเสพติดต่อหน้า ทำให้นางสาวจ๊ะคิดว่าการใช้ยาเสพติดเป็นสิ่งปกติที่ทุกคนใช้กันจึงทำให้นางสาวจ๊ะสนใจและอยากลองเสพยาเสพติดเหมือนเพื่อน

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับปัจจัยสภาพเศรษฐกิจ ปรากฏว่า นางสาวจ๊ะเริ่มเสพยาเสพติดเพราะแฟนหนุ่มมักจะมายืมเงินเธอไปซื้อยาเสพติด ทำให้นางสาวจ๊ะเกิดความสงสัยว่ายาเสพติดมีอะไรดีและลองเสพยาเสพติดบ้าง เป็นผลให้เธอเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่องมาตลอดจนวันที่โดนจับครั้งที่ 1

การศึกษาและการบำบัด

เนื่องจากนางสาวจ๊ะเกิดในครอบครัวที่มีฐานะยากจน ทำให้เธอจบการศึกษาแค่ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 แต่ยังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ทำให้นางสาวจ๊ะขาดโอกาสในการหางานที่ดี และอยู่ในสังคมที่ตี

สภาพสังคม

สำหรับด้านสภาพสังคม ผลการศึกษาพบว่ามูลเหตุจูงใจด้านสังคม เป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญที่ทำให้ให้นางสาวจ๊ะเสพยาและขายยาเสพติดจนทำให้ต้องโทษครั้งแรก เพราะตั้งแต่นางสาวจ๊ะได้ย้ายไปทำงานที่คาราโอเกะ เธอก็แวดล้อมไปด้วยสังคมที่ใช้ยาเสพติด เช่น เพื่อน คนรัก บุคคลต่าง ๆ ในชุมชน จนหล่อหลอมให้นางสาวจ๊ะเป็นคนที่ใช้ยาเสพติดเป็นประจำ ไปจนเริ่มขายยาเสพติด ซึ่งลูกค้าที่เข้ามาซื้อยาเสพติดกับนางสาวจ๊ะก็เป็นคนในชุมชนใกล้เคียงบริเวณบ้านของแฟนหนุ่มนางสาวจ๊ะ นางสาวจ๊ะได้กล่าวว่า "สิ่งแวดล้อมเราที่กรุงเทพฯ มีผลเพราะเพื่อน ไปหาใครก็มีแต่คนเล่นยา"

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ปรากฏว่านางสาวจ๊ะเริ่มเสพยาติดเมื่ออายุ 16 ปี ทำให้มีแนวโน้มที่จะเสพติดไปเรื่อย ๆ ในอนาคตและเลิกเสพยาเสพติดได้ยากกว่าคนที่เริ่มเสพเมื่ออายุมาก อีกทั้งยังทำให้สมองถูกทำลายไปมากกว่าคนที่เริ่มเสพในอายุมาก

การติดยาเสพติด และการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่าในช่วงวัย 16-17 ปี นางสาวจ๊ะมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดทุกวัน แม้แต่ตอนตั้งครุฑและกำลังจะคลอดบุตร อาจมาจากการที่นางสาวจ๊ะใช้ชีวิตอยู่กับยาเสพติดทุกวัน

ทำให้เกิดความต้องการเสพทุกวัน แต่เมื่อถามถึงอาการทางร่างกายหากไม่ได้เสพยาเสพติด นางสาวจ๊อบ กลับกล่าวว่าตนไม่มีอาการอยากยาเสพติด หรือลงแดงแต่อย่างใด มีเพียงง่วง ซึม เท่านั้น

สภาพจิตใจ

นางสาวจ๊อบมีนิสัยก้าวร้าวไม่ฟังใคร เมื่อมีอารมณ์โมโหจะทำให้เธอสามารถทำได้ทุกอย่างโดยไม่ไตร่ตรองถึงปัญหาที่จะตามมา และนางสาวจ๊อบมีปมในใจว่าตนเองนั้นไม่เหมือนเพื่อนเพราะปัญหาครอบครัวและฐานะทางครอบครัว ทำให้เมื่ออยู่กับเพื่อนนางสาวจ๊อบยอมต้องทำทุกอย่างเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน เช่น เพื่อน ๆ ของนางจ๊อบใช้ยาเสพติด ทำให้นางสาวจ๊อบรู้สึกอยากใช้เสพติดบ้าง เพื่อให้ตนไม่แตกต่างจากกลุ่มเพื่อน

เส้นทางชีวิตหลังต้องโทษครั้งแรก

พฤติกรรมหลังต้องโทษครั้งแรกและกลับมาใช้ชีวิตในสังคม

ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวจ๊อบก็กลับไปอยู่ที่บ้านของแฟนหนุ่มและเสพยาเสพติดอีกทันที เสพอย่างต่อเนื่องทุกวัน เป็นเวลาเพียง 20 วัน ก็โดนจับอีกเป็นครั้งที่ 2 ขณะอายุ 17 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน 20 วัน

เมื่อนางสาวจ๊อบได้รับการปล่อยตัวก็กลับไปอยู่กับแดง และมีลูกคนที่ 2 ด้วยกัน การได้เลี้ยงลูกคนที่ 2 ทำให้แดงกลับตัวได้ เลิกเสพและขายยาเสพติด กลับมาทำอาชีพสุจริต เพราะความรักที่มีต่อลูกอยากให้ลูกมีอนาคตที่ดี เป็นสาเหตุให้นางสาวจ๊อบเสพยาเสพติดน้อยลง จะมีโอกาสเสพยาเสพติดเฉพาะเวลาไปพบปะสังสรรค์กับเพื่อนเท่านั้น ต่อมาทั้งคู่ก็ได้มีลูกคนที่ 3 และ 4 ด้วยกัน เธอได้กล่าวว่า "ก็คือเวลาเจอเพื่อนมันก็บอกมาหามันมันให้เราก็กินเสพ แต่ถ้าอยู่บ้านเฉย ๆ ก็ไม่ได้อยาก ไม่เสพ"

แต่แล้วนางสาวจ๊อบก็ได้รับรู้ว่าแฟนหนุ่มของตนเองมีผู้หญิงอื่น ทำให้นางสาวจ๊อบโกรธและตัดสินใจเลิกกับแดง ด้วยเหตุนี้ทำให้นางสาวจ๊อบเกิดความโมโหและเครียดมากจึงไปนัดสังสรรค์กับเพื่อนและใช้ยาเสพติด โดยนางได้กล่าวว่า "ยาเนี่ยหนูไม่เล่นก็ได้แต่พอโมโหหนูมีเท่าไรก็หมดจะเล่นหมดเลยไม่ว่าจะเหล้า บุหรี่ ยาหนูก็ไม่ติดอยู่แล้วแต่พอมีอะไรมาสะกิดใจหนูหน่อยก็กลับไปหาพวกมันอีกและหนักกว่าเดิมอีก"

ผลจากการกลับไปใช้ยาเสพติดครั้งนี้ของนางสาวจ๊อบทำให้เธอโดนจับครั้งที่ 3 ขณะอายุ 27 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิง ระยะเวลาประมาณ 45 วัน

เมื่อได้รับการปล่อยตัว แฟนหนุ่มก็ได้มาขอคืนดีกับนางสาวจ๊อบ และทั้งคู่ก็ได้ย้ายไปอาศัยอยู่บ้านของแม่นางสาวจ๊อบที่นครราชสีมาโดยการชักชวนของพี่สาวของนางสาวจ๊อบ เพราะพี่สาวของเธอคิดว่า การเปลี่ยนที่อยู่จะทำให้นางสาวจ๊อบเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

แต่เมื่อมาอยู่บ้านแม่ได้ไม่นานนางสาวจ๊อบก็ต้องเลิกกับแฟนหนุ่มคนที่สองอีกครั้งเพราะ แดงติดเหล้าเป็นเหตุให้นางสาวจ๊อบเจอแฟนหนุ่มคนใหม่และได้พากันมาอยู่ที่กรุงเทพฯ อีกครั้ง ในระยะเวลา ระหว่างนี้นางสาวจ๊อบได้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเฉพาะในเวลาที่มีปัญหาหรือเครียดเท่านั้น

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

มูลเหตุจูงใจ

นางสาวจ๊อบต้องโทษครั้งปัจจุบัน (กระทำผิดครั้งที่ 4) ในคดีลักทรัพย์ ขณะอายุ 34 ปี โดยเหตุสำคัญที่ทำให้นางสาวจ๊อบกระทำผิดครั้งนี้ เนื่องจากหลังจากเธอพบกันแฟนหนุ่มคนใหม่ ทั้ง 2 ก็ย้ายกลับมาอยู่ที่กรุงเทพฯ โดยประกอบอาชีพค้าขาย แต่ทั้งคู่ก็ต้องทะเลาะกันบ่อยครั้ง เนื่องจากปัญหาเรื่องเงิน ทำให้นางสาวจ๊อบต้องทำงานหนักและเครียดอยู่เสมอ ซึ่งนางจ๊อบใช้วิธีสังสรรค์กับเพื่อนและใช้ยาเสพติดเพื่อผ่อนคลายความเครียด จนวันหนึ่งแฟนหนุ่มของนางสาวจ๊อบตัดสินใจลักขโมยของจากร้านค้าจนเป็นเหตุนำไปสู่การต้องโทษครั้งปัจจุบันของนางสาวจ๊อบ

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางสาวจ๊อบ เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญต่อการที่ทำให้เธอต้องกลายเป็นผู้กระทำผิดและต้องโทษครั้งปัจจุบัน โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัว กล่าวคือแฟนหนุ่มและลูกติดของแฟนหนุ่ม ที่ทำให้นางสาวจ๊อบต้องแบกรับปัญหาทางการเงิน และต้องโทษเป็นผู้กระทำผิดร่วมในการกระทำผิดของแฟนหนุ่ม

ครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ภายหลังจากย้ายมากรุงเทพฯ นางสาวจ๊อบได้เปิดร้านขายส้มตำกับแฟนหนุ่มคนใหม่ แต่ทั้งคู่ก็มีปัญหาเรื่องเงินเข้ามาเรื่อย ๆ เพราะแฟนหนุ่มของนางสาวจ๊อบมีลูกติดและครอบครัวที่มักจะมาขอหยิบยืมเงินของนางสาวจ๊อบเป็นประจำ ทำให้ทั้งคู่ต้องอยู่อย่างอัตคัดมาโดยตลอดเวลา 3-4 ปี

วันหนึ่งแฟนหนุ่มของนางสาวจ๊อบจึงไปขโมยถังน้ำแข็งของร้านก๋วยเตี๋ยวมาโดยเธอก็ได้นั่งอยู่บนรถคันนั้นด้วย เป็นเหตุให้นางสาวจ๊อบโดนจับครั้งที่ 4 กล่าวคือครั้งปัจจุบัน ในคดีลักทรัพย์ ขณะอายุ 34 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 1 ปี 6 เดือน

กลุ่มเพื่อน

สำหรับกลุ่มเพื่อนของนางสาวจ๊อบ อาจกล่าวได้ว่ามูลเหตุจูงใจนี้มีผลต่อการติดยาเสพติดของนางสาวจ๊อบอย่างชัดเจน เพราะจะเห็นได้ว่าเพื่อนเป็นสาเหตุให้นางสาวจ๊อบเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่องและไม่สามารถหยุดการเสพยาเสพติดได้อย่างเด็ดขาด เพราะในระยะหลังนางสาวจ๊อบจะเสพยาเสพติดเฉพาะในเวลาที่ได้พบปะสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อนเท่านั้น ซึ่งก็มีการนัดพบปะกันในเวลาที่มีปัญหาอยู่เรื่อย ๆ

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ ปรากฏว่าในช่วงอายุ 31-34 ปี ครอบครัวของนางสาวจ๊อบมีปัญหาเรื่องเงินและนำไปสู่ปัญหาครอบครัว ซึ่งมูลเหตุจูงใจนี้อาจเป็นเหตุให้แฟนหนุ่มของเธอตัดสินใจขโมยของจากร้านอาหารและทำให้นางสาวจ๊อบต้องได้รับโทษในครั้งปัจจุบัน นางสาวจ๊อบได้เล่าให้ฟังว่า "เขาไม่มีเงินซื้อหอรอก คือเขาไม่ต้องการถังน้ำแข็งหอรอก เขาต้องการของที่อยู่ในถังน้ำแข็งแทน เขาไปให้ลูกให้หลานแทน มันเป็นของร้านก๋วยเตี๋ยวริมทางที่เขาเก็บไว้ไม่เอากลับบ้านอยู่แล้ว แกก็ดันไปยกของเขาขึ้นรถ"

การศึกษา

เนื่องจากนางสาวจ๊อบจบการศึกษาแค่ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 แต่เธอก็ยังไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ มูลเหตุจูงใจทางการศึกษาจึงทำให้เธอขาดโอกาสในการหางานที่มีรายได้มากกว่าการค้าขาย จึงทำให้ช่วงชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบันของนางสาวจ๊อบต้องทำงานอย่างหนักเพื่อหาเงินมาเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัวและเลี้ยงดูลูกของแฟนหนุ่ม ส่งผลให้แฟนหนุ่มของนางสาวจ๊อบต้องก่อคดีลักทรัพย์ขึ้น เธอได้กล่าวว่า "เราอ่านหนังสือไม่ออก ถ้ามัวอยากเรียนใหม่ ก็อยากเรียนแต่เราอ่านหนังสือไม่ออกมันกลายเป็นปมด้อยเราตั้งแต่ ป.1 -ป. 6 แต่ทุกอย่างเราทำได้หมด"

สภาพสังคม

จะเห็นได้ว่าสภาพสังคมมีผลโดยตรงกับพฤติกรรมการเสพยาเสพติดของนางสาวจ๊อบ เนื่องจากเมื่อย้ายที่อยู่ได้เปลี่ยนสภาพแวดล้อม ก็ทำให้นางสาวจ๊อบลดความถี่ของการเสพยาเสพติดลงได้เป็นอย่างมาก และจะเสพยาเสพติดแค่บางครั้งเมื่อไปพบปะสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ซึ่งเริ่มเสพตั้งแต่เด็ก ปรากฏว่านางสาวจ๊อบเสพยาติดมาอย่างต่อเนื่องจนถึงอายุ 34 ปี (ก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน) ถึงแม้จะไม่ได้เสพยาบ่อยครั้ง แต่เธอก็ยอมรับว่า เธอไม่เคยเลิกเสพยาเสพติดอย่างเด็ดขาดทำให้มีแนวโน้มที่จะเสพต่อไปเรื่อย ๆ ในอนาคตและเลิกเสพยาเสพติดได้ยาก

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่าในช่วงวัย 31-34 ปี นางสาวจ๊อบมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดน้อยลง แต่ยังคงเสพยาเสพติดอยู่เรื่อย ๆ ต่อเนื่องมาตลอด โดยนางสาวจ๊อบจะเสพยาเสพติดเฉพาะเวลาไปพบปะสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน ซึ่งเมื่อถามว่าทำไมจึงไม่เลิกเสพยาติดให้เด็ดขาด นางสาวจ๊อบได้ตอบว่า เวลาที่เห็น หรือได้กลิ่นยาเสพติดอยู่ตรงหน้าก็ยังไม่รู้สึกลอยอกเสพ แต่ถ้าไม่เห็น ไม่ได้กลิ่นก็ไม่รู้สึกลอยอกเสพ

สภาพจิตใจ

ในช่วงก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน นางสาวจ๊อบทะเลาะกับแฟนหนุ่มบ่อยครั้ง เพราะปัญหาเรื่องเงินที่ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ย่ำแย่ และต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาใช้จ่ายและเลี้ยงดูลูกของแฟนหนุ่ม ส่งผลให้นางสาวจ๊อบมีชีวิตที่ไม่มีความสุขและเครียด ทำให้นางจ๊อบไปผ่อนคลายโดยการไปสังสรรค์กับเพื่อน และใช้ยาเสพติด เธอได้กล่าวว่า "ได้มาเท่าไรก็ซื้อกินหมดเลยไม่เคยมีเก็บไม่เคยมีเงินติดตัวเพื่อเราฉุกเฉิน หากเราไม่สบายไม่เคยมีเลย มียุ่งเกี่ยวกับยาบ้างเพราะมันเครียด"

เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะต้องคำพิพากษา

นางสาวจ๊อบรู้สึกกลัวต่อโทษที่จะได้รับ เพราะไม่เคยได้รับโทษในครั้งไหนนานเท่าครั้งนี้ โดยนางสาวจ๊อบได้เล่าให้ฟังความรู้สึกขณะฟังคำพิพากษาของศาล ดังนี้

กลัวสุดเลยคือแบบไม่เคยติดเยอะขนาดนี้ คือเรายืนช็อคไปเลย เขาบอกว่าผู้ต้องหา ไม่เคยกระทำความผิด ตัดสิน 3 ปี ไม่เคยทำความผิดลดโทษให้กึ่งหนึ่ง 1 ปี 6 เดือน หนูก็ยืนร้องบนบัลลังก์เลย ยืนเขย่ามือแฟนว่าหนูไม่เอา ไม่เอา ไม่เอาอย่างเดียว มาอยู่ในนี้เหมือนกับบ้าไปเลย ทำไมกูต้องมาอยู่ตรงนี้ ก็บอกว่าหาเงินมาประกันกูเหอะ

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

นางสาวจูปคิดว่าโทษในครั้งปัจจุบันนี้เธอไม่ได้เป็นคนก่อแต่ต้องมารับโทษ ทำให้หลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำนางสาวจูปต้องทำใจเป็นเวลาเกือบ 3 เดือนกว่าจะทำใจใช้ชีวิตในเรือนจำได้ โดยเธอได้กล่าวว่า

หนูโมโหทุกครั้งที่ยืนตากผ้าร้อน ๆ แล้วคุยกับตัวเองว่าทำไมเราต้องมาอยู่แบบนี้ ตั้งแต่โดนมา 3 รอบ คืออันนั้นหนูทำเอง พี่น้องก็มาเยี่ยมอยู่หนุกกล้าบอกพี่น้องนะ แต่ครั้งนี้หนูไม่บอกใครเลย อาจจะ เพราะเป็นคดีที่หนูเกลียดด้วย...มีคนมาถามเรากินข้าวแล้วยัง ก็บอกว่ากินแล้วแต่จะให้ไปนั่งเล่นกับใคร คุยกับใครก็ไม่เอา เข้ามาช่วงปีใหม่ในห้องเรามีจับฉลากกัน เขาบอกว่าจับฉลากใหม่เราบอกว่าไม่จับ ทำไมไม่มีเงินหรือ เดี่ยวชื่อของขวัญให้บอกว่าไม่เล่นคือเรายังรับไม่ได้ ไม่อยากยุ่งไม่อยากอะไร ฉันทขออยู่คนเดียว

ความรู้สึกและปัญหาขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

นางสาวจูปรู้สึกเป็นห่วงลูกของตนที่อยู่ด้านนอก และรู้สึกน้อยใจที่ไม่มีญาติมาเยี่ยม เพราะเธอไม่ได้แจ้งข่าวการต้องโทษครั้งนี้ให้แก่ครอบครัวทางนครราชสีมาได้รู้ จึงทำให้ไม่มีใครมาเยี่ยมนางสาวจูปขณะต้องโทษในเรือนจำ โดยเธอได้กล่าวว่า "กลัวออกไปแล้วญาติพี่น้องเราเสียอะไรแบบนี้ หรือว่าลูกเต้าเราแบบไม่ได้เรียนแล้วเป็นเด็กเกเร"

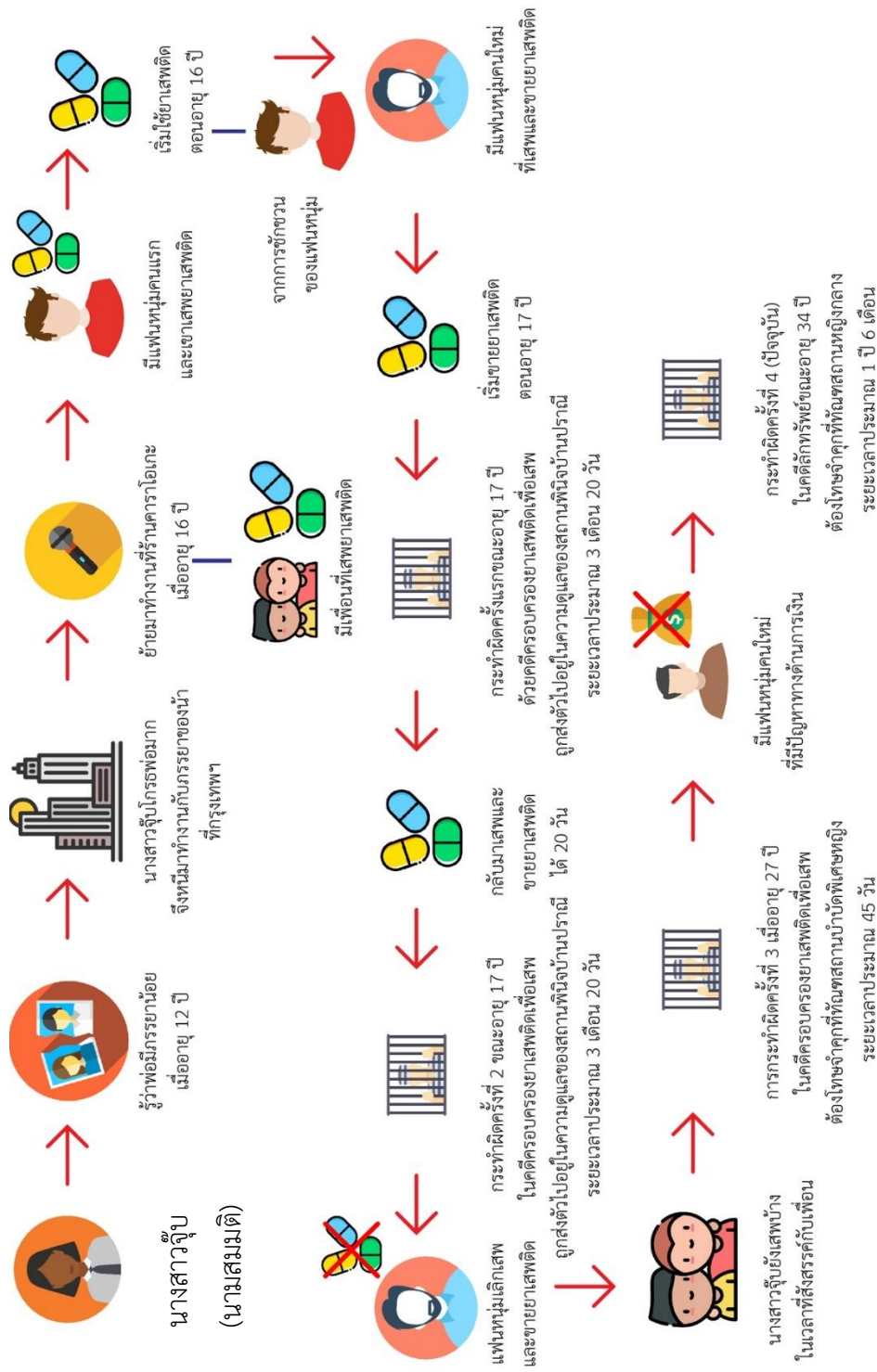
เส้นทางชีวิตในอนาคต

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

สำหรับความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคตของนางสาวจูป มี 2 ประการคือ การกลับไปหาครอบครัวและหางานที่สุจริตทำ โดยเธอได้กล่าวว่า "หางานการที่ดีทำตั้งตัวเพราะว่าเราอายุเยอะแล้ว งานอะไรก็ได้ที่ได้เงินสุจริตส่วนมากชอบขายของ ร้านส้มตำอะไรแบบนี้ทำได้...ถ้าเรากลับไปอยู่บ้านเรายังไงก็พี่น้องเราอ้าแขนรับเราอยู่แล้ว"

แต่สิ่งเดียวที่นางสาวจูปกังวลหลังจากออกจากเรือนจำคือ กลัวไม่มีค่ารถและเงินกลับบ้าน โดยเธอได้กล่าวว่า "หนึ่งเลยคือก้าวขาออกเราไม่มีเงินแล้วไม่มีค่ารถ แล้วถ้าออกไปไม่มีจริง ๆ เราต้องนั่งแท็กซี่ออกไป หาพี่สาวมันก็ต้องบ่นอะ ก็ต้องเครียดแน่ ๆ "

ภาพที่ 5 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 1

สรุปเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 1

นางสาวจ๊อบเกิดและเติบโตที่จังหวัดนครราชสีมา จบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 เพราะครอบครัวยากจนจึงไม่มีเงินส่งเสียให้เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษา มีพี่น้องจำนวน 4 คน เมื่ออายุ 12 ปี พ่อของเธอเริ่มไปมีภรรยาบ่อย ทำให้นางสาวจ๊อบโกรธจนไม่สามารถอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดิมได้ เป็นจุดหักเหที่ทำให้นางสาวจ๊อบต้องย้ายที่อยู่ไปอาศัยกับภรรยาของพ่อที่กรุงเทพฯ ซึ่งเมื่อเธอย้ายไปทำงานที่ร้านคาราโอเกะเป็นมูลเหตุสำคัญที่ทำให้เธอได้คบหากับเพื่อนและแฟนหนุ่มที่เป็นผู้เสพยาเสพติด และแฟนหนุ่มจึงได้ชักชวนเธอให้เข้าสู่วังวนของยาเสพติด ต่อมาเมื่อนางสาวจ๊อบอายุ 17 ปี เธอได้เริ่มคบหากับแฟนหนุ่มคนที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เสพยาและขายยาเสพติด ทำให้เธอเริ่มขายยาเสพติดตั้งแต่นั้น จนเป็นเหตุให้นางสาวจ๊อบกระทำผิดครั้งแรกขณะอายุ 17 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน 20 วัน

ต่อมาเมื่อได้รับการปล่อยตัวนางสาวจ๊อบก็กลับไปอาศัยอยู่กับแฟนหนุ่มคนเดิมและขายยาเสพติดเช่นเดิม จึงเป็นเหตุให้เธอกระทำผิดครั้งที่ 2 ซึ่งระยะเวลาห่างจากการกระทำผิดครั้งแรกเพียง 20 วัน ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน 20 วัน หลังจากได้รับการปล่อยตัว แฟนหนุ่มของเธอได้เลิกเสพยาและขายยาเสพติด ทำให้นางสาวจ๊อบเลิกขายและลดการเสพยาเสพติดลง โดยเธอได้กล่าวว่าเธอมักจะเสพยาเสพติดเพียงแค่วันที่เธอนัดสังสรรค์กับเพื่อนเท่านั้น ซึ่งการเสพยาเสพติดเป็นครั้งคราวที่เธอได้กล่าวมานี้ก็เป็นเหตุให้เธอกระทำผิดเป็นครั้งที่ 3 เกิดขึ้นเมื่ออายุ 27 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิง ระยะเวลาประมาณ 45 วัน ต่อมานางสาวจ๊อบได้เริ่มประกอบอาชีพสุจริตและเริ่มคบหาแฟนหนุ่มคนที่ 3 แต่ทั้งคู่ก็ต้องเผชิญกับปัญหาเศรษฐกิจ เป็นเหตุให้เธอกระทำผิดครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) ในคดีลักทรัพย์ ขณะอายุ 34 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 1 ปี 6 เดือน

เมื่อถามถึงความเกรงกลัวต่อการถูกลงโทษ เธอได้กล่าวว่าเธอเกรงกลัวต่อโทษในการกระทำผิดในครั้งปัจจุบันมากที่สุดเพราะเป็นคดีที่เธอไม่ได้ก่อด้วยตนเองกล่าวคือแฟนหนุ่มของเธอเป็นผู้ก่อคดีลักขโมยขึ้น และเธอรูสึกว่าเธอไม่เคยได้รับโทษในครั้งไหนนานเท่าครั้งนี้

กรณีศึกษาที่ 2 : นางสาวน้ำ (นามสมมติ)

"หนูรู้จักยาตั้งแต่เกิดแล้วค่ะ ก็คือที่บ้านทำยา ขยายยาค่ะ แต่ว่าก็ไม่คิดว่า จะมาติดยา"

ข้อมูลส่วนบุคคล

นางสาวน้ำ (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 36 ปี เป็นคนกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนต้องโทษครั้งแรกสุดหารายได้จากการค้ายาเสพติด มีลูก 2 คนกับแฟนหนุ่มคนเก่า และแฟนหนุ่มคนปัจจุบัน

นางสาวน้ำกระทำความผิดทั้งหมด 5 ครั้ง ในคดีครอบครองเพื่อเสพ 2 ครั้ง เสพยาเสพติด 1 ครั้ง และจำหน่ายยาเสพติด 2 ครั้ง ซึ่งการกระทำความผิดครั้งแรกของเธอกระทำขณะที่ยังเป็นเยาวชน เมื่ออายุ 17 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลา 1 วัน และรอลงอาญาเป็นเวลา 2 ปี ต่อมาได้กระทำความผิดครั้งที่ 2 ขณะอายุ 20 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 48 วัน การกระทำความผิดครั้งที่ 3 เกิดขึ้นเมื่อนางสาวน้ำอายุ 27 ปี ในคดีเสพยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิง ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน

การกระทำความผิดครั้งที่ 4 ขณะอายุ 29 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 6 เดือน ต่อมาถูกย้ายไปจำคุกที่เรือนจำกลางคลองไผ่ 1 ปี 6 เดือน เรือนจำอำเภอสีคิ้ว 1 อาทิตย์ และเรือนจำจังหวัดตราด 8 เดือน รวมระยะเวลาต้องโทษครั้งที่ 4 ประมาณ 2 ปี 6 เดือน นางสาวน้ำกระทำความผิดครั้งที่ 5 (ปัจจุบัน) ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ขณะอายุ 34 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 3 ปี

จำนวนครั้งที่ต้องโทษ	อายุขณะที่ต้องโทษ	ปี พ.ศ. ที่ต้องโทษ	ระยะเวลาที่ต้องโทษ
ครั้งที่ 1	17 ปี	พ.ศ.2543	1 วัน
ครั้งที่ 2	20 ปี	พ.ศ.2546	48 วัน
ครั้งที่ 3	27 ปี	พ.ศ.2553	3 เดือน
ครั้งที่ 4	29 ปี	พ.ศ.2555	2 ปี 6 เดือน
ครั้งที่ 5	34 ปี	พ.ศ.2560	3 ปี

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งแรก

มูลเหตุจูงใจ

นางสาวน้ำจู้จักและเติบโตมาในครอบครัวที่ขายและเสพยาเสพติด ทำให้เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นเธอจึงมีความอยากรู้อยากเห็นว่ายาเสพติดมันคืออะไร อยากลองเสพยาเสพติดเหมือนพ่อแม่และเพื่อน จนในที่สุดนางสาวน้ำก็ได้เสพยาเสพติดครั้งแรกจากเพื่อนสนิทในขณะอายุ 16 ปี จากนั้นเธอได้คบหากับแฟนหนุ่มคนแรกที่เป็น ผู้เสพและขายยาเสพติดเช่นกัน การคบกับแฟนหนุ่มทำให้เธอเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่องจนเป็นเหตุนำไปสู่การต้องโทษครั้งแรกในวัย 17 ปี

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางสาวน้ำ เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญที่หล่อหลอมชีวิตของนางสาวน้ำให้กลายเป็นผู้เสพยาเสพติดและผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัวประกอบด้วย ครอบครัวในวัยเด็กและครอบครัวก่อนต้องโทษ ดังนี้

ครอบครัวในวัยเด็ก

นางสาวน้ำจู้จักและเติบโตมากับยาเสพติด กล่าวคือพ่อแม่ของเธอหารายได้จากการทำและขายยาเสพติด (ยาบ้าและเฮโรอีน) โดยทั้งคู่ก็มีการใช้เสพยาเสพติดร่วมด้วยมาตั้งแต่เธอจำความได้ นางสาวน้ำมี พี่น้องจำนวน 2 คน โดยเธอเป็นพี่คนโต และมีน้องชาย 1 คน ซึ่งทั้งเธอและน้องถูกห้ามไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดที่พ่อแม่ทำโดยสิ้นเชิง โดยเธอได้เล่าให้ฟังว่า "หนูรู้จักยาตั้งแต่เกิดแล้วค่ะ ก็คือที่บ้านทำยา ทำขายค่ะ แต่ว่าก็ไม่คิดว่าจะมาติดยา...พ่อแม่ไม่ให้เสพ ไม่ให้ยุ่ง ไม่ให้จับยาเลย เพราะว่า เค้ามียุคค้าเข้ามาเวียนเข้าเวียนออกอะค่ะ เวียนเข้าเวียนออกมาเสพยาในบ้าน เค้ามัฟงเฮโรอีนด้วย"

อย่างไรก็ตามการที่พ่อแม่ของนางสาวน้ำขายและเสพยาเสพติดทำให้เธอเกิดความคุ้นเคยกับยาเสพติดและเกิดความสงสัยใคร่รู้ที่จะลองเสพยาเสพติด ดังที่ได้เล่าว่า "เวลาเพื่อนก็ยืมเงินเราไม่ซื้อยาอะไรเงี้ย เราก็คิดว่าเสพทำไมวะมันมีอะไรดีวะ พ่อแม่ก็ใช้อะไรแบบเนี้ย ก็อยากลองดู"

พ่อแม่ของนางสาวน้ำมีรายได้ดีจากการค้ายาเสพติด จนทำให้เมื่อนางสาวน้ำต้องการอะไร พ่อแม่ก็จะสามารถซื้อให้ได้ตามที่เธอต้องการเสมอ แต่นางสาวน้ำก็ยังรู้สึกไม่ได้รับความอบอุ่นจากพ่อแม่เท่าไรนัก เพราะทั้งคู่ใช้เวลาไปกับการทำยาเสพติดอยู่ตลอดเวลา และไม่ให้ความสนใจชีวิตความเป็นอยู่ของลูกเท่าที่ควร โดยเธอได้กล่าวว่า "พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาทั้งคู่อะค่ะ เค้ามัไม่ค่อยสนใจหนูมาก เค้ามัทำยาที่อยู่แต่

กับพวกนี้ยะ...อยากได้อะไรคือขอได้หมด เหมือนมอเตอร์ไซด์ อะโรยอย่างงี้คะ อยากได้ พ่อก็บอกว่าเดี๋ยว รอก่อนเดี๋ยวจะซื้อให้ เค้าก็ซื้อมือสองมาไว้ให้ใช้"

ถึงครอบครัวของนางสาวน้ำจะมีรายได้ดีจากการค้ายาเสพติด แต่เมื่อพ่อของเธอถูกจับบ่อยขึ้น ก็ทำให้รายได้ที่มีลดลงไป แต่เธอกล่าวว่าแม่ของเธอไม่มีความรู้จึงไม่สามารถไปทำงานสุจริตอย่างอื่นได้ ทำให้แม่ของเธอต้องค้ายาเสพติดต่อไปเรื่อย ๆ โดยเธอได้กล่าวว่า "ตั้งแต่เด็กเราโตมาเราเห็นพ่อโดนจับตลอด แต่ไม่ได้ติดนาน แรก ๆ น้องชายเค้าช่วยเพราะเค้ามีตั้งหลัง ๆ พอพ่อแม่อีกขายจนมีเงินประมาณนึง แต่คือพอพ่อโดนจับบ่อย ๆ ทุกอย่างก็หมดไปเรื่อย ๆ ก็คือมันไม่มีหนทางที่จะหาเงินก็ต้องกลับไปขายยาอีก แม่ไม่รู้หนังสือ"

เมื่อนางสาวน้ำเรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 เธอก็ได้ตัดสินใจออกจากโรงเรียน ด้วยความคิดที่ว่าตัวเธอหัวไม่ดีไม่อยากจะเรียนต่อ โดยที่พ่อแม่ไม่ได้เคี่ยวเข็ญหรือตำหนิที่เธอไม่สนใจการเรียน แต่กลับปล่อยให้เป็นการตัดสินใจของเธอเอง

ต่อมานางสาวน้ำได้เริ่มลองเสพยาเสพติดครั้งแรกขณะอายุ 16 ปีจากเพื่อนสนิทที่รู้จักกันที่โรงเรียน จากนั้นเธอก็แอบเสพยาเสพติดมาเรื่อย ๆ โดยที่พ่อแม่ไม่ทราบ

ครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งแรก

นางสาวน้ำพบและคบหากับแฟนหนุ่มคนแรก ขณะที่เธออายุ 17 ปี และแฟนหนุ่มอายุ 26 ปี โดยแฟนหนุ่มของเธอก็หารายได้จากการขายยาเสพติด และมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดเช่นเดียวกัน ไม่นานนางสาวน้ำก็ได้ย้ายไปอยู่บ้านของแฟนหนุ่ม ซึ่งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับบ้านพ่อแม่ของเธอ

วันหนึ่ง ขณะที่นางสาวน้ำอาศัยอยู่ที่บ้านของแฟนหนุ่ม ตำรวจก็ได้บุกตรวจค้นบ้าน จนได้เจอยาเสพติดในตัวของนางสาวน้ำจำนวน 1 เม็ด เป็นเหตุให้เธอโดนจับครั้งแรก โดยเธอได้กล่าวว่า "ตำรวจบุกจับบุกขึ้นบ้านแฟน และคือหนุอยู่ในบ้าน มียาอยู่ในตัวเม็ดนึง แล้วเค้าค้นยาในบ้านไม่เจอ มาเจอที่ตัวหนุ เม็ดเดียวก็ตกกะใจคะ ร้องไห้ ไม่เคยโดนจับมาก่อน"

นางสาวน้ำโดนจับครั้งแรกขณะอายุ 17 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลา 1 วัน และรอลงอาญาเป็นเวลา 2 ปี หลังจากครบ 1 คดีแม่ของเธอก็มาประกันตัวให้ และส่งเธอไปอยู่กับอาที่จังหวัดชลบุรีด้วยความหวังจะให้เลิกเสพยาเสพติด โดยเธอได้กล่าวว่า "ตอนแม่ไปประกัน แม่ไม่ร้องไห้ แต่แม่บอกว่าเหนื่อย"

การคบเพื่อน

ในช่วงชีวิตก่อนต้องโทษครั้งแรก ปรากฏว่า การคบเพื่อนเป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญต่อการเริ่มเสพยาเสพติดของนางสาวน้ำ เพราะเพื่อนสนิทของเธอเป็นผู้เสพยาเสพติดมาก่อนและได้นำพาเธอเข้าสู่วังวนของยาเสพติด ดังที่เธอได้เล่าว่า "เริ่มก็คือออกไปหาเพื่อน เค้าเสพมาก่อนหน้านี้แล้วตั้งแต่ ป.6 คือเราไม่รู้เลย ว่าทำยังไงเพื่อนจัดให้หมด ก็ลองเสพไปก็ขานึง ก็ดูดแล้วก็กลับบ้าน ก็ไม่ได้ปฎิบัติอะไร แต่แค่ไม่วังไม่กินแค่นั้น"

สภาพเศรษฐกิจ

ครอบครัวของนางสาวน้ำมีรายได้จากการขายยาเสพติด ซึ่งนางสาวน้ำได้กล่าวว่าเพราะพ่อแม่ของเธอไม่ได้เรียนหนังสือทำให้ไม่สามารถประกอบอาชีพสุจริตได้ และต้องมาจบที่การขายยาเสพติด แต่ถึงจะหาเงินได้มากเท่าไร ก็หมดไปกับค่าประกันตัวของพ่อเมื่อถูกจับ ทำให้ช่วงอายุ 15-17 ปี ครอบครัวของเธอมิรายได้ลดลงและแม่ของเธอก็ต้องขายยาจำนวนมากขึ้น

การศึกษา

เนื่องจากนางสาวน้ำไม่ชอบเรียนหนังสือ และคิดว่าตัวเองหัวไม่ดี จึงทำให้เธอตัดสินใจเลิกไปเรียนหนังสือหลังจากจบการศึกษาแค่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยเธอได้กล่าวว่า "หัวไม่ดีคะ เป็นคนที่ไม่ฉลาดเลย ไม่ค่อยสนใจการเรียน"

สภาพสังคม

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพสังคม ปรากฏว่า มูลเหตุจูงใจนี้เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญที่ทำให้นางสาวน้ำเสพยาเสพติด เพราะตั้งแต่เกิดเธออาศัยอยู่ในครอบครัวที่เสพและค้ายาเสพติด อีกทั้งยังมีลูกค้าที่เข้ามาซื้อยาเสพติดและนั่งเสพยาเสพติดในบ้านต่อหน้าเธอ ทำให้เธอรู้สึกคุ้นเคยและคิดว่าการเสพและขายยาเสพติดเป็นเรื่องปกติในสังคม โดยเธอได้กล่าวว่า "ในบริเวณบ้านหมู่บ้านเป็นแหล่ง มันมาเสพมาขายกันอยู่แล้ว"

เมื่อถึงช่วงวัยรุ่นนางสาวน้ำก็ยังแวดล้อมอยู่ในสังคมที่มีทั้งคนเสพและขายยาเสพติด เช่น เพื่อนคนรัก และ บุคคลในชุมชน ทำให้เธอเริ่มอยากลองเสพยาเสพติดและเมื่อเริ่มเสพก็เสพอย่างต่อเนื่อง

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ปรากฏว่านางสาวน้ำเริ่มเสพยาติดเมื่อแค่อายุ 16 ปี ทำให้มีแนวโน้มที่จะเสพติดไปเรื่อย ๆ ในอนาคตและเลิกเสพยาเสพติดได้ยากกว่าคนที่เริ่มเสพเมื่ออายุมาก อีกทั้งยังทำให้สมองถูกทำลายไปมากกว่าคนที่เริ่มเสพในอายุมาก

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่าช่วงวัย 16-17 ปี นางสาวน้ำมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดไม่บ่อยครั้ง แต่มักจะพกยาเสพติดไว้กับตัวอย่างน้อย 1 เม็ดในทุกวัน แต่เมื่อถามว่าทำไมจึงติดยาเสพติดทั้งที่เสพไปไม่มาก นางสาวน้ำกลับกล่าวว่าตนไม่ติดยาเสพติด แต่ก็เลิกไม่ได้ โดยเธอได้กล่าวว่า "ก็เสียใจค่ะ แต่ที่ว่าเลิกไม่ได้ มันไม่ติดค่ะ มันไม่รู้อะ อยู่บ้านแฟนเนี่ยพกและเม็ดนึงแต่ยังไม่ได้เสพยาอะ"

สภาพจิตใจ

สำหรับสภาพจิตใจ ปรากฏว่านางสาวน้ำรู้สึกขาดความรักและความอบอุ่นจากพ่อแม่ เพราะพ่อแม่ของเธอใช้เวลาอยู่แต่กับยาเสพติด ไม่มีเวลามาให้ความรักและความใส่ใจในชีวิตความเป็นอยู่ของเธอและน้อง

เส้นทางชีวิตหลังต้องโทษครั้งแรก

พฤติกรรมหลังต้องโทษครั้งแรกและกลับมาใช้ชีวิตในสังคม

ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวน้ำถูกแม่ส่งไปอยู่กับอาที่อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี เพื่อให้เธอเลิกเสพยาเสพติด หลังจากนั้นไม่นานนางสาวน้ำก็ขอกลับมาอยู่ที่กรุงเทพฯ เพราะอยากกลับมาเสพยาเสพติด แต่อ้างกับอาว่าต้องมารายงานตัวคุมประพฤติ โดยเธอได้กล่าวว่า "พอออกมาก็ยังไม่ได้เสพยาอะ อา ก็พาไปอยู่ศรีราชาไปเล็ก ไปอยู่แบบว่าให้กินให้ออนอยู่ในบ้านเลยไม่ให้ออกไปไหนอะไรแบบนี้ แล้วก็ขอร้องเค้ากลับมา ต้องมารายงานตัวคุมประพฤตินะ เค้าก็ร้องไห้ไม่อยากให้เรากลับมาเหมือนเค้ารู้ว่าถ้าเรากลับมาเราต้องเจอกับอะไร หนูกลับมาหนูก็กลับมาเสพยาอีก"

เมื่อกลับมาถึงกรุงเทพฯ นางสาวน้ำก็ได้กลับมาอยู่บ้านกับพ่อแม่และไปซื้อยาเสพติดจากคนในชุมชนมาเสพทันที โดยไม่ได้เข้าไปรายงานตัวคุมประพฤติตามที่ได้แจ้งไว้กับอา โดยเธอได้กล่าวว่า "กลับมากรุงเทพฯ ต้องไปรายงานตัวคุมประพฤติใช้มัยอะ แต่ว่าเราไม่ได้ไปคุมประพฤติ เราได้ตั้งปู้เราก็ไปหายาเลย"

ซึ่งเมื่อถามเธอว่าพ่อแม่ทราบไหม เรื่องการรายงานตัวคุมประพฤติ เธอได้เล่าว่า "พ่อแม่รู้ว่าต้องไป แต่ตอนนั้นพ่ออะอยู่ในคุกแค่แปดปีอยู่ปทุม แม่ก็ทำยาแต่พ่อก็ไม่ไป เค้าก็รู้ เค้าก็บอกเออไม่ไปก็ไม่ต้องไปอยู่เนี่ยแหละ อยู่กับกู กูก็เลี้ยงได้อะไรจ้ะ"

จากนั้นในช่วงอายุ 18-20 ปี นางสาวน้ำก็อาศัยอยู่ที่บ้านกับแม่ เธอไม่ได้ทำงาน เพราะแม่ของเธอสั่งห้ามไม่ให้ยุ่งกับยาเสพติดที่แม่ขาย และให้เงินเธอใช้ทุกเดือนโดยไม่ได้เคี้ยวเช็ญให้เธอไปหางานทำ ระหว่างนั้นนางสาวน้ำมักแอบขโมยยาเสพติดที่แม่ทำขายมาเสพเองในห้องน้ำอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งในช่วงเวลาเดียวกันเธอได้เจอกับแฟนหนุ่มคนใหม่ชื่อกัน กันเป็นลูกค้าที่เข้ามาซื้อยาเสพติดที่บ้าน และแอบแบ่งยาเสพติดของเขาให้เธอเสมอ จึงทำให้ทั้งคู่สนิทสนมและชอบพอกันในที่สุด เนื่องจากนางสาวน้ำได้คบหากับกันซึ่งเป็นผู้เสพยาเสพติดเช่นเดียวกัน ทำให้นางสาวน้ำใช้ยาเสพติดมาเรื่อย ๆ จนเป็นเหตุให้โดนจับครั้งที่ 2 ขณะอายุ 20 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 48 วัน

หลังจากได้รับการปล่อยตัวก็ได้เลิกอยู่กับแฟนหนุ่ม และกลับมาอยู่บ้านกับแม่ ไม่นานนางสาวน้ำก็ได้พบรักกับแฟนหนุ่มคนใหม่ ชื่อเท่ง ซึ่งเท่งประกอบอาชีพพนักงานขับรถของบริษัทแห่งหนึ่ง อาศัยอยู่ในชุมชนใกล้เคียงกับบ้านของนางสาวน้ำ เมื่อคบหากันนางสาวน้ำก็ได้ย้ายไปอาศัยอยู่บ้านของแฟนหนุ่ม และตั้งครรรภ์ลูกคนแรก แต่อย่างไรก็ตามเท่งไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และไม่ชอบให้คนใกล้ตัวเสพยาเสพติด ทำให้เมื่อนางสาวน้ำเข้ามาอาศัยในบ้านของเท่ง เธอจึงต้องลดการเสพยาเสพติดให้น้อยลง โดยเธอมักจะกลับไปเสพยาเสพติดเฉพาะเวลาที่ทะเลาะกับแฟนหนุ่มเท่านั้น โดยเธอได้กล่าวว่า "พ่อก็มีแฟนคนนี้ก็ได้ไม่เสพ เค้าไม่ชอบ แต่พอทะเลาะกันก็กลับไปเสพ"

วันหนึ่ง ขณะตั้งครรภ์ได้ 5 เดือนนางสาวน้ำก็ทะเลาะกับเท่ง และกลับไปเสพยาเสพติดที่ซื้อจากเพื่อนในชุมชนเดียวกัน นำมาแอบเสพในบ้านของแฟนหนุ่ม เมื่อเริ่มเสพตำรวจก็ได้ขึ้นบุกจับเธอที่บ้านทันที พร้อมกับหลักฐานยาเสพติดที่กำลังเสพอยู่ โดยเธอได้กล่าวว่า "ตอนนั้น 27 ท้องด้วย คือตลอดห้าเดือนไม่มีการเสพเลยจนวันที่ทะเลาะ ทะเลาะกันและกลับไปเสพยาอีก ซื้อจากเพื่อนที่รู้จักอยู่แล้วแถมนั้นแป๊บนึงตำรวจขึ้นบ้าน หนูเสพอะเม็ดนึง คาฟรอยด์อยู่เม็ดนึงเลย เผาไปและ กำลังละลายอยู่ เลยโดนเสพคะมันไม่มีเป็นเม็ดให้จับครอบครอง"

ผลจากการกลับไปใช้ยาเสพติดครั้งนี้ของนางสาวน้ำทำให้เธอโดนจับครั้งที่ 3 ขณะอายุ 27 ปี ในคดีเสพยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิง ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน

หลังจากได้รับการปล่อยตัวเพียง 5 วัน นางสาวน้ำก็ได้คลอดบุตรคนแรก เพราะว่าต้องให้นมบุตร นางสาวน้ำจึงตัดสินใจพักการเสพยาเสพติดเป็นเวลา 6 เดือน แต่หลังจากครบกำหนดเธอก็เปลี่ยนมาให้นมกระป๋อง และกลับไปเสพยาเสพติดอีก โดยแอบซื้อจากคนในชุมชนและแอบเสพยาเสพติดในบ้านโดยที่

แฟนหนุ่มไม่รู้ ผ่านไป 7 วันนางสาวน้ำก็เริ่มซื้อยาเสพติดมาขาย เพื่อที่จะหาเงินมาใช้จ่ายในบ้าน เพราะเธอคิดว่าเงินที่แฟนหนุ่มให้ในแต่ละเดือนไม่พอกับค่าใช้จ่ายที่เธอต้องดูแลลูก และเมื่อขายได้มากนางสาวน้ำก็จะมีเงินเหลือไปซื้อยาเสพติดมาเสพเป็นประจำ เธอแอบแฟนหนุ่มขายอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 4-5 เดือน จนในที่สุด เห่งก็จับได้ว่านางสาวน้ำแอบเสพและขายยาในบ้านของเขา ทำให้ทั้งคู่ทะเลาะกันแต่นางสาวน้ำก็ยังไม่ยอมเลิกขายยาเสพติด โดยเธอได้กล่าวว่า "แฟนจับได้ล่ะว่า ไปเอาเงินมาจากไหน ไม่ได้ออกจากบ้าน งานก็ไม่ได้ทำเลี้ยงแต่ลูก มีเงินได้ไงจริง คือเราทำยา..... เราเลยสวนว่าก็กูอยากได้เงิน มึงไม่ให้เงินกูใช้เลยกินแต่มาฆ่าทั้งเดือน.....ก็ไม่ได้เลิก ค่าก็ไม่ได้คุยด้วยไม่ได้อะไร แฟนก็โกรธ แต่เราก็ขายต่อ ก็ขายมาตลอดเลย"

นางสาวน้ำทั้งเสพและขายยาเสพติดมาตลอด จนถึงอายุ 29 ปี เธอก็โดนจับครั้งที่ 4 ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 6 เดือน ต่อมาถูกย้ายไปจำคุกที่เรือนจำกลางคลองไผ่ 1 ปี 6 เดือน เรือนจำอำเภอสีคิ้ว 1 อาทิตย์ และเรือนจำจังหวัดตราด 8 เดือน รวมระยะเวลาต้องโทษครั้งที่ 4 ประมาณ 2 ปี 6 เดือน โดยระหว่างที่เธอต้องโทษอยู่นั้นเธอได้เลิกอยู่กับเห่ง และฝากลูกไว้ให้แม่ของเธอช่วยเลี้ยง ซึ่งทางแฟนหนุ่มก็ทำหน้าที่ส่งเสียค่าใช้จ่ายอย่างสม่ำเสมอ

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

มูลเหตุจูงใจ

หลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวน้ำก็ตัดสินใจเลิกเสพและขายยาเสพติด และเริ่มทำงานอาชีพสุจริต แต่เมื่อทำไปได้ 1 ปี นางสาวน้ำก็คิดว่างานที่ทำอยู่นั้นกินไปและเงินที่ได้รับก็ไม่เพียงพอจนเจ็ครอบครวั ทำให้เธอต้องกลับไปเสพและขายยาเสพติด ซึ่งรับช่วงต่อมาจากแม่ของเธอ นางสาวน้ำเสพและขายยาเสพติดอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 4 ปี จึงโดนจับครั้งที่ 5 (ปัจจุบัน)

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางสาวน้ำในช่วงเวลาก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน ถือเป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญที่หล่อหลอมต่อการที่ทำให้เธอต้องกลายเป็นผู้กระทำผิดและต้องโทษครั้งปัจจุบัน โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัว กล่าวคือแม่และลูก ที่ทำให้นางสาวน้ำจำเป็นต้องหารายได้เลี้ยงดูทั้งแม่และลูกของเธอ เมื่องานรับจ้างที่เธอทำอยู่ได้เงินไม่พอใช้จ่ายในครอบครัว ทำให้เธอตัดสินใจกลับมาหารายได้ด้วยการขายยาต่อจากแม่ของเธอ เป็นผลให้นางสาวน้ำต้องโดนจับในครั้งปัจจุบัน

ครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

หลังจากที่ได้รับการปล่อยตัว นางสาวน้ำก็กลับมาอาศัยอยู่ที่บ้านพ่อแม่ของเธอ โดยในตอนนั้นมีสมาชิก 3 คน คือ นางสาวน้ำ แม่และลูกของเธอ นางสาวน้ำตัดสินใจลงเลิกเสพยาเสพติด และออกไปหางานสุจริตทำเป็นครั้งแรก โดยเธอเริ่มจากการไปทำงานเป็นลูกค้ำร้านอะไหล่ยนต์ จากนั้น 3 เดือนนางสาวน้ำก็ย้ายไปทำงานเป็นแม่บ้านรับจ้างทำความสะอาดตามบ้านและโรงแรม หลังจากนั้นเพียงแค่ 1 ปี นางสาวน้ำก็ได้กลับไปเสพยาและขายยาเสพติดอีก โดยคราวนี้รับช่วงต่อจากแม่มาค้ายาเสพติดของที่บ้านเธอเองเลย

เธอได้ให้เหตุผลที่กลับมาเสพยาและขายยาเสพติดว่า งานอาชีพสุจริตเหนื่อยกว่า และเงินค่าตอบแทนที่ได้รับไม่พอกับรายจ่ายที่เธอต้องจ่ายในทุกเดือน เนื่องจากตอนนี้นางสาวน้ำยังมีภาระต้องเลี้ยงดูแม่ และลูกของเธอด้วย เธอได้กล่าวว่า "เราคิดว่าเหนื่อย มันไม่ไหวแล้วน้ำ อะไรเงี้ย มันไม่พอใช้ เงินมันไม่พอใช้ หรือว่าเราใช้เยอะเรากินเยอะเราไม่รู้ เราต้องรับผิดชอบค่าน้ำ ค่าไฟ ในบ้านเพราะว่าพ่อแม่ไม่ได้อยู่แล้ว ค่ากินลูกด้วย แม่ด้วย"

นางสาวน้ำหารายได้จากการค้ายาเสพติดอยู่เป็นเวลา 4 ปี โดยตลอดเวลาที่เธอขายยาเสพติด เธอก็ได้มีการใช้ยาเสพติดร่วมด้วยเป็นประจำ จนเป็นผลให้โดนจับครั้งที่ 5 (ปัจจุบัน) ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ขณะอายุ 34 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 3 ปี

กลุ่มเพื่อน

สำหรับกลุ่มเพื่อน อาจกล่าวได้ว่ามูลเหตุจูงใจนี้มีผลน้อยต่อการกระทำผิดในช่วงชีวิตก่อนต้องโทษของนางสาวน้ำ เพราะเธอใช้ชีวิตอยู่เพียงแคในบ้าน ทำให้เธอไม่มีเพื่อนมากนัก อีกทั้งนางสาวน้ำยังสามารถหายาเสพติดได้จากทั้งในบ้าน และในชุมชนของเธอ โดยไม่ต้องอาศัยกลุ่มเพื่อนในการหาซื้อยาเสพติด

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ ปรากฏว่าในช่วงอายุก่อนตั้งโศกครั้งปัจจุบัน นางสาวน้ำ ต้องทำหน้าที่เลี้ยงดูทุกคนในครอบครัว ทำให้เธอต้องใช้เงินจำนวนมากขึ้น ส่งผลให้เธอคิดว่าเงินที่ได้จาก งานสุจริตมันไม่พอจนเจือครอบครัว และหันกลับมาเข้าสู่วงการขายยาเสพติดโดยรับช่วงต่อจากแม่ ซึ่ง เมื่อกลับมาขายยาเสพติดเธอก็ยอมรับว่ามีรายได้ดีขึ้น แต่เมื่อถามถึงความเสี่ยงที่จะโดนจับเธอก็กลับบอกว่า ไม่กลัวถ้าหากจะถูกจับอีกครั้งเพราะคิดว่าใช้ชีวิตในคุกได้เพราะเคยติดมาแล้วหลายครั้ง โดยเธอได้กล่าวว่า "เงินที่รับจ้างทั่วไปเนี่ยมันไม่พอ พอขายยาเงินก็พอใช้ค่ะ... เรามองข้ามความเสี่ยงไปค่ะ ในคุกก็เป็น ทุกข์มันไม่มีอิสรภาพแค่นั้น แต่ถ้าเปรียบเทียบกับการดิ้นรนอยู่ข้างนอกอะ คิดว่าข้างในอยู่สบายกว่า คิด แบบนี้ก็เลยกลับไปเสพอีกขายอีก....ถ้าหาเงินได้เยอะแล้วไม่จำเป็นต้องขายยา"

สภาพสังคม

นางสาวน้ำยอมรับด้วยตนเองว่า มูลเหตุจูงใจสภาพสังคมเป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ไม่สามารถเลิกเสพและขายยาเสพติดได้ เพราะเธออาศัยอยู่ในแหล่งที่มีการซื้อขายยาเสพติด อีกทั้งคนใน ครอบครัวและชุมชนส่วนใหญ่ก็เสพยาเสพติด เมื่อเธอเห็นคนใช้ยาเสพติดต่อหน้าก็กระตุ้นให้เธอเกิด อาการอยากเสพ และต้องหายาเสพติดมาเสพให้ได้ โดยเธอได้กล่าวว่า "ยามันอยู่ใกล้บ้านแล้วเหมือนกับ มันเคยอยู่ในชีวิตเราอย่างเงี้ย เคยใช้ เคยขาย เคยอะไรอย่างเงี้ย พอเห็นอีกก็กระตุ้น ความอยาก ความเคยมี เคยได้อะไรเงี้ย "

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ปรากฏว่านางสาวน้ำมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดอยู่เรื่อย ๆ ต่อเนื่องเป็นประจำมาตลอดจนถึงอายุ 34 ปี (ก่อนตั้งโศกครั้งปัจจุบัน) ทำให้มีแนวโน้มที่จะเสพต่อไป เรื่อย ๆ ในอนาคตและเลิกเสพยาเสพติดได้ยาก

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่า นางสาวน้ำมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดอยู่เรื่อย ๆ ต่อเนื่องมา ตลอด โดยนางสาวน้ำได้หยุดพักการเสพยาเสพติดอย่างจริงจังแค่ 2 ช่วงในชีวิตเท่านั้น คือช่วงที่หันมบุตร เป็นเวลา 6 เดือน และช่วงที่ทำงานสุจริตเป็นเวลาประมาณ 1 ปี โดยเธอได้กล่าวว่าการที่อยู่ในชุมชนและ เห็นคนเสพยาเสพติด มันเป็นสิ่งกระตุ้นที่ทำให้เธออยากเสพยาเสพติดและต้องไปหายาเสพติดมาเสพให้ได้

นางสาวน้ำยังมีความคิดที่ว่า การเสพยาเสพติดจะช่วยทำให้เธอทำงานได้ดีขึ้น เพราะยาเสพติดทำให้เธอไม่เหนื่อยและไม่ง่วง ทำให้เธอสามารถทำงานได้เร็วและยาวนานกว่าคนอื่น โดยเธอได้เล่าให้ฟังว่า

เคยใช้ยาตัวก็ไม่กระทบงาน ทำได้ดีกว่าปกติด้วยซ้ำ เราไม่เหนื่อยทำแป๊บเดียวเราก็ตีเสร็จแล้วเงี้ย แต่บางวันแบบนี้ ถ้ายาไม่ได้ใช้มันจะมีอาการง่วง อาการซีเกียจ เป็นอะไรที่เหมือนทำอะไรแล้วใจไม่จดจ่อ ไม่มีสมาธิที่จะทำงานอะไรเงี้ย พอใช้ยาไปแล้วมันจะเปลี่ยนไปอีกอย่างนึงเลย คือเราจะจดจ่อกับการทำงานอย่างเดียวเราจะไม่ไปอกแวกทำอย่างอื่น

การศึกษา

เนื่องจากนางสาวน้ำจบการศึกษาแค่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทำให้เมื่อนางสาวน้ำตัดสินใจจะลงงานสุจริตทำ มูลเหตุจูงใจทางการศึกษาจึงทำให้เธอขาดโอกาสในการหางานที่ดี และไม่สามารถหางานที่ได้เงินค่าตอบแทนพอสำหรับรายจ่ายของครอบครัวของเธอ โดยนางสาวน้ำได้เล่าให้ฟังว่า "ช่วงนั้นมันไม่รู้จะทำอะไรที่จะได้เงินเร็วที่สุด ก็คิดถึงอาชีพอื่น แต่ว่าความรู้มันน้อยอะคะ ได้ 300 จี๊ วันละ 300 มันไม่พอใช้มีค่าใช้จ่ายในบ้านอะคะ ก็มีลูกกับแม่แล้วก็ตัวเรา"

สภาพจิตใจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพจิตใจ ปรากฏว่านางสาวน้ำมีนิสัยเป็นคนไม่สู้งาน เหนื่อยง่าย ท้อง่าย ซึ่งลักษณะนิสัยเหล่านี้เป็นผลมาจาก มูลเหตุจูงใจครอบครัว กล่าวคือ นางสาวน้ำเติบโตมาโดยไม่เคยต้องลำบากหรืออดทนทำงาน หาเงินเองมาก่อน พ่อแม่ของเธอมักจะบอกให้เธออยู่บ้านเฉย ๆ และให้เงินใช้มาโดยตลอด ทำให้เมื่อนางสาวน้ำต้องรับหน้าที่เป็นเสาหลักของครอบครัว เธอจึงคิดว่างานที่รับเป็นงานที่หนัก เหนื่อยและเงินน้อยเกินไป ทำให้เธอต้องกลับเข้าสู่วังวนการค้ายาเสพติดเพราะเป็นงานที่ไม่เหนื่อยและรายได้ดีพอจะจุนเจือครอบครัว เธอกล่าวว่า "เราคิดว่าขายยา มันได้เงินง่ายกว่า มันไม่เหนื่อย"

เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะต้องคำพิพากษา

นางสาวน้ำรู้สึกกลัวต่อโทษที่จะได้รับ แต่ไม่กลัวการต้องใช้ชีวิตในคุกเพราะเธอเคยต้องโทษมาแล้วหลายครั้ง ทำให้รู้สึกว่าจะอยู่ได้โดยที่ชีวิตไม่ได้ลำบากไปกว่าการใช้ชีวิตอยู่ข้างนอก โดยเธอได้กล่าวว่า "ก็กลัวโทษนะแต่อยู่ข้างนอกชีวิตมันลำบาก ก็คือไม่เป็นไรถ้าโดนจับอีกก็ไม่เป็นไร อย่างมากก็ติดคุกเราติดคุกมาแล้วเรารู้สึกว่าในคุกมันก็อยู่ได้นะ"

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

ตลอดการสัมภาษณ์นางสาวน้ำไม่ได้กล่าวถึงความสำนึกผิดหรือข้อเสียของยาเสพติดที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตและการกระทำผิดของเธอ แต่อย่างไรก็ตามนางสาวน้ำก็ยอมรับว่าเธอมีความคิดที่อยากจะ มีชีวิตที่ดี และเลิกเสพยาเสพติดได้ในที่สุด ที่ผ่านมเธอยังจิตใจไม่เข้มแข็งพอที่จะเลิกเสพยาเสพติดได้ แต่เมื่อผู้สัมภาษณ์ให้คำปรึกษาเรื่องการหางานในอนาคต นางสาวน้ำก็แสดงความรู้สึกสนใจและต้องการที่จะ หลุดพ้นออกจากวังวนของยาเสพติด โดยเธอได้กล่าวว่า "ก็อยากมีชีวิตที่ดีค่ะ แต่ยังไม่เหมือนยังไม่เข้มแข็ง ่อะ ไม่รู้ว่าเราจะทำได้มัยอะไรเงี้ย...พี่ว่าหนูจะเลิกได้ม๊ะ...หนูคิดว่าจะลองสู้กับมันดูค่ะ"

ความรู้สึกและปัญหาขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

นางสาวน้ำสามารถใช้ชีวิตในเรือนจำได้อย่างปกติ เพราะเธอเป็นคนมีอารมณ์ขัน และช่างพูด ทำให้สามารถมีเพื่อนฝูงในเรือนจำได้ไม่ยาก อีกทั้งยังคงเคยต้องโทษมาหลายครั้งทำให้เธอรู้สึกเคยชินกับชีวิต ขณะต้องโทษ

แต่สิ่งหนึ่งที่นางสาวน้ำกังวลอยู่ในขณะนี้คือเธอรู้สึกเป็นห่วงแม่ของตนที่ตอนนี้ต้องโทษอยู่แต่ กำลังจะพ้นโทษไปก่อนเธอ เพราะตอนนี้แม่ของเธอเป็นอัมพาตช่วงล่าง ไม่สามารถเดินได้ อีกทั้งบ้านของเธอก็ไม่มีคนอยู่มาหลายปีทำให้เมื่อเข้าอยู่ก็ต้องทำความสะอาดและจ่ายค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่ติดค้างไว้ เธอ จึงกังวลว่าเมื่อแม่ได้รับการปล่อยตัวไปก่อนจะไม่สามารถอยู่บ้านคนเดียวได้

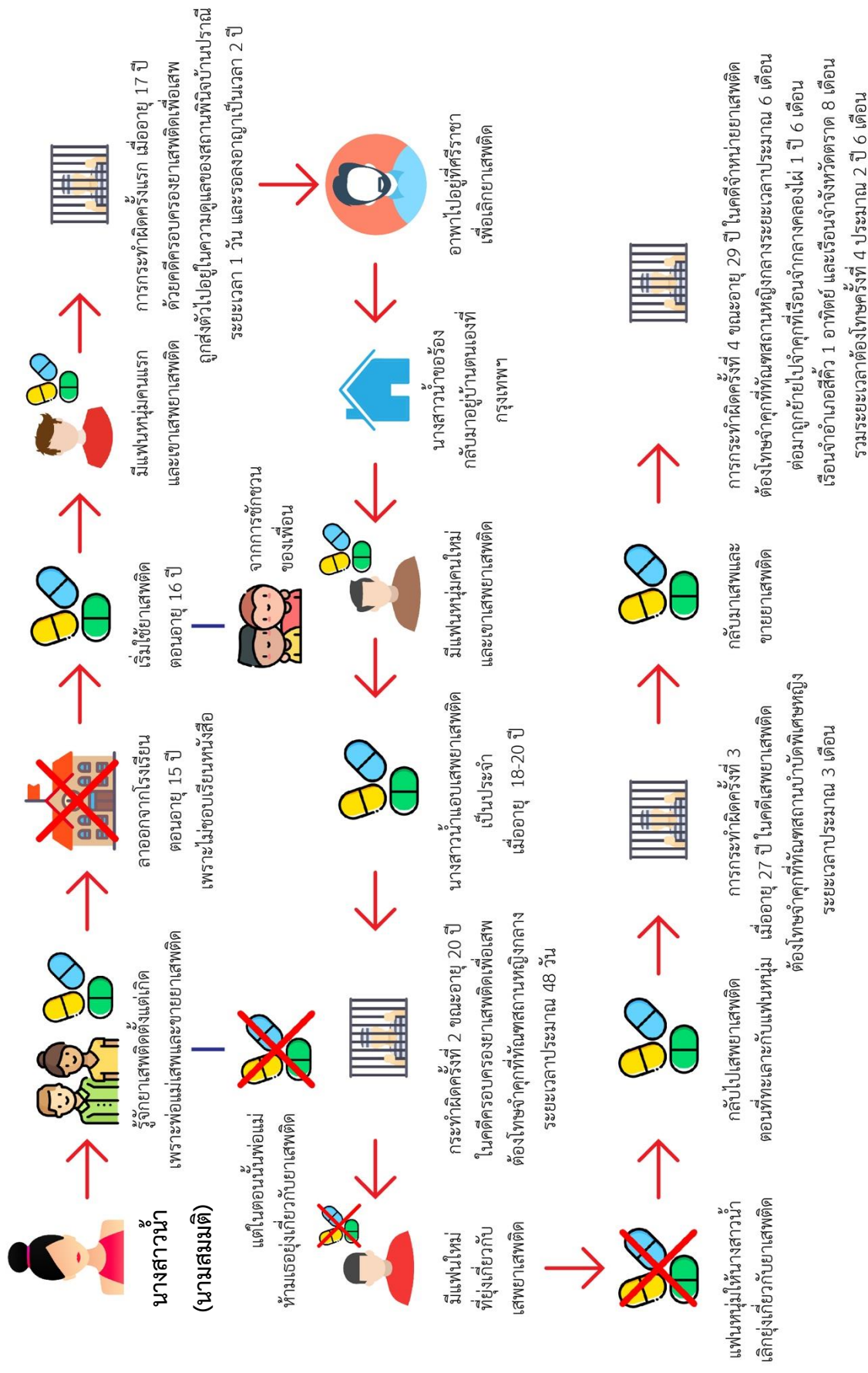
เส้นทางชีวิตในอนาคต

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต ณ มหาวิทยาลัย

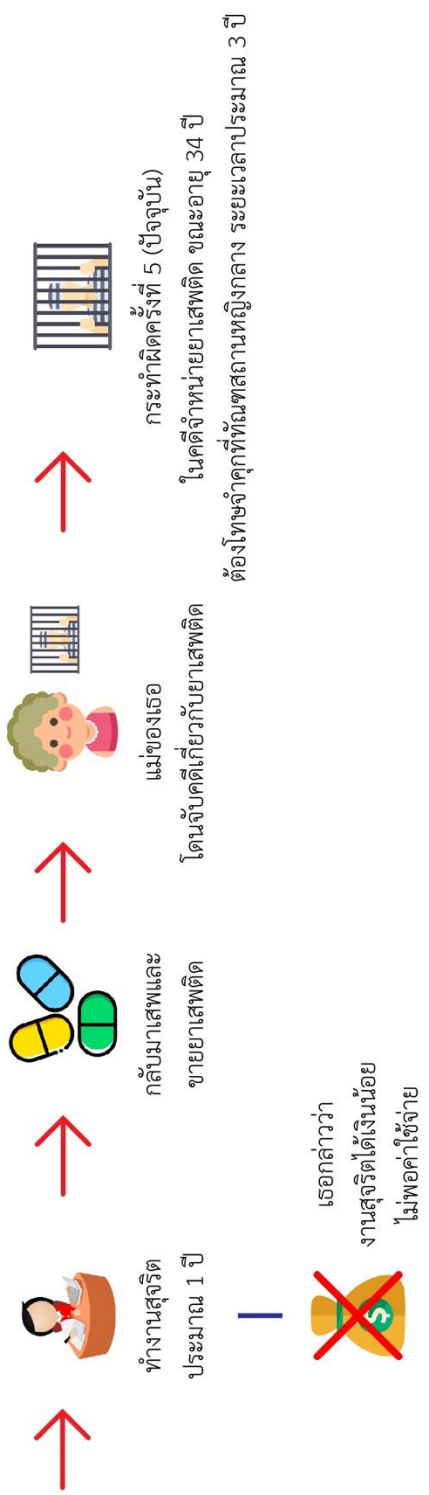
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สำหรับความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคตของนางสาวน้ำ มี 2 ประการคือ การหางานที่สุจริตทำ และไม่กลับไปเข้าสู่วังวนของยาเสพติดอีกครั้ง เธอกล่าวว่า "หนูอยากเลิกแต่หนูหัวใจตรงนี้แหละ หัวใจ ตรงที่ว่ากลับไปสภาพแบบเดิม ไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมๆ แต่หนูคิดว่าจะลองสู้กับมันดูค่ะ"

ภาพที่ 6 แสดงเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 2

ภาพที่ 7 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 2

สรุปเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ ของกรณีศึกษาที่ 2

นางสาวน้ำรัจ๊กและเต็บโตมาในครอบครัวที่ชายและเสพยาเสพติด แต่ในวัยเด็กพ่อและแม่ของเธอห้ามปรามไม่ให้เธอยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างเด็ดขาด นางสาวน้ำได้ลาออกจากโรงเรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยเธอให้สาเหตุว่าเธอเรียนไม่เก่ง ไม่ชอบการเรียนจึงไม่อยากเรียนต่อ เมื่ออายุ 16 ปี เธอได้คบหากับเพื่อนสนิทที่เป็นผู้เสพยาเสพติด ทำให้เธอมีความอยากรู้อย่างยาเสพติดมันดีอย่างไร อยากลองเสพยาเสพติดเหมือนพ่อแม่และเพื่อน จากนั้นเธอได้คบหากับแฟนหนุ่มคนแรกที่เป็นผู้เสพและขายยาเสพติดเช่นกัน การคบกับแฟนหนุ่มทำให้เธอเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่องจนเป็นเหตุนำไปสู่การต้องโทษครั้งแรกในวัย 17 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลา 1 วัน และรอลงอาญาเป็นเวลา 2 ปี หลังจากครบ 1 คดี แม่ของเธอก็มาประกันตัวให้และส่งเธอไปอยู่กับอาที่จังหวัดชลบุรีด้วยความหวังจะให้เลิกเสพยาเสพติด แต่นางสาวน้ำกลับขอร้องกลับมาอยู่ที่กรุงเทพฯ ทำให้เธอกลับเข้าสู่วังวนของยาเสพติดเช่นเดิม

โดยต่อมาเธอได้มีแฟนหนุ่มคนที่ 2 ซึ่งเขาเป็นผู้เสพยาเสพติดที่มาซื้อยาเสพติดจากพ่อแม่ของเธอ เขามักจะแบ่งยาเสพติดให้นางสาวน้ำแอบเสพเสมอในเวลาที่เราอายุ 18-20 ปี จนเป็นเหตุในเธอกระทำผิดครั้งที่ 2 ขณะอายุ 20 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 48 วัน หลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวน้ำก็ได้พบรักกับแฟนหนุ่มคนที่ 3 แต่อย่างไรก็ตามเขาไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และไม่ชอบให้คนใกล้ชิดเสพยาเสพติด ทำให้เมื่อนางสาวน้ำเข้ามาอาศัยในบ้านของเขา เธอจึงต้องลดการเสพยาเสพติดให้น้อยลง โดยเธอมักจะกลับไปเสพยาเสพติดเฉพาะเวลาที่ทะเลาะกับแฟนหนุ่มเท่านั้น เป็นเหตุให้เธอกระทำผิดครั้งที่ 3 ขณะอายุ 27 ปี ในคดีเสพยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิง ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน หลังได้รับการปล่อยตัวนางสาวน้ำรู้สึกว่แฟนหนุ่มให้เงินไม่พอใช้จึงตัดสินใจกลับไปขายและเสพยาเสพติด จนเป็นเหตุให้เธอกระทำผิดครั้งที่ 4 ขณะอายุ 29 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 6 เดือน

ต่อมาถูกย้ายไปจำคุกที่เรือนจำกลางคลองไผ่ 1 ปี 6 เดือน เรือนจำอำเภอสีคิ้ว 1 อาทิตย์ และเรือนจำจังหวัดตราด 8 เดือน รวมระยะเวลาต้องโทษครั้งที่ 4 ประมาณ 2 ปี 6 เดือน ต่อมานางสาวน้ำได้ตัดสินใจเริ่มทำงานสุจริต แต่หลังจากทำงานได้เพียง 1 ปี เธอก็กลับไปเสพและขายยาเสพติด โดยให้เหตุผลว่ารายได้จากการทำงานสุจริตไม่พอกับค่าใช้จ่ายของเธอและครอบครัว หลังจากนั้นไม่นานแม่ของเธอก็ถูกจับในคดียาเสพติด แต่นางสาวน้ำก็ไม่เลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด โดยเธอทั้งเสพและขายยาเสพติดอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาถึง 4 ปี จนเป็นเหตุให้เธอโดนจับในที่สุด กล่าวคือนางสาวน้ำการกระทำผิด

ครั้งที่ 5 (ปัจจุบัน) ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ขณะอายุ 34 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 3 ปี สำหรับความเกรงกลัวต่อการถูกลงโทษ เธอกล่าวว่าไม่กลัวการต้องใช้ชีวิตในคุก เพราะเธอเคยต้องโทษมาแล้วหลายครั้ง ทำให้รู้สึกว่ายู่ได้โดยที่ชีวิตไม่ได้ลำบากไปกว่าการใช้ชีวิตอยู่ข้างนอก แต่อย่างไรก็ตามนางสาวน้ำก็ยอมรับว่าเธอมีความคิดที่อยากจะใช้ชีวิตที่ดี และเลิกเสพยาเสพติดได้ในที่สุด เพียงแต่ที่ผ่านมาเธอยังจิตใจไม่เข้มแข็งพอที่จะเลิกเสพยาเสพติดได้

กรณีศึกษาที่ 3 : นางโม (นามสมมติ)

"หนูกิ่ง และในขณะที่เราเลิกอะ เพื่อนเรามาบ้าน

ให้เราเอายาให้ เราก้ไปเอาให้มัน มันก็นั่งเสพอยู่ตรงนี้

เราก้เห็นเราก้ไม่อยาก เฉยๆ... หนุอยู่ได้ หนุก้ยังงงว่าทำไม ต้องกลับไปเสพอีก"

ข้อมูลส่วนบุคคล

นางโม (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 36 ปี เป็นคนกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนต้องโทษครั้งล่าสุดประกอบอาชีพ พนักงานโรงงาน มีลูก 2 คนกับสามีเก่า

นางโมกระทำความผิดทั้งหมด 4 ครั้ง ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ 1 ครั้ง คดีจำหน่ายและจำหน่าย 1 ครั้ง คดีเสพยาเสพติด 1 ครั้ง และ คดีจำหน่ายและเสพยาเสพติด 1 ครั้ง ซึ่ง 2 ครั้งแรกกระทำความผิดที่ยังเป็นเยาวชน นางโมกระทำความผิดครั้งแรกขณะอายุ 17 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน และได้กระทำความผิดครั้งที่ 2 ขณะอายุ 17 ปี โดยได้กระทำความผิดซ้ำหลังจากได้รับการปล่อยตัว 2 เดือน ในคดีจำหน่ายและจำหน่าย (ยาเสพติด 4 เม็ดและเบอร์แบงก์ 2 ใบ) ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 1 ปี การกระทำความผิดครั้งที่ 3 เกิดขึ้นเมื่อนางโมอายุ 29 ปี ในคดีเสพยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิงธัญบุรี ระยะเวลาประมาณ 15 วัน และคุมประพฤติระยะเวลาประมาณ 3 เดือน นางโมกระทำความผิดครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) ในคดีจำหน่ายและเสพยาเสพติด ขณะอายุ 35 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี 9 เดือน

จำนวนครั้งที่ต้องโทษ	อายุขณะที่ต้องโทษ	ปี พ.ศ. ที่ต้องโทษ	ระยะเวลาที่ต้องโทษ
ครั้งที่ 1	17 ปี	พ.ศ.2543	3 เดือน
ครั้งที่ 2	17 ปี	พ.ศ.2543 (หลังจากปล่อยตัวครั้งแรก 2 เดือน)	1 ปี
ครั้งที่ 3	29 ปี	พ.ศ.2555	15 วัน
ครั้งที่ 4	35 ปี	พ.ศ.2561	2 ปี 9 เดือน

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งแรก

มูลเหตุจูงใจ

นางโมเริ่มเสพยาเสพติดจากการชักจูงของเพื่อน ซึ่งเพื่อนของเธอมีพ่อแม่ที่ค้าขายยาเสพติด ทำให้เธอใช้ยาเสพติดอย่างต่อเนื่องจนถึงอายุ 15 ปี เธอตัดสินใจออกจากโรงเรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในช่วงเวลานั้นนางโมมีนิสัยติดเพื่อนมากขึ้น มีความคิดคะนองของช่วงวัยรุ่น ประกอบกับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัว กล่าวคือแม่ของเธอชอบดูค่าและไม่เข้าใจความต้องการของเธอ ทำให้เธอรู้สึกไม่มีความสุขเมื่ออยู่กับพ่อแม่ และรู้สึกว่าเพื่อนเป็นที่พึ่งมากกว่า เป็นผลให้เธอตัดสินใจหนีออกจากบ้าน และหารายได้เลี้ยงตัวเองจากการรับยาเสพติดจากครอบครัวของเพื่อนมาขาย จนเป็นเหตุนำมาสู่การต้องโทษครั้งแรกของนางโม

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางโม กล่าวได้ว่าเป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญต่อการที่ทำให้นางโมต้องกลายเป็นผู้เสพยาเสพติดและกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัวคือครอบครัวในวัยเด็กที่หล่อหลอมให้นางโมต้องมีบุคลิกและจิตใจที่เป็ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในปัจจุบัน ดังนี้

ครอบครัวในวัยเด็ก

นางโมเติบโตมาจากครอบครัวที่ยากจน โดยนางโมเป็นลูกคนเดียว พ่อแม่ของนางโมอาศัยอยู่ด้วยกันรักกันดี พ่อประกอบอาชีพขับมอเตอร์ไซด์รับจ้าง ส่วนแม่ประกอบอาชีพค้าขาย ในวัยเด็กของนาง

โมด้วยฐานะที่ยากจนประกอบกับนิสัยที่ก้าวร้าว ทำให้เธอมักมีพฤติกรรมบังคับขืนใจเพื่อนเพื่อขอเงินอยู่เป็นประจำ โดยเธอได้กล่าวว่า "ตอนเด็กเหมือนช่วงนั้นมันฟองสบู่อะไรอะคะ และพ่อตกงาน เราก็ไม่มีตั้งไปโรงเรียน แต่เราก็หา หาโดยที่เราไถเงินเพื่อนๆ"

ในช่วงวัยรุ่นนางโมไม่ค่อยสนิทกับพ่อแม่ และไม่เคยปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับพ่อแม่ เพราะเธอรู้สึกว่าพ่อแม่ของเธอมักจะดูตำหนิพฤติกรรมของเธออยู่เสมอ ทำให้เวลามีปัญหาเธอจึงเลือกที่จะไม่บอกพ่อแม่และแม่แต่กลับไปบอกเพื่อนฝูงที่เธอรู้สึกสนิทและไวใจมากกว่า โดยเธอกล่าวว่า "ถ้าไม่อยากโดนตำหนิไม่เล่า แต่คือสมัยวัยรุ่นคือไม่เล่าเลย"

เมื่ออายุ 13 ปี นางโมก็เริ่มลองเสพยาเสพติดที่ซื้อจากเพื่อนที่มีพ่อแม่ค้ายาเสพติด และทำให้เธอเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่องนับจากนั้น ดังที่ได้กล่าวว่า "เริ่มเสพตอนเรียนม.1 ค่ะ มีเพื่อน บ้านเค้าขายยา เราก็ไปซื้อกับเค้า"

หลังจากนั้นนางโมก็มีพฤติกรรมเสพยาเสพติดหลังเลิกเรียนและมั่วสุมสูบบุหรี่ในโรงเรียนบ่อยครั้ง ทำให้เมื่ออายุ 15 ปี เธอและกลุ่มเพื่อนก็โดนครูเรียกพบผู้ปกครองเรื่องที่มั่วสุมสูบบุหรี่ในโรงเรียน เมื่อแม่ของเธอทราบเรื่องสูบบุหรี่แม่ก็ดูตำหนิและร้องไห้ ซึ่งแตกต่างจากพ่อที่ไม่ตำหนิหรือดูตำหนิเธอเลย โดยเธอได้กล่าวว่า "ก็ตำละเลยอะคะ เอาของไปให้เค้า เค้าก็ตำ ตอนแรกก็คิดว่ามาทวงค่าเทอมแต่ปรากฏเปิดไปโดนเชิญผู้ปกครองเรื่องนี้ โหว ตำ ตำละทะเลเลย...แต่พ่อเค้าไม่ว่าอะไรเลย พ่อเค้าตามใจ"

เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พ่อแม่ของนางโมต้องการให้เธอเรียนต่อโรงเรียนพาณิชย์ โดยที่เต็มใจจะออกค่าเล่าเรียนให้เหมือนเดิม แต่นางโมกลับปฏิเสธเพราะคิดว่าเธอเรียนไม่ไหว นางโมต้องการจะเรียนต่อทางด้านศิลปะ ทำให้พ่อแม่ของเธอไม่พอใจและไม่สนับสนุนค่าเรียน เป็นผลให้ที่สุดแล้วนางโมไม่ได้เรียนต่อด้านใดเลย โดยเธอได้เล่าว่า "หนูบอกว่าหนูจะเรียนด้านศิลปะ เค้าจะให้เรียนพาณิชย์ ก็เลยบอกพาณิชย์หนูไม่เรียนหรอก ยิ่งหัวไม่ไปเลยพาณิชย์ เค้าบอกถ้าเรียนศิลป์อะไรมึงก็ไปหาเงินเรียนเอง ก็เลยไม่ได้เรียนอะไรเลย"

ในช่วงเวลานั้นนางโมลองออกไปหางานทำ แต่กลับโดนปฏิเสธเพราะอายุยังไม่ถึง 18 ปี ทำให้เธอจึงต้องว่างงานและใช้ชีวิตอยู่บ้านทุกวัน แม่ของเธอดูตำหนิเรื่องที่เธออยู่บ้านบ่อยครั้ง ทำให้เธอรู้สึกน้อยใจและไม่มีความสุข เธอกล่าวว่า "เค้าชอบตำ ตอนเราจบม.3 มาใหม่ ๆ คือไปทำงานที่ไหนไม่ได้ เพราะอายุเราไม่ถึง 18 เราก็นั่งเล่นก็ตำอะไรอย่างงี้เป็นแม่คนอื่นเค้าจะ โอ้โห ลูกสาวกูเก่งเล่นก็ตำได้ แต่แม่นี่ตำอย่างเดียว มานั่งติดทำไม ไปนั่งติดสะพานลอยนุ่น อะไรอย่างงี้ ไม่เหมือนแม่คนอื่นเค้าอะคะ"

เมื่อไม่ได้เรียนหรือทำงานทำให้นางโมไม่มีเงินไปซื้อยาเสพติดมาเสพบ่อยนัก โดยเธอจะได้เสพยาเสพติดเพียงแค่ว่าบางครั้งที่เพื่อนให้เธอไปซื้อยาเสพติดมาให้ เธอจึงจะได้ยาเสพติดมาเสพด้วย เธอได้กล่าว

ว่า "ตอนจบม.3 มาไม่ได้ทำงานไม่ได้ตั้ง นอกจากว่าถ้าเพื่อนมาให้เอามาให้หน่อยอะไรอย่างนี้ ก็จะไปเอา เราก็จะได้ยอดของเรามาเสพ ถ้าไม่มีใครเอาเราก็ไม่ได้เสพ"

ในช่วงอายุ 15-16 ปี นางโมมีนิสัยติดเพื่อนมาก มีความคิดคะนองของช่วงวัยรุ่น ประกอบกับความกดดันที่แม่ของเธอมักดุทำให้ไปทำงานทำ ทำให้เธอไม่มีความสุขเมื่ออยู่บ้าน เธอจึง ตัดสินใจหนีออกจากบ้าน และ เริ่มหารายได้โดยการขายยาเสพติดอย่างเต็มตัวให้พ่อแม่ของเพื่อน ซึ่งนาง โมได้ยอมรับว่าช่วงเวลาเธอไปขายยาเสพติดนั้น เธอมีรายได้ดีและมียาเสพติดมาเสพทุกวัน โดยเธอได้ กล่าวว่ "เริ่มจากไปบ้านเพื่อน คนที่พ่อแม่ค้าขาย เค้ให้เราไปขายให้เค้าเลย เข้าตี้นมาก็ไปแล้วสิบโมง พอสี่ทุ่มเสร็จเราก็กลับ...รายได้เราก็ดีคะ มีเงินทุกวัน มียาติดทุกวัน"

ระหว่างที่หนีออกจากบ้านนางโมต้องอาศัยนอนบ้านของเพื่อน ผลัดวันไปเรื่อย ๆ บางครั้งเธอต้อง นอนป้ายรถเมล์ หรือแม้กระทั่งนอนข้างถนน แต่นางโมกลับรู้สึกช่วงนั้นของชีวิตเป็นช่วงที่สนุกและมี ความสุข เพราะได้อยู่กับเพื่อน ได้ทำสิ่งที่พ่อแม่ห้าม และไม่มีพ่อแม่มาดุตำ โดยเธอได้กล่าวว่า "เราหนี ออกจากบ้านเพราะติดเพื่อนคะ รู้สึกเหมือนว่ามันเพิ่มันคิดคะนองคะ ที่ขายก็อยากจะไปขาย พอเราขาย เราก็มีย่เพื่อน เพื่อนก็มาหาอะไรอย่างนี้...ตอนนั้นก็นอนตรงนั้น นอนตรงนี้ นอนบ้านเพื่อน ไปนอนป้าย รถเมล์ นอนอะไรอย่างนี้จะ"

นางโมหารายได้จากการขายยาเสพติดให้พ่อแม่ของเพื่อนมาเรื่อย ๆ จนเป็นเหตุให้โดนจับครั้ง แรกขณะอายุ 17 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้าน ปรานี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน นางโมได้กล่าวว่าขณะอยู่ในสถานพินิจเธอไม่ได้รู้สึกเซ็ดทลาบหรือ สำนึกผิดกับการกระทำผิดเลย แต่เธอกลับคิดว่าการได้ถูกส่งตัวมาอยู่ในความดูแลของสถานพินิจทำให้เธอ ได้มีที่นอน ได้เพื่อนใหม่ ได้ใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อน ทำให้เธอรู้สึกว่าชีวิตในบ้านปรานีมีความสุขกว่าอยู่ข้าง นอกเสียอีก

ไม่เซ็ดทลาบ ไม่ได้มีความคิดเปลี่ยนเลยคะ มันดีอยู่ มีที่นอนและมีเพื่อน เยอะแยะเลย เหมือนที่เราชอบอยู่กับเพื่อน ชอบไปนอนอยู่กับเพื่อน ชอบไป ลังสรรค์อยู่กับเพื่อนอะไรอย่างนี้คะ...โดนจับเข้าไป ในบ้านปรานีก็ย่รู้สึกว่เอาดี มีที่นอนแล้วอะไรประมาณนี้เพราะว่ก่อนหน้านี้ออกจากบ้าน ไปนอนตรงบ้าน เพื่อนม้งบ้านคนนี้ม้ง อ้าวพ่อแม่เค้าอยู่ พ่อแม่เค้าตำ เอ้าออกมาอนป้ายรถเมล์ บ้าง อะไรอย่างนี้จะคะ

การคบเพื่อน

ในช่วงชีวิตก่อนต้องโทษครั้งแรก การคบเพื่อนเป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญต่อการเริ่มเสพและขายยาเสพติดของนางโม เพราะเธอได้รู้จักและสนิทสนมกับเพื่อนที่มีพ่อแม่ค้ายาเสพติด โดยนางโมเริ่มเสพยาเสพติดจากการไปซื้อยาเสพติดจากเพื่อน และเมื่อเธอต้องการหารายได้และตัดสินใจไปขายยาเสพติดให้พ่อแม่ของเพื่อน เป็นเหตุให้นางโมต้องโทษครั้งแรก โดยเธอได้เล่าให้ฟังว่า "โอ้เพื่อนคนที่ชวนเนี่ย เราไปขายเนี่ย ก็เหมือนบ้านมันก็อยากให้เราได้ตั้ง ประมาณนี้"

ประกอบกับนางโมมีนิสัยติดเพื่อนมาก ทำให้เธอชอบไปสังสรรค์มั่วสุมเสพยาเสพติดกับเพื่อน และคิดว่าการที่เธอขายยาเสพติดเป็นเรื่องที่ดี เพราะทำให้เพื่อนมาหา และการตัดสินใจหนีออกจากบ้านของเธอก็มีส่วนหนึ่งมาจากมูลเหตุจูงใจนี้ โดยนางโมให้เหตุผลว่าเธออยากใช้เวลาอยู่กับเพื่อน สังสรรค์กับเพื่อนทั้งวัน และได้อยู่บ้านเพื่อน จึงออกจากบ้าน เธอกล่าวว่า "เวลาเพื่อนอยากเสพยามันก็มาหาเรา เอาให้หน่อยอะไรอย่างนี้ มันก็ดี ตอนนั้นเราติดเพื่อนมาก มันสนุกดีเราก็ไปนั่งกับเพื่อนตรงใต้คอนโดบ้าง ตรงไหนบ้างยันเช้า เสพยามันได้อยู่กับเพื่อน"

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ ในช่วงวัยเด็กนางโมเติบโตมาในครอบครัวฐานะยากจน แต่เธอกลับบอกว่าเธอไม่รู้สึกลำบากหรือเป็นปัญหา และกล่าวว่ามูลเหตุจูงใจนี้ไม่ใช่มูลเหตุจูงใจที่ทำให้นางโมเข้าสู่วงการค้ายาเสพติด โดยเธอได้กล่าวว่า "พ่อแม่ให้เราถือว่าครบ ไม่รู้สึกลำบาก มันเหมือนชินกับการที่ไม่มีเงินอะคะ หนูชินอยู่แล้ว"

แต่อย่างไรก็ตามในช่วงระหว่างที่เธอหนีออกจากบ้าน เธอยอมรับว่าการขายยาเสพติดเป็นทางเดียวที่จะทำให้เธอมีรายได้ เธอจึงตัดสินใจขายยาเสพติด

การศึกษา

นางโมจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งพ่อแม่ของเธอเต็มใจส่งเสียให้เธอเรียนต่อที่โรงเรียนอาชีวศึกษาได้ แต่ด้วยความเห็นที่ไม่ตรงกันของนางโมและพ่อแม่ ทำให้พ่อแม่ไม่ยอมส่งเสียให้เธอเรียนต่อทางสายศิลปะที่เธอต้องการ เป็นผลให้ในที่สุดนางโมก็ไม่ได้เรียนต่ออีกเลย แต่เมื่อถามว่าหากเธอได้เรียนในสิ่งที่ต้องการเส้นทางชีวิตเธอจะเปลี่ยนไปหรือไม่ นางโมกล่าวว่าชีวิตน่าจะดี "ถ้าเราได้เรียนที่เราอยากเรียน ก็น่าจะดีนะคะ ได้เรียนที่เราชอบ"

สภาพสังคม

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพสังคม ปรากฏว่า มูลเหตุจูงใจนี้อาจเป็นมูลเหตุจูงใจหนึ่งที่ทำให้นางโมเสพและชายยาเสพติด จนทำให้ต้องโทษครั้งแรก เพราะนางโมอยู่ในโรงเรียนที่อยู่ในแหล่งชายและเสพยาเสพติด ประกอบกับเธอมีเพื่อนที่มีพ่อแม่ค้ายาเสพติด ทำให้เธอได้รู้จัก และอยู่ในวังวนของการเสพและชายยาเสพติด

แต่อย่างไรก็ตามเธอได้เล่าให้ฟังว่าบ้านของพ่อแม่ที่เธออาศัยอยู่ไม่ได้มีใครยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และไม่มีแหล่งยาเสพติดอยู่ใกล้เคียงบริเวณนั้น โดยเธอได้กล่าวว่า "บ้านไม่ได้เป็นแหล่งค่ะ แต่เราเรียนที่วัดบึง บ้านเพื่อนอยู่หลังวัดบึง ตรงนั้นเค้าเป็นแหล่ง เค้าก็ชวนให้ไปขายยาให้เค้า"

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ปรากฏว่านางโมเริ่มเสพยาติดเมื่ออายุ 13 ปี ทำให้มีแนวโน้มที่จะเสพต่อไปเรื่อย ๆ ในอนาคตและเลิกเสพยาเสพติดได้ยากกว่าคนที่เริ่มเสพเมื่ออายุมาก อีกทั้งยังทำให้สมองถูกทำลายไปมากกว่าคนที่เริ่มเสพในอายุมาก

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่านางโมในช่วง 13 - 15 ปี หลังจากเริ่มลองเสพยาเสพติดครั้งแรก เธอได้เสพยาเสพติดไม่บ่อยนัก เพราะไม่มีเงินซื้อและยังต้องแอบเสพเป็นครั้งคราวที่ออกจากบ้านไปสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน

ภายหลังจากหนีออกจากบ้านขณะอายุ 16-17 ปี นางโมตัดสินใจไปขายยาให้กับครอบครัวเพื่อน ทำให้เธอมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดทุกวัน เพราะเธอเข้าถึงยาเสพติดได้ง่ายและมีเงินจากการขายยาเสพติดเอาไปเสพยาเสพติด

สำหรับการบำบัด การถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ไม่ได้ทำให้นางโมรู้สึกเข็ดหลาบหรืออยากเลิกกระทำความผิดเลย แต่กลับทำให้อเธอรู้สึกดีที่โดนจับเพราะได้มีเพื่อนใหม่ ได้สังสรรค์กับเพื่อนทุกวัน อีกทั้งยังมีข้าวและที่พักฟรี ไม่ต้องลำบากเหมือนตอนที่ต้องใช้ชีวิตด้วยตัวเอง (ตอนหนีออกจากบ้าน) และยังสามารถช่วยค้ายาเสพติดเพิ่มจากในสถานพินิจอีกด้วย

สภาพจิตใจ

ในช่วงวัยเด็กและวัยรุ่นของนางโม เนื่องจากแม่ของเธอมักดุด่าพฤติกรรมของนางโมเป็นประจำ ทำให้นางโมรู้สึกไม่ค่อยสนิทกับพ่อแม่ ไม่กล้าเล่าเรื่องราวชีวิตส่วนตัวของเธอให้พ่อแม่ฟังและคิดว่าพ่อแม่ของเธอไม่ภูมิใจในตัวเธอเหมือนพ่อแม่ของคนอื่นอยู่บ่อยครั้ง อีกทั้งเมื่อพ่อแม่ยังบังคับให้เธอเรียนสิ่งที่เธอไม่สนใจ และกดดันให้เธอออกไปหางานทำ ทำให้อช่วงวัยรุ่นนางโมรู้สึกไม่มีความสุขเมื่ออยู่บ้าน และคิด

ว่าเพื่อนเป็นกลุ่มบุคคลเดียวที่เธอสบายใจและปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ได้ ทำให้เธอมีนิสัยติดเพื่อนมาก ทำให้ทุกอย่างเพื่อที่จะได้อยู่กับเพื่อน เช่น นี้ออกจากบ้าน

เส้นทางชีวิตหลังต้องโทษครั้งแรก

พฤติกรรมหลังต้องโทษครั้งแรกและกลับมาใช้ชีวิตในสังคม

ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัวนางโมก็กลับไปขายและเสพยาเสพติดอีกทันที โดยเสพอย่างต่อเนื่องทุกวัน ประกอบกับได้เครือข่ายผู้ค้ายาเสพติดเพิ่มจากในบ้านปราณี ทำให้เธอไม่ต้องไปรับยาเสพติดจากพ่อแม่ของเพื่อนแล้ว แต่เปลี่ยนเป็นรับโดยตรงจากแหล่งผลิต นางโมหารายได้ด้วยการค้ายาเสพติดเป็นเวลาเพียง 2 เดือน ก็โดนจับครั้งที่ 2 ขณะอายุ 17 ปี ในคดีจำหน่ายและจำหน่าย (ยาเสพติด 4 เม็ด และเบอร์เบงก 2 ใบ) ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 1 ปี โดยเธอได้กล่าวว่า "ได้เพื่อนเยอะกว่าเดิม มีได้เครือข่ายเพิ่มจากในบ้านปราณี ก็ไปเอายาเค้าที่คลองเตย"

เมื่อนางโมได้รับการปล่อยตัวขณะอายุ 18-19 ปี ก็ตัดสินใจกลับบ้านไปหาพ่อแม่และแม่ แต่เธอยังคงกลับมาเสพและขายยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง ซึ่งในช่วงชีวิตนั้นพ่อแม่ของเธอรับรู้แล้วว่าเธอเสพและขายยาเสพติด แต่กลับไม่ได้ว่ากล่าวหรือบอกให้เธอเลิกทำ ดังที่นางโมได้เล่าให้ฟังว่า "พ่อแม่ตอนนั้นเริ่มรู้แล้ว ก็ให้ตั้งเค้า แม่เค้าเป็นคนค่อนข้างหิวเงิน มีเงินให้เค้าก็จะไม่ค่อยตำ"

จนเมื่ออายุครบ 20 ปี นางโมก็ได้แต่งงานกับสามีคนแรกชื่อ ไก่ นางโมได้เล่าถึงชีวิตรักกับสามีคนแรกว่า เธอเจอกับไก่ตอนที่ไปขายยาเสพติดด้วยกัน ขณะอายุประมาณ 15 ปี สามีคนแรกของเธอเป็นทั้งผู้เสพและขายยาเสพติดเช่นเดียวกัน โดยไก่เป็นเด็กเดินยาเสพติดให้กับแหล่ง ขายยาเสพติดใกล้เคียงกับชุมชนที่นางโมขาย ทั้งคู่เริ่มความสัมพันธ์จากการเป็นเพื่อนกัน จากนั้นก็ได้สานความสัมพันธ์ต่อเนื่องมาเรื่อย ๆ จนถึงการแต่งงานในวัย 20 ปี โดยการเห็นชอบจากครอบครัวทั้ง 2 ฝ่าย เพราะทั้ง 2 ครอบครัวนับถือศาสนาอิสลามเช่นเดียวกัน

ภายหลังจากการแต่งงาน แม่สามีของนางโมก็ได้ให้ไก่อ้ายเข้ามาอาศัยในบ้านของนางโม โดยหวังว่าจะให้ลูกชายเลิกเสพและขายยาเสพติด แต่ความเป็นจริงเมื่อไก่อ้ายมาอาศัยอยู่ที่บ้านของนางโม ทั้งคู่ต่างช่วยกันขายและเสพยาเสพติดมากยิ่งขึ้น จากนั้นทั้งคู่ก็ได้มีลูกคนแรกด้วยกัน

การมีลูกทำให้นางโมคิดได้ว่า การขายยาเสพติดและการอยู่ในชุมชนเดิมนั้นไม่ดีต่ออนาคตลูกของเธอ นางโมจึงตัดสินใจเลิกขายและเสพยาเสพติดและย้ายไปอยู่บ้านของสามี จากนั้นเธอก็เริ่มทำงานสุจริต โดยประกอบอาชีพเป็นพนักงานโรงงานอิเล็กทรอนิกส์ โดยเธอได้กล่าวว่า "มีลูก ก็ยังอยู่บ้าน พอเหมือนตำรวจขึ้นบ้าน ก็ย้ายกลับมา อยู่บ้านแพนเอาลูกมาด้วย พอย้ายไปอยู่ร่มเกล้าก็เริ่มไปทำงานและเรื่องเสพเรื่องอะไรก็จะลดลง"

เมื่อย้ายมาอยู่บ้านของสามี ทั้งนางโมและสามีก็ได้ทำงานเป็นพนักงานโรงงาน โดยนางโมก็เลิกเสพยาเสพติดอย่างเด็ดขาด แต่ไถ่ยังคงเสพกัญชาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งในขณะนั้นนางโมก็ได้ห้ามปรามและว่ากล่าวตักเตือนสามีให้หยุดเสพกัญชาอยู่ตลอด เธอกล่าวว่า "ห้ามแล้วหนูก็ขี้ขางปองกัญชาเข้าไปในป่า แล้วมันก็ทำมาใหม่อะไรอย่างงี้วะ มันคือ คือเหมือนกัน"

ภายหลังจากที่มีลูกคนที่ 2 ไก่ก็เริ่มกลับไปเสพยาเสพติดที่ซื้อจากเพื่อนในโรงงาน ทำให้นางโมกลับไปเสพยาเสพติดอีกครั้ง เมื่อเสพมากขึ้นทำให้เงินเก็บที่จะเหลือไว้ให้ลูกก็ลดน้อยลงเรื่อย ๆ เป็นเหตุให้ทั้งคู่ทะเลาะกันและตัดสินใจเลิกกันในที่สุด โดยเธอได้กล่าวว่า

เลิกยากี่มาเสพกัญชา ก็พยายามให้เค้าเลิกให้หมด ไหน ๆ เลิกแล้วก็เลิกให้หมด เค้าก็ยังไม่เสพอยู่และจนยาเริ่มกลับมาและ เริ่มตัวละสองร้อยบาท พอที่นี้ก็เริ่มกลับไปเสพกันอีกแล้ว เงินเดือนออกมาก็ซื้อยาเสพกันหมด เอื้อมมันทุกอย่างทุกอย่าง ไปตรงไหนก็โดนจับอะไรอย่างงี้ มันเหนื่อย มันท้อ... ยาบ้าเริ่มกลับมาก็เลยกลับมาเสพอีก เพราะเหมือนกลับไปเจอ ไปทำงานปั๊บ ฝึเห็นฝึอะ เหี้ยมึงดูไซ้มัยเลยกลับมาเสพ

เมื่อเลิกกับสามี นางโมก็กลับมาอยู่บ้านของพ่อแม่เหมือนเดิม และยังทำงานโรงงานเช่นเดิม แต่เธอก็ยังเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง โดยเธอกล่าวว่าการใช้ยาเสพติดของเธอไม่มีผลกระทบต่องานของเธอเลย แต่กลับทำให้เธอขยันขึ้น "บางทีพอเราโตขึ้นมาแล้วเราอยากขยัน ถ้าไม่ดูมันก็จะขี้เกียจ ก็เลยอยากดูเพื่อเราจะทำงาน"

ผลจากการที่นางโมเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง ทำให้เธอโดนจับครั้งที่ 3 ขณะอายุ 29 ปี ในคดีเสพยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิงธัญบุรี ระยะเวลาประมาณ 15 วัน และคุมประพฤติระยะเวลาประมาณ 3 เดือน

ภายหลังจากที่ได้รับการปล่อยตัว นางโมได้คบหากับแฟนหนุ่มคนใหม่ ชื่อ ดี โดยแฟนหนุ่มเป็นเพื่อนของเพื่อน ทั้งคู่ได้เจอและคบหากันจากการไปสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน ก่อนที่จะมาคบหากับนางโมนายดีไม่เคยเสพยาเสพติดมาก่อน แต่เมื่อมาคบหากับเธอทำให้นายดีเริ่มเสพยาเสพติด และทั้งคู่ก็เสพยาเสพติดด้วยกันมาเรื่อย ๆ โดยเธอได้กล่าวว่า "เราก็อพาเค้าเสพด้วยคะ พอชวนแฟนเสพด้วยแรก ๆ ก็ยังไม่ติด ก็เสพกันมาตลอดเลยก็เงินออกทีนี้ขี้ซื้อทีนี้ ไม่ห้ามกันเลยคะ ชวนกันอย่างเดียวเลย"

แต่อย่างไรก็ตามเมื่อนายดีเสพไปเรื่อย ๆ เขาก็มีอาการติดยาเสพติดมากขึ้น และมีพฤติกรรมรุนแรง ทะเลาะกับนางโมบ่อยครั้งทำให้นางโมต้องตัดสินใจเลิกกับแฟนหนุ่ม โดยเธอได้เล่าวว่า "พอยิ่งเสพก็ยิ่งติดลึก พอติดลึกเค้าก็เริ่มเริ่มเอาไม่อยู่กับยา สมองเอาไม่อยู่... เราเล่นเราเสพมาตั้งแต่เด็ก เราขี้มันอะคะ แต่ว่าแฟนนี่เหมือน เค้าไม่ค่อยได้เสพอะ"

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

มูลเหตุจูงใจ

หลังจากที่นางโมได้กลับมาเสพยาเสพติดอีกครั้งจากสามีเก่า ทำให้เธอเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง มาตลอด จนในช่วง 30-35 ปี เธอจึงนำยาเสพติดไปขายให้เพื่อน ๆ ที่ทำงานอยู่ในโรงงานเดียวกับเธอ จนเป็นเหตุนำไปสู่การต้องโทษครั้งปัจจุบันของนางโม

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางโม อาจกล่าวได้ว่าเป็นมูลเหตุจูงใจทางอ้อมต่อการที่ทำให้เธอต้องกลายเป็นผู้กระทำผิดและต้องโทษครั้งปัจจุบัน โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัว กล่าวคือ พ่อ แม่ และลูกของเธอ ที่รับรู้ว่างานโมกลับไปเสพและขายยาเสพติด แต่กลับไม่ห้ามปรามหรือตักเตือนให้เธอเลิกกระทำผิด จนทำให้นางโมต้องโดนจับครั้งที่ 4 (ครั้งปัจจุบัน)

ครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ภายหลังจากที่นางโมเลิกอยู่กับแฟนหนุ่มคนใหม่ เธอก็กลับไปอาศัยบ้านของพ่อแม่ โดยเธอทำงานที่โรงงาน และในเวลานั้นเธอก็ยังนำยาเสพติดไปขายให้แก่เพื่อนพนักงานที่โรงงานเดียวกัน ซึ่งพ่อแม่ของเธอก็รู้เห็นในพฤติกรรมของลูกแต่ไม่ได้ว่ากล่าวหรือตักเตือน

นางโมได้ทำงานที่โรงงานและขายยาเสพติดมาเรื่อย ๆ จนโดนจับครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) ในคดีจำหน่ายและเสพยาเสพติด ขณะอายุ 35 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี 9 เดือน

กลุ่มเพื่อน

สำหรับกลุ่มเพื่อนของนางโม อาจกล่าวได้ว่ามูลเหตุจูงใจนี้มีผลมีผลทางอ้อมที่ทำให้นางโมต้องโทษในครั้งปัจจุบัน เพราะเพื่อนที่โรงงานของนางโม เปรียบเสมอลูกค้าผู้ซื้อยาเสพติดจากเธอ และเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เธอมีรายได้จากการขายยาเสพติดและไม่สามารถเลิกขายและเสพยาเสพติดได้

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ ปรากฏว่านางโมกล่าวว่ามีส่วนทำให้เธอเสพยาหรือขายยาเสพติดในช่วงชีวิตก่อนต้องโทษครึ่งปีปัจจุบัน เพราะเธอมีงานประจำและมีเงินเดือนพอใช้อยู่แล้ว โดยเธอได้กล่าวว่า "อยากเสพก็เสพ อยากขายก็ขาย ไม่ใช่เพราะเงิน"

แต่อย่างไรก็ตามเธอยอมรับว่าการเสพยาเสพติดของเธอทำให้รายจ่ายในแต่ละเดือนของเธอมากขึ้น และหากชีวิตของเธอไม่ต้องกลับมายุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก เธอคงมีเงินเหลือเก็บเหลือใช้มากกว่าในปัจจุบัน ดังที่เธอเล่าว่า "กับสามีคนเก่า ถ้าไม่มียาเสพติดยุ่งเกี่ยวกับอีกเลยอะ ก็อาจจะรวยนะคะ"

การศึกษา

จะเห็นได้ว่าวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 3 ของเธอไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับการทำงานของนางโมเลย เพราะเธอยังสามารถหางาน ทำงานสุจริตได้ และมีเงินพอใช้ เหลือเก็บให้ลูกในแต่ละเดือนหากไม่ได้เข้าสู่วังวนของยาเสพติดอีกครั้ง

สภาพสังคม

มูลเหตุจูงใจสภาพสังคม เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญต่อการเสพยาเสพติดของนางโม เนื่องจากเมื่อเธอย้ายไปอยู่บ้านสามีเก่า เธอตั้งใจแน่วแน่ที่จะเลิกเสพและขายยาเสพติด แต่เมื่อไปทำงานที่โรงงานกลับเจอเพื่อนที่เสพและขายยาเสพติด ทำให้ทั้งเธอและสามีเก่ากลับไปเสพยาเสพติด และทำให้เธอเสพต่อมาเรื่อย ๆ จนถึงวันที่โดนจับในครั้งปัจจุบัน

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ปรากฏว่านางโมสามารถเลิกเสพยาเสพติดได้อย่างเด็ดขาดเพียงแค่ครั้งเดียวในชีวิต แต่เมื่อเธอกลับมาเสพยาเสพติดอีกครั้ง เธอก็มีพฤติกรรมเสพยาเสพติดอยู่เรื่อย ๆ ต่อเนื่องเป็นประจำมาตลอดจนถึงอายุ 35 ปี (ก่อนต้องโทษครึ่งปีปัจจุบัน) ทำให้มีแนวโน้มที่จะเสพต่อไปเรื่อย ๆ ในอนาคตและเลิกเสพยาเสพติดได้ยาก

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่าในช่วงวัย 25-35 ปี นางโมมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดเป็นประจำ ต่อเนื่องมาตลอด โดยนางโมมักจะเสพยาเสพติดในช่วงที่เธอได้รับเงินเดือนในแต่ละเดือน ซึ่งเมื่อถามว่าเธอรู้สึกตัวเองติดยาเสพติดหรือไม่ เธอกลับปฏิเสธว่าเธอไม่ได้ติด ไม่มีอาการลงแดง หรือ อากาโรอยากยาเพียงแค่มึนความรู้สึกอยากเสพยาเสพติดเท่านั้น โดยเธอได้กล่าวว่า "มันอยู่ที่ใจอะคะ ไม่ดูคาก็ไม่ตาย ไม่มีลงแดงเหมือนในหนังอะไรอย่างนี้ เฉยๆ เราดูคแล้วเราไม่นอนหลาย ๆ วัน พอเราพักผ่อนเต็มที่ตื่นมาเราก็ไปหามันอีกแล้ว"

สภาพจิตใจ

ในช่วงก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน นางโมยอมรับว่าตนเป็นคนถูกชักจูงได้ง่าย เห็นได้จากการที่เธอสามารถเลิกเสพยาเสพติดได้อย่างเด็ดขาดแล้ว แต่เมื่อสามีของเธอมาชักชวนให้เสพยาเสพติดอีกครั้ง ประกอบกับเธอได้เข้าไปอยู่ในสภาพสังคมที่มีคนเสพยาเสพติดอีกครั้ง นางโมก็พร้อมจะกลับไปเสพยาเสพติดอีก เธอกล่าวว่า "หนูกึ่ง และในขณะที่เราเลิกอะ เพื่อนเรามาบ้านให้เราเอายาให้ เราก็ไปเอาให้มัน มันก็นั่งเสพอยู่ตรงนี้ เราก็เห็นเราก็ไม่ยาก เฉยๆเออมึงดูไปเลย เดียวกูไปเอาให้ หนูอยู่ได้ หนูก็ยังไม่งงว่าทำไม ต้องกลับไปเสพอีก"

เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะต้องคำพิพากษา

นางโมไม่รู้สีกกลัวต่อโทษที่จะได้รับ เพราะเธอคาดเดาว่าโทษของเธอจะต้องมากกว่าโทษที่เธอได้รับจริงในปัจจุบัน ประกอบกับเธอเคยต้องโทษมาแล้วหลายครั้งจึงทำให้เธอรู้สึกเฉย ๆ และกลับดีใจเสียด้วยซ้ำที่โทษที่เธอได้รับจริงน้อยกว่าที่คิดไว้ โดยนางโมได้เล่าให้ฟังความรู้สึกขณะฟังคำพิพากษาของศาล ดังนี้ "ไม่กลัว เพราะว่าเพื่อนก็บอกว่าเนี่ย ไม่เกินนี้หรอก 2 ปีกว่า เป็นคนที่พยายามจะไม่คิดอะไร ถ้าคิดแล้วมันจะเครียดก็เลยไม่คิด ดีใจ พอบอก 2 ปีจำดีใจมากเพราะคิดไว้ต้องน่าจะ 5 ปี"

แต่เมื่อถามว่าคิดว่าโทษที่นางโมได้รับ เหมาะสมกับสิ่งที่เธอกระทำผิดหรือไม่ เธอกลับตอบว่าไม่เหมาะสม เพราะนางโมคิดว่าเธอได้รับโทษมากเกินไปกว่าผู้กระทำผิดคนอื่นในคดีเดียวกัน ดังนี้ "น่าจะน้อยกว่านี้นะคะ เพราะยาเราน้อยนิดเดียว ยาเราน้อย...มันเยอะไปค่ะ คนที่เค้ามาเหมือนเรา บางทีเค้าก็ สองปีหก บางทีเค้าก็สองปี"

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

นางโมไม่มีความสำนึกผิดต่อการกระทำของเธอ หรือแม้แต่รู้สึกว่าการเสพยาเสพติดเป็นสิ่งผิด และทำลายชีวิตเธอ โดยนางโมคิดว่าที่เธอโดนจับครั้งนี้เป็นผลจากการที่เธอขายยาเสพติด แต่ถ้าเธอเสพยาเสพติดเพียงอย่างเดียวเธอก็จะไม่โดนจับ ซึ่งเมื่อถามว่าหลังได้รับการปล่อยตัวในครั้งนี้เธอจะกลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดหรือไม่ เธอก็ได้ตอบว่า

ถามว่าจะขาย น่าจะไม่ขายแล้วอะค่ะ แต่อาจจะมีเสพบ้าง เพราะว่าตอนแรกก็ไม่ได้จะขาย เพราะเหมือนรู้ตัวว่าถ้าขายปิบ ต้องโดนจับแน่ก็ไม่เคยขายมาตลอดเลยตั้งแต่ออกไป ก็มีแบบว่า คือถ้ามีงานอยู่ในตัวเยอะ ๆ อย่างเงี้ย

อย่างสองร้อยเม็ดหรือว่าไอซ์จิ้ง สิบจ๊ะไรอย่างเงี้ยต้องโดนจับแน่ แต่ถ้าเราแบบเพื่อนมาเอาเงี้ย เราก็เอาเงินไปเอาอะไรอย่างเงี้ยอะ ไม่นอน เพราะส่วนมากก็ทำแบบนี้มาตลอดก็ไม่เคยโดน เสพอย่างเดียวเราปลอดภัยกว่า ...ออกไปก็คงเสพ ก็เสพ แบบว่าเงินออกทีก็ดูตึงเออ อะไรอย่างเงี้ย

ความรู้สึกและปัญหาขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

นางโมพยายามที่จะไม่เครียด โดยเธอจะคิดถึงแค่ชีวิตแต่ละวันในเรือนจำเท่านั้น และคิดถึงแค่ปัญหาในเรือนจำเท่านั้น เช่น เรื่องคน เรื่องตำแหน่งงานในเรือนจำ และ เรื่องญาติที่จะมาเยี่ยม โดยเธอได้กล่าวว่

ก็พยายามทำให้มันไม่คิดอะไร ไม่คิดอะไรเกี่ยวกับเรื่องข้างนอก ก็แบบฟุ้งนี้ต้องทำงานอะไร จะมีน้ำอาบมัย มีอะไรกิน ญาติจ ะมามัย...ก็มีเรื่องหงุดหงิดเลยก็ คนอะ คนเยอะ ห้องนึ่งนอนเยอะ ก็เลยแบบว่ามันร้อนมันหงุดหงิด ละก็เรื่องงานเยอะหัวหน้าก็เข้มงวดอะไรอย่างเงี้ย หงุดหงิดก็คือต้องรอ รอทุกอย่าง กินข้าว กว่าจะได้ขึ้นไปกินข้าว คนเยอะมาก

เส้นทางชีวิตในอนาคต

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

นางโมยังไม่ได้คิดถึงชีวิตหลังจากที่ได้รับการปล่อยตัวอย่างจริงจัง เธอกล่าวว่า "ยังไม่รู้เลยค๊ะ ยังง ๆ อยู่ ก็ยังไม่รู้ว่าจะไปทำอะไร ก็น่าจะทำงานอะค๊ะ แต่ส่วนมากชอบทำงานโรงงาน แต่อายุนีเค้าไม่รับและอายุเกิน"

สิ่งเดียวที่นางโมกังวลหลังจากออกไปจากเรือนจำคือ เรื่องบ้านเธอกล่าวว่าบ้านของเธอจะถูกยึดและทำให้เธอและครอบครัวไม่มีที่อยู่ ดังที่เธอเล่าให้ฟังว่า "เครียดเรื่องบ้านก็เหมือนบ้านจะโดนยึดอะ พ่อเค้าเอาโฉนดไป จำนองหรือไปขายหนูก็ไม่รู้"

เมื่อถามว่าหลังจากได้รับการปล่อยตัวในครั้งนี้ เธอจะกลับไปเสพยาเสพติดและมีลู่วางที่จะทำให้ไม่โดนจับอีกหรือไม่ เธอก็ได้ตอบว่า "ถ้ากลับไปทำเหมือนเดิมก็คิดว่าน่าจะมีลู่วาง คือว่าก็ได้ขายเิง ก็เสพ ตอนนีใจคือแบบว่าดูตึงก็ได้ไม่ดูตึงก็ได้ ออกไปอยากดูตึงก็ดูตึงไม่อยากดูตึงก็ไม่ดูตึง"

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สรุปเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ
 ข อ ง
 กรณีศึกษาที่ 3

นางโมเติบโตมาจากครอบครัวที่ยากจน โดยนางโมเป็นลูกคนเดียว เมื่อเธออายุ 13 ปี นางโมเริ่มเสพยาเสพติดจากการชักจูงของเพื่อน ซึ่งเพื่อนของเธอนั้นมีพ่อแม่ที่ค้าขายยาเสพติด ทำให้เธอใช้ยาเสพติดอย่างต่อเนื่องจนถึงอายุ 15 ปี เธอตัดสินใจออกจากโรงเรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในช่วงเวลานั้นนางโมมีนิสัยติดเพื่อนมากขึ้น มีความศรัทธาของช่วงวัยรุ่น เป็นผลให้เธอตัดสินใจหนีออกจากบ้าน และหารายได้เลี้ยงตัวเองจากการรับยาเสพติดจากครอบครัวของเพื่อนมาขาย จนเป็นเหตุนำมาสู่การกระทำผิดครั้งแรกขณะอายุ 17 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือนเธอกล่าวว่าเธอไม่มีความเกรงกลัวต่อโทษในครั้งนั้นเลย อีกทั้งยังดีใจที่ได้รู้จักเพื่อนเพิ่มจากสถานพินิจแห่งนั้นด้วย ทำให้ต่อมาเมื่อได้รับการปล่อยตัวเธอก็กลับไปขายและเสพยาเสพติดโดยเธอไม่ต้องไปรับยาเสพติดจากพ่อแม่ของเพื่อนแล้ว แต่เปลี่ยนเป็นรับโดยตรงจากแหล่งผลิตซึ่งก็คือเครือข่ายผู้ค้ายาเสพติดที่เธอได้รู้จักจากสถานพินิจ

นางโม หารายได้ด้วยการค้ายาเสพติด เป็นเวลาเพียง 2 เดือน ก็โดนจับครั้งที่ 2 ขณะอายุ 17 ปี ในคดีจำหน่ายและจำหน่าย ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 1 ปี หลังจากได้รับการปล่อยตัวนางโมได้กลับไปอยู่บ้านของตนเอง ซึ่งเธอก็กลับไปเสพและขายยาเสพติดเหมือนดังเดิม ไม่นานนางโมก็ได้แต่งงานกับสามีที่เป็นผู้เสพยาเสพติดเช่นเดียวกัน แต่เมื่อเธอย้ายไปอาศัยบ้านของสามี เธอและสามีก็ตัดสินใจเลิกเสพยาและขายยาเสพติดและเริ่มทำงานสุจริต ต่อมาสามีของเธอกลับไปเสพยาเสพติดที่ซื้อมาจากเพื่อนที่ทำงาน ทำให้นางโมกลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกครั้ง เป็นเหตุให้เธอกระทำผิดครั้งที่ 3 ขณะอายุ 29 ปี ในคดีเสพยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิงธัญบุรี ระยะเวลาประมาณ 15 วัน และคุมประพฤติระยะเวลาประมาณ 3 เดือน หลังจากที่ได้รับการปล่อยตัวนางโมก็กลับมาทำงานที่โรงงานแต่เธอก็ยังเสพยาและแอบนำยาเสพติดไปขายที่โรงงานเสมอ จนเป็นเหตุการกระทำผิดครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) ในคดีจำหน่ายและเสพยาเสพติด ขณะอายุ 35 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี 9 เดือน

เมื่อถามถึงความเกรงกลัวต่อโทษที่ได้รับ นางโมกล่าวว่าไม่รู้สึกรู้สีกว่าโทษที่จะได้รับ และนางโมไม่มีความสำนึกผิดต่อการกระทำของเธอ หรือแม้แต่ว่าการเสพยาเสพติดเป็นสิ่งที่ผิด และทำลายชีวิตเธอ โดยนางโมคิดว่าที่เธอโดนจับครั้งนี้เป็นผลจากการที่เธอขายยาเสพติด แต่ถ้าเธอเสพยาเสพติดเพียงอย่างเดียวเธอก็จะไม่โดนจับ

กรณีศึกษาที่ 4 : นางสาวแป้ม (นามสมมติ)

"เพราะหนูเป็นเด็กอายุน้อยคนเดียวที่จับยาเยอะมากตอนนั้นอะ...เกิดสุด
ในรุ่นไรเงี้ย แบบว่าเหมือนเด็กอายุ 11 ที่เขาไม่มีกันแล้วหนูมีอะ เหมือนว่า 11
ขวบเนี่ยคนอื่นเขายังป่นจักรยานอยู่เลย หนูขับแจ๊สแล้วอะ"

ข้อมูลส่วนบุคคล

นางสาวแป้ม (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 20 ปี เป็นคนจังหวัดนนทบุรี จบการศึกษาในระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนต้องโทษครั้งล่าสุดประกอบอาชีพแม่ค้าขายเสื้อผ้าทางออนไลน์และรับจ้างชั่วคราว
เป็นนักร้องตามงานสังสรรค์ ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่กรุงเทพฯ มีลูก 2 คนกับแฟนหนุ่มคนปัจจุบัน

นางสาวแป้มกระทำผิดทั้งหมด 4 ครั้ง ในคดีครอบครองเพื่อเสพ 4 ครั้ง โดยทั้ง 4 ครั้งกระทำ
ขณะที่ยังเป็นเยาวชน ซึ่งครั้งปัจจุบันเป็นการต้องโทษต่อเนื่องจากสถานพินิจคุ้มครองสถานหญิงกลาง
นางสาวแป้ม กระทำผิดครั้งแรกขณะอายุ 12 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ใน
ความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 1 ปี 6 เดือน และได้กระทำผิดครั้งที่ 2 ขณะอายุ
15 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพและค้ำมุนุชย์เป็นธุระจัดหา ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของ
สถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 4 เดือน การกระทำผิดครั้งที่ 3 เกิดขึ้นเมื่อนางสาวแป้มอายุ 17
ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลา
ประมาณ 3 สัปดาห์ และได้ประกันตัวออกมา นางสาวแป้มกระทำผิดครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) ขณะอายุ 18 ปี
คดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี และถูกส่งต่อไป
ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 16 ปี 8 เดือน

จำนวนครั้งที่ต้องโทษ	อายุขณะที่ต้องโทษ	ปี พ.ศ. ที่ต้องโทษ	ระยะเวลาที่ต้องโทษ
ครั้งที่ 1	12 ปี	พ.ศ.2555	1 ปี 6 เดือน
ครั้งที่ 2	15 ปี	พ.ศ.2558	4 เดือน
ครั้งที่ 3	17 ปี	พ.ศ.2560	3 สัปดาห์
ครั้งที่ 4	18 ปี	พ.ศ.2561	16 ปี 8 เดือน

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งแรก

มูลเหตุจูงใจ

นางสาวแป้ม กระทำผิดครั้งแรกขณะอายุ 12 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ โดยเหตุสำคัญที่ทำให้นางสาวแป้มกระทำความผิดครั้งนี้ เนื่องจากนางสาวแป้มอยู่ในครอบครัวและสังคมที่มีผู้ชายและผู้เสพยาเสพติดมากมาย เช่น พ่อ พี่ชาย แฟนหนุ่ม เพื่อน และคนในชุมชน ทำให้เธอรู้สึกคุ้นเคย และอยากรู้ อยากลองเสพและขายยาเสพติด ประกอบกับการที่พ่อและแฟนหนุ่มของเธอเป็นผู้ค้ายาเสพติด ทำให้เขาสามารถหาเงินได้มากมายนำมาให้เธอ นางสาวแป้มจึงคิดว่าการขายและครอบครองยาเสพติดจำนวนมากนั้นน่าภูมิใจ และทำให้ชีวิตดีขึ้นได้ เธอจึงหันมาเสพและขายยาเสพติดจนเป็นเหตุนำไปสู่การต้องโทษครั้งแรก

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางสาวแป้ม อาจเป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญต่อการที่ทำให้นางสาวแป้มต้องกลายเป็นผู้ต้องขังและกระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัวประกอบด้วย ครอบครัวในวัยเด็กและครอบครัวก่อนต้องโทษ

ครอบครัวในวัยเด็ก

นางสาวแป้มเติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูของยาย เพราะพ่อและแม่ของเธอเลิกรักกันตั้งแต่อ่อนที่เธอจะเกิด โดยในบ้านที่นางสาวแป้มอาศัยอยู่มีสมาชิก 4 คน ประกอบด้วยยาย แม่ พี่ชายและเธอ นางสาวแป้มไม่เคยเจอหน้าพ่อของเธอ ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งอายุ 5 ปี พ่อของเธอแอบมาหาเธอและแม่ที่บ้าน ทำให้ในวันนั้นเธอได้รู้จักและรับรู้เรื่องของพ่อ นางสาวแป้มได้เล่าว่าในวันนั้นเธอได้รู้ว่าพ่อของเธอเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่และมีพฤติกรรมเสพยาเสพติด เป็นเหตุให้ยายไม่ชอบพ่อของเธอและไม่ยอมให้เขาพบภรรยาและลูก ๆ

โดยเธอได้กล่าวว่า

แม่ก็รู้ว่าเค้าเสพเค้าขาย สมัยก่อนอะเนอะ เขาก็เล่าให้ฟังว่าหนีตามกันไปแล้วก็ได้มีพี่ชายแล้วก็มีหนู แต่ที่นี้พอแบบว่าย้ายไปจับได้แบบว่าแม่หนีมาอยู่กับพ่อไรเงี้ย เขาก็เลยเห็นว่าแม่มีพี่ชายเราแล้ว แม่ ก็ท้องแล้ว ยายก็เลย

เอาลุงเนี่ยไปจับพ่อ ยายก็ฟันพ่อ เพราะว่ายายเนี่ยมีลูกชายไข่ม้อยแล้วพวกลุงหนู
 เนี่ยเขาก็เป็นทหาร ตำรวจกันหมด แต่พ่อเขาเนี่ยเป็นเหมือนเราอะ แบบ
 ว่าขายด้วยอะไรด้วย พอยายอะเอาลุงมาจับพ่อไข่ม้อย แล้วทีนี้แม่กลับมาเนี่ย แม่
 ก็มีหนูละ ซึ่งแม่ก็ท้องตอนนั้น ซึ่งแม่ก็ไม่น่าจะ รู้หรอกว่าท้อง พอหนูคลอด
 ออกมายายก็เลี้ยง แล้วพ่อเหมือนพ่อออกมาเนี่ยประมาณ 4-5 ขวบหนูถึง ใ ต้
 เจอพ่อเนี่ย ก็เลยแบบรู้เลยว่าคนเนี่ยเนี่ยพ่อเรา ก็นอน ๆ อยู่ใครไม่รู้ปีนเข้ามา
 (หัวเราะ) ปีนเข้าบ้านหนู แม่ก็บอกว่า เออพ่อ แล้วแม่เขาก็อธิบายว่ามันเป็น
 แบบนี้ ๆ พ่อหายไปอะ เพราะว่ายายแจ้ง เพราะว่าเขาก็มาหลบมานอนมาน็อค
 อะไรที่บ้านเงี้ย เพราะว่าน็อคเนี่ยยายถึงได้เอาเม็ดมาฟันเงี้ย เพราะว่าพ่อเขาไม่
 ตื่นอะ เหมือนว่าน็อค แล้วเหมือนว่าไล่แล้วไม่ไป ก็คนมันน็อคอะ เขาก็เลยฟัน
 พ่อก็เลยตื่น เขาก็วิ่งขึ้นรถขึ้นรถกลับมาช่วยบ้านเขาไรเงี้ย

ภายหลังจากวันนั้นพ่อของนางสาวแป้มก็แอบมาหาเธอเรื่อย ๆ ที่บ้านยาย และบ่อยครั้งที่ยาย
 ของเธอจับได้ก็ไล่พ่อไปทุกครั้ง จนปีต่อมาเมื่อนางสาวแป้มอายุ 6 ปี ยายจึงได้ตัดสินใจย้ายบ้านหนีพ่อของ
 เธอ ประกอบกับแม่ของเธอก็เริ่มคบหากับแฟนหนุ่มคนใหม่และให้เขาเข้ามาอยู่ในบ้านใหม่ ทำหน้าที่เป็น
 พ่อของนางสาวแป้มและพี่ชาย ทำให้ในช่วงชีวิตตอนนั้นนางสาวแป้มได้กล่าวว่าเธอลืมพ่อที่แท้จริงของ
 ตนเองไปเลย และคิดว่าพ่อของเธอก็คือพ่อเลี้ยงคนใหม่ โดยเธอเล่าให้ฟังว่า

ตอนนั้นเราประมาณ 5-6 ขวบ ก็ย้ายเลย พอย้ายมาอยู่ที่บ้านจังหวัดนน
 แล้วเนี่ย แล้วทีนี้ก็ในความคิดตอนนั้น ก็เหมือนลืมไปแล้วนะเคยมีผู้ชายคนนี้อยู่
 ในชีวิตเรา บวกกับแม่ แม่ก็มีพ่อใหม่ด้วย เหมือนพอย้ายมาอยู่บ้านใหม่แม่เขาก็
 เอาพ่อใหม่เข้ามาอยู่ที่บ้านด้วย เพราะว่าแม่เขาก็เริ่มเที่ยวแล้วอะ เพราะว่า
 เหมือนหนูก็โตแล้ว เหมือนว่าไม่ต้องตามแม่แล้ว 5-6 ขวบแล้วไรเงี้ย พี่ชายก็โต
 โตขึ้นมาอีกอะไรอย่างเงี้ย

นางสาวแป้มมีสัมพันธ์อันดีกับพ่อเลี้ยงของเธอ โดยเธอได้เล่าว่าพ่อเลี้ยงสามารถทำหน้าที่พ่อได้ดี
 และให้ความรักและความอบอุ่นกับเธอจนสามารถทดแทนพ่อที่แท้จริงของเธอได้ จนนางสาวแป้มลืมไป
 เลยว่าเคยมีผู้ชายอีกคนที่ทำหน้าที่แท้จริงของเธอ โดยเธอได้กล่าวว่า "ตอนแรกก็เรียกน้า พอรู้สึกแบบอ้อ
 เว้ยเขารักเราอะ ก็รู้สึกอะ ตอนเด็ก ๆ เราได้กระเป๋านักเรียนเราก็รู้สึกดีแล้วอะ ก็เลยแบบว่า เรียกว่าพ่อ
 เหมือนกับเขาก็เข้ามาทำหน้าที่ที่หายไป ก็เรียกเขาพ่อ เรียกมาตลอดแล้วก็ลืมไปแล้วว่าชีวิตเคยมีผู้ชาย
 คนนึงอะ อยู่กับเรา เพราะว่าภาพที่เห็นอะ มีแต่พ่อคนนี้อะ"

เมื่อนางสาวแป้มอายุประมาณ 8 ปี พี่ชายของเธอเริ่มมีพฤติกรรมแอบเสพยาเสพติดในบ้าน โดยมักจะมาขอยืมห้องนอนของเธอในการเสพยาเสพติด อีกทั้งเขายังเริ่มรับจ้างวิ่งส่งยาเสพติดให้แก่กลุ่มเพื่อนนอกโรงเรียนที่เป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ในบริเวณชุมชนของเธอ แต่ในเวลานั้นนางสาวแป้มยังไม่ไปโรงเรียนเป็นปกติและยังไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด โดยเธอได้เล่าดังนี้

พอย้ายบ้านมาปุ๊บใช้มัย ก็เจอเพื่อนบ้านใหม่รุ่นนี้นั่นจริง แล้วก็เข้าโรงเรียนก็เรียนเหมือนปกติเหมือน เด็กทั่วไป ก็ยังไม่เกรงหรอก พี่ชายคือมีแก๊ง ที่เป็นเหมือนเอเยนต์ พี่เริ่มเสปก่อน...พี่ก็ยังไม่ยินยอมอยู่ แต่เค้าไม่ได้ชวนหนู แต่หนูอะมีห้องใช้มัย ห้องนอนของหนูอะ แล้วพี่เขาก็จะแบบว่ามั่ว สุมอะเนอะ เอาผู้หญิงมาแล้วบางทีก็ ยืมห้องหนูอะไรเงี้ย ไปมีอะไรกันบนเตียง หนูไรเงี้ย ก็ตุตมั่ว ก็เข้ามาแบบนั้นแล้วก็ตุตอยู่คนเดียวอะ หนูก็แบบอะไรเหม็น อะ อะไรเหม็น ๆ อะ พี่ก็แบบว่าเออ

วันหนึ่งขณะนางสาวแป้มอายุ 9 ปี พ่อที่แท้จริงของเธอก็ได้ออกจากคุกและมาตามหาเธอและพี่ชายที่บ้านหลังใหม่ และพ่อได้ขอโอกาสได้เจอลูกกับยายและแม่ ดังที่เธอได้เล่าว่า

พอก็ออกจากคุกแล้วก็มาตามหาหนูไง หนูก็อะไรอะ ใครวะเนี่ย ก็คุยกับยาย แล้วก็ลูกน้องพ่อ 4 คนแล้วก็น้ำหนูที่เป็นผู้หญิงก็คือน้องพ่อคนนึง เขาก็พูดกันเหมือนทำนองว่าจะเปลี่ยนตัวเองเนี่ยขออยู่กับลูกบ้าง เจอบ้างอะไรบ้าง ทำนองเนี่ย มันก็เลยเหมือนภาพมันเข้ามาในหัวเหมือนแบบว่า เออ ๆ ไซ่ คนเนี่ยแหละพ่ออะไรอย่างเงี้ย ก็เลย แม่ก็เลยเรียกหนูกับพี่ลงมา พอก็เอาตั้งอะเป็น กระเป๋าเลยนะมาห่มให้แม่เงี้ย อิม 2 ล้านอะบอกว่า อิม ขออยู่กับลูกอะไรเงี้ย แล้วก็กราบทำยายหนู

หลังจากนั้น พ่อของเธอก็มาเยี่ยมเยียนเธอและพี่ชายบ่อยขึ้น พ่อมักจะนำเงินจำนวนมากมาให้นางสาวแป้ม ซึ่งเธอก็ยอมรับว่ารู้ว่าพ่อหาเงินมาจากการค้ายาเสพติด โดยเธอได้กล่าวว่า "พ่ออะยื่นตั้งให้เลยนะหมื่นนึง แล้วแบบว่าตั้งเหลือเท่าไรอะลูก เหลือหมื่นนึงพอก็ให้เราอีกหมื่นนึง เหลือเท่าไรลูกเหลือสองหมื่นพอก็ให้อีกสองหมื่น เหลือเท่าไรก็ให้เท่า นั้นอะ พ่อได้เงินหนูอิมเลยแบบว่า หูยจับเงินโหยอะแยะเลย...ทุกคนรู้หมดยกเว้นยายว่าเค้าขายยา"

นางสาวแป้มได้เล่าว่ามีบางครั้งที่พ่อของเธอมารับเธอไปอยู่ด้วย ทำให้เธอได้เห็นที่อยู่ของพ่อและโกดังยาเสพติดของเขา รวมถึงพ่อยังสอนวิธีใช้ยาเสพติดแก่เธอ สอนยิงปืน และทำร้ายร่างกายลูกน้องต่อหน้าเธอ เธอเล่าว่า

ก็เหมือนพอเขาอุ้มเราไปอะ จะเอาไปอยู่ด้วยไง เราก็เริ่มไปอยู่สนาม กอล์ฟละ อยู่ใต้สะพานเหมือนอยู่ในป่าในดงอะไรอย่างเงี้ย จะมียาอะอยู่ในนั้น จะเป็นคลังๆ อะ แต่ว่ามีผู้ชายเป็น 10 คนเลยอะ เขาเริ่มเปิดให้เรารู้อะเนาะ แบบว่าทำอะไร อันนี้มันเป็นอย่างไง อันนี้มันดูแล้วเป็นอย่างไงนู่นนี่นั่น สอนหนูยิงปืน มีคนเอามาเตะหน้าเตะอะไรก็ให้หนูยืนดูแบบเนี้ย จับมือหนูบอกว่าไม่ต้องกลัวนะ อะอะไรอย่างเงี้ย เขาก็กระต๊อบไอ้คนนั้นอะ แล้วก็ลากไปไหนก็ไม่รู้ ไอ้โหนูก็เลยรู้สึก ว่าชีวิตมันยิ่งกว่าในละครอีกอะ อะอะไรเนี้ย

โดยพ่อของเธอยังสั่งสอนนางสาวแป้มว่า "พ่อชอบพูดว่า พ่อเราอะเริ่มบอกพ่อว่าเราทำอะไรอะ พ่อก็บอกว่าจะทำไ่มั้ย ให้ทำนะ ให้ทำเหมือนกัน แต่อย่าลืมนะว่าพ่อ 18 แล้วเนี้ย ต้องจับน้อยกว่านี้ เพราะว่าคุกกี้ใหญ่แล้วนะลูก คุกกี้ทำไปเหอะ ตัดสินมาไม่เกิน 10 ปีหรอก"

เมื่อนางสาวแป้มอายุ 11 ปี เธอจึงเริ่มขายยาเสพติด โดยเอายาเสพติดของพี่ชายมาขายให้กับเพื่อนและรุ่นพี่ที่โรงเรียน แต่อย่างไรก็ตามในตอนนั้นเธอเองยังไม่เคยลองเสพยาเสพติด โดยเธอได้กล่าวว่า "หนูบอกว่าเนี้ยเราต้องพึ่งกันแล้วแหละพี่ หนูก็เลยบอกว่าเอามา มั่งดี พี่มันก็สอนหนูเลยว่ามึงต้องเอาไปขายเท่านั้น ๆ นะ มึงถึงจะได้กำไร ครึ่งก็ไม่ได้นะ หนูก็เลยเอาไปขายพี่ม.3เลยสองพัน"

ครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งแรก

นางสาวแป้มต้องการจะรู้ว่าพี่ชายของเธอหายาเสพติดมาจากแหล่งใด เมื่อพี่ชายเธอติดต่อซื้อขายยาเสพติดกับบุคคลนั้น เธอจึงอาสาเป็นคนติดต่อให้เอง ทำให้นางสาวแป้มได้รู้จักกับพี่นัท ซึ่งต่อมาพี่นัท จึงได้เริ่มสานความสัมพันธ์กับเธอ โดยการให้ยาเสพติดฟรีแก่นางสาวแป้ม เธอได้กล่าวดังนี้

แล้วทีนี้ก็เหมือนว่าถามพี่วางงานเอามาจากไหน พี่ก็บอกว่าเอามาจากคน นี้ ๆ ไรเงี้ย หนูบอกว่าคนไหนอะ ก็เลยแบบว่าเออเดี๋ยวเขาโทรมาแล้วมึงก็รับ โทรศัพท์เขาไปละกัน เขาโทรมาหนูก็ใครอะไร อย่างเงี้ย เขาบอกอยู่ใน หมู่บ้านเหมือนกันนะ...หนูก็บอกพี่ กูจะเข้าทางเขาเนี้ยมึงจะได้ไม่ต้องส่งยอดไป ไม่ดีหรอก พี่เลยบอกเออเอา ๆ หนูก็เลยคุยเลยไรเงี้ย พี่เขาก็บอกเฮ้ยพี่เขาก็มา ๆ ไรเงี้ย อืม แล้ว วันนึ่งก็คบกัน

ภายหลังจากที่นางสาวแป้มคบหากับพี่นัท เธอจึงได้เริ่มลองเสพยาเสพติดเป็นครั้งแรก และทำให้เธอเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่องมาตลอด เธอได้เล่าว่า

พอวันหนึ่งเขาไม่อยู่หนูก็เห็นตัวตุตตั้งอยู่บนนี่นั่น ก็เลยแบบบอกแฟนว่า
 เนี่ย ขอตอนนั่นมีน้ำแข็งแล้วไง มีตัวใหญ่แล้วไง ก็เลยบอกว่าขอตูดยาบ้างดิ...
 ลองครั้งแรกคือม้า ครั้งแรกก็ใช้มาตลอด มันรู้ลึกรู้ลึกว่ามันสนุก ตอนแรกหนูตุตม้าก็
 ไม่ค่อยรู้สึกแบบนี้ละ พอเวลามันใกล้จะหมดแล้วมันเหม็นแล้วพอมันมีตัวใหญ่มา
 แฟนก็แบบว่า เอ้ยหนูเนี่ยมีของเล่นมาใหม่ไรเจ๊ยย ก็เลยตุต เออ ควันมันสวยอะ

หลังจากคบหากันเป็นเวลา 2 ปี นางสาวแป้มได้เลิกอยู่กับพี่นทหลังจากจับได้ว่าเขามีผู้หญิงอื่น
 ต่อมานางสาวแป้มก็ได้เปลี่ยนไปคบหากับผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ในบริเวณนั้น ชื่อพี่ทง โดยเมื่อนางสาว
 แป้มคบหากับพี่ทง เขาก็ได้ไปแนะนำตัวกับแม่และพี่ชายของเธอว่า "ผมดูแลอยู่อะ แล้วก็คุยกับแม่วันนั้น
 เลยว่าผมจะดูแลน้องเองไรเจ๊ยย ก็เลยดูแลมาตั้งแต่ตอนนั้น อืม แล้วก็พอหลังจากนั้นไม่กี่วันก็มีอะไรกับเขา
 ก็มีอะไรกัน"

เมื่อเปลี่ยนมาคบกับพี่ทง นางสาวแป้มก็ครอบครองยาเสพติดมากขึ้น และเสพยาเสพติดมากขึ้น
 และผันตัวมาหารายได้ด้วยวิธีการขายยาเสพติดอย่างเต็มตัว

จนวันหนึ่งนางสาวแป้มก็โดนล่อซื้อจากสายของตำรวจ เป็นผลให้เธอโดนจับครั้งแรก ขณะอายุ
 12 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี
 ระยะเวลาประมาณ 1 ปี

การคบเพื่อน

การคบเพื่อนเป็นมูลเหตุจูงใจทางสำคัญต่อการเริ่มขายยาเสพติดและการถูกจับกุมครั้งแรกของ
 นางสาวแป้มเพราะนางสาวแป้มมักจะขายยาเสพติดให้แก่กลุ่มเพื่อนและรุ่นพี่ของเธอ ทั้งในโรงเรียนและใน
 ชุมชน ทำให้กลุ่มเพื่อนของเธอเปรียบเสมือนลูกค้ายิ่งขึ้น เมื่อมีลูกค้ามากขึ้นก็เป็นมูลเหตุจูงใจที่ทำให้นางสาว
 แป้มมียาเสพติดในครอบครองและขายยาเสพติดจำนวนมากยิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ ปรากฏว่าในช่วงวัยเด็กถึงก่อนต้องโทษครั้งแรก นางสาวแป้ม
 มต้องขอเงินจากยายของเธอใช้เป็นรายวัน เมื่อโตขึ้นเธอได้เห็นว่าพ่อและพี่ชายหารายได้โดยการขายยา
 เสพติด เธอจึงอยากมีรายได้เป็นของตัวเองบ้าง จะได้ไม่ต้องขอเงินจากยายของเธอมาใช้ เป็นผลให้นางสาว
 แป้มตัดสินใจเริ่มขายยาเสพติด โดยเธอได้กล่าวว่า

ก็เหมือนกับว่าพี่เรายังเรียนอยู่เนี่ยแหละแต่เราก็ยุ่งด้วยอะไรด้วยอย่าง
 เจ๊ยย ยุ่งเกี่ยวกับยาด้วย แล้วความที่เรามีพี่ชายเราก็จะแบบว่าห้าว ๆ หน่อย แบบ

*ไม่ค่อยสนใจโลกเท่าไร เราก็เลยเอาบ้าง เพราะว่าเราจะต้องขอตังยายนี่ออกมัย
แล้วก็เหมือนว่า ช่วงนั้นเหมือนคิดว่าเอาโตแล้วมั่งไรเงี้ย ไม่ต้องขอตังและไรเงี้ยก็
เลยขายเลย*

การศึกษา

ขณะต้องโทษครั้งแรก นางสาวแป้มกำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเธอยังไปเรียนที่
โรงเรียนควบคู่กับการนำยาเสพติดไปขายที่โรงเรียน

สภาพสังคม

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพสังคม ปรากฏว่า มูลเหตุจูงใจนี้เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญที่ทำให้นางสาว
แป้มเสพและขายยาเสพติด จนทำให้ต้องโทษครั้งแรก เพราะเธอเติบโตมาในครอบครัวและชุมชนที่มีคน
เสพและขายยาเสพติด กล่าวคือ พ่อ พี่ชาย เพื่อน แฟนหนุ่ม และบุคคลในชุมชน ทำให้นางสาวแป้มรู้สึก
คุ้นเคยและสนใจอยากลองเสพยาเสพติด อีกทั้งสภาพสังคมบริเวณใกล้เคียงกับบ้านของเธอเป็น
แหล่งขายยาเสพติด ทำให้เธอถูกชักจูงเข้าสู่วังวนของการขายยาเสพติด

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ปรากฏว่านางสาวแป้มเริ่มเสพยาติดเมื่ออายุ 11 ปี ทำ
ให้มีแนวโน้มที่จะเสพต่อไปเรื่อย ๆ ในอนาคตและเลิกเสพยาเสพติดได้ยากกว่าคนที่เริ่มเสพเมื่ออายุมาก
 อีกทั้งยังทำให้สมองถูกทำลายไปมากกว่าคนที่เริ่มเสพในอายุมาก

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่า นางสาวแป้มมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดที่หลากหลาย
เพราะเธออ้างว่า เธอต้องลองยาเสพติดชนิดใหม่ทุกครั้งก่อนนำไปขายให้แก่ผู้ซื้อ แต่เธอลับกล่าวว่าเธอ
ไม่ได้มีอาการลงแดง หรืออยากยาเสพติด เมื่อไม่ได้เสพยาเสพติด "ก็พอได้ลองแล้วก็แบบว่าก็ต้องไปพูดกับ
เขา เหมือนว่าเปิดตลาดว่าเอาตัวนี้มันเป็นแบบนี้ละ แบบว่าตอนนั้นมันเป็นม้าแคะอะไรมัย มันก็จะแบบว่า
มันเอ่อมันละลายซ่านะ ก็กลิ่นไม่ค่อยหอมเท่าไรไรเงี้ย เราจะต้องไปโปรโมทลูกค้า อะไรทำนองนี้"

แต่อย่างไรก็ตามนางสาวแป้มมีความเชื่อว่าการเสพยาไอซ์จะทำให้ผิวขาวได้ ทำให้เธอเสพยา
เสพติดชนิดนี้เป็นเวลานานและมากที่สุด โดยเธอได้กล่าวว่า "ดูตไอซ์รู้สึกอะ รู้สึกว่ามันขาวขึ้น ดูดำรู้สึก
โทรม ๆ"

และในส่วนของการบำบัดขณะถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี นางสาวแป้มก็ได้มีพฤติกรรมทะเลาะตบตีกับผู้ต้องขังคนอื่นในสถานพินิจบ้านปราณีทำให้เธอและคู่กรณีต้องโดนโทษเพิ่มเติมจากโทษเดิมที่ได้รับ โดยเธอเล่าว่า "เขาบอกว่าต้องฝึกฝน คู่กรณีเขาก็ตัดสินมาปี 10 เดือน เพราะว่าต้องฝึกฝน เพราะว่ายังยับยั้งชั่งใจตัวเองไม่ได้โรเงี้ย ก็เลยไป แล้วหนูก็โดนไปที่ สป. ก่อนอาทิตย์นึง ปีหกก็โดนส่งวันนั้นเลย"

สภาพจิตใจ

นางสาวแป้มถูกเลี้ยงดูและหล่อหลอมให้รู้จักยาเสพติดจากพ่อและพี่ชายตั้งแต่วัยเด็ก ทำให้เธอรู้สึกคุ้นเคยและเห็นว่าการขายยาเสพติดเป็นแหล่งหารายได้ที่ดี ทำให้พ่อและพี่ชายของเธอร่ำรวยมีเงินมาให้เธอและแม่ได้ เป็นผลให้นางสาวแป้มไม่รู้สึกรู้ว่าการขายหรือเสพยาเสพติดเป็นสิ่งผิด และยังมีภูมิใจที่ตนเองได้ครอบครองยาเสพติดมากกว่าผู้ชายรายอื่น ๆ และมีรายได้มากกว่าเด็กคนอื่น ๆ ที่อายุเท่ากัน เธอกล่าวว่า "เพราะหนูเป็นเด็กอายุน้อยคนเดียวที่จับยาเยอะมากตอนนั้นอะ อิม เกิดสุดในรุ่นโรเงี้ย แบบว่าเหมือนเด็กกะ อายุ 11 ที่เขาไม่มีกันแล้วหนูมีอะ เหมือนว่า 11 ขวบเนี่ยคนอื่นเขายังปั่นจักรยานอยู่เลยอะ หนูขับแจ๊สแล้วอะ"

ขณะถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี นางสาวแป้มก็ได้มีพฤติกรรมทะเลาะตบตีกับผู้ต้องขังคนอื่นในเรือนจำบ่อยครั้ง เพราะนางสาวแป้มมีนิสัยก้าวร้าว ไม่ยอมคน และมักแก้ปัญหาด้วยกำลัง โดยเธอกล่าวว่า "ก็เหมือนแบบว่าเราเข้าไปเนียใช้ปะ แบบว่าทรงเราเยอะแบบว่าอิพวกที่เขายู่มาก่อนเขาก็จะแบบว่าแบบไหนวะเด็กคนเนี้ย แม่งโดนมาทำไหร่ ก็อินั้นเขามาลอยหน้าลอยตาใส่หนู ก็แบบทำไม่อะ เพี้ยวฟ้าวหรือโรเงี้ยอาทิตย์แรกตบเขาเลย ตบเจ้าถิ่นเลย"

เส้นทางชีวิตหลังต้องโทษครั้งแรก

พฤติกรรมหลังต้องโทษครั้งแรกและกลับมาใช้ชีวิตในสังคม

ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวแป้มก็กลับไปอยู่ที่บ้านของยาย และกลับไปโรงเรียนตามปกติ

ซึ่งในช่วงเวลานั้นเธอไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย และเธอก็หางานเสริมทำที่ร้านนวดแผนไทย เพราะนางสาวแป้มเคยได้รับใบประกาศผ่านการอบรมนวดแผนไทยจากในสถานพินิจ เธอกล่าวว่า "บอกแม่ว่าไม่เอาแล้วเนี่ยจะตั้งใจทำงานโรเงี้ย ก็เลยไปทำงาน ตอนแรกก็ยังไม่ยุ่งกับยาหรอกนะ ทำงาน ทำงานปกติ เลยออกมาปั๊บก็เลยไปนวดโรเงี้ย แต่ก็รู้สึกแบบโห อะไรอะ ทำงานชั่วโมงนึง 80 นวดเท่าอะโรเงี้ย"

แต่เมื่อทำร้านนวดแผนไทยไปได้ไม่นาน นางสาวแป้มก็คิดว่างานที่ทำอยู่ได้ค่าตอบแทนน้อย ไม่พอกับรายจ่ายของเธอ นางสาวแป้มจึงเปลี่ยนไปทำงานกับป่าของเธอ เธอไปรับจ้างร้องเพลงตามงานเลี้ยงสังสรรค์ต่าง ๆ แต่ไม่นาน นางสาวแป้มก็ต้องกลับไปสู่วังวนของยาเสพติดเพราะ พี่ทงแฟนหนุ่มของเธอไม่ยอมเลิกเสพยาเสพติด เธอได้กล่าวดังนี้ "ก็เลยมาหาป่า หนูมีวงดนตรี แดนเซอร์ โคโยตี้ นักร้อง ตั้งวงอะไรอย่างเงี้ย หนูก็มาทำกับป่า ก็มาร้องเพลงอะไรเงี้ย ก็ได้ทิป ได้ค่าตัว ได้นู่นนี่นั่น เสร็จแล้วก็เหมือนเดิมกลับไปเหมือนเดิม เพราะว่าแฟนอะเขาเสฟแล้วเขาพูดกับหนูไม่รู้เรื่อง"

แต่อย่างไรก็ตามนางสาวแป้มเลิกเสพยาเสพติดอย่างเด็ดขาดหลังจากต้องโทษครั้งแรก โดยการกลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดในครั้งนี้ของนางสาวแป้มเป็นการขายยาเสพติดอย่างเดียวเท่านั้น อีกทั้งเธอยังได้บอกกับแม่ของเธอว่าเธอกลับไปขายยาเสพติดอีกครั้ง แต่แม่ของเธอก็ไม่ได้ดูด่าว่ากล่าว ดังนี้ "แต่ว่าหนูก็ไม่เสฟ ไม่ดูดะบุหรี ไม่ได้ดูดยาแล้ว ขายอย่างเดียว แล้วก็ดมเค ดมเค เคี้ยวหนม อมไฟล์ทไรเงี้ย... แต่ก็บอกแม่ตลอดนะ ว่าเออทำแล้วนะ กลับมานะ แม่บอกเอออีกแล้ว แม่ไม่ว่า แม่วิयरุ่นอะ"

ภายหลังจากกลับมาขายยาเสพติด นางสาวแป้มได้เลิกกับพี่ทงและพบรักกับแฟนหนุ่มคนใหม่ชื่อ พี่กัน พี่กันเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่และเป็นหุ้นส่วนสร้างบันเทิงในกรุงเทพฯ จากนั้นนางสาวแป้มจึงได้ย้ายมาอาศัยที่บ้านของแฟนหนุ่มที่กรุงเทพฯ เธอออกจากโรงเรียนเมื่ออายุ 15 ปี และหารายได้ด้วยการขายยาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นเวลาเกือบ 1 ปี นางสาวแป้มก็โดนจับครั้งที่ 2 ขณะอายุ 15 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสฟและค้ามนุษย์เป็นธุระจัดหา ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 4 เดือน โดยเธอได้กล่าวดังนี้ "ก็พอหนูยังขายอยู่ไข่ม้อย พอขายมาปั๊บ พอจับยาปั๊บ อะจับประมาณปีนึง ปีนึงเสร็จประมาณปี หน่อย ๆ อะ ก็โดนจับ"

เมื่อนางสาวแป้มได้รับการปล่อยตัวก็กลับไปอยู่บ้านของแฟนหนุ่มและขายยาเสพติดน้อยลง เพราะเธอได้ตั้งครุภักุคนแรก แต่ในขณะนั้นแฟนหนุ่มของเธอก็ยังคงขายยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง

วันหนึ่งหลังจากคลอดบุตรคนแรกได้เพียง 14 วัน นางสาวแป้มก็โดนจับครั้งที่ 3 ขณะกำลังเดินเข้าบ้านของแฟนหนุ่ม โดยเธอได้รับผิดแทนลูกน้องของแฟน เป็นเหตุให้ต้องโทษในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสฟ ขณะอายุ 17 ปี ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 สัปดาห์ เธอเล่าเรื่องราวในช่วงนั้นว่า

คลอด 14 วันโดนจับเลย พอคลอดน้องออกมาแล้วก็จะกลับบ้านแล้วก็เปิดประตูบ้านไปตำรวจก็มาล็อก แล้วก็เอาลูกไปเงี้ย ก็เลยแบบว่าจะเอาไรให้หมดเลยตอนเนี้ย เอาลูกมาก่อน เขาก็เลยแบบว่าให้หนูไปที่สน.กับเขา ก็เลยไปที่สน.กับเขา แล้วก็เจอลูกน้องแฟนอะ นั่งอยู่หนูก็เลยแบบว่าโมโหแบบว่าจะไรอะ หนูเกี่ยวอะไร เอาหนูมาทำไม ตำรวจก็เอาลูกน้องแฟนเนี้ยเป็นคนแรกของคุณดี

ของหนูเนี่ยเป็นจำเลยที่ 2 แต่หนูอะยังมีความรู้สึกที่ว่าหนูอะยัง 17 อยู่ ก็ยังอยู่บ้านเด็กอยู่ ก็เลยบอกเขาว่าเปลี่ยนสำนวนได้มัย ให้หนูอะเป็นจำเลยที่ 1 ลูกน้องอะเป็นจำเลยที่ 2 แล้ว เตียวหนูรับเอง

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

มูลเหตุจูงใจ

นางสาวแป้มต้องโทษครั้งปัจจุบัน (กระทำผิดครั้งที่ 4) ขณะอายุ 18 ปี คดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ โดยเหตุสำคัญที่ทำให้นางสาวแป้มกระทำผิดครั้งนี้ เนื่องจากหลังจากเธอได้รับการปล่อยตัวนางสาวแป้มก็กลับไปอาศัยอยู่บ้านของแฟนหนุ่มที่เป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ โดยเธอไม่ได้หางานสุจริตทำและไม่ได้กลับไปขายยาเสพติด แต่นางสาวแป้มเลือกที่จะอยู่บ้าน เลี้ยงลูกเพียงอย่างเดียว ซึ่งถึงแม้เธอจะไม่ได้ขายยาเสพติดด้วยตัวเอง แต่เธอใช้เงินที่ได้จากการที่แฟนหนุ่มขายยาเสพติด กล่าวคือนางสาวแป้มยังพัวพันอยู่กับแวดวงยาเสพติดตลอดเวลา จนเป็นเหตุให้เธอโดนหมายจับ และโดนจับอีกเป็นครั้งที่ 4 ในที่สุด

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางสาวแป้ม เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญต่อการที่ทำให้เธอต้องกลายเป็นผู้กระทำผิดและต้องโทษครั้งปัจจุบัน โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัว กล่าวคือสามีของนางสาวแป้มเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ ซึ่งขายยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง เมื่อทั้งคู่โดนบุกตรวจค้นบ้านแล้วเจอยาเสพติดทำให้นางสาวแป้มต้องโทษเป็นผู้กระทำผิดในครั้งปัจจุบันด้วย แม้จะไม่ได้เป็นผู้ขายยาเสพติดเองก็ตาม

ครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัว นางสาวแป้มก็ได้กลับไปอาศัยอยู่บ้านของแฟนหนุ่มและตัดสินใจสมัครงานที่สวนน้ำแห่งหนึ่งเพราะทำตามคำสั่งของสถานพินิจ ที่เธอต้องไปรายงานตัวอยู่เป็นประจำ โดยเธอกล่าวว่า

ก็ไปรายงานตัวปกติที่บ้านเด็ก เขาก็ตรวจฉีตรวจไรเงี้ย แล้วสายก็เลยแบบว่าให้หนูเนี่ย อายุแค่นี้เอง 17 อะ แต่เธออะยังมีลูกแล้วอีกอย่างเนี่ย จำนวนยามันเยอะมากเลยจริง ๆ ไม่น่าให้ประกันด้วยซ้ำ เรียนก็ไม่น่าเรียนแล้วไรเงี้ย

เขาก็บอกว่าเธอต้องไปเรียนอีกแล้วเธอก็ทำงานเพราะเธอเป็นแม่คนแล้ว เธอจะมาแบมือขอตั้งแม่เธอไม่ได้ เธอจะทำงานอะไรหรือ ถ้าเธอทำงานไปเดินกินรำกินอีกอะ เธอก็จะต้องกลับมาอีกนะ เพราะว่าวงแวคนี่มันเป็นอะไรแบบนี้อะไรเงี้ย หนูก็เลยบอกว่าโอเคคะ หนูจะไปทำงานบริษัท อ้าว เธอจะทำอะไรเงี้ย หนูก็ยังให้คำตอบเขาไม่ได้ จนวันนึงก็ไปเสิร์ชหาในเฟส ใครก็ไม่รู้จักเหมือนกัน หนูเห็นเขาโพสต์ว่ารับสมัครพนักงานขายของที่สวนน้ำที่ห้าง

เมื่อได้รับเข้าทำงานนางสาวแป้มกลับไม่ไปทำงานเอง แต่ให้รุ่นน้องที่อยากทำงานไปทำแทน โดยเธอให้เหตุผลว่าเธออยากเลี้ยงลูก อยู่กับลูกที่บ้าน ดังที่เธอได้กล่าวไว้ว่า

แต่หนูก็ไม่ได้มาขายเอง ก็เหมือนว่ามีรุ่นน้องเนี่ย เขาบอกว่าถ้าขายก็ต้องมีบัตรพนักงานด้วย ก็เลยต้องไปทำบัตรพนักงานด้วยที่สาขาบางกะปิ แล้วที่นี้ก็เลยไปทำ แล้วที่นี้ก็มีรุ่นน้องเนี่ยแบบว่า น้องที่แบบว่าเที่ยวด้วยกันไรเงี้ยก็เลยพาน้องไปทำด้วยไรเงี้ย ก็เลยบอกน้องว่าเนี่ยพี่อะได้วันละ 400 ก็เลยให้น้องอะไปทำ ก็เลยจ่ายเงินสดให้น้อง แต่ว่าให้น้องอะตอกบัตรให้เราเพื่อที่เราอะจะเอา Statement ไปเสนอกับศาลว่าเนี่ยหนูเข้าทำงานทุกวันแล้วหนูก็มีเงินเดือนคะไรเงี้ย ได้ค่าคงค่าคอม ก็น้องทำหมด ไม่ได้เกี่ยวกับหนูแต่หนูก็ได้

ซึ่งเธอกล่าวว่าในขณะนั้นตัวเองไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย เพราะนางสาวแป้มตั้งใจเลี้ยงลูกอย่างเดียว "ไม่ได้ขายยา ไม่เสพ ไม่เลย ไม่เอาไรทั้งนั้น เพราะว่าตอนนั้นลูกก็ยังไม่เล็กแล้วก็ต้องให้นมลูกไรเงี้ย"

แต่แฟนหนุ่มของเธอยังขายยาเสพติดเรื่อย ๆ อย่างต่อเนื่อง จนเป็นเหตุให้นางสาวแป้มและแฟนหนุ่มโดนหมายจับ ซึ่งเมื่อนางสาวแป้มไปลงทะเบียนทำศัลยกรรมที่คลินิกแห่งหนึ่ง ตำรวจจึงตามไปจับกุมเธอที่นั่น และตามไปจับแฟนหนุ่มที่บ้านที่ทั้งคู่อาศัย เป็นเหตุให้นางสาวแป้มโดนจับครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) ขณะอายุ 18 ปี คดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี และถูกส่งต่อไปต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 16 ปี 8 เดือน เธอได้เล่าว่า

ก็โดนเพราะว่าไปทำ ไปโรงพยาบาลศัลยกรรมเนี่ยแหละ แล้วก็ไม่รู้ที่เราไปมีหมายจับตอนไหน ก็คือว่าจะไปทำจมูก ไปทำอะไรของหนูเนี่ย หน้าองหน้าอกไรเนี่ย พอนั่งอยู่เบาะ ตำรวจก็เดินเข้ามา เพราะว่าอ่า มีหมายจับของนนทบุรียี่ก็คือภาคจังหวัดนนเนี่ยเขาทำหมายจับหนูมา แล้วก็เหมือนว่าเขาก็ตามเรามาแล้ว เขามีข้อมูลของหนูทุกอย่างเลยที่ว่าไปเที่ยวที่ไหน

กลุ่มเพื่อน

สำหรับกลุ่มเพื่อน อาจกล่าวได้ว่ามูลเหตุจูงใจนี้มีผลน้อยต่อการกระทำผิดในช่วงชีวิตก่อนตั้งโทษของนางสาวแป้ม เพราะในช่วงชีวิตก่อนตั้งโทษครั้งปัจจุบันนางสาวแป้มลดการไปเที่ยวสังสรรค์กับเพื่อนลง เพื่อหาเวลาอยู่กับลูก ทำให้เธอใช้ชีวิตอยู่เพียงแคในบ้านและได้พบปะเพื่อนไม่มากนัก

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ อาจกล่าวได้ว่ามูลเหตุจูงใจนี้ส่งผลทางอ้อมต่อการตั้งโทษครั้งปัจจุบันของนางสาวแป้ม ปรากฏว่าในช่วงชีวิตก่อนการกระทำผิดครั้งปัจจุบัน นางสาวแป้มมีรายได้หลักจากการขายยาเสพติดของแฟนหนุ่ม ทำให้เธอไม่มีความคิดที่จะทำงานสุจริตและไม่ห้ามปรามแฟนหนุ่มให้เลิกขายยาเสพติดเป็นเหตุให้นางสาวแป้มโดนจับครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) เธอกล่าวว่า "แต่ก็รู้ว่าเงินที่ได้มามันอาจจะไม่สะอาดอะ แต่ก็รู้สึกว่ามันก็โอเคอะ มันทำให้ทุกคนกินอิ่มแล้วก็มีที่อยู่ ก็มีเงินให้แม่ใช้ แล้วก็ลูกก็อยู่ในเกณฑ์ที่หนูกำหนด ก็คือเหมือนว่า คิดว่าก็เหมือนพอเขาเกิดมาต้องมีบ้านมีอะไรให้เขาวิ่งเล่น มันก็มี"

การศึกษา

จะเห็นได้ว่าวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 3 ของเธอไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับการทำงานของนางสาวแป้มเลย เพราะเธอยังสามารถสมัครงานสุจริตได้ แต่อย่างไรก็ตามนางสาวแป้มกลับเลือกที่จะไม่ไปทำงานเอง แต่จ้างรุ่นน้องให้ทำงานแทนเธอ

สภาพสังคม

มูลเหตุจูงใจสภาพสังคมเป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญที่สุดที่ทำให้นางสาวแป้มไม่สามารถเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ เพราะชีวิตของนางสาวแป้มแวดล้อมไปด้วยคนที่เสพและขายยาเสพติด ประกอบด้วยคนในครอบครัว เช่น แฟนหนุ่ม พ่อ พี่ชาย เพื่อนและคนอื่นๆในชีวิตเธอส่วนใหญ่ก็ต่างยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ทำให้เธอไม่สามารถหลุดออกจากวังวนของยาเสพติดได้

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ถึงแม้ว่านางสาวแป้มไม่ได้มีการใช้ยาเสพติดอีกหลังจากตั้งโทษครั้งแรก แต่ตลอดช่วงชีวิตของเธอ นางสาวแป้มก็อยู่ในวังวนของการขายยาเสพติดอยู่อย่างต่อเนื่องตลอดจนถึงอายุ 18 ปี (ก่อนตั้งโทษครั้งปัจจุบัน) โดยเธอยอมรับว่าสาเหตุที่เธอล้าค่าขายยาเสพติด

ติดในปริมาณมากเพราะเธอคิดว่าตอนนี้นางสาวแป้มยังมีอายุน้อยถึงโดนจับก็ต้องโทษไม่นาน ทำให้เธอกลับที่ค้ายาเสพติดและไม่เกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่านางสาวแป้มไม่ได้มีการใช้ยาเสพติดอีกหลังจากต้องโทษครั้งแรก จึงสรุปได้ว่ามูลเหตุจูงใจการติดยาเสพติดไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของนางสาวแป้มเลย

สภาพจิตใจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพจิตใจ ปรากฏว่านางสาวแป้มมีนิสัยรักสบาย และไม่สู้งาน เพราะเธอสามารถหาเงินได้เป็นจำนวนมากด้วยการขายยาเสพติดตั้งแต่วัยเด็ก ทำให้เมื่อลองทำงานที่เหนื่อยกว่า และมีรายได้น้อยกว่า เธอจึงไม่อยากทำและจ้างวานคนอื่นมาทำแทน โดยก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบันเธอก็มีรายได้หลักจากการขายยาเสพติดของแฟนหนุ่ม เป็นผลให้เธอไม่ต้องทำงานหาเงินเอง และใช้ชีวิตอยู่บ้านเฉยๆ

ขณะต้องโทษครั้งปัจจุบัน ปรากฏว่านางสาวแป้มมีนิสัยก้าวร้าว ไม่ยอมคน และมักก่อเหตุทะเลาะวิวาทในเรือนจำบ่อยครั้ง

เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะต้องคำพิพากษา

นางสาวแป้มไม่รู้สึกกลัวต่อโทษที่จะได้รับ เพราะโทษของเธอในครั้งแรกที่พิจารณาคดีมากกว่าโทษที่เธอได้รับจริงในปัจจุบัน ประกอบกับเธอเคยต้องโทษมาแล้วหลายครั้งจึงทำให้เธอรู้สึกเฉย ๆ และกลับตีใจเสียด้วยซ้ำที่โทษที่เธอได้รับจริงน้อยกว่าที่คิดไว้ โดยนางสาวแป้มได้เล่าให้ฟังความรู้สึกขณะฟังคำพิพากษาของศาล ดังนี้ "โทษไม่เยอะนะ จริงๆต้องโดนตลอด แต่ได้ลดโทษเพราะว่าสู้คดี"

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

นางสาวแป้มสำนึกต่อการกระทำผิดของเธอ โดยเธอรู้ว่าเมื่อพ้นโทษในปัจจุบันเธอควรออกจากวังวนของยาเสพติดอย่างเด็ดขาด เพราะนางสาวแป้มคิดได้ว่าเธออายุมากขึ้น มีลูกแล้ว ควรมีชีวิตที่ดีกว่านี้และไม่ควรโดนจับและต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำอีกต่อไป โดยเธอได้เล่าดังนี้

ไม่เอาแล้วจริง นี้นอนคิดทุกคืนเลยนะพี่ แบบว่าตอนเนี่ย แต่ก่อนอะติดมาประมาณ 7 เดือนแรกคิดไม่ได้นะ แบบว่าเดี๋ยวก็ออกไปทำอีก อะไรอย่างเงี้ย แบบสนุกมันหลงระเริงกับการที่เรามีเงินเยอะ แต่พอ เอ๋อ เริ่มติดมาเกือบปีละ เพื่อนสายงานข้างนอกที่เขาติดกันเข้ามาอะ มันก็เกมส์ยาเข้ามากันเยอะมาก แล้วโทษมันก็แบบว่า สามศาลมั่ง ตลอดมั่ง หนูก็เลยมีความรู้สึกว่ายามันต้องถูกมาก เพราะตอนที่ก่อนจะเข้ามายาก็ถูกแล้ว ถ้าแล้วสมมุติว่าจะต้องกลับไปแตะอีกอะ มันไม่ได้รวยแล้วนะ เอ๋อ หนูก็นอนคิดไม่ได้นะตอนแรกอะ ตอนนี่คิดได้แล้ว แม่ก็มาเยี่ยม แม่ก็ชอบแบบว่า เห็นปะเนี่ย โดแล้วนะ คิดได้ปะเนี่ย ลูกจะโตแล้วนะ...นี่ยังเขียนคุยกับพ่ออยู่เหมือนกันนะว่าไม่ได้แล้วนะเราออกไป 2 คนจับมือทำเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว

ความรู้สึกและปัญหาขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

นางสาวแป้มสามารถปรับตัวอยู่ในเรือนจำได้ เพราะเธอเคยต้องโทษมาแล้วหลายครั้ง แต่เธอก็ยังมีนิสัยก้าวร้าว ไม่ยอมคน จนทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกับผู้ต้องขังคนอื่นอยู่บ่อยครั้ง เป็นผลให้เธอถูกย้ายตำแหน่งงานในเรือนจำ และโดนโทษงดเยี่ยมญาติเป็นเวลาหลายเดือน โดยเธอได้เล่าดังนี้

ล่าสุดเราไป boxing โดนย้ายเลย ย้ายออกมาแดนนอก ก็ตั้งใจแหละ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะโดนย้ายด่วนไง เพราะว่าเป็นคนที่ตีแล้วพัน เหมือนว่าพอตีเสร็จจึ๊บ พอเดินออกมาก็ตีๆ จนแบบว่าให้มันแหงไปเลย หนูไม่ชอบคนพูดไม่หยุดอะ พูดอะไร...ตีกันโดนงดเยี่ยม แม่ก็เขียนจดหมายมาบอกว่าทำไมตีอะ ไม่อยากเห็นหน้าลูกหรือ เอาลูกมาเยี่ยมก็เข้าไม่ได้ หนูก็เอ้อ เอาแล้วเอาลูกมาล่อหนู

สิ่งที่รบกวนจิตใจนางสาวแป้มที่สุดขณะต้องโทษภายในเรือนจำคือ นางสาวแป้มกังวลว่าสิ่งที่แม่บอกว่าทุกคนข้างนอกสบายดีจะเป็นการโกหกให้เธอสบายใจ นางสาวแป้มกลัวว่ายายหรือลูกของเธอจะไม่สบาย หรือมีชีวิตที่ไม่ดี โดยเธอเล่าความรู้สึกว่า "กลัวอ่อ สิ่งแรกเลยนะ หนูก็กลัวแบบว่า กลัวแม่อะ ตอน

ที่อยู่ในเนี้ย กลัวแม่จะพูดแบบว่าทุกคนสบายดี อะไรอย่างเงี้ย ก็อยู่กินดี แต่พอกลัวว่าก้าวออกไปปั๊บ สิ่ง
แม่พูดกับสิ่งที่เห็นมันสวนทางกัน อะไรแบบนี้ นึกออกปะ กลัวญาติตาย"

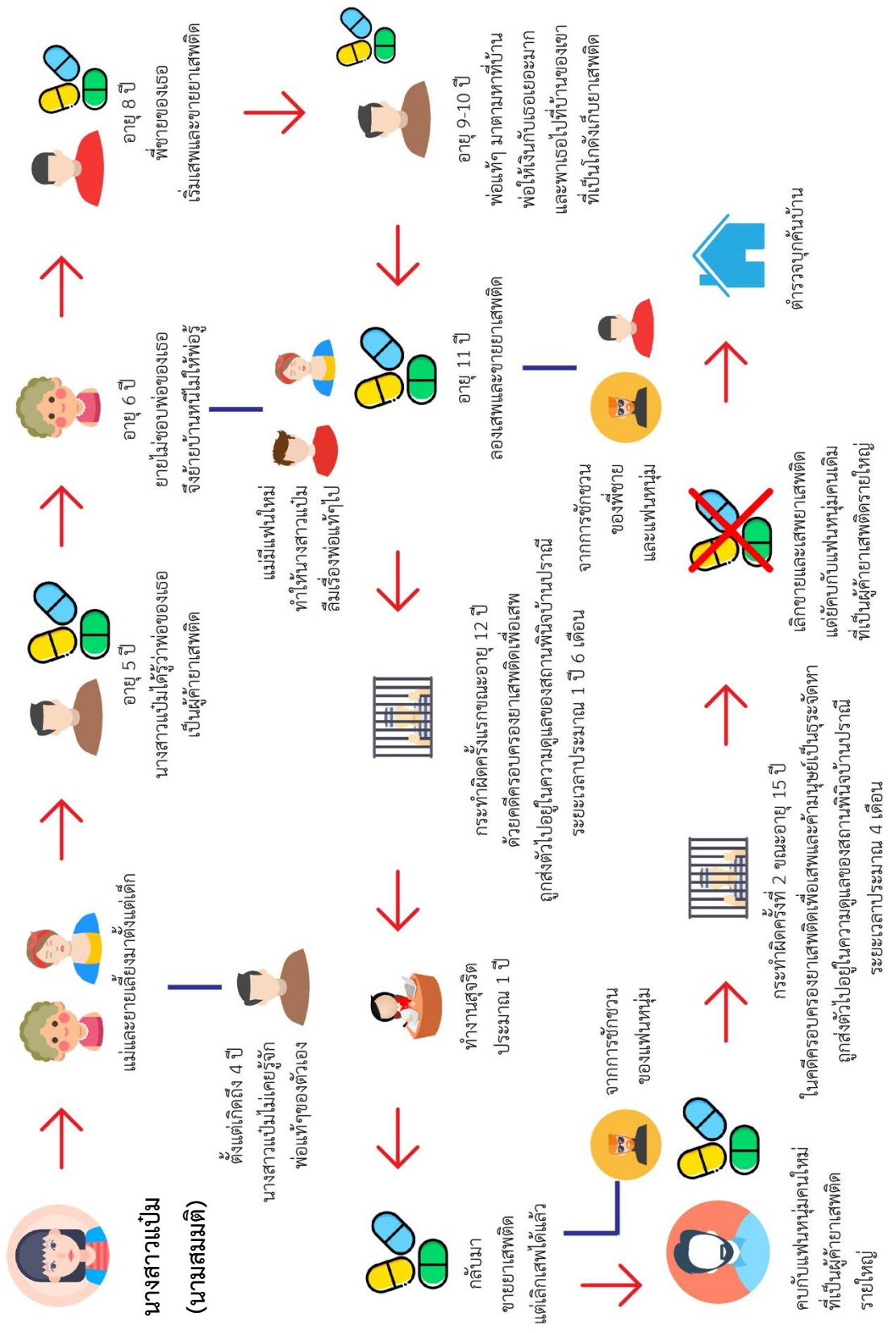
เส้นทางชีวิตในอนาคต

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

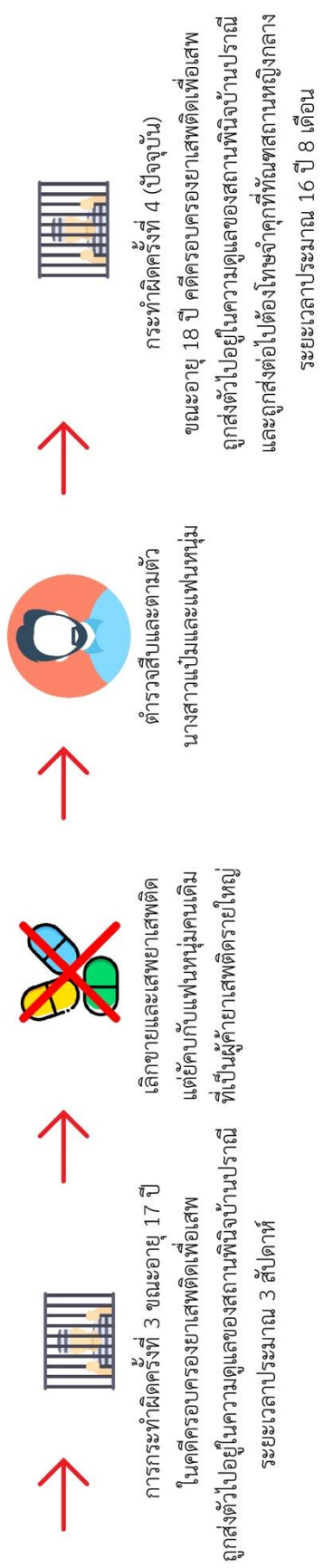
สำหรับความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคตของนางสาวแปม มี 2 ประการคือ การเลิกยุ่งเกี่ยวกับยา
เสพติด และหางานที่สุจริตทำ แต่สิ่งเดียวที่นางสาวแปมกังวลหลังจากออกไปจากเรือนจำคือ กลัวโดนเช็ค
ประวัติเมื่อไปสมัครงานและทำให้เธอไม่มีงานทำ รวมถึงไม่มีเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว เธอได้กล่าวดังนี้

หนูก็ต้องแบบว่าก็ทำงานอะ แล้วอยู่ในนี้อะถามว่าเรียนมั๊ยก็เรียน แต่
หมายถึงว่าถ้าเขาเช็คประวัติขึ้นมาอะ ก็จะเอาที่ไหนไปสมัครไรเงี้ย แต่ว่าที่คนที่
เขาติดอยู่ที่เนี้ย ที่ติดอยู่ด้วยกันอะ เขาติดอยู่ 14 ปี ออกไปเขาก็ทำงานบริษัท
ปกติ หนูก็เลยมีความคิดใหม่ใจ แบบว่า มันไม่ได้แล้วไง เออ จะไปจับอีกได้ไงอะ
ลูกก็จะโตแล้วนะ

ภาพที่ 9 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุสูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 4

ภาพที่ 10 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 4

สรุปเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 4

นางสาวแป้มเติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูของยาย เพราะพ่อและแม่ของเธอเลิกรักกันตั้งแต่อ่อนที่เธอจะเกิด โดยในบ้านที่นางสาวแป้มอาศัยอยู่มีสมาชิก 4 คน ประกอบด้วยยาย แม่ พี่ชายและเธอ นางสาวแป้มไม่เคยเจอหน้าพ่อของเธอ ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งอายุ 5 ปี นางสาวแป้มได้รู้ว่าพ่อของเธอเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่และมีพฤติกรรมเสพยาเสพติด เป็นเหตุให้ยายไม่ชอบพ่อของเธอและไม่ยอมให้เขาพบภรรยาและลูก ๆ เมื่อยายรู้ว่าพ่อของเธอแอบมาเจอนางสาวแป้มและแม่ของเธอ ทำให้ยายรีบย้ายบ้านหนีเพื่อไม่ให้พ่อของเธอตามไปเจออีก ต่อมาเมื่อแม่ของเธอมีแฟนหนุ่มคนใหม่ทำให้นางสาวแป้มลืมเรื่องพ่อแท้ๆของเธอไปในชวงเวลานั้น เมื่อเธออายุ 8 ปี นางสาวแป้มได้รู้ว่าพี่ชายของเธอเป็นผู้เสพยาและขายยาเสพติด ต่อมาเมื่ออายุ 9-10 ปี พ่อแท้ๆของเธอกลับมาตามหาเธอและพี่ชายที่บ้าน อีกทั้งยังให้เงินแก่เธอและพาเธอไปที่โกดังยาเสพติดของเขา ทำให้นางสาวแป้มคิดว่าการยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นช่องทางหารายได้ที่ดีอีกด้วย

ต่อมาเมื่ออายุ 11 ปี นางสาวแป้มได้เริ่มเสพยาและขายยาเสพติดจากการชักชวนจากพี่ชายและแฟนหนุ่ม เป็นเหตุให้เธอต้องโทษครั้งที่ 1 ขณะอายุ 12 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 1 ปี หลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวแป้มได้เริ่มทำงานสุจริตประมาณ 1 ปี แต่เธอคิดว่างานสุจริตได้เงินน้อยและแฟนหนุ่มของเธอยังหารายได้จากการขายยาเสพติดอยู่ ทำให้นางสาวแป้มตัดสินใจกลับมาขายยาเสพติด ถึงแม้เธอจะไม่ได้เสพยาเสพติดแล้วก็ตาม จากนั้นนางสาวแป้มได้เริ่มคบหากับแฟนหนุ่มคนใหม่ซึ่งเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ เป็นเหตุให้เธอกระทำผิดเป็นครั้งที่ 2 ขณะอายุ 15 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพและค้ามนุษย์เป็นรฐะจัดหา ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 4 เดือน หลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวแป้มก็ตัดสินใจเลิกขายยาเสพติด แต่เธอยังคบหาและอาศัยอยู่บ้านของแฟนหนุ่ม ทำให้เมื่อตำรวจบุกค้นบ้านและเจอยาเสพติด เป็นเหตุให้เธอต้องโทษครั้งที่ 3 ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ขณะอายุ 17 ปี ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 สัปดาห์ ต่อมาเมื่อได้รับการปล่อยตัวนางสาวแป้มก็กลับมาอาศัยอยู่กับแฟนหนุ่มคนเดิม เป็นเหตุให้นางสาวแป้มกระทำผิดครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) ขณะอายุ 18 ปี คดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี และถูกส่งต่อไปต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 16 ปี 8 เดือน

เมื่อถามถึงความเกรงกลัวต่อโทษที่ได้รับเธอไม่รู้สึกลัวต่อโทษที่จะได้รับ เพราะโทษของเธอในครั้งแรกที่พิจารณาคดีมากกว่าโทษที่ได้รับจริงในปัจจุบัน ประกอบกับเธอเคยต้องโทษมาแล้วหลายครั้ง

จึงทำให้เธอรู้สึกเฉย ๆ และกลับตั้งใจเสียด้วยซ้ำที่โทษที่เธอได้รับจริงน้อยกว่าที่คิดไว้ แต่เมื่อถามความ
 สำนักผัดนางสาวแป้มสำนักต่อการกระทำผิดของเธอ โดยเธอรู้ว่าเมื่อพ้นโทษในปัจจุบันเธอควรออกจากวง
 วงของยาเสพติดอย่างเด็ดขาด เพราะนางสาวแป้มคิดได้ว่าเธออายุมากขึ้น มีลูกแล้ว ควรมีชีวิตที่ดีกว่า
 นี้และไม่ควรโดนจับและต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำอีกต่อไป

กรณีศึกษาที่ 5 : นางมาย (นามสมมติ)

"หนูลองครั้งเดียวก็ไม่ลองอีกเลย แต่หนูเปลี่ยนจากการเสพมาเป็นชาย"

ข้อมูลส่วนบุคคล

นางมาย (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 25 ปี เป็นคนกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาในระดับ
 มัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนต้องโทษครั้งล่าสุดประกอบอาชีพพนักงานบริษัท มีลูก 2 คนกับสามีคนปัจจุบัน

นางมายกระทำผิดทั้งหมด 4 ครั้ง ประกอบด้วย 4 คดีที่แตกต่างกัน นางมายกระทำผิดครั้งแรก
 ขณะอายุ 15 ปี ด้วยคดีเสพยาเสพติด ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจฯ สมุทรปราการ
 ระยะเวลาประมาณ 45 วัน ต่อมาได้กระทำผิดครั้งที่ 2 ขณะอายุ 18 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติด
 ต้องโทษจำคุกที่เรือนจำพิเศษธนบุรี ระยะเวลาประมาณ 45 วัน การกระทำผิดครั้งที่ 3 เกิดขึ้นเมื่อนาง
 มายอายุ 20 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่เรือนจำพิเศษธนบุรี ระยะเวลาประมาณ 3 ปี 2
 เดือน นางมายกระทำผิดครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) ในคดีทะเลาะวิวาทขณะอายุ 24 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑ
 สถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี

จำนวนครั้งที่ต้องโทษ	อายุขณะที่ต้องโทษ	ปี พ.ศ. ที่ต้องโทษ	ระยะเวลาที่ต้องโทษ
ครั้งที่ 1	15 ปี	พ.ศ.2553	45 วัน
ครั้งที่ 2	18 ปี	พ.ศ.2556	45 วัน
ครั้งที่ 3	20 ปี	พ.ศ.2558	3 ปี 2 เดือน
ครั้งที่ 4	24 ปี	พ.ศ.2562	2 ปี

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งแรก

มูลเหตุจูงใจ

นางมายต้องโทษครั้งแรกขณะอายุ 15 ปี ด้วยคดีเสพยาเสพติด นางมายกระทำผิดครั้งนี้เนื่องจากเธอไปสังสรรค์งานวันเกิดของลูกเพื่อนของแม่ โดยที่นางมายไม่เคยรู้มาก่อนว่าเพื่อนคนนี้มีพฤติกรรมเสพยาเสพติด เมื่อไปสังสรรค์กันเพื่อนของเธอก็ได้ชักชวนให้เธอลองเสพยาเสพติด ด้วยความอยากรู้อยากลองและไม่กล้าปฏิเสธเพื่อน นางมายจึงตัดสินใจลองเสพยาเสพติดเป็นครั้งแรก จนเป็นเหตุนำไปสู่การโดนจับในเช้าวันต่อไปและการต้องโทษครั้งแรกของเธอ

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางมาย อาจเป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญต่อการที่ทำให้นางมายต้องกลายเป็นผู้ต้องขังและกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัวประกอบด้วยครอบครัวในวัยเด็กที่หล่อหลอมให้นางมายต้องมีบุคลิกและสภาพจิตใจที่เป็นผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในปัจจุบันดังนี้

ครอบครัวในวัยเด็ก

นางมายเติบโตมาจากการเลี้ยงดูของยาย เพราะพ่อและแม่ของเธอได้หย่าขาดกันตั้งแต่เธออายุประมาณ 13 ปี โดยนางมายมีพี่น้องแฝดจำนวน 3 คน แม่ของเธอเป็นคนส่งเสียค่าเลี้ยงดูและค่าเล่าเรียนให้แก่ลูกทั้ง 3 คน โดยนางมายรู้สึกสนิทและรักยายและตามากที่สุด เพราะพ่อแม่ของเธอเมื่อหย่าร้างจากกันแล้วก็แยกย้ายไปทำงานที่ต่างจังหวัด ทำให้ไม่มีเวลาเลี้ยงดูลูก ๆ อย่างใกล้ชิดเพียงแค่นี้เงินส่งเสียเท่านั้น โดยเธอได้กล่าวว่า "ค่าเทอมแม่เป็นคนรับผิดชอบ แต่ไม่ค่อยสนิทกับแม่ค่ะ นาน ๆ จะกลับมาบ้านทีหนึ่ง ค่าหย่ากันเสียใจค่ะ รู้สึกนอยด์ ๆ แต่คิดว่าอยู่กับยายก็ได้ถึงไม่ได้อยู่กับพ่อแม่แล้ว ขอแค่มียายก็พอ..รักยายก็เขาเลี้ยงมาคนอื่นไม่ค่อย เขาทำแต่งงาน"

ภายหลังที่พ่อกับแม่ของเธอหย่ากัน ทำให้ในบ้านที่อาศัยอยู่มีผู้อาศัย 8 คน ประกอบด้วย ตายาย นางมาย พี่น้องแฝดของนางมาย 2 คน ลุง น้ำสาว และ น้ำชาย แต่อย่างไรก็ตามนางมายไม่เคยรู้สึกสนิทกับพี่น้องแฝดของเธอเลยเพราะเธอคิดว่าพ่อแม่รักพี่น้องแฝดของเธอมากกว่ารักเธอ เนื่องจากทั้งคู่มีนิสัยเรียบร้อยตั้งใจเรียน แตกต่างจากนางมายที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว เกเรมาตั้งแต่เด็ก ทำให้นางมายรู้สึกน้อยใจ อิจฉา และไม่ชอบหน้าพี่น้องแฝดของเธอเอง จนบางทีมีความคิดอยากจะฆ่าพี่น้องแฝดของเธอเอง ดังที่เธอกล่าวว่า

น้อง 2 คนไม่มีนิสัยหัวเหมือนเรา ตั้งใจเรียน เขาจะสนิทกันอยู่ 2 คน แต่เขาจะไม่สนิทกับหนู เพราะหนูเกรแต่ที่ว่าบางทีหนูก็จะคิดไปเองอะ ที่พ่อแม่ เขาให้ความสัมพันธ์กับน้อง ๆ มากกว่าหนู เพราะน้องตั้งใจเรียน ตั้งใจทำงาน หนูก็ไม่ใช่เหมือนกันพี่ เพราะหนูไม่ได้ดีมาโดยตลอด ถ้าเกิดหนูดีมาตลอด เขา คงไม่รักน้องมากกว่า...หนูเคยซื้อปืนได้กระบอกหนึ่ง หนูก็อยากเล่น อยากจะฆ่า ทั้ง (หัวเราะ) อยากลองยิงก็เลยคิดว่าเรามีเป้าหมายแล้วอะ แต่เราก็ไม่กล้าทำ เพราะเขาสนิทกับพ่อกับแม่มากกว่าไม่ค่อยพูดเป็นเด็กเรียบร้อย

นางมายในวัยเด็กสนิทกับตาและยายมาโดยตลอด จนกระทั่งอายุประมาณ 13 ปี ตาของเธอได้ หายออกไปจากบ้านอย่างไร้ร่องรอย ซึ่งเรื่องการหายไปของตามีผลต่อสภาพจิตใจของนางมายเป็นอย่างยิ่ง เพราะเธอสนิทกับตามากที่สุด ทำให้เธอเสียใจมาก โดยเธอกล่าวว่า "ตั้งแต่หนูอายุ 13 ได้ อยู่ดี ๆ ตาก็ หายไป เขาก็หายไปเลยในวันลอยกระทง ไม่เจออะไรไม่เจอศพ หนูสนิทมากเลยที่เขารักหนูเป็นพิเศษเลยพอยายจะตีหนูเนี่ยเขาก็จะออกตัวรับแทน...เสียใจมาก ร้องไห้นานเวลานานอนก็ฝันเห็นเขา แล้วก็ ไปเล่าให้ยายฟัง"

เมื่อตอนที่ตายังอยู่นางมายได้เล่าให้ฟังว่าตาและยายทะเลาะวิวาทกันต่อหน้าเธอบ่อยครั้ง เพราะ ตา มักแอบไปกินเหล้า ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ก็คล้ายกับพ่อและแม่ของเธอ เป็นเหตุให้พ่อและแม่ของเธอต้อง หย่าร้างกันไป อีกทั้งนางมายได้กล่าวยายของเธอเป็นคนขี้โมโห ไม่ชอบคนเถียง เมื่อมีการทะเลาะวิวาท ก็มักจะทำร้ายร่างกายอีกฝ่าย รวมทั้งเมื่อนางมายคือหรือไม่ใช่พี่ ยายของเธอก็มักจะดูด่า ว่ากล่าว และ ทูบตีเธอบ่อยครั้ง จึงสามารถสันนิษฐานได้ว่านิสัยก้าวร้าวและขี้โมโหของนางมายอาจมาจากการซึมซับ พฤติกรรมของยายที่กระทำต่อเธอและคนในครอบครัว เธอกล่าวว่า "ทะเลาะรุนแรง ยายไม่ชอบคนเถียง ค่ะ ถึงบ่นก็ต้องฟัง อย่าเถียงหนูก็โดน..ตีค่ะไม่ได้ใช้ไม้เรียวใช้มือตีกับเท้า มีตบหัวตีหลังตีกันด้ายสายไฟ เจ็บค่ะแล้วก็เอาอะไรไม่รู้มาตีที่หัว หัวแตก เพราะเค้าโมโห เพราะหนูขโมยเงินยายไปเล่นเกมส์ ขโมย 15 บาท แล้วก็เตะเข้าตู้เสื้อผ้าแล้วล็อกเอาไว้อย่างนั้น"

วันหนึ่งขณะอายุ 15 ปี นางมายได้ไปงานวันเกิดของเพื่อนที่เป็นลูกของเพื่อนแม่ ซึ่งเธอกล่าวว่า เธอไม่รู้จักใครในงานเลย ยกเว้นเพื่อนเจ้าของวันเกิด สาเหตุที่เธอไปงานเลี้ยงนี้เพราะแม่ของเธอเป็นคน บอกให้ไป

ดังที่เธอได้ล่าวว่า "พอตีแม่ของเพื่อนที่สนิทรู้จักกับแม่หนู ก็เลยแบบว่า ชวนหนูมาหน่อยนะ หนู รู้จักแค่เจ้าของวันเกิด แม่เพื่อนไม่ทราบค่ะว่าเค้าเสพกัน มาทราบอีกทีตอนโดนจับแล้ว"

นางมายไปถึงงานเลี้ยงในช่วงกลางวัน เธอกล่าวว่าในช่วงกลางวันการสังสรรค์เป็นไปอย่างปกติ ได้แก่การกินข้าว นั่งเล่นเกม และฟังเพลง แต่ในช่วงเย็นก็มีเพื่อนของเจ้าของวันเกิดมาเพิ่มจำนวน 1 กลุ่ม ซึ่งเพื่อนกลุ่มนั้นได้นำยาเสพติดมาให้กับเจ้าของวันเกิด และนั่งเสพกันในงานสังสรรค์นั้น

เมื่อเพื่อนกลุ่มนั้นทราบว่านางมายไม่เคยลองยาเสพติดจึงได้ชักชวนเธอให้ลองเสพเพื่อเพิ่มความสนุกในการสังสรรค์ ทำให้นางมายได้ลองเสพยาเสพติดครั้งแรกในเหตุการณ์ครั้งนั้น โดยเธอได้กล่าวว่า "เพื่อนชวนว่ามาลองซิ จะได้สนุก อยู่ด้วยกันถึงเช้าเลย เราก็เพื่อนให้ลองก็เอาบ้างก็ดี พอเสพไปก็อยากทำ โน้นทำนี่ ทำอะไรหลาย ๆ อย่างพร้อมกัน เก็บกวาดบ้าน ซักผ้า ก็เลยบอกเพื่อนว่ากลับบ้านแล้วนะ รู้สึกว่ากลัว ใจเต้นใจสั่น เพื่อนก็บอกอย่าเพิ่งกลับ สรุปกี่เลยนอนบ้านเพื่อน "

จากการเสพยาเสพติดครั้งแรกของนางมายเป็นเหตุให้เธอโดนจับครั้งแรกในรุ่งเช้าวันถัดไป ด้วยคดีเสพยาเสพติด ขณะอายุ 15 ปี ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจฯ สมุทรปราการ ระยะเวลาประมาณ 45 วัน

การคบเพื่อน

การคบเพื่อนเป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญต่อการเริ่มเสพยาเสพติดและการถูกจับกุมครั้งแรกของนางมาย เพราะการไปสังสรรค์วันเกิดของเพื่อนทำให้นางมายได้ลองเสพยาเสพติดครั้งแรก โดยเธอไม่ทราบว่าเพื่อนมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดมาก่อนและจะมามีความสุขเสพยาเสพติดกันในงานสังสรรค์วันนั้น ซึ่งเป็นเหตุให้นางมายโดนจับครั้งแรกในเช้าวันต่อไป ดังที่เธอได้เล่าว่า "พวกนี้เขาลองมาก่อนหน้าหนูนานแล้ว มีเราคนเดียวที่ไม่รู้"

ภายหลังการโดนจับกุม ขณะต้องโทษอยู่ในความดูแลของสถานพินิจฯ สมุทรปราการ นางมายได้เล่าว่ากลุ่มเพื่อนกลุ่มนี้ได้มาขอโทษนางมาย แต่เธอยังรู้สึกโกรธและไม่ยุ่งเกี่ยวกับเพื่อนกลุ่มนี้อีกเลยจนถึงปัจจุบัน

เธอได้เล่าความรู้สึกของเธอให้ฟังว่า "หนูโกรธมาก ตั้งแต่ไปอยู่ในบ้านหนูไม่คุยกับเขาเลย เจอกันทุกวันแต่หนูไปคุยกับเพื่อนกลุ่มอื่น เขาก็ขอโทษ ต่อจากนี้จะไม่หลอกไม่ทำอีกแล้ว"

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ ปรากฏว่า มูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจอาจไม่มีผลต่อการต้องโทษครั้งแรกของนางมาย เพราะเธอได้เริ่มลองเสพยาเสพติดจากกลุ่มเพื่อนที่รู้จักจากแม่ของเธอ ซึ่งมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจไม่ได้มีผลต่อการตัดสินใจลองเสพยาเสพติดครั้งแรกของเธอเลย

การศึกษา

ขณะต้องโทษครั้งแรก นางมายกำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยค่าเล่าเรียนทั้งหมดแม่ของเธอเป็นคนส่งเสีย

สภาพสังคม

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพสังคม ปรากฏว่า มูลเหตุจูงใจสภาพสังคมอาจไม่มีผลต่อการต้องโทษครั้งแรกของนางมาย เพราะเธอได้เริ่มหลงเสพยาเสพติดจากกลุ่มเพื่อนที่รู้จักจากแม่ของเธอ ซึ่งเพื่อนกลุ่มนี้ไม่ได้อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนของเธอ และไม่ได้เรียนอยู่ที่โรงเรียนเดียวกันกับนางมาย

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ปรากฏว่านางมายเริ่มเสพยาติดเมื่ออายุ 15 ปี ทำให้มีแนวโน้มที่จะเสพติดไปเรื่อย ๆ ในอนาคต

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่า นางมายโดนจับกุมหลังจากลองเสพยาเสพติดเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ทำให้เธอยังไม่มีอาการของการติดยาเสพติด เป็นผลให้สามารถสรุปได้ว่ามูลเหตุจูงใจนี้ไม่มีผลต่อการต้องโทษครั้งแรกของนางมาย และในส่วนของ การบำบัดขณะถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจฯ สมุทรปราการ นางมายได้เล่าให้ฟังถึงความรู้สึกที่ต้องโทษครั้งแรกว่า "มีเรียนก็เหมือนอยู่บ้านธรรมดา แล้วเราไปเรียน ก็ทำความสะอาดห้อง ที่นอน ลงมาอาบน้ำ เตรียมตัวไปเรียน...ไม่กลัว ไม่เข็ด ไม่เปลี่ยนอะไรเราเลย 45 วัน โทษมันเบา"

สภาพจิตใจ

นางมายมีนิสัยห้าว ก้าวร้าว และชอบใช้ความรุนแรง เป็นผลมาจากปัจจัยหลายประการ ประกอบด้วย การซึมซับการใช้ความรุนแรงทั้งทางวาจา และทางร่างกายของยายที่กระทำต่อทั้งตัวเอง และคนในครอบครัว โดยเธอได้เล่าถึงนิสัยของเธอว่า "หนูรู้สึกตัวว่าเราห้าว ไม่เหมือนเด็กผู้หญิงคนอื่น ชอบต่อย ชกหน้าเพื่อนจริง...ไม่รู้เหมือนกันนะพี่เหมือนหนูเป็นคนหัวรั้น ยายยังทำหนูก็ยังชอบทำให้เขาทำ ให้เขาตี"

การซึมซับการใช้ความรุนแรงจากเกมคอมพิวเตอร์ที่นางมายชอบไปเล่นที่ร้านเกม โดยเธอได้เล่าว่าเธอเล่นเกมนี้ต่อเนื่องทุกวันมาตั้งแต่อายุ 10 ปี "หนูเป็นเด็กติดเกม เล่นทุกวันค่ะ เลิกเรียนมาก็เข้าร้าน

เกมเลย เกม Counter Strike ชอบที่มันเข้ากับบุคลิกหนูอะ มันห้าว ๆ อะไรแบบนี้ ชอบเอาชนะ เล่นเป็นทีมเดียวกันแล้วเราไปยิงอีกทีมหนึ่ง"

นอกจากนี้นางมายยังรู้สึกเสียใจ น้อยใจ และขาดความอบอุ่น จากพ่อแม่ เพราะคิดว่าพ่อแม่รักพี่น้องแฝดของเธอมากกว่าตัวเธอและทำแต่งงานไม่มีเวลาให้ลูก ๆ

เส้นทางชีวิตหลังต้องโทษครั้งแรก

พฤติกรรมหลังต้องโทษครั้งแรกและกลับมาใช้ชีวิตในสังคม

ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัวนางมายก็กลับไปอยู่ที่บ้านของยาย และกลับไปโรงเรียนตามปกติ ซึ่งในช่วงเวลานั้นเธอไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย เพราะเธอรู้สึกหวาดกลัวในผลของการเสพยาเสพติด "หนูลองแค่ครั้งเดียวไม่เสพอีกเลย กลัวเหมือนในข่าวที่เขาปีนเสา กัน ก็ดีต่อพี่หนูบอกไม่ถูกหนูกลัว กลัวเหมือนในข่าวอะพี่ที่จับเด็กเป็นตัวประกันอะไรอย่างนี้"

ภายหลังจากที่นางมายกลับไปเรียนได้เพียงครึ่งเทอม เธอก็ต้องออกจากโรงเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพราะแม่ของเธอต้องนำเงินที่มีไปส่งเสียลูกติดของแฟนใหม่ ทำให้ไม่มีเงินมากพอที่จะส่งเสียนางมายและพี่น้องแฝดอีกต่อไป ซึ่งเหตุการณ์นี้ก็ทำให้นางมายรู้สึกน้อยใจพ่อและแม่มากยิ่งขึ้น เธอกล่าวว่า "เรียนได้ครึ่งเทอมแล้วก็ไม่เรียนแล้ว พ่อแม่เขาไม่เริ่มส่งแล้ว เขาไม่ไหว แม่เขาต้องเริ่มรับผิดชอบลูกที่ติดมาจากแฟน ก็น้อยใจอะ"

เมื่อออกจากโรงเรียนนางมายก็อาศัยอยู่ที่บ้านกับยาย เธอมีรายได้เล็กน้อยจากการช่วยขายของที่ร้านของชำที่อยู่บริเวณใกล้เคียงกับบ้านของยาย หลังจากนั้นไม่นานนางมายก็ได้ตัดสินใจไปของานวิ่งส่งยาเสพติดจากรุ่นพี่ที่เธอสนิทชื่อว่า พี่เจมส์ แต่พี่เจมส์กลับบอกให้มาของานจากน้ำขายของเธอ เพราะน้ำขายของเธอมียาเสพติดเยอะกว่า และเป็นผู้ค้ายาเสพติดอยู่แล้ว นางมายจึงได้ไปทำงานวิ่งส่งยาเสพติดให้แก่ร้านขายของเธอตั้งแต่อายุประมาณ 16-19 ปี โดยเธอได้ให้เหตุผลว่าในตอนนั้นเธอต้องการเงินมาซื้อของกิน ของใช้ เหมือนกับวัยรุ่นคนอื่น ๆ ดังนี้

หนูอาสาอยากได้ค่าขนมเพราะตอนนั้นหนูก็ทำงานอะไรไม่ได้ หนูอยากมีเงินซื้อของ เหมือนคนอื่นเขา... หนูไปหารุ่นพี่ รุ่นพี่ก็บอกว่าน้ำมึงอะมี คือน้ำขายก็ไม่ได้บอกใครอะ เขาก็ไม่เคยชวนคนในบ้านเลย ก็ไปช่วยวิ่งยอดให้ก่อน แล้วหนูก็ค่อยไปเอามาเป็นของตัวเอง เงินดีอะ เขามียาเม็ดสองเม็ด ก็ให้วิ่งไปส่ง... น้ำก็มีการพูดว่ามึงจะทำอะไรก็ดูแลตัวเอง อย่าให้โดนจับ เหมือนกับพูดเกริ่นไว้ เขากลัวว่าเราจะเลียนแบบ

ในช่วงอายุ 16 ปี นางมายได้เริ่มความสัมพันธ์กับสามีคนปัจจุบัน ชื่อว่า ต้ม เธอกับต้มรู้จักกันจากการแนะนำของพ่อของเธอ โดยต้มเป็นลูกของเพื่อนพ่อ ทั้งคู่จึงได้รู้จักและคบหากันตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา

เมื่อคบหากันได้ระยะหนึ่ง ต้มก็เริ่มสังเกตเห็นว่านางมายมีอาการทางจิต เช่น อารมณ์แปรปรวน โมโหง่าย หูแว่ว ทำร้ายร่างกาย ไม่นอนและไม่กิน ต้มจึงพานางมายไปปรึกษาจิตแพทย์เพื่อรับการรักษา ทั้งคู่จึงได้รู้ว่านางมายมีอาการของโรคไบโพลาร์ ซึ่งเธอได้กล่าวดังนี้

หนูติดแฟนแล้วที่นี้นั่งอยู่แล้วรู้สึกหูแว่ว ติดแฟนบ่อยมาก หงุดหงิดแล้วก็ด่า ๆ เหมือนแบบว่าไม่รู้สติตัวเองแล้วอะ ไม่นอน ไม่นอน แฟนก็เลยพาส่งโรงพยาบาล แฟนหนูไปปรึกษายายว่าหนูมีอาการหัวร้อน ชอบตี อยู่ดี ๆ ก็ทำวันดีคืนดีหนูก็ถูกเอามาเอาหมอนตีหน้าแฟน หมอถามว่าอาการเป็นอย่างไร ก็เล่า ๆ ให้เขาฟังเลยรู้ว่าเราเป็นไบโพลาร์

หลังจากได้เข้ารับการรักษาอาการไบโพลาร์ได้ไม่นาน นางมายก็รู้สึกซึมเศร้าและพยายามฆ่าตัวตายถึง 4 ครั้งแต่สามีตามมาช่วยได้ทุกครั้ง โดยเธอได้เล่าให้ฟังว่า

แล้วมีแบบว่าจะฆ่าตัวตาย เหมือนระบบความคิดเรามันควบคุมไม่ได้ ใหม ครั้งแรกกินยานอนหลับ 40 เม็ด หลับไปไม่รู้ตัวเลย หลับไป 3 วัน แล้วแฟนหนูเห็นหนูหลับปลุกไม่ตื่นก็เลยพาไปส่งโรงพยาบาล ครั้งที่ 2 แขนงคอก ก็หลังจากออกจากโรงพยาบาลก็แขนงเลย ใช้ให้แฟนออกไปซื้อของ แต่ก็ไม่ได้เพราะเขาลืมของแล้วกลับมาเอาของ แล้วแฟนก็ด่า เป็นอะไรของมึงทำอะไรอีกแล้ว ครั้งที่ 3 พยายามจะกระโดดฆ่าตัวตายที่สะพานพระปก หนูก็เดินขึ้นเดินลงตรงนั้นอยู่เป็น 10 รอบ จนมีลุง เขามานั่งตกลาอยู่ตรงนั้น แล้วเขาก็เห็นว่าหนูเดินไปเดินมา แล้วหนูก็ไปยืนอยู่ตรงนั้นสักพักหนึ่ง แล้วลุงก็ถามว่ามาทำอะไร อย่าคิดอะไรสั้น ๆ นะ เตี่ยวถ้าโทรไปบอกตำรวจ พาไป ส.น. ถามว่ามันเป็นอย่างไร แล้วก็โทรมาให้แฟนมารับ ครั้งที่ 4 ผ่านไป 3 เดือนได้ ใช้มีดกรีดแขน ใบมีดโกนใบมีดกันคิ้วกรีดแขน 2 ข้าง

นางมายพยายามฆ่าตัวตายอยู่หลายครั้งจนถึงตอนที่เธอได้ตั้งครรภ์กับต้ม ทางบ้านทั้ง 2 ฝ่ายจึงจัดงานแต่งงานให้ทั้งคู่ และนางมายก็ย้ายไปอาศัยอยู่บ้านของต้ม นางมายเมื่อคลอดลู่ความคิดที่จะฆ่าตัวตายก็หายไปเพราะความรักและเป็นห่วงลูก "ทางบ้านเขาอยากให้แต่งงาน หนูก็เริ่มสงสารแฟนแล้วอะ ทุกวันนี้ก็ไม่มีความคิดนี้แล้ว พอมีลูกก็ไม่คิดสั้นใจเย็นลง มีเหตุผลมากขึ้น"

เนื่องจากบ้านของตั้มอยู่ในชุมชนเดียวกับบ้านเดิมของนางมาย ทำให้เธอยังสามารถทำงานวิ่งส่งยาเสพติดให้แก่ผู้ชายได้เหมือนเดิม จนวันหนึ่งขณะที่เธอกำลังวิ่งส่งยาเสพติดให้แก่ร้านเกม นางมายก็โดนจับครั้งที่ 2 ขณะอายุ 18 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่เรือนจำพิเศษธนบุรี ระยะเวลาประมาณ 45 วัน

เมื่อนางมายได้รับการปล่อยตัวก็กลับไปอยู่บ้านและตัดสินใจเริ่มรับยาเสพติดจากผู้ชายมาขายเอง โดยเธอกล่าวว่าแม้ตั้มจะทำงานสุจริตมาโดยตลอดและไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย แต่เขาก็รับรู้พฤติกรรมค้ายาเสพติดของเธอตลอด ดังนี้ "แฟนเขาหาตั้งไม่พอจริง ๆ เพราะหนูเป็นคนใช้เงินเยอะ เลยผันมาทำเป็นของตัวเอง กลับมาขายอีก ก็เหตุผลเดิมเลย ต้องใช้ตั้ง จุดประสงค์หลัก ๆ คืออยากได้เงินเพิ่มแล้วได้เยอะอย่างที่เราหวัง แฟนเขารู้ตั้งแต่แรก แต่ก็ยอม แต่เขาก็มีพูดกระแทกแตกดัน จะทำก็ทำไม่ยุ่งนะ เกิดไรมาก็คิดเองนะ"

นางมายได้เล่าว่าจากการที่เธอหันมาค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวขณะอายุ 19-20 ปี เธอมีรายได้เยอะมาก และยังมีเงินเหลือเลี้ยงปากท้องคนในครอบครัว ทำให้เธอมีความสุข เธอได้เล่าให้ฟังว่า "เก็บเงินได้มากที่สุด 80,000 บาท ให้อาย 10,000 บาท ก็ให้อาย ส่งตัวเองเรียนตอนนั้นเทอมหนึ่งที่พ่อแม่ไม่ได้ส่งเรียน คินให้อาย พายายไปกินข้าว เดินห้าง ให้ตัวเองก็มีโทรศัพท์มือถือ แหวน สร้อยทอง มีใช้ไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ทำได้ประมาณ 4 เดือน ก็โดนจับอีก"

ภายหลังจากนางมายค้ายาเสพติดได้ 4 เดือน เธอก็โดนจับครั้งที่ 3 ขณะ 20 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่เรือนจำพิเศษธนบุรี ระยะเวลาประมาณ 3 ปี 2 เดือน โดยเธอได้เล่าให้ฟังเหตุการณ์ที่โดนล่อซื้อว่า "ก็จะพยายกับลูกไปเที่ยวสวนสยาม พอโดนจับแล้วยายก็ร้องไห้ บอกว่าเอาเงิน 80,000 บาทเก็บไว้ โหนบอจะพาลูกมึงไปเที่ยวทำไม่ถึงเป็นแบบนี้ได้"

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

มูลเหตุจูงใจ

หลังจากที่นางมายได้รับการปล่อยตัว เธอก็ตัดสินใจเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดและทำงานสุจริต แต่ทำงานได้เพียง 1 ปี นางมายและกลุ่มเพื่อนก็ได้ก่อการทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคู่อริเป็นเหตุให้เธอต้องโทษในครั้งปัจจุบัน

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางมาย เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญต่อการที่ทำให้เธอต้องกลายเป็นผู้กระทำผิดและต้องโทษครั้งปัจจุบัน โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัว กล่าวคือสามีของนางมายที่ร่วมกันก่อการทะเลาะวิวาทกับคู่อริ เป็นผลให้นางมายต้องโทษเป็นผู้กระทำผิดในครั้งปัจจุบัน

ครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัว นางมายก็ตัดสินใจเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และเริ่มหางานสุจริตทำ เธอได้เข้าทำงานเป็นเสมียนในบริษัทที่สามีของเธอทำงานอยู่ โดยเธอกล่าวว่า "ก็ไปทำงานกับแฟน เป็นเสมียนค่ะ แฟนเราเป็น Messenger เราก็มาทำงานที่บริษัทเดียวกัน ก็ทำบัญชี เรื่องเอกสาร"

ภายหลังจากทำงานบริษัทมาได้เพียง 1 ปี ทั้งคู่ก็ได้ก่อการทะเลาะวิวาทกับกลุ่มของคู่อริ ซึ่งเป็นคนที่รู้จักของสามีและได้ทำร้ายกันมาหลายครั้งใน Social media เมื่อนางมาย สามี และกลุ่มเพื่อนสบโอกาสจึงเข้าไปดักทำร้ายคู่อริ จนโดนจับในครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) ในคดีทะเลาะวิวาทขณะอายุ 24 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี นางมายได้เล่าถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นว่า "ก็แฟนหนูกับคู่อริเขามีเรื่องบาดหมางกัน ต่อกันทางโทรศัพท์ ทางเฟซบุ๊ก ทางโจทก์ไปมีเรื่องด้วย พวกหนูก็รวมตัวกันไปดักกรอ ดักตีเขาที่สี่ลม เขาเป็นโจทก์กันมาก่อนแล้ว เรื่องเขาเกิดจากฟัวเก่าเมียใหม่อะไรแบบนี้ คือเขาด่าหนูก่อน ด่าพาลหมดเลย...แฟนหนูเนี่ยถ้าเกิดกับเพื่อนเขาจะแบบเกร นิสัยแบบว่ารักเพื่อน "

กลุ่มเพื่อน

สำหรับกลุ่มเพื่อนของนางมาย อาจกล่าวได้ว่ามูลเหตุจูงใจนี้มีผลอย่างมากต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของนางมาย เพราะกลุ่มเพื่อนที่เธอคบเป็นกลุ่มที่หัวรุนแรง ชอบทำร้าย ทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้ง ซึ่งได้หล่อหลอมนิสัยของนางมายให้กลายเป็นคนชอบการทะเลาะ แก่ปัญหาด้วยการใช้กำลัง และชี้ไม้โห จนเป็นเหตุให้ก่อการทะเลาะวิวาทครั้งล่าสุดและโดนจับครั้งปัจจุบัน ดังนี้ "พอมาเจอรุ่นพี่ เราารู้สึกว่าก็ชอบแบบว่าอะไรแรง ๆ แผลง ๆ ชอบอะไรที่คนอื่นเขาไม่ชอบ ไม่แน่ใจ คนแถวบ้านก็คิดตอนเด็ก ๆ ไม่ได้เป็นแบบนี้นะ ทำไม้โตขึ้นแล้วหัว เพื่อนเขาก็พูดตลอดว่าอย่าไปยอมอะไรที่ยอมได้ก็ยอม ยอมไม่ได้ก็ทำชนไปเลย"

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ ปรากฏว่าในช่วงชีวิตก่อนการกระทำผิดครั้งปัจจุบัน นางมามีฐานะที่ดีขึ้นจากการทำงานสุจริตและได้รับเงินเดือน มูลเหตุจูงใจนี้จึงไม่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันเลย

แต่อย่างไรก็ตามในช่วงอายุ 16-20 ปี มูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจเป็นมูลเหตุจูงใจหลักที่ทำให้นางมายตัดสินใจทำงานวิ่งส่งยาเสพติดให้แก่ผู้ชาย และผันตัวมาค้ายาเสพติดเอง จนเป็นเหตุให้นางมายต้องโทษครั้งที่ 2 และ 3 โดยเธอได้กล่าวว่า "ทำเพื่อเงินอย่างเดียว อยากมีเหมือนเพื่อนบ้าง ทอง โทรศัพท์ เทียวขับ มีรถขับบ้าง"

การศึกษา

จะเห็นได้ว่าวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 3 ของเธอไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับการทำงานของนางมายเลย เพราะเธอยังสามารถหางาน ทำงานสุจริตได้ มีเงินพอใช้เลี้ยงลูกและครอบครัว กล่าวได้ว่ามูลเหตุจูงใจการศึกษาไม่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันเลย

สภาพสังคม

จะเห็นได้ว่าสภาพสังคมมีผลโดยตรงกับพฤติกรรมและนิสัยที่ก้าวร้าว ชอบใช้ความรุนแรง และโมโหร้ายของนางมาย เนื่องจากในชีวิตของเธอแวดล้อมไปด้วยกลุ่มบุคคลที่มักใช้ความรุนแรง ประกอบด้วย ยายของเธอ รุ่นพี่ และกลุ่มเพื่อน ทำให้นางมายเคยชินและหล่อหลอมนิสัยเหล่านี้จนเป็นเหตุให้ก่อการทะเลาะวิวาทในครั้งปัจจุบัน

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ปรากฏว่านางมายไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกและสามารถเลิกได้เด็ดขาดตั้งแต่อายุน้อย ทำให้ไม่มีแนวโน้มจะกลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก

ในส่วนการทะเลาะวิวาท อายุอาจเป็นมูลเหตุจูงใจหนึ่งที่ทำให้นางมายก่อคดีทะเลาะวิวาทขึ้น เพราะเธอและกลุ่มเพื่อนมีอายุเพียง 24 ในตอนก่อเหตุ ซึ่งเธออาจจะมีวุฒิภาวะในการควบคุมตนเองต่ำกว่าบุคคลที่อายุมาก

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่านางมายไม่ได้มีการใช้ยาเสพติดอีกเลยหลังจากที่ลองครั้งแรก ที่งานวันเกิดของเพื่อน จึงสรุปได้ว่ามูลเหตุจูงใจการติดยาเสพติดไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดครั้ง ปัจจุบันของนางมายเลย ดังนี้ "หนูลองครั้งเดียวก็ไม่ลองอีกเลย แต่หนูเปลี่ยนจากการเสพมาเป็นขาย"

ในส่วนของการบำบัด นางมายได้พบจิตแพทย์เพื่อบำบัดอาการไปโพลาร์ แต่อย่างไรก็ตามเธอ ไม่ได้กล่าวถึงความต่อเนื่องของการรักษา จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าการทะเลาะวิวาทในครั้งนี้มีผลมาจากอาการไปโพลาร์ของเธอหรือไม่

สภาพจิตใจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพจิตใจ ปรากฏว่านางมายมีโรคประจำตัวคือไปโพลาร์ ทำให้เธอต้อง ได้รับการรักษาและทานยาอยู่เป็นประจำ โดยเธอได้กล่าวว่าบ่อยครั้งที่เธอไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ มีอาการซีโมโห ขาดความยับยั้งชั่งใจ และชอบทำดีทำต่อยอยู่เป็นประจำ จนเป็นเหตุให้ก่อการทะเลาะวิวาทในครั้งนี้ปัจจุบัน

เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะต้องคำพิพากษา

นางมายได้เล่าว่า "ตอนแรกจะเป็นคดีพยายามฆ่า พ่อเขาก็เลยไกล่เกลี่ยให้ จ่ายไป 200,000 บาท จ่ายกับคู่กรณี"

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

นางมายไม่มีความสำนึกต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของเธอ แต่เธอกลับคิดว่าสิ่งที่เธอทำสมควร แล้วเพราะคู่กรณีมาทำหายกลุ่มของเธอก่อน และเธอยังบอกว่าถ้าหากคู่กรณีกลุ่มเดิมมาทำหายอีกเธอก็ จะก่อการทะเลาะวิวาทอีก โดยเธอได้เล่าดังนี้ "พวกนั้นมันเคยโดนหนูฟาดไปรอบหนึ่ง เรื่องปากมันมันนี้แหละ ถ้ามันปากดีอีกก็ต้องโดนเหมือนเดิมอีก ตัวเมียนั้นแหละ ยังไม่โดนเราตบเลย ทุกวันนี้ก็ยังไม่โดน"

ความรู้สึกและปัญหาขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

นางมายสามารถปรับตัวอยู่ในเรือนจำได้ เพราะเธอเคยต้องโทษมาแล้วหลายครั้ง อีกทั้งเธอยัง กล่าวได้ว่าเธอได้เรียนรู้วิชาชีพหลายแขนงจากการฝึกอาชีพในเรือนจำ ดังนี้ "คอร์สมือหลายอย่างกะ มีทำผม

ทำขนม ทำคุกกี้ มีเรียนโยคะ มีบวชเรียนจำ เรือนธรรม หนูก็เรียนไปเรื่อย ๆ เราคิดว่าที่เรียนไปจะไปเปิดร้าน"

แต่สิ่งเดียวที่รบกวนจิตใจนางมายขณะต้องโทษภายในเรือนจำคือ นางมายรู้สึกน้อยใจที่แม่ไม่ค่อยมาเยี่ยมเธอ และน้อยใจอยู่เสมอว่าตนเองทำตัวไม่ดีพ่อแม่จึงไม่รักเธอ ดังที่เธอได้กล่าวว่า "มีพ่อมาเยี่ยม แม่ไม่ค่อยมา กลัวครอบครัวเขามีลูกใหม่ เขาไม่เคยมีเวลา..ก็น้อยใจ นอยด์ ทุกวันนี้เขาก็มาเยี่ยมบ้างพร้อมกันกับพ่อ"

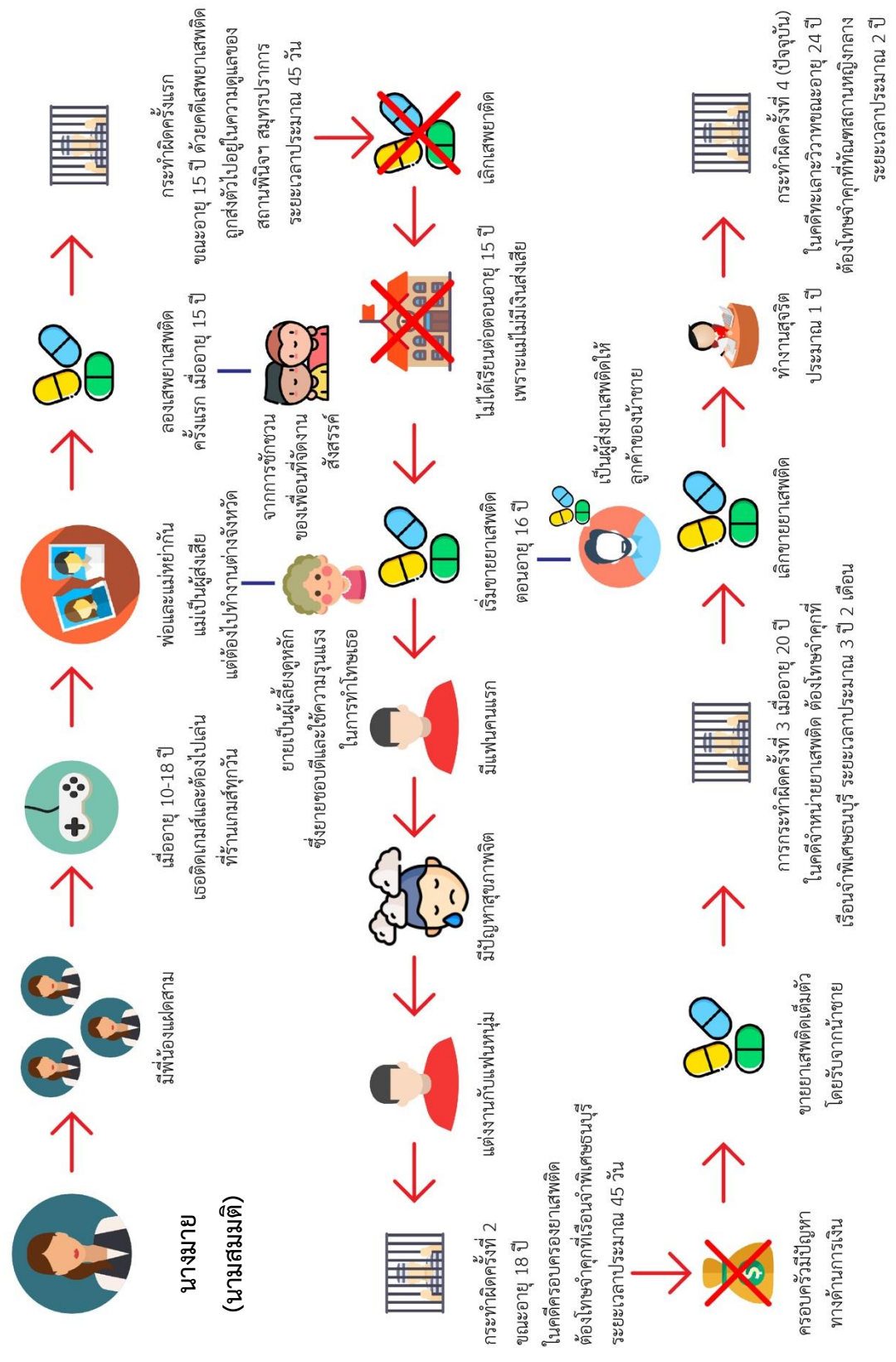
เส้นทางชีวิตในอนาคต

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

สำหรับความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคตของนางมาย มี 2 ประการคือ เปิดร้านทำขนมเป็นของตัวเอง และเลี้ยงดูคนในครอบครัว เธอกำหนดว่า "อยากกลับบ้าน อยู่บ้านเลี้ยงลูก เปิดร้านตัดผมเล็ก ๆ พออยากได้รถ...ยายก็เริ่มแก่แล้วออกไปเลี้ยงดู แฟนเขาบอกให้ไปดูแลพ่อเขา พ่อเขาเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายแล้วก็เลี้ยงดูลูกอยู่บ้าน"

แต่สิ่งเดียวที่นางมายกังวลหลังจากออกจากเรือนจำคือ กลัวจะต้องเจอเพื่อนกลุ่มเดิม และทำให้เธอกลับไปมีนิสัยและพฤติกรรมทะเลาะวิวาทแบบเดิมอีก "เพื่อนก็ต้องเลี้ยงที่จะไม่เจตนาว่าเดี๋ยวก็โดนอีกที่คิดไว้ก็จะย้ายไปอยู่บ้านใหม่ น้ำสาวไปดูบ้านไว้ให้ยายแล้ว เดี่ยวเขาจะแต่งงานก็จะย้ายตามเขาไป"

ภาพที่ 11 เส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 5

สรุปเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 5

นางมายเติบโตมาจากการเลี้ยงดูของยาย เพราะพ่อและแม่ของเธอได้หย่าขาดกันตั้งแต่เธออายุประมาณ 13 ปี โดยนางมายมีพี่น้องแฝดจำนวน 3 คน แม่ของเธอเป็นคนส่งเสียค่าเลี้ยงดูและค่าเล่าเรียนให้แก่ลูกทั้ง 3 คน โดยนางมายรู้สึกสนิทและรักยายมากที่สุด เพราะพ่อแม่ของเธอไม่มีเวลาเลี้ยงดูลูก ๆ อย่างใกล้ชิดเพียงแค່ให้เงินส่งเสียเท่านั้น นางมายเป็นบุคคลที่ซึมซับการใช้ความรุนแรงมาตั้งแต่เด็กจากหลายปัจจัย ประกอบด้วยการเล่นเกมที่ใช้ความรุนแรงตั้งแต่อายุ 10-18 ปี อีกทั้งยายของเธอยังชอบลงโทษเธอด้วยความรุนแรงบ่อยครั้ง นางมายได้ลองเสพยาเสพติดครั้งแรกจากการไปร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์จากการชักชวนของเพื่อน จนเป็นเหตุให้เธอถูกจับครั้งที่ 1 ในวันรุ่งขึ้น ด้วยคดีเสพยาเสพติด ขณะอายุ 15 ปี ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจฯ สมุทรปราการ ระยะเวลาประมาณ 45 วัน ต่อมานางมายได้ตัดสินใจเลิกเสพยาเสพติดอย่างเด็ดขาด ซึ่งในเวลานั้นเธอต้องลาออกจากโรงเรียนตอนที่จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพราะแม่ของเธอไม่มีเงินส่งเสียต่อ

ต่อมาเมื่ออายุ 16 ปี นางมายได้เริ่มขายยาเสพติดโดยเริ่มจากเป็นผู้ส่งยาเสพติดให้น้ำชาย ต่อมาหลังจากที่เธอเริ่มคบหากับแฟนหนุ่มคนแรกได้ไม่นาน (แฟนหนุ่มไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด) นางมายก็มีปัญหาสุขภาพจิตและเข้ารับการรักษาตัว เมื่อคบหากันได้ระยะหนึ่งครอบครัวของนางมายและแฟนหนุ่มก็จัดงานแต่งงานให้ทั้งคู่ แต่ในขณะนั้นนางมายก็ได้แอบหารายได้ด้วยการเป็นผู้ส่งยาเสพติดให้น้ำชายมาโดยตลอด จนเป็นเหตุให้นางมายต้องโทษครั้งที่ 2 ขณะอายุ 18 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่เรือนจำพิเศษธนบุรี ระยะเวลาประมาณ 45 วัน หลังจากได้รับการปล่อยตัว ครอบครัวของนางมายก็มีปัญหาทางการเงินทำให้เธอตัดสินใจขายยาเสพติดอย่างเต็มตัว โดยการรับยาเสพติดจากน้ำชายมาขายต่อเป็นเหตุให้นางมายกระทำผิดเป็นครั้งที่ 3 ขณะ 20 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่เรือนจำพิเศษธนบุรี ระยะเวลาประมาณ 3 ปี 2 เดือน หลังจากได้รับการปล่อยตัวนางมายตัดสินใจเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และเริ่มทำงานสุจริตเป็นระยะเวลาประมาณ 1 ปี แต่เธอและสามีก็ต้องโทษอีกครั้ง กล่าวคือการกระทำผิดครั้งที่ 4 (ปัจจุบัน) ในคดีทะเลาะวิวาทขณะอายุ 24 ปี ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี

เมื่อถามถึงความเกรงกลัวต่อการต้องโทษและการสำนึกผิดต่อการกระทำ นางมายกล่าวว่าสำหรับคดีเกี่ยวกับยาเสพติดเธอตัดสินใจเลิกอย่างเด็ดขาดแล้วและไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกต่อไป แต่กลับกันในคดีทะเลาะวิวาทเธอกลับไม่มีความสำนึกต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของเธอ เธอคิดว่าสิ่งที่เธอทำสมควรแล้วเพราะคู่กรณีมาทำร้ายกลุ่มของเธอก่อน และเธอยังบอกว่าถ้าหากคู่กรณีกลุ่มเดิมมาทำร้ายอีกเธอก็จะก่อการทะเลาะวิวาทอีก

กรณีศึกษาที่ 6 : นางสาวเจน (นามสมมติ)

"เราชอบตรงที่กลิ่นมันหอมมาก... หนูมั่นใจว่า ที่ตุตมาตั้งแต่ต้นจนกว่า จะเลิกได้เนี่ยคือเพราะเราติด ติดตรงที่กลิ่นมาก เราเป็นคนติดกลิ่นมากถ้ามัน กลิ่นไม่หอมเหมือนเดิม แล้วมันเปลี่ยนสูตร เราคงจะไม่ดู"

ข้อมูลส่วนบุคคล

นางสาวเจน (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 34 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ จบการศึกษาในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก่อนต้องโทษครั้งล่าสุดประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป

นางสาวเจนกระทำผิดทั้งหมด 6 ครั้ง ในคดีจำหน่ายยาเสพติด 3 ครั้ง คดีครอบครองยาเสพติด เพื่อเสพ 1 ครั้ง และคดีหลบหนีการจับกุม 2 ครั้ง โดย 3 ครั้งแรกกระทำขณะที่ยังเป็นเยาวชน นางสาวเจนกระทำผิดครั้งแรกขณะอายุ 15 ปี ด้วยคดีจำหน่ายยาเสพติด ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถาน พินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 5 เดือน 15 วัน และได้กระทำผิดครั้งที่ 2 หลังจากกระทำผิดครั้งแรก เพียง 2 เดือน ขณะอายุ 15 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ซึ่งนางสาวเจนได้หลบหนีระหว่างถูกนำตัวไปส่งที่ สถานพินิจบ้านปราณี ทำให้เธอโดนหมายจับจากตำรวจ จนตำรวจตามจับตัวนางสาวเจนได้ขณะอายุ 16 ปีเป็นการกระทำผิดครั้งที่ 3 ในคดีหลบหนีการจับกุม ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้าน ปราณี ระยะเวลาประมาณ 6 เดือน นางสาวเจนกระทำผิดครั้งที่ 4 ขณะอายุ 22 ปี คดีจำหน่ายยาเสพติด แต่ไม่ต้องโดนคุมขังที่เรือนจำเพราะคนรู้จักช่วยประกันเธอออกมา ต่อมานางสาวเจนได้กระทำผิดครั้งที่ 5 โดยห่างจากการกระทำผิดครั้งก่อนเพียง 24 วัน ขณะอายุ 22 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ แต่ เธอก็ได้หลบหนีการจับกุมอีกครั้ง จนเป็นเหตุให้เธอโดนหมายจับและนำมาสู่การกระทำผิดครั้งที่ 6 (ปัจจุบัน) ในขณะอายุ 32 ปี ในคดีหลบหนีการจับกุมจากคดีครอบครองยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑ สถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี 9 เดือน

จำนวนครั้งที่ต้องโทษ	อายุขณะที่ต้องโทษ	ปี พ.ศ. ที่ต้องโทษ	ระยะเวลาที่ต้องโทษ
ครั้งที่ 1	15 ปี	พ.ศ.2544	5 เดือน 15 วัน
ครั้งที่ 2	15 ปี	พ.ศ.2544	หลบหนี
ครั้งที่ 3	16 ปี	พ.ศ.2545	6 เดือน
ครั้งที่ 4	22 ปี	พ.ศ.2551	ประกัน
ครั้งที่ 5	22 ปี	พ.ศ.2551	หลบหนี
ครั้งที่ 6	32 ปี	พ.ศ.2561	2 ปี 9 เดือน

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งแรก

มูลเหตุจูงใจ

นางสาวเจน กระทำผิดครั้งแรกขณะอายุ 15 ปี ด้วยคดีจำหน่ายยาเสพติด โดยเหตุสำคัญที่ทำให้นางสาวเจนกระทำความผิดครั้งนี้ เนื่องจากนางสาวเจนมีเพื่อนเป็นผู้เสพยาเสพติด อีกทั้งเพื่อนของเธอยังมีแม่เป็นผู้ค้ายาเสพติดในบริเวณชุมชน ทำให้นางสาวเจนมีความสงสัยใคร่รู้ที่จะลองเสพยาเสพติด และต่อมาเมื่อเธอรู้ว่าแหล่งซื้อขายยาเสพติดแหล่งใหญ่อยู่ที่ใด เธอก็มักจะอาสาไปซื้อยาเสพติดมาให้แม่ของเพื่อนชายเป็นประจำ จนเป็นเหตุนำไปสู่การต้องโทษครั้งแรกของนางสาวเจน

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางสาวเจน อาจเป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญต่อการที่ทำให้นางสาวเจนต้องกลายเป็นผู้ต้องขังและกระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัวกล่าวคือ ครอบครัวในวัยเด็กของนางสาวเจน

ครอบครัวในวัยเด็ก

นางสาวเจนอาศัยอยู่กับพ่อ แม่ และพี่ชาย นางสาวเจนสนิทใจและมักพูดคุยเรื่องส่วนตัวกับพี่ชายและแม่ของเธอ เพราะเธอคิดว่าพ่อของเธอมักดุด่าเมื่อเธอมีพฤติกรรมที่ไม่ดีและลงโทษเธออย่างรุนแรง ทำให้เธอไม่วางใจและไม่กล้าเล่าเรื่องราวส่วนตัวให้พ่อฟัง ต่างจากแม่และพี่ชายของเธอที่ให้เธอทำอะไรตามใจมากกว่า โดยเธอเล่าว่า "พ่อจะดุ แต่พ่อไม่ค่อยได้รู้เรื่องอะไรเท่าไร แต่พ่อถ้าเกิดว่าแกโมโหเนี่ย แกโมโหหนักมาก ผิดกับแม่ แม่จะรู้ทุกเรื่อง แม่รู้แล้วแม่ก็ตามใจ ปกติจะโดนแม่ตีก่อน "

โดยขณะอายุ 12 ปีในเวลาที่เธอเริ่มเสพยาเสพติด เธอจึงตัดสินใจมาเล่าให้พี่ชายฟังว่าเธอเคยลองเสพยาเสพติดและเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่องนับจากนั้น ทำให้นางสาวเจนได้รู้ว่าพี่ชายของเธอและเพื่อนของเขาก็ได้มีพฤติกรรมเสพยาเสพติดและขายยาเสพติดอยู่ก่อนหน้านั้นแล้ว

ภายหลังจากรู้ว่าพี่ชายของเธอเสพยาเสพติดเหมือนกัน นางสาวเจนจึงมักจะมาเสพยาเสพติดกับพี่ชาย เธอกล่าวดังนี้ "มันก็เคยเสพ เสพก่อนหนูด้วยมั้ง แต่หนูไม่รู้ ฟังมาประจวบแบบว่า เหมือนกับเหมือนกลับพลิกมาบอกว่า เฮ้ย มึงดูดยาหรืออย่างเงี้ย แล้วก็มาสูมหัวกัน"

ในบางครั้งเพื่อนของพี่ชายของเธอก็พาเธอไปซื้อยาเสพติดที่แหล่งใหญ่ที่เขตคลองเตย ทำให้เธอได้รู้จักแหล่งที่ขายยาเสพติด และในบางครั้งนางสาวเจนจึงเดินทางไปซื้อยาเสพติดจากแหล่งใหญ่มาเสพ

ด้วยตัวเองไม่ซื้อจากแม่ของเพื่อนที่เคยซื้อเป็นประจำ เธอได้เล่าให้ฟังว่า "เราเคยไปมา แล้วเรารู้จักคนในบ้านนั้นแล้ว ก็เลย เราก็ไปซื้อง่าย เพราะว่าช่วงหลัง ๆ มาเนี่ย พอเราขึ้น ม.2 เนี่ย เราไม่ค่อยได้ไปหาเพื่อนละ เราตั้งใจไปนุ่งเลยหัวโรงงาน จะไปเฉพาะศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ อย่างเจ็ย"

ภายหลังจากที่เธอเริ่มเสพยาเสพติดไม่นาน พ่อแม่ของเธอก็ทราบเรื่องที่เธอติดยาเสพติด ทำให้นางสาวเจนโดนดุตำและตี โดยเธอได้เล่าว่าเธอถูกพ่อจับได้เพราะเมื่อไปเสพยาเสพติดกับเพื่อนเธอมักจะกลับบ้านดึก ทำให้พ่อแม่เห็นว่าผิดปกติ เป็นเหตุให้จับได้ในที่สุด เมื่อโดนจับได้แล้วพ่อและแม่ก็ไม่ได้สั่งสอนหรือบอกให้เธอเลิกเสพยาเสพติด แต่กลับปล่อยให้เธอเสพยาเสพติดต่อไปเรื่อย ๆ ดังที่เธอเล่าว่า "รู้จากเราเอง เพราะว่าเราอะ พอดูดยาแล้วเราชอบเข้าบ้านดึก ปกติ เอ่อ เรากลับมาจากโรงเรียนสัก 3 โมงครึ่ง เราช่วยแม่ทำงานบ้านเสร็จแล้วเราก็กออกจากบ้านแล้ว กว่าจะเข้าบ้านอีกทีก็ 4 ทุ่ม...ก็เขารู้แหละว่าเราเสพ แล้วเขารู้ว่าเราไปอยู่บ้านเพื่อน แต่เขาตามแล้วเราไม่กลับ เขาเลยปล่อย"

นางสาวเจนเริ่มคุ้นเคยกับแหล่งค้ายาเสพติดที่คลองเตย ประกอบกับนางสาวเจนสนิทกับเพื่อนที่ชื่อ เขม ซึ่งแม่ของเขมขายยาเสพติดอยู่ในบริเวณในชุมชน เมื่อแม่ของเขมไม่มียาเสพติดมาขาย นางสาวเจนจึงอาสาไปซื้อยาเสพติดจำนวนมากที่คลองเตยมาให้แม่เพื่อนขายเป็นประจำ ดังที่เธอได้เล่าว่า "แล้วจังหวะที่แม่เพื่อนขาย ที่นี้ทางยาของแม่เพื่อนที่ไปเอาอะ ไม่มี เราก็เลย แม่หนูรู้ ตรงเนี่ย มี เดี่ยวหนูไปเอาให้ แล้วทีนี้พอเรารู้แล้วว่า ทางแม่เพื่อนเนี่ยไม่มียาขาย ความที่เราหวังดี เราก็ไปบอกแม่ แล้วแม่ก็ให้ตั้งเรามาไปซื้อที่นั่น"

วันหนึ่งนางสาวเจนได้ไปช่วยเฝ้าบ้านที่ขายยาเสพติดให้แม่ของเขมและตำรวจบุกตรวจค้นจนเป็นเหตุให้นางสาวเจนกระทำผิดครั้งแรก ขณะอายุ 15 ปี ด้วยคดีจำหน่ายยาเสพติด ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 5 เดือน 15 วัน เธอกล่าวว่า "เราก็กไปเอากลับมาให้เขา แล้วเราไปเอาเนี่ย เราไปซื้ออย่างเนี่ยให้เขาอยู่พักนึง จนมีอยู่ครั้งนึง ที่เหมือนกับเราไปขายให้เขา แล้วมีตำรวจเข้ามาในบ้าน ตัวเขาไม่อยู่ แต่เขาฝากยาไว้ให้เรา ฝากไว้ว่า ถ้ามีคนมาเอา เอาให้เขาอะ อะไรอย่างเจ็ย"

การคบเพื่อน

การคบเพื่อนเป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญมากต่อการเริ่มเสพและขายยาเสพติดของนางสาวเจน เพราะเธอเลือกคบหากับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสพยาเสพติด และมีแม่เพื่อนที่เป็นผู้ค้ายาเสพติด จนนำไปสู่การถูกจับกุมครั้งแรกของนางสาวเจน

นางสาวเจนเริ่มเสพยาเสพติดครั้งแรกจากเพื่อนในขณะอายุ 12 ปี เธอเริ่มเสพยาเสพติดครั้งแรกในวันจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นางสาวเจนและกลุ่มเพื่อนชวนกันไปสังสรรค์ที่ห้องเช่าของ

เพื่อน โดยกลุ่มเพื่อนของเธอมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดมาก่อนนางสาวเจน เมื่อเพื่อนกำลังจะเสพยาเสพติด จึงบอกให้นางสาวเจนไปดูต้นทางให้ แต่ด้วยความสงสัยใคร่รู้ของเธอทำให้เธอไปลองเสพยาเสพติดกับเพื่อนด้วยในครั้งนั้น เป็นเหตุให้เธอเสพยาเสพติดมาอย่างต่อเนื่องในเวลาต่อมา เธอเล่าเหตุการณ์ในครั้งนั้นว่า

ครั้งแรกก็เพื่อนอะ แม่ของเพื่อนเขาขาย แล้วเพื่อนก็เอามาเล่นกัน แต่เราอะอยู่หน้าห้องน้ำ เหมือนแบบดูต้นทางให้เพื่อน แต่เราอะได้กลิ่นแล้ว ได้ยินเสียงแบบปั๊บปั๊บปั๊บ เหมือนว่าเสียงน้ำมันเดือด บึ๊งๆ อย่างเงี้ย เราก็เลยตะโกนถามว่า เห้ย ทำไรกันอะ เพื่อนก็เลยบอกว่า เห้ย เข้ามาดิ ถ้างั้นอยากรู้ เราก็เลยเข้าไป อ้อ มันทำแบบนี้ กลิ่นมันหอมอย่างงี้เอง

ภายหลังจากลองเสพยาเสพติดครั้งแรกนางสาวเจนก็เสพออย่างต่อเนื่องทุกวัน แม้เธอจะต้องย้ายโรงเรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แต่เธอก็ยังนัดรวมตัวกับเพื่อนกลุ่มเดิมเพื่อเสพยาเสพติดทุกวันตอนเย็น เนื่องจาก เขม เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มมีแม่เป็นผู้ค้ายาเสพติดในบริเวณชุมชน ทำให้กลุ่มของเธอสามารถซื้อขายเสพติดเพื่อเสพได้ง่าย ดังที่ได้เล่าว่า

ทุกวันคะ ก็เราไม่ได้แบบว่า ไปเล่นแบบว่าเป็นจริงเป็นจัง แค่แบบว่าวันนึงอย่างเงี้ย เราหันตักกับเพื่อนคนละครึ่ง ตูดกับเพื่อนคนละครึ่งเม็ดแค่นั้น แล้วก็แยกย้ายกันเข้าบ้าน...ก็หลังจากเสพครั้งแรกกับเพื่อนปั๊บก็เริ่มหากันเลยที่นี้ อีกวันนึงมาก็ไปหากันเลย เพราะว่าก็เพราะว่าไปหาเพื่อน เงินค่า โรงเรียนเนี่ยจะเก็บเหลือไว้สักแบบว่า 40 บาท ไปหาเพื่อนละ หุนกันคนละครึ่ง คนละ 20 อย่างเงี้ย ...เพราะว่าตอนนั้นนะ ตอนเราเรียน ม.ต้นอะ เราแยกโรงเรียนกันแล้ว แต่ก็ยังเจอกับเพื่อนกลุ่มเดิมอยู่ เพราะว่าอยู่ในละแวกเดียวกัน

แต่อย่างไรก็ตามนางสาวเจนกล่าวว่าเพื่อนที่โรงเรียนใหม่ของเธอไม่มีใครยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และไม่มีใครรู้ว่าเธอมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดทุกวัน โดยเธอกกล่าวว่า "เพื่อนโรงเรียนที่เราสนิท แต่เพื่อนส่วนใหญ่จะเป็นเด็กเรียน จะไม่รู้เรื่องพวกนี้เลย เก็บจริงๆไม่เคยบอกใคร จนمام.3 เพราะว่าเพื่อนจะทักตลอดว่า เห้ยแก ไปทำอะไรมาเนี่ย ทำไมแกผอมจัง อะไรอย่างเงี้ย"

นางสาวเจนไปสังสรรค์เสพยาเสพติดกับเพื่อนกลุ่มเดิมทุกวันจนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเธอรับอาสาไปซื้อขายเสพติดที่คลองเตย รวมถึงรับอาสาเฝ้าบ้านที่ขายยาเสพติดให้แม่ของเขมบ่อยครั้ง จนเป็นเหตุให้เธอโดนจับครั้งแรก ขณะกำลังเฝ้าบ้านและขายยาเสพติดของแม่ของเขมอยู่ "เพราะว่าเขา จริงๆอะ

ดูจากที่เขาเข้ามาจับ เขาตั้งใจจะจับแม่เพื่อนเรา แต่จังหวะเข้ามาเห็นเบอร์แบงก์ที่เรา เราก็เลยเป็นคนช่วย"

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ ปรากฏว่าในช่วงวัยเด็กถึงก่อนต้องโทษครั้งแรก มูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจไม่ได้เป็นมูลเหตุจูงใจที่ทำให้นางสาวเจนเสพและชายยาเสพติด เนื่องจากเธอยังได้เงินรายวันจากพ่อแม่และนำไปซื้อยาเสพติดมาเสพได้ทุกวัน และสาเหตุที่ทำให้นางสาวเจนไปช่วยแม่เพื่อนชายยาเสพติดเพราะเธอรู้สึกสงสารและเห็นใจแม่ของเพื่อนที่ไม่มียาเสพติดมาขายจึงอาสาไปซื้อยาเสพติดให้ที่เขตคลองเตย

แต่อย่างไรก็ตามมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจก็เป็นสาเหตุที่ทำให้นางสาวเจนต้องถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี เพราะเธอได้เล่าว่าพ่อแม่ของเธอไม่มีเงินมาประกันตัวเธอ ทำให้เธอต้องลาออกจากโรงเรียนและถูกส่งตัวไปสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 5 เดือน 15 วัน เธอกล่าวว่า

แล้วโดนจำหน่วยเจ๊ เขาก็แบบว่าก็ดูแล้วกันว่ามันจะยังไงต่อ เขาก็ไปเดินเรื่องเหมือนจะประกันเรา แต่ด้วยที่ว่าบ้านเราก็ไม่มีเงิน เพราะว่าประกันศาลเด็กอะประกันแพง ตอนนั้นไม่รู้ว่ามันเป็นหลักแสนหรือเปล่า แต่ว่าแม่ได้มาพูดให้ฟัง แต่เขาพูดแค่ว่าไม่มีเงินจะประกันตัวหรอกนะ อะไอย่างเจ๊ เขาก็พูดอย่างเจ๊ แล้วเราก็ต้องออกจากที่เรียน ไปบ้านเด็ก

การศึกษา

ขณะต้องโทษครั้งแรก นางสาวเจนกำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเมื่อนางสาวเจนโดนจับทำให้เธอต้องลาออกจากโรงเรียนและถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี

สภาพสังคม

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพสังคม ปรากฏว่า มูลเหตุจูงใจนี้เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญที่ทำให้นางสาวเจนเสพยาเสพติด จนทำให้ต้องโทษครั้งแรก เพราะเธอเติบโตมาในสังคมที่เต็มไปด้วยคนเสพและชายยาเสพติด กล่าวคือ พี่ชาย กลุ่มเพื่อน เพื่อนของพี่ชาย และบุคคลในชุมชน ทำให้นางสาวเจนรู้สึกคุ้นเคยและสนใจอยากรู้ อยากลองเสพยาเสพติด อีกทั้งสภาพสังคมบริเวณใกล้เคียงกับบ้านของเธอเป็นแหล่งขายยาเสพติด ทำให้เธอสามารถซื้อยาเสพติดมาเสพได้ทุกวัน โดยเธอกกล่าวว่า "ยังเจอเพื่อนกลุ่มเดิมค่ะ เพราะว่า"

อยู่ในละแวกเดียวกัน...เพื่อนพี่ชายที่ละแวกบ้าน ที่วัดดวงแขอะคะ มันจะมีชอยหมอดู มันจะเป็นชอยที่แบบว่าชายยาเยอะ มันก็จะมีเพื่อนพี่ชายอยู่กันเยอะ ๆ"

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ปรากฏว่านางสาวเจนเริ่มเสพยาติดเมื่ออายุ 12 ปี ทำให้มีแนวโน้มที่จะเสพต่อไปเรื่อย ๆ ในอนาคตและเลิกเสพยาเสพติดได้ยากกว่าคนที่เริ่มเสพเมื่ออายุมาก อีกทั้งยังทำให้สมองถูกทำลายไปมากกว่าคนที่เริ่มเสพในอายุมาก

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่า นางสาวเจนยอมรับว่าตัวเองติดกลืนของยาเสพติด โดยกล่าวว่าหากยาเสพติดไม่ได้มีกลิ่นหอมแบบที่เธอชอบเธอก็จะไม่เสพอย่างต่อเนื่อง "เราชอบตรงที่กลิ่นมันหอมมาก...แต่ก็แบบว่าความที่เรา อย่างหนูเนี่ย ที่ดูตเนี่ย หนูมั่นใจว่า ที่ดูมาตั้งแต่ต้นจนกว่าจะเลิกได้เนี่ย คือเพราะเราติด ติดตรงที่กลิ่นมาก เราเป็นคนติดกลิ่นมาก ถ้ามันกลิ่นไม่หอมเหมือนเดิม แล้วมันเปลี่ยนสูตรเราคงจะไม่ดู"

นางสาวเจนมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดทุกวันในปริมาณไม่มาก ซึ่งเธอได้ยอมรับว่าการเสพยาเสพติดมีผลต่อการเรียนของเธอเพราะเมื่อเธอเสพยาเสพติดเธอมักจะไม่หลับตอนกลางคืน แต่มาหลับในตอนกลางวัน ที่โรงเรียน เธอได้เล่าถึงพฤติกรรมในเวลานั้นว่า

เราดูตยาเนี่ย ละอีกอย่างเราดูตปริมาณไม่เยอะ มันก็เลยไม่ค่อยแบบว่าออกฤทธิ์กับเรามากเท่าไร เพราะเราดูตแค่ เหมือนกับเราดูตกลืนแค่ 2 ทีอย่างเจ็ย มันก็ติดแค่แบบเดียว ขึ้นบ้านไป 4 ทุ่ม 5 ทุ่ม เราก็หลับละ เราก็ไปเรียนปกติที่โรงเรียน แต่ก็ส่งผลต่อการเรียนคะ เพราะว่ากลางคืนเราไม่ยอมนอน พอตตอนเช้า ไปโรงเรียน เราไปเหมือนกัน แต่เราไป เราก็ไปหลับที่โรงเรียน

สภาพจิตใจ

มูลเหตุจูงใจสภาพจิตใจ ปรากฏว่า นางสาวเจนเป็นคนที่มีนิสัยสงสัยใคร่รู้และชอบช่วยเหลือคนอื่น เป็นผลให้เธอต้องโทษครั้งแรก เนื่องจากเหตุการณ์แรกที่ทำให้เธอยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะนางสาวเจนได้ไปช่วยเป็นคนดูต้นทางให้แก่กลุ่มเพื่อนที่กำลังเสพยาเสพติด จนกลุ่มเพื่อนนั้นได้ชวนเธอให้มาลองเสพยาเสพติดด้วยกัน รวมถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เธอยุ่งเกี่ยวกับการขายยาเสพติด กล่าวคือ เธอได้อาสาไป

ชื่อยาเสพติดจากแหล่งใหญ่มาให้แม่เพื่อนที่เป็นผู้ขายยาเสพติดและช่วยเฝ้าบ้านที่ขายยาเสพติด เป็นเหตุให้เธอโดนจับครั้งแรก ในขณะอายุ 15 ปี

นางสาวเจนได้ยอมรับว่าเมื่อเธอเสพยาเสพติด เธอได้มีนิสัยเปลี่ยนไปจากเดิม โดยเธอมีอาการฉุนเฉียว เก็บตัว และหวาดกลัว ต่างไปจากตอนที่เธอไม่ได้เสพยาเสพติดที่เป็นคนเฮฮา ไม่คิดมาก โดยเธอกล่าวดังนี้

*ก็ตอนเสพ จะอารมณ์ร้อน บางทีอะเรารู้สึกเหมือนว่าถ้าเราไม่ได้เสพ
บู๊บอะ เราจะหงุดหงิด ด้วยอารมณ์เรา ความรู้สึกเรา การตัดสินใจหลาย ๆ อย่าง
จะเป็นแบบว่า เหมือนแบบที่แบบว่าเรา อยากจะออกไปข้างนอก แต่ถ้าเวลา
เราดูยาเราอาจจะ เอ้า ไม่เอาดีกว่า ไม่อยากออกไป กลัวโดนจับ อย่างนั้นอย่าง
งี้ คิดไปเรื่อยเปื่อย... ปกติจะเป็นคนตลก เป็นคนแบบไม่คิดมาก แต่พอเวลาเรา
ดูยาไปมันมีมูมึงที่แบบว่าคิดนู่นคิดนี่ คิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยอย่างเงี้ย*

เส้นทางชีวิตหลังต้องโทษครั้งแรก

พฤติกรรมหลังต้องโทษครั้งแรกและกลับมาใช้ชีวิตในสังคม

ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวเจนก็กลับไปชื่อยาเสพติดให้แม่เพื่อนคนเดิมทันที กล่าวคือนางสาวเจนกลับไปชื่อยาเสพติดจากคลองเตยมาให้กับแม่ของเขม โดยเธอได้กล่าวความรู้สึก ขณะที่ทำตอนนั้นว่า เธอรู้สึกสงสารแม่ของเขมและครอบครัวของเขมที่ไม่มีเงิน แต่เธอไม่ได้คิดถึงความลำบากของตัวเองเลย โดยเธอกล่าวว่า

*พอเราออกมาวันแรกบู๊ เรามาเจอแม่เพื่อนอีก แม่เขาก็บอกช่วงนี้เค้า
แย เนี่ยหาเงินไม่ได้ก็นั่นนั่น เราก็เลยเฮ้ยสงสารเขา ไม่...ไม่เคยคิดถึงตัวเองเลย
คิดถึงเขาว่า เขาจะเอาเงินที่ไหน แล้วน้องมันก็ เยอะด้วยอะใช้อย่างเนี่ย
เหมือนพ่อเนี่ยเขาไม่มียาสูบแล้วเขาก็ไม่ออกไปขับรถ แล้วเขาก็เล่นการพนันกัน
เราก็คิดมองไปว่า เออ เขาน่าสงสารนะ อะใช้อย่างเนี่ย เอาอีก ไปขายยาให้เขา
อีกทีนี้*

ภายหลังจากที่กลับไปชื่อยาเสพติดให้แม่ของเขมเพียง 2 เดือน นางสาวเจนก็โดนจับครั้งที่ 2 ขณะอายุ 15 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด แต่นางสาวเจนได้ตัดสินใจหนีการจับกุม ขณะกำลังถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี โดยเธอได้เล่าถึงพฤติกรรมการณ์ของเธอดังนี้

ที่บ้านเด็กเวลาเขาพาเราออกศาลเขาจะให้เราขึ้นรถตู้ไข่ม้อยคะ แล้วเขาจะให้เราใส่ชุดนักเรียน คือรอบสองที่เราโดนไปเนี่ยพอเราโดนไปปั๊บบที่ศาลเนี่ยเค้าจะให้เราโทรหาแม่โทรหาที่บ้านได้หนึ่งครั้ง เราก็ขอเจ้าหน้าที่เขาโทร พอเราโทรปั๊บบเราก็บอกแม่มาหาหนูหน่อย เนี่ย แม่หนูโดนจับนู่นนี่นั่น แม่ก็บอกว่าใครเป็นแม่มึง ไม่ไปหรอก ไม่ต้องมาเรียกร้องเอาอะไรเลยนะ เพราะเค้ารู้ว่าเราโดนจับเพราะอะไร โดนจับเพราะแม่เพื่อนอีก พอเราวางหูปั๊บบเรารู้เลยแล้วว่าพ่อแม่เราไม่มานี่เราทำใจไม่ได้อยู่ไม่ได้คิดจะหนียังไงก็หนีหนียังไงก็หนีให้ได้ คิดอยู่แค่นี้ นิ่ง ๆ นิ่งคิด พอตอนที่เขาจะเอาคนกลับ วันนั้นมีไปประมาณสัก 10 คน แล้วความที่เราเป็นเด็กรอบ 2 เราลงมาเราก็เลย แล้วก็เด็กใหม่ ๆ แบบที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย เดินตามมา เขาบอกไป ลงไปตั้งแถวเดียวขึ้นรถแล้ว ก็มีรถตู้มาจอดรอ ช้างล่าง หนูก็เดินลงมาแล้วบอกน้อง 2 คนหน้า หើย ถอยหลังไปได้ เดียวขึ้นก่อน ขอขึ้นคนแรกเพราะคนแรกจะต้องอยู่ท้ายสุด หลังสุด พอหนูเข้าไปปั๊บบ หนูก็เข้าไปนั่งข้างหลัง เรานั่งอยู่เบาะหลังเราไม่ได้นั่งแบบนี้ เรานั่งทำนองอย่างงี้ นิ่งยง ๆ เลย เตรียมเลย เตรียมแล้วเราก็ลองเปิดหน้าต่างดู หน้าต่างรถ ว่าเออ มันเปิดได้ เนี่ยแหละ เนี่ยแหละทางหนีเราคงทางนี้แหละ แล้วพอ ที่นี้รถออกมาได้ตรงก่อนถึงบ้านเด็ก คิดไว้ในใจว่าถ้าเราไม่กระโดดนะ ยังไงเราก็ไม่รอด เราก็ต้องโดนต่อ เราก็เลยกระโดดเลย กระโดดลงจากรถเลย

ภายหลังจากหลบหนี นางสาวเจนก็ได้ไปอาศัยอยู่ที่บ้านของแฟนหนุ่มของเขม อีก 2 ชั่วโมง หลังจากหลบหนี แม่ของนางสาวเจนก็ได้ตามไปที่บ้านแฟนของเพื่อน แต่ทุกคนที่อยู่ในบ้านนั้นช่วยกันซ่อนตัวนางสาวเจนและปกปิดเรื่องราวกับแม่ของเธอ โดยเธอเล่าดังนี้

แล้วก็ไปหลบ หลบอยู่บ้านแฟนไอ้ ไอ้เพื่อนเนี่ยแหละ ไปได้แฟน แล้วก็ไปอยู่บ้านแฟนเพื่อน แถวๆหัว ลำโพง พอหลังจากหนีออกมาได้ประมาณสัก 2 ชั่วโมง แม่ออกมาหา จนตามมาถึงบ้านแฟนเพื่อน แต่เราอะอยู่ข้างบน ถามว่าหนูมานี่มัย เนี่ยเขาโทรมาเนี่ยว่ามันหนีมา อือ...เพื่อน ก๊บก๊บกแม่ของแฟน เพื่อนอยู่ข้างล่าง ไม่บอก ก็ช่วยกันปิด

เมื่อย้ายมาอาศัยที่บ้านแฟนของเขม นางสาวเจนก็กลับไปขायยาเสพติดให้แก่แม่ของเขมเหมือนเดิม แต่ต่อมานางสาวเจนเริ่มรู้สึกว่าตนถูกหลอกใช้ เพราะเพื่อนและแม่ของเพื่อนไม่เคยช่วยเหลือหรือทำดีกับเธอเลย ทำให้นางสาวเจนเริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับแม่ของเขมและมีความคิดอยากกลับไปอยู่บ้านของตน ซึ่งเธอได้กล่าวว่า

เรา เราก็อิงมาช่วยแม่เพื่อนอยู่นะ จนรู้สึกที่เราทำไปเนี่ย เหมือนกับเขา หลอกใช้เรา แต่เรารู้ตั้งแต่แรกแล้วแหละแต่เราส่งสารเขา นึกว่าเขาจะเห็น ความดีเราบ้าง แต่ก็ไม่มีเลย จนเราแบบว่า เขาเริ่มมามีปัญหาเกี่ยวกับเรา เราก็อิงดี ตัวออกมาแล้วทีนี้เรา จุดที่พึ่งของเราอะ คือบ้านแม่เพื่อนใช้มัยคะ พอเรามี ปัญหากันบึบเราก็อิงจะไปไหน เราก็อิงเริ่มอยากจะกลับบ้านเราแล้ว

ขณะอายุ 16 ปี นางสาวเจนก็ได้กลับบ้านไปขอโทษแม่ของเธอ และขอกลับมาอยู่บ้านดั้งเดิม เมื่อเธอกลับมาอยู่บ้านได้ประมาณ 8 เดือน ในระยะเวลาที่เธอยังซื้อยาเสพติดมาเสพบ่อยครั้งแต่เธอกล่าวว่าเธอขายยาเสพติดน้อยลง และแม่ของเธอก็ให้เธอไปสมัครเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) โดยนางสาวเจนก็ยอมรับว่าเธอไม่ได้ตั้งใจเรียนมากนัก แต่เธอก็พยายามเรียนต่อไปเรื่อย ๆ ดังที่เธอได้กล่าวว่า "เรามาเรียน เรียนสายการตลาด ปวช. ที่อ่อนนูซอะคะ ก็เรียนบ้าง ไปบ้างไม่ไปบ้างอย่างเงี้ยคะ เพราะว่าเราแบบว่าเราอาศัยเพื่อนเรา"

ต่อมานางสาวเจนก็โดนจับตามหมายจับครั้งก่อนบริเวณชุมชนแถวบ้านของเธอ กล่าวคือ เธอโดนจับครั้งที่ 3 ในคดีหลบหนีการจับกุมจากคดีจำหน่ายยาเสพติด ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจ บ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 6 เดือน

หลังจากได้รับการปล่อยตัว นางสาวเจนก็กลับมาเสพและขายยาเสพติดอย่างเต็มตัว โดยเธอเล่าว่าไปซื้อยาเสพติดจากแหล่งที่เขตคลองเตยมาและขายเองที่บ้านของตน ไม่ผ่านทางแม่ของเขมแล้ว ดังนี้

ออกมาแล้วเราก็อิง เนี่ยเราก็อิงวนเวียน ทำเอง เสพ ก็อิงเสพอยู่คะ ก็รับ จากที่เดิม คลองเตย แล้วก็เหมือนกับเราไม่ทำกับแม่เพื่อนแล้ว เราก็อิงไปเอายา มาขาย เราหาทุน เรามีทุนก้อนนึงอย่างเงี้ย จากน้อย ๆ สมมุติว่า 10 เม็ด 300 แต่ เราแค่ขยันนั่งรถไปเอา 300 10 เม็ด เราก็อิงเอากลับมาขาย เม็ดละ 80 บาท ร้อยนึง เราก็อิงได้กำไรแล้ว เราก็อิงเอาตรงนั้นไปเอามาอีก เอามาเพิ่ม เอามาขาย มาขาย จนเรามีเงินอยู่ก้อนนึง เราเริ่มซื้อมาทีละ 100 ทีละถุง เอามาขาย ขายๆๆๆ

เมื่ออายุ 20 ปี นางสาวเจนก็เรียนจบประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และได้เจอและรักกับแฟนหนุ่มคนแรก ชื่อว่า น้อย ไม่นานเธอก็ได้ย้ายเข้าไปอาศัยอยู่ที่บ้านของน้อย เธอกล่าวว่าตอนคบกัน ช่วงแรกน้อยก็เป็นผู้เสพยาเสพติดเหมือนกับนางสาวเจน แต่เมื่อได้ย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกัน น้อยก็ตัดสินใจเลิกเสพยาเสพติดเพื่อลูกของเขา 2 คน (ลูกติดของแฟนหนุ่ม) โดยน้อยก็เลิกเสพยาเสพติดได้อย่างเด็ดขาด และหางานสุจริตทำ ต่อมาน้อยได้มาขอให้นางสาวเจนเลิกเสพยาเสพติดเพราะอยากสร้างครอบครัว

ด้วยกัน แต่นางสาวเจนไม่ยอมเลิกเพราะยังอยากได้เงินจากการขายยาเสพติดอยู่ เธอจึงขอแฟนหนุ่มขายยาเสพติดต่อไป

เธอได้เล่าเหตุการณ์นั้นให้ฟังว่า

เราก็ทำจนอายุ จนมาอยู่กับแฟนคนแรก ก็แฟนคนแรกเนี่ย เหมือนกับตอนแรกเขายังไม่รู้ว่าเราทำยา แต่ประวัติเขาเองเขาก็เคยเสพยาเหมือนกัน อยู่แถวลุมพินีอะคะ แล้วก็เหมือนกับ พื้นฐานบ้านเขาอะ ดี อยู่ แล้ว แล้วก็ เหมือนกับเขาก็มีลูกติดอยู่แล้ว 2 คน เขาก็เลยอยากจะเลิก แต่เขาก็เลิก พอเลิก เลิกเสฟบ๊ีบเขาก็ไปทำงาน เขารู้ว่าเรายังติดอยู่ ก็เหมือนกับขอเรา เลิกเหอะ อะไรอย่างเงี้ย

เราก็เหมือนจะเลิก แต่เราก้ยังอยากได้เงินอยู่ เราก้เลยบอกว่า เราก้ก็สักพักได้มัย ขอเก็บเงินก่อน เอ้อ พี่ก็ไปทำงานของพี่เหอะ เตียวหนูขายเอง เออ เราขอเขาทำเลย เขารู้ว่าเราทำยา เราก้ซิมอไซค์ ซี้ทั้งวัน ใครโทรมา สั่งเท่าไร ไปส่งหมด

นางสาวเจนขายยาเสพติดมาตลอดเวลา 2 ปีที่คบกับแฟนหนุ่ม จนวันหนึ่งเธอก็โดนจับเป็นครั้งที่ 4 จากการล่อซื้อของตำรวจ กล่าวคือ นางสาวเจนกระทำผิดครั้งที่ 4 ขณะอายุ 22 ปี คดีจำหน่ายยาเสพติด แต่ไม่ต้องโดนคุมขังที่เรือนจำเพราะคนรู้จักช่วยประกันเธอออกมา เธอกกล่าวว่า "ก็ขาย ขายมาจนตัวแฟนเราเนี่ย เขาเลิกขาดแล้ว แต่เราอะยังไม่ยอมหยุด เราก้ขาย จนเรามาโดนจับ มาโดนจับตอนอายุ 22... คนช่วยประกันตัวเราออกมา เป็นคนที่เราเคย เหมือนกับเขาเคยเป็นลูกค้าเรานี้แหละ แล้วเขาได้ เขาเรียกว่าอะไรอะ เขาได้สมบัติมา เขาเอาเงินมาประกันให้เรา 76,000"

ภายหลังจากที่โดนจับครั้งที่ 4 ระยะเวลาประมาณ 24 วัน นางสาวเจนก็โดนจับอีกเป็นครั้งที่ 5 เนื่องจากเธอกกล่าวว่าเธอโดนเพื่อนที่เป็นสายตำรวจล่อซื้อ ทำให้เธอโดนจับในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสฟ แต่เธอก้ได้หลบหนีการจับกุมและโดนหมายจับตามตัวอีกครั้ง

ต่อมานางสาวเจนได้เลิกกับนั้อย และเธอได้ย้ายไปเช่าบ้านที่คลองเตย ประกอบกับเธอได้เริ่มคบหากับแฟนหนุ่มคนที่สอง ซึ่งเขาทั้งเสฟและขายยาเสพติดเช่นเดียวกัน เป็นเหตุให้นางสาวเจนกลายเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวในช่วงชีวิตวัย 23-25 ปี ดังที่เธอได้กล่าวว่า "ตั้งแต่ 51 พอเราเลิกกับแฟน พอเราเลิกกับแฟนแล้วใช้มัยคะ เราก้มาเช่าบ้านอยู่เองละ ทำยาแต่ที่นี้เราทำ เราทำยาถามว่าเราทำเยอะมัย เราก้ทำเยอะมันก้ยังอันตรายขึ้น เราไม่รู้ว่าจริง ๆ ถ้าเราโดนจับตอนนั้นโทษเยอะกว่านี้มาก"

นางสาวเจนได้กล่าวว่าเธอตัดสินใจขายยาเสพติด เพราะเธอต้องการเงินไปให้ครอบครัว "แต่เหมือนกับตอนนั้นเราได้เงินเยอะ เราก็จะส่วนใหญ่ ส่วนใหญ่เราให้ที่บ้าน ให้แม่ ให้พี่ชาย พี่ชายอยาก บวช เงินมันไม่ดีก็จริงแต่เราก็หาได้จากตรงเนี่ย"

เมื่ออายุ 25 ปี นางสาวเจนก็ตัดสินใจเลิกเสพยาเสพติดอย่างเด็ดขาด โดยเธอยอมรับว่าเธอ คิดได้ด้วยตนเอง เพราะเธอคิดว่ายิ่งทำยาเสพติดเท่าไร ชีวิตเธอยิ่งอันตรายและตกต่ำเท่านั้น อีกทั้งเธอยัง เป็นหนี้มากมายจากการนำเงินที่ได้จากการขายยาเสพติดไปประกันตัวให้แฟนหนุ่มที่โดนจับอยู่บ่อยครั้ง ทำให้เงินที่มีค่อย ๆ หมดไปจนกลายเป็นหนี้ โดยเธอกกล่าวว่า

เหมือนจับแฟนอย่างเงี้ย พอเรามาได้แฟนอีกคนนึง โดยที่แฟนก็ทำยา เหมือนกัน ตำรวจก็รู้จักเพราะตะกอนสมัยก่อนคลองเตยจะมีบ่อน เขาจะทำงาน อยู่ในบ่อน เขาก็จับแฟนไป โทรมหาเรา ขอดัง 40,000 อย่างเงี้ย จับไปบางที พอจับมาได้หนึ่ง หรือว่าจับรถเงี้ย แต่ก่อนเรามีรถแข่ง 2 คันด้วย แฟนมันชอบ เอาออกมาขับ เขาบอกว่าจะช่วยแฟนก็เอามาสามหมื่น สองหมื่น เหมือนกับว่า เราทำยามาแล้วเราให้แต่ตำรวจอะ เราเลยรู้สึกที่ไม่ไหวแล้ว เป็นหนี้ ก็เลย ตัดสินใจหยุดดีกว่า หยุดเลิกขาย

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

มูลเหตุจูงใจ

นางสาวเจนต้องโทษครั้งปัจจุบัน (กระทำความผิดครั้งที่ 6) ในขณะอายุ 32 ปี ในคดีหลบหนีการ จับกุมจากคดีครอบครองยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี 9 เดือน โดยเหตุสำคัญที่ทำให้นางสาวเจนกระทำความผิดครั้งนี้ เนื่องจากเธอมีหมายจับติดตัวมาตั้งแต่ตอน หลบหนีการจับกุมครั้งที่ 5 ต่อมานางสาวเจนได้ตัดสินใจเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างเด็ดขาดและหางาน สุจริตทำ แต่เมื่อเธอมีแฟนหนุ่มคนใหม่ และเขาได้เริ่มกลับมาเสพยาเสพติดอีกครั้ง ทำให้พ่อและแม่ของ เขาสงสัยว่าเธอเป็นผู้ชักนำเขาเข้าสู่วังวนยาเสพติด จนเมื่อแฟนหนุ่มโดนจับ ทำให้ให้นางสาวเจนโดน ตำรวจตามจับได้ตามหมายจับ เป็นเหตุให้เธอโดนจับครั้งที่ 6 (ปัจจุบัน)

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางสาวเจน เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญต่อการที่ทำให้เธอต้องกลายเป็นผู้กระทำผิดและต้องโทษครั้งปัจจุบัน โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัว กล่าวคือสามีและครอบครัวของสามี เป็นเหตุให้นางสาวเจนต้องโทษเป็นผู้กระทำผิดในครั้งปัจจุบัน

ครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ภายหลังจากที่นางสาวเจนตัดสินใจเลิกเสพและขายยาเสพติด เธอจึงตัดสินใจเลิกกรากับแฟนหนุ่มคนที่ 2 และหางานสุจริตทำ แต่เธอก็ต้องเปลี่ยนงานอยู่บ่อยครั้ง เพราะเธอกลัวว่าหากทำงานอย่าง ต่อเนื่องเธอจะต้องทำประกันสังคมและนายจ้างก็จะรู้ว่านางสาวเจนมีหมายจับอยู่ โดยเธอได้เล่าว่า

หลายอย่างคะ ก็มีขายของ ค้าขาย ไปทำเป็นแคดดี้บ้าง คือเหมือนกับว่าเราทำงานตรงไหนแล้วแบบว่าเนียเรารู้มาอย่างนึงว่าเรามีหมายจับอยู่ใช้มั้ยคะ เราไม่อย่างทำงานที่มีประกันสังคม เหมือนเราไปทำงานโรงงานเนีย เรารู้แล้วว่าเดี๋ยวถ้าเราผ่านโปร 3 เดือนเขาจะต้องให้เราทำประกันสังคม ทำตรงนี้ได้แป๊บนี้ ออกอีกทีละ

ออกมาก็ไปทำงานอื่น แต่เริ่มด้วยใจเราอะอยากจะทำงานดี ๆ อยู่ตลอดอยากทำงานบริษัท เพราะเรามีความรู้มา อยากทำงานแบบได้เงินเดือนเยอะ ๆ อย่างเงี้ย ก็ไปทำแคดดี้ ทำแคดดี้ได้พักนึงก็ออก ออกมาก็มาเป็นผู้ช่วยสัตวแพทย์

ภายหลังเมื่อนางสาวเจน อายุ 29 ปี เธอได้พบกับแฟนหนุ่มคนใหม่ ชื่อว่า อู๋ เธอกลัวว่าตอนแรกที่คบหากันแฟนหนุ่มของเธอเลิกเสพยาเสพติดอย่างเด็ดขาดแล้ว โดยเธอได้เล่าว่าเธอย้ายเข้าไปอาศัยบ้านของเขาในเวลาต่อมา ดังนี้

หนูมาอยู่กับแฟนใหม่ คนนี้คือคนที่สาม บ้านเขาอะทำค้าขาย ขายผักขายไรเงี้ยตอนเราอยู่กับแฟนใหม่ ๆ เขาก็ไม่ได้เสพยา แต่คือเหมือนพื้นฐานเขาเคยเสพยามาอยู่แล้ว และตัวเราเองก็ไม่ได้เสพนานแล้ว พอเราอยู่ด้วยกัน เพราะถ้านับตอนนี้ถ้าปัจจุบันนี้ก็คือเราอยู่กันมา 3 ปี ตอนก่อนหน้าเนีย เขาก็แบบว่าเหมือนกับเขาก็ไม่ได้มีปฏิกิริยาว่าอยากจะเสพยา

แต่อย่างไรก็ตามเมื่อคบหากันได้ประมาณ 1 ปี อุ๊ก็กลับมาเสพยาเสพติดอีกครั้ง โดยนางสาวเจนคาดเดาว่าเธออาจจะแอบไปเสพยาเสพติดกับกลุ่มเพื่อนทำให้เขากลับมาติดยาเสพติดอีกครั้ง จนเป็นเหตุให้เขาโดนจับ จากเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้นางสาวเจนมีปัญหาเกี่ยวกับแม่ของแฟนหนุ่ม เพราะแม่ของอุ๊รู้ว่าเธอนั้นเคยมีคดีติดตัว จึงคิดว่าเพราะแฟนหนุ่มมาคบกับเธอเขาจึงกลับไปเสพยาเสพติด เธอได้เล่าเหตุการณ์ครั้งนั้นว่า

พออยู่กันมาปีกว่า เหมือนเขาไปเจอเพื่อนหรือยังงี้ก็ไม่รู้ เขาก็เลยกลับมาดูดยาอีก หนูไม่ดูดะ เราก็กินงาน เราห้ามเขาแล้วแต่ห้ามไม่ได้ นอกจากตัวเขาคิดได้ด้วยตัวเอง แต่พอเหมือนกับว่าเราไปอยู่บ้านแฟนเขาเนี่ย แม่กับพ่อแฟนเขาเนี่ยจะมองว่าหี้ยทำไมมันต้องเปลี่ยนงานบ่อย ๆ เราขี้เกียจหรือยังใจความที่เราถือติดอยู่ในใจ เขาไม่เคยรู้เรื่องว่าเราเคยมีคดีความ เราก็กินบอกเขาว่า แม่ เนี่ย ที่หนูออกจากงานบ่อย ๆ ไม่ใช่ว่าหนูไม่ยอมทำนะ แต่หนูมีคดี หนูทำงานบริษัทเจ๊ หนูทำได้พักนึงเขาก็บังคับให้หนูทำประกันสังคม หนูก็ต้องออกเพราะหนูกลัวโดนจับ ก็กลายเป็นว่าเขารู้เรื่องเราแล้วว่าเราเคยขายยามา จนมาลูกเขาโดนจับ โดนจับตอนแรกโดนจับเสฟ ลูกเขาไปซื้อยา เขาก็เลยกลายมามองเราพลิกเลยว่าคุณเขาดูดยาเพราะเรา แต่ทั้ง ๆ ที่เขาไม่เคยรู้ความจริงเลยว่า เราก็กินแล้ว

หลังจากอุ๊ได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำ เขาก็กลับมาเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง จนเป็นเหตุให้นางสาวเจนและแฟนหนุ่มมีปากเสียงกันมากขึ้น นางสาวเจนเริ่มรู้สึกกลัวอาการติดยาเสพติดของแฟนหนุ่ม ทำให้เธอไปปรึกษากับแม่ของเธอ และแม่ของเธอก็ได้แนะนำให้เธอเลิกกับเขากลับมาอยู่บ้านของตัวเอง เธอได้กล่าวว่า

พอกลับไปดูดยาอีก เราก็กินเริ่มทะเลาะกัน เพราะว่าเวลาเขาดูดยาเหมือนกับเป็นคนที่ไม่ไหว หนูแหว่ ซึ่งเราก็กินใจว่า ตอนสมัยเราดูดยาไม่เคยเป็นแบบนี้ พอเราเอง เพราะว่าเราเองเราไม่เคยแบบว่าสัมผัสกับคนใกล้ตัวขนาดนี้ ที่แบบว่าเป็นแฟนเรา แล้วเรามาเจอแบบนี้ พอเราเห็นนึบ เราก็กินแบบ หี้ย มันไม่ใช่ละ ไม่ค่อยดีแล้ว ไปเซเว่นด้วยกันพนักงานเซเว่นเขาจัดของอย่างเจ๊ เราเลือกของอยู่ ๆ มาสะกิดเรา ไม่ต้องซื้อแล้ว ไป กลับบ้าน หี้ย เป็นอะไรวะ อยู่ ๆ ก็ จนเข้าบ้านไปเราก็กินว่า พี่เป็นไร เนี่ย แม่ด่าอะไรก็ไม่รู้ แม่ด่าอยู่ได้ เราก็กินแบบหี้ย หี้ยไม่ดีแล้วแหละ เราก็กินโทรคุยกับแม่ว่า แม่ เนี่ย แฟนมันเป็นอย่างเจ๊ แม่ก็เลยถามว่า มันดูดยาอีกแล้วหรือ เราก็กินบอกอิม ระวังมันเอาเม็ดปาดคอมึง

ทรอก แม่เรา เขารู้ว่า เพราะว่าเราเป็นคนที่มีอะไรเราจะพูดกับแม่หมด แม่ก็เลยบอก ยัง ยังจะ อยู่กับมันอีกหรืออะไรเงี้ย แล้ววันนั้นอะ เราไม่รู้เลยว่าเขาไปซื้อยามา หนึ่งเลย หนึ่งแค่วันนี้ หนึ่งละ 4,000 เขาไปซื้อมาตุต เขาไปซื้อมาตุตเสร็จปั๊บ คือเรารู้แล้วว่าในบ้านอะมียาเยอะ แล้วพ่อแม่แฟนอะเหมือนเขาเลี้ยงเราแล้วอะว่าลูกเขาอะไม่ยอมเลิก เขามองเราแล้วแหละ เราก็เลย ไม่เอาดีกว่า ทะเลาะกัน ทะเลาะกันหนักมากวันนั้น นั่งรถกลับบ้านแม่เลย

ภายหลังจากที่นางสาวเจนกลับมาอยู่ที่บ้านของตัวเอง ไม่นานแฟนหนุ่มก็ตามมาทะเลาะกับเธอที่บ้าน แต่เธอก็ยังยืนยันไม่ยอมกลับไปกับเขา อุ้งจึงกลับไปบ้านของตนแต่ก็พบว่าพ่อของเธอเองแจ้งตำรวจให้มาจับอุ้ง โดยนางสาวเจนได้กล่าวว่าพ่อของอุ้งต้องการให้ตำรวจจับลูกชายไปบำบัดอาการติดยาเสพติด ดังนี้

ก็กลับมาอยู่กับแม่ แฟนก็ตามมา ตามมาทะเลาะกันที่บ้านเราก็เลยบอกว่า ไม่กลับไปทรอก เบื่อมาก เบื่อทุกวันนี้ แล้วยังพ่อแม่แฟนมาเป็นอย่างนี้เราก็ยังไม่อยากกลับไปอยู่ เราก็อยากอยู่กับพ่อแม่เรามากกว่า เราก็ทะเลาะกัน เขาก็เลยกลับบ้านเขา อยู่มาได้สักอาทิตย์นึง พ่อเขาเองอะ เขาเปิดให้ตำรวจขึ้นไปบนบ้าน เพื่อที่จะเอาลูกเขาเสฟ ไปบำบัด แต่ดันไปเจอยาในห้อง 74 เม็ด ลูกเขาก็เลยโดนจับจำหน่วย โดนจับวันจันทร์ วันอังคารเรารู้เรื่อง ญาติเขาอะ เป็นเหมือนลูกพี่ลูกน้องส่งเฟสมาบอกว่าเนี่ย แฟนโดนจับ มียาในห้องด้วย นู่นนี่นั่น เราคิดแล้วในใจว่า เขาต้องมองว่ายาตรงนั้นอะเป็นของเราแน่

เมื่อนางสาวเจนรู้เรื่องที่แฟนหนุ่มของเธอโดนจับ เธอจึงมาปรึกษากับแม่ของเธอ เพราะเธอกังวลว่าพ่อแม่ของแฟนหนุ่มจะกล่าวหาเธอกับตำรวจและทำให้ตำรวจตามมาจับเธอตามหมายจับ โดยเธอได้เล่าว่า

แต่เราก็ไม่ได้พูดไร จนก็มาพูดให้แม่เราฟัง บอกว่า แม่เนี่ย แฟนโดนจับแล้วมียาเยอะด้วย แม่ก็เลยบอกว่า มึงไม่กลัวมันบอกตำรวจหรือ ว่ามึงอะมีหมายจับ...แม่ก็มาบอกเนี่ย เหมือนนอกเครื่องแบบเลย เออ มาอยู่เนี่ย เขาก็พูดกับเราแล้วนะ แต่เราก็บอกพูดว่า แม่ มันไม่มีอะไรทรอก แม่คิดมากเปล่าเนี่ย อิมก็ยังไม่พอใจตัวเอง วันนึงเขาก็เดินเข้ามาในบ้านเลย เขาก็ปิดประตู เขาก็บอกว่าเนี่ยเขาเป็นตำรวจนะเนี่ย มาถามแม่หนูคำแรกบอก แม่ครับ หนูอยู่มัยครับ หนูนอนอยู่ข้างแม่ หนูเงยหน้ามองมันใจเลยว่าตำรวจแน่ หนูก็เลยลุกขึ้นเลย เขาก็

เลยถามบอก เราซื้อนี้หรือเปล่า บอกใช่พี่ หนูมอบตัวแล้ว แล้วหนูถามจริงพี่มา ได้ไง หนูถามเขาอย่างนี้เลย 10 กว่าปี

นางสาวเจนมอบตัวและยอมให้ตำรวจจับตามหมายจับ กล่าวคือ นางสาวเจนโดนจับครั้งที่ 6 (ปัจจุบัน) ในขณะอายุ 32 ปี ในคดีหลบหนีการจับกุมจากคดีครอบครองยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี 9 เดือน

กลุ่มเพื่อน

สำหรับกลุ่มเพื่อน อาจกล่าวได้ว่ามูลเหตุจูงใจนี้ไม่มีต่อการกระทำผิดในช่วงชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบันของนางสาวเจน เพราะในช่วงชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบันนางสาวเจนได้เลิกเสพยาเสพติดอย่างเด็ดขาดและลดการไปเที่ยวสังสรรค์กับเพื่อนลง ทำให้เธอได้พบปะเพื่อนไม่มากนัก

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ อาจกล่าวได้ว่ามูลเหตุจูงใจนี้เป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญที่ทำให้นางสาวเจนตัดสินใจขายยาเสพติดอย่างเต็มตัว เธอยอมรับว่าขณะที่เธอขายยาเสพติดนางสาวเจนใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือยทำให้ต้องการเงินมาก และการขายยาเสพติดก็ทำให้เธอได้เงินปริมาณมากเท่าที่เธอต้องการ ดังที่เธอได้เล่าว่า "เก็บแก๊งมัย ก็ไม่หรรอกคะ เราเอาไปแบบ เหมือนเรากินเที่ยว อย่างเงี้ย ทำยาใช้เงินเปลืองมาก เพราะเราหาเงินง่าย อาทิตย์นึงนะคะมีสี่หมื่นได้ต่ออาทิตย์ ก็เดือนละประมาณแสนกว่า แต่เราชอบเอาเงินไปหมუნ บางทีเราเอาไปซื้ออะไรไร้สาระ ช่วงนั้นที่เขายิตเพอร์บี้ ก็ไปซื้อ ซื้อโทรศัพท์ ซื้อทอง ซื้ออะไรอย่างเงี้ย"

แต่เมื่อเธอตัดสินใจเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เธอก็ยอมรับว่าได้เงินน้อยกว่าตอนที่ขายยาเสพติดมาก แต่นางสาวเจนก็ได้ปรับเปลี่ยนนิสัยการใช้เงินของเธอให้อยู่ในปริมาณรายได้ของเธอที่สามารถหามาได้ ดังนี้ "มันก็ได้หมื่นกว่า ก็ใช้พอคะแต่ถามว่าตอนที่เราทำงานแรก ๆ กับตอนที่เราทำยา มันต่างกันมาก เพราะตอนเราทำยาเราใช้เงินเพ้อมาก"

การศึกษาและการบำบัด

มูลเหตุจูงใจการศึกษา อาจกล่าวได้ว่าไม่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของนางสาวเจนเลย เนื่องจากนางสาวเจนจบการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ทำให้เธอสามารถหางานทำได้ไม่ยากนัก และได้รับเงินเดือนที่มากเพียงพอกับรายจ่ายของเธอ โดยเธอได้กล่าวสาเหตุที่ตัดสินใจเรียนต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ดังนี้

เอาไปจบอย่างเดียว เราคิดอยู่ลึก ๆ ว่าถ้าเราไม่ได้ขายยาแล้ววันหนึ่ง เรายังมีวุฒิที่แบบว่าเอาไว้สมัครงานได้ไรเงี้ย ที่แรกทีคิดเลยอยากจะทำเอาไปเรียนต่อ แต่แค่ว่าเราอยากเรียนต่อ เราอยากเรียนเหมือนกับที่เราฝันว่าเราอยากรับปริญญาไรเงี้ย เราอยากเรียนให้มันจบ ๆ คือเหมือนกับว่าที่ผ่านมา เราก็ไม่ค่อยเรียนเท่าไรเรื่ เราไม่ค่อยมีความรู้

แต่อย่างไรก็ตามนางสาวเจนก็ยังคงต้องเปลี่ยนงานบ่อยครั้งเพราะเธอกลัวว่านายจ้างจะรู้ว่า

เธอมีหมายจับติดตัว

สภาพสังคม

มูลเหตุจูงใจสภาพสังคม ปรากฏว่า นางสาวเจนสามารถตัดสินใจเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ แม้ว่าเธอยังอยู่ในสภาพสังคมเดิม ที่มีผู้ชายและเสพยาเสพติด ประกอบไปด้วย แฟนหนุ่ม และคนในชุมชน แต่ก็ไม่ได้ทำให้เธอกลับมาเสพยาหรือขายยาเสพติด

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด นางสาวเจนสามารถตัดสินใจเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ ในช่วงที่เธอยังอายุน้อย ทำให้เธอมีแนวโน้มน้อยมากที่จะกลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่านางสาวเจนไม่ได้มีการใช้ยาเสพติดอีกหลังจากตัดสินใจเลิกขายและเลิกเสพยาเสพติด และเธอไม่ได้มีอาการลงแดงหรืออยากเสพยาเสพติด แม้คนใกล้ตัวของเธอยังกลับไปใช้ยา จึงสรุปได้ว่ามูลเหตุจูงใจการติดยาเสพติดไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของนางสาวเจนเลย

สภาพจิตใจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพจิตใจ ปรากฏว่านางสาวเจน เป็นคนที่ตัดสินใจเด็ดเดี่ยว ไม่ค่อยยอมตามคนอื่น

ง่าย ๆ สังเกตได้จาก เมื่อแฟนหนุ่มคนแรกบอกให้เธอเลิกเสพยาและขายยาเสพติด แต่เธอเองยังไม่อยากเลิกและต้องการเงินจากการขายยาเสพติด เธอจึงตัดสินใจทำตามใจต้องการคือไม่เลิกเสพยาและขายยาเสพติดแม้จะต้องเลิกกับแฟนหนุ่มคนแรกก็ตาม

แต่เมื่อเธอคิดได้เองว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกต่อไป เธอก็สามารถเลิกได้อย่างเด็ดขาด โดยไม่กลับไปเสพหรือขายยาเสพติดอีกแม้คนใกล้ตัวของเธอจะเสพและนำยาเสพติดมาใกล้ตัวเธอก็ตาม

ในทางกลับกันนิสัยใจเด็ด และกล้าได้กล้าเสียของเธอก็มีโทษ เนื่องจากนางสาวเจนกล้าที่จะหลบหนีการจับกุมของตำรวจถึง 2 ครั้ง ทำให้เธอโดนหมายจับ และส่งผลถึงเมื่อเธอต้องการทำงานอย่างสุจริต เธอจึงต้องกังวลเรื่องหมายจับที่ติดตัวเธอ และต้องเปลี่ยนงานไปเรื่อย ๆ

เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะต้องคำพิพากษา

นางสาวเจนยอมรับว่าเธอคิดว่าสาเหตุที่เธอโดนจับตามหมายจับในครั้งนี้เพราะพ่อแม่ของแฟนบอกตำรวจว่าเธอมีหมายจับและโทษว่ายาเสพติดในห้องของแฟนหนุ่มเป็นของเธอ โดยนางสาวเจนได้เล่าให้ฟังความรู้สึกขณะฟังคำพิพากษาของศาล ดังนี้ "หนู เออสิสิ ๆ ความรู้สึกสิสิ ๆ หนูเลยนะ หนูคิดว่าพ่อแม่ของแฟนเป็นคนบอกเพราะเขาต้องโทษหนู"

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

นางสาวเจนสำนึกต่อการกระทำผิดของเธอ และเธอยืนยันว่าเธอจะไม่กลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก เพราะความจริงแล้วเธอก็สามารถเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดมาได้กว่า 9 ปี เนื่องจากนางสาวเจนรู้ถึงโทษและอันตรายของยาเสพติดตั้งแต่ตอนที่เธอตัดสินใจจะเลิกเสพและขายยาเสพติด โดยเธอได้เล่าดังนี้ "ถามว่าเราจะเสี่ยงกลับไปเสพ หนูน่ามั่นใจตัวเราว่าเราจะไม่เลิกคิดได้ เพราะเราเลิกมานานแล้ว 9 ปีที่หยุดมาแล้ว ทุกวันนี้ก็ไม่ได้คิดอีกเลย ที่เราไปโดนจับมาเนี่ยเขาจับตามหมายจับที่เรามีอยู่"

ความรู้สึกและปัญหาขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

ขณะอยู่ในเรือนจำ นางสาวเจนได้พูดคุยกับแฟนหนุ่มของเธอที่ต้องโทษอยู่เช่นเดียวกันผ่านทางจดหมาย ทำให้เธอมีความหวังว่าแฟนหนุ่มจะเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้อย่างเด็ดขาด และออกไปมีชีวิตที่ดีด้วยกันเมื่อได้รับการปล่อยตัว โดยเธอได้เล่าดังนี้ "แต่เราจะเหมือนรู้สึกที่ตัวเขาเองก็เซ็ดแล้ว เราก็คิดว่าเขาก็คงจะคิดได้อะ เพราะจากที่หลาย ๆ อย่างเขาแบบ เหมือนเขาเขียนจดหมายมาบอกเรา ทั้ง ๆ ที่อยู่ข้างนอกเขาไม่เคยพูดแบบเนี่ย"

สิ่งที่รบกวนจิตใจนางสาวเจนขณะต้องโทษภายในเรือนจำคือ นางสาวเจนกังวลเรื่องบ้านที่พ่อแม่เช่าอยู่ โดยเธออยากจะออกไปซื้อบ้านหลังใหม่ให้พ่อแม่อยู่จะได้ไม่ต้องจ่ายค่าเช่าอีกต่อไป เธอกล่าวว่า

"ทุกวันนี้แม่เช่าบ้านอยู่ อยากจะซื้อบ้านอยู่ด้วยกันเป็นหลัก ๆ เนาะ เราก็ตั้งใจว่าเราจะออกไปทำงานเก็บเงินที่เราจะหาบ้านสักหลังให้แม่เราอยู่"

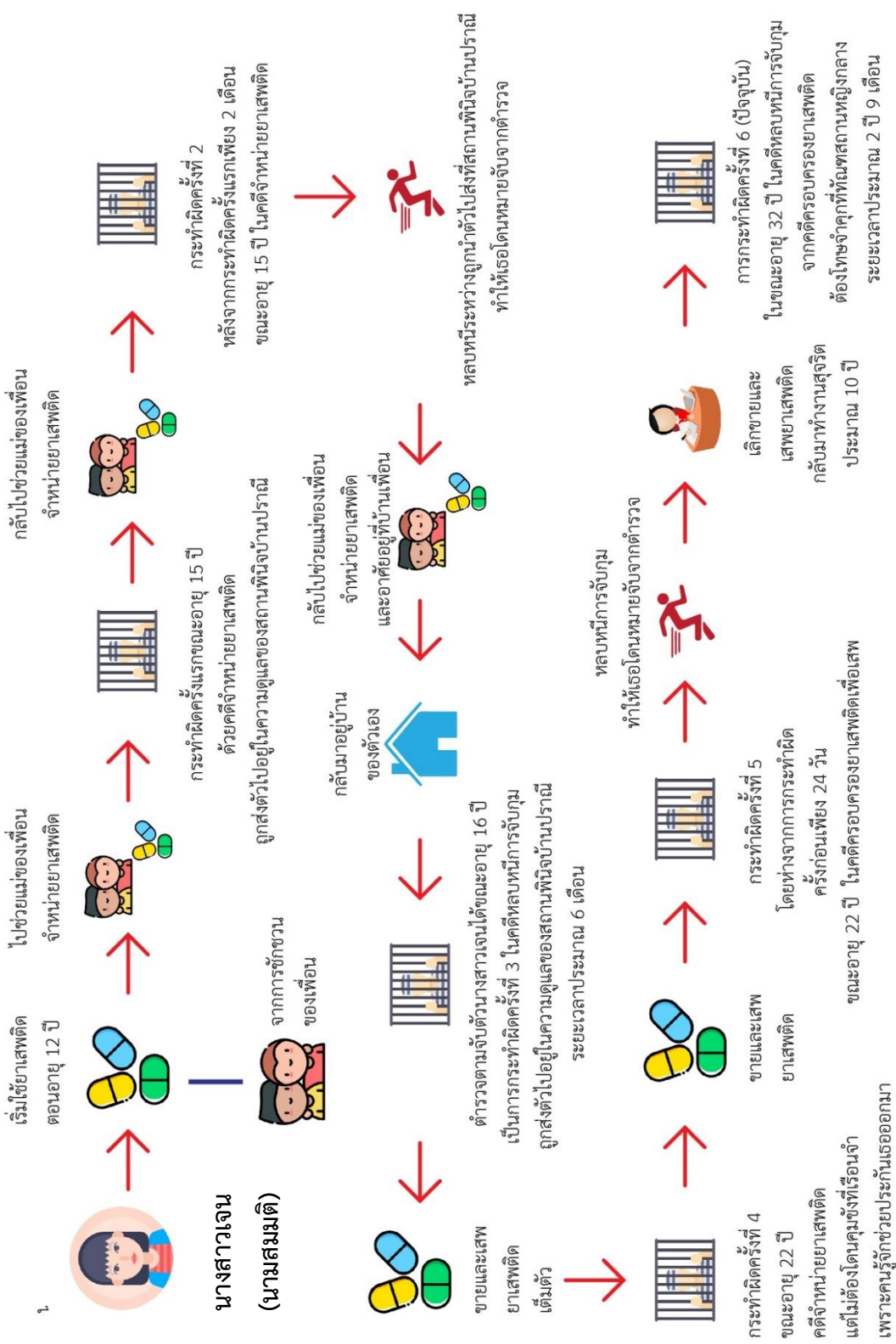
เส้นทางชีวิตในอนาคต

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

สำหรับความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคตของนางสาวเจน มี 3 ประการคือ เธออยากเก็บเงินซื้อบ้านให้พ่อแม่ มีโอกาสทำงานที่ดี และอยากกลับไปใช้ชีวิตกับแฟนหนุ่มหากเขาสามารถเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ โดยเธอกล่าวว่า

เราก็คิดว่าถ้าเกิดว่าเราออกไป เราจะซื้อบ้านสักหลังนึงของเรา คือ เหมือนกับตอนนี้เราต้องมีจุดยืนให้กับตัวเองแล้วอะ ถ้าเราอยู่กับเขาตลอดเขาจะทำมาหากินจริง ๆ เหมือนช่วงแรกที่เราอยู่ด้วยกัน มันไม่มีเรื่องพวกนี้เข้ามายุ่งเลยจริง ๆ อยู่กันมีความสุขมาก ทำงาน เราหยุดวันอาทิตย์อย่างเจ็ยอะ ก็พากันไปเที่ยว ไหว้พระ พาหลานไปเที่ยวอย่างเจ็ย จะเป็นอย่างเจ็ย คือแฮปปี้ ไม่มีปัญหา

ภาพที่ 12 เส้นทางการใช้ชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 6

สรุปเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ ของกรณีศึกษาที่ 6

นางสาวเจน เริ่มเสพยาเสพติดเมื่ออายุ 12 ปี จากการชักชวนของเพื่อนที่เป็นผู้เสพยาเสพติด อีกทั้งเพื่อนของเธอยังมีแม่เป็นผู้ค้ายาเสพติดในบริเวณชุมชน ทำให้นางสาวเจนมีความสงสัยใคร่รู้ที่จะลองเสพยาเสพติด และต่อมาเมื่อเธอรู้ว่าพี่ชายของเธอและกลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมเสพยาเสพติด เธอจึงมักจะเสพยาเสพติดกับพี่ชายและกลุ่มเพื่อน ไม่นานกลุ่มเพื่อนของพี่ชายพาเธอไปรู้จักแหล่งซื้อขายเสพยาเสพติดรายใหญ่ ทำให้เวลาที่แม่ของเพื่อนไม่สามารถหาเสพยาติดยาได้ นางสาวเจนก็จะอาสาไปซื้อจากแหล่งใหญ่มาให้ทุกครั้ง จนเป็นเหตุให้นางสาวเจนกระทำผิดครั้งที่ 1 ขณะอายุ 15 ปี ด้วยคดีจำหน่ายยาเสพติด ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 5 เดือน 15 วัน หลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวเจนก็กลับไปช่วยแม่ของเพื่อนขายยาเสพติดดั้งเดิมทันที จนเป็นเหตุให้เธอกระทำผิดครั้งที่ 2 ขณะอายุ 15 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด แต่นางสาวเจนได้ตัดสินใจหนีการจับกุม ขณะกำลังถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี

หลังจากที่หลบหนี นางสาวเจนได้ไปอาศัยอยู่ที่บ้านของเพื่อนและช่วยขายยาเสพติดเช่นเดิม ต่อมานางสาวเจนได้มีปัญหาเกี่ยวกับแม่ของเพื่อนจึงตัดสินใจกลับบ้านตนเอง เป็นเหตุให้เธอโดนจับตามหมายจับครั้งก่อน กล่าวคือนางสาวเจนกระทำผิดครั้งที่ 3 ในคดีหลบหนีการจับกุมจากคดีจำหน่ายยาเสพติด ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 6 เดือน หลังจากได้รับการปล่อยตัว นางสาวเจนก็กลับมาเสพยาและขายยาเสพติดอย่างเต็มตัว โดยเธอซื้อขายเสพยาติดยาจากแหล่งใหญ่มาเองโดยไม่ผ่านทางแม่ของเพื่อนอีกต่อไป จนเป็นเหตุให้นางสาวเจนกระทำผิดครั้งที่ 4 ขณะอายุ 22 ปี คดีจำหน่ายยาเสพติด แต่ไม่ต้องโดนคุมขังที่เรือนจำเพราะคนรู้จักช่วยประกันเธอออกมา ภายหลังจากนั้นไม่นานเธอก็โดนจับคดียาเสพติดอีกเป็นครั้งที่ 5 ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ แต่เธอก็ได้หลบหนีการจับกุมและโดนหมายจับตามตัวอีกครั้ง

ต่อมานางสาวเจนได้ตัดสินใจยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดและทำงานสุจริตเป็นระยะเวลาประมาณ 10 ปี จนเธอโดนจับตามหมายจับในครั้งก่อน กล่าวคือ นางสาวเจนกระทำผิดครั้งที่ 6 ในขณะอายุ 32 ปี ในคดีหลบหนีการจับกุมจากคดีครอบครองยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี 9 เดือน เมื่อถามถึงความเกรงกลัวต่อการต้องโทษและการสำนึกผิด นางสาวเจนกล่าวว่าเธอสำนึกต่อการกระทำผิดของเธอ และเธอยืนยันว่าเธอจะไม่กลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก เพราะความจริงแล้วเธอก็สามารถเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดมาได้กว่า 9 ปี เนื่องจากนางสาวเจนรู้ถึงโทษและอันตรายของยาเสพติดตั้งแต่ตอนที่เธอตัดสินใจจะเลิกเสพยาและขายยาเสพติด

กรณีศึกษาที่ 7 : นางสาวอายุ (นามสมมติ)

"ตอนเสพก็รู้สึกว่ามันดีมันมีแต่เรื่องหัวเราะมันมีแต่เรื่องสนุกสนาน มันจะเป็นส่วนเดียวที่หนูคิดว่าหนูอยู่แล้วมีความสุขในช่วงนั้นหนูอยู่แบบไม่ต้องเครียด"

ข้อมูลส่วนบุคคล

นางสาวอายุ (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 40 ปี เป็นคนกรุงเทพฯ จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนต้องโทษครั้งล่าสุดหารายได้จากการค้ายาเสพติด มีลูก 2 คนกับแฟนหนุ่มคนปัจจุบัน

นางสาวอายุกระทำผิดทั้งหมด 11 ครั้ง ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ 4 ครั้ง คดีจำหน่ายยาเสพติด 3 ครั้ง คดีเสพยาเสพติด 1 ครั้ง คดีลักทรัพย์ 1 ครั้ง คดีลักทรัพย์และครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ 1 ครั้ง และคดีร่วมกันลักทรัพย์ 1 ครั้ง โดย 2 ครั้งแรกกระทำขณะที่ยังเป็นเยาวชน นางสาวอายุกระทำผิดครั้งแรกขณะอายุ 15 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน 15 วัน และได้กระทำผิดครั้งที่ 2 ขณะอายุ 17 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 2 ปี การกระทำผิดครั้งที่ 3 ในขณะอายุ 20 ปี คดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 48 วัน นางสาวอายุกระทำผิดครั้งที่ 4 และ 5 ขณะอายุ 21 ปี ในคดีเสพยาเสพติด ต้องโทษต้องขังที่สถานีดำรงจ ระยะเวลาประมาณ 15 วัน และถูกแจ้งข้อหาเพิ่มเติมในคดีร่วมกันลักทรัพย์ ทำให้นางสาวอายุต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี 2 เดือน ต่อมา นางสาวอายุได้กระทำผิดครั้งที่ 6 ขณะอายุ 23 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่สถานบำบัดพิเศษชัยบุรี ระยะเวลาประมาณ 6 เดือน การกระทำผิดครั้งที่ 7 ของนางสาวอายุเกิดขึ้นขณะอายุ 24 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 6 ปี 9 เดือน การกระทำผิดครั้งที่ 8 ในขณะอายุ 34 ปี คดีลักทรัพย์ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 50 วัน ต่อมา นางสาวอายุการกระทำผิดครั้งที่ 9 ขณะอายุ 36 ปี ในคดีลักทรัพย์และครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 14 เดือน การกระทำผิดครั้งที่ 10 ของนางสาวอายุเกิดขึ้นหลังจากการกระทำผิดครั้งก่อนเพียง 6 เดือน ขณะอายุ 37 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 14 เดือน และการกระทำผิดครั้งที่ 11 (ปัจจุบัน) เกิดขึ้นขณะอายุ 38 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 3 ปี 1 เดือน

จำนวนครั้งที่ต้องโทษ	อายุขณะที่ต้องโทษ	ปี พ.ศ. ที่ต้องโทษ	ระยะเวลาที่ต้องโทษ
ครั้งที่ 1	15 ปี	พ.ศ.2538	3 เดือน 15 วัน
ครั้งที่ 2	17 ปี	พ.ศ.2540	2 ปี
ครั้งที่ 3	20 ปี	พ.ศ.2543	48 วัน
ครั้งที่ 4	21 ปี	พ.ศ.2544	15 วัน (ที่สถานีตำรวจ)
ครั้งที่ 5	21 ปี	พ.ศ.2544	2 ปี 2 เดือน
ครั้งที่ 6	23 ปี	พ.ศ.2546	6 เดือน
ครั้งที่ 7	24 ปี	พ.ศ.2547	6 ปี 9 เดือน
ครั้งที่ 8	34 ปี	พ.ศ.2557	50 วัน
ครั้งที่ 9	36 ปี	พ.ศ.2559	14 เดือน
ครั้งที่ 10	37 ปี	พ.ศ.2560	14 เดือน
ครั้งที่ 11	38 ปี	พ.ศ.2561	3 ปี 1 เดือน

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งแรก

มูลเหตุจูงใจ

นางสาวอายุ กระทำผิดครั้งแรกขณะอายุ 15 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ โดยเหตุสำคัญที่ทำให้นางสาวอายุกระทำความผิดครั้งนี้ เนื่องจากนางสาวอายุมีเพื่อนเป็นผู้เสพยาเสพติด ประกอบกับนางสาวอายุมีปัญหาเกี่ยวกับทางครอบครัว ทำให้เวลาที่ได้สังสรรค์กับเพื่อนเป็นเวลาเดียวที่เธอรู้สึกสบายใจและมีความสุข ทำให้เมื่อกลุ่มเพื่อนมั่วสุมเสพยาเสพติดกัน เธอจึงมีความสงสัยใคร่รู้ที่จะลองเสพยาเสพติดด้วย และต่อมาเมื่อเธอหนีออกจากบ้านมา นางสาวอายุก็ได้มาพักอาศัยกับเพื่อนที่เป็นผู้เสพยาเสพติดเช่นเดียวกัน โดยเพื่อนก็ได้พาเธอไปซื้อยาเสพติดที่แหล่งขายยาเสพติดในชุมชนและเมื่อคุ้นเคยกันเธอก็จะไปซื้อยาเสพติดมาเสพเองบ่อยครั้ง จนเป็นเหตุนำไปสู่การต้องโทษครั้งแรกของนางสาวอายุ

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางสาวอายุ เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญต่อการที่ทำให้นางสาวอายุต้องกระทำความผิดครั้งแรก ส่งผลให้เธอกลายเป็นผู้ต้องขังและกระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัวกล่าวคือ ครอบครัวในวัยเด็กของนางสาวอายุ

ครอบครัวในวัยเด็ก

นางสาวอายุเติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูของย่า เพราะพ่อและแม่ของเธอเลิกรักกันตั้งแต่นางสาวอายุ อายุ 2 เดือน หลังจากเลิกรักกับพ่อได้ไม่นานแม่ของเธอก็ย้ายออกจากบ้านของย่าส่งผลให้นางสาวอายุ ไม่ได้เจอกับแม่ของเธอจนถึงอายุ 6 ปี ในเวลาต่อมาพ่อของเธอก็ได้มีภรรยาใหม่และย้ายออกไปอยู่ที่บ้าน ของภรรยาใหม่ ทำให้พ่อของเธอฝากเธอไว้ให้ย่าของเธอเลี้ยงดู ดังที่เธอกล่าวว่า "คือเขาเลิกกันตั้งแต่หนู 2 เดือนแล้วอะ พ่อเป็นคนเจ้าชู้อยู่แล้ว อยู่กับฝั่งพ่อตลอดเพราะว่าแม่เขา พ่อเขาไม่ให้แม่มายุ่งุ่นวายเลย"

นางสาวอายุอาศัยอยู่กับย่าจนถึงอายุ 6 ปี แม่ของเธอก็กลับมาขอนางสาวอายุไปเลี้ยง แต่ย่าของเธอปฏิเสธเพราะไม่ชอบแม่ของเธอและย่าก็ส่งนางสาวอายุไปอยู่กับป้าเพื่อหนีแม่ของเธอ ทำให้ภายหลังจากนั้นเธอได้เล่าว่าแม่ของเธอจึงไม่ได้มายุ่งกับเธออีกเลย ดังนี้

แม่เนี่ยตั้งแต่หนู 2 เดือน หนูไม่เคยเห็นหน้าแม่อีกเลยจนกระทั่งมา 6 ขวบ หนูถึงจะได้เห็น ตอนที่หนูจะกลับไปอยู่กับป้าเนี่ยคือเขาก็จะมาทanya เพื่อ จะเอาหนูไปเลี้ยง แต่ย่าไม่ให้แล้วเขาก็ คือไม่สนใจหนูอีกเลยเขาไม่ค่อยถูกกันอยู่ แล้ว พ่อหนูตีแม่มากกว่า แล้วย่าเขาก็รักพ่อ แล้วก็ประมาณว่า แม่หนูก็เริ่มจะ หนีไม่ได้ประมาณนั้นเขาก็เลยไม่เอาก็ไม่เอา

ภายหลังจากย้ายไปอาศัยอยู่กับป้าจนถึงอายุ 10 ปี นางสาวอายุก็ย้ายกลับมาอาศัยอยู่กับย่า โดย ในบ้านที่นางสาวอายุอาศัยอยู่มีสมาชิก 4 คน ประกอบด้วยตัวนางสาวอายุ ย่าของเธอ อาของเธอ (น้องชายของพ่อ) และภรรยาของอา

เมื่อนางสาวอายุอายุ 12 ปี อาของเธอเริ่มพยายามจะล้วงละเมิดทางเพศกับเธอ โดยเขาจะย่องมา หาเธอที่ห้องนอนทุกวันอาทิตย์ เพราะในวันนั้นภรรยาของเขาไม่ได้กลับบ้าน ต้องไปขายของข้างนอก ซึ่ง นางสาวอายุได้กล่าวว่าอาพยายามล้วงละเมิดเธอทุกอาทิตย์เป็นเวลาถึง 2 ปี กล่าวคือตั้งแต่นางสาวอายุ อายุ 12 - 14 ปี แต่อย่างไรก็ตามเธอไม่เคยบอกเรื่องนี้กับคนในบ้านเพราะเธอคิดว่าอาเป็นคนหาเลี้ยงทุก คนในบ้านกลัวว่าหากบอกไปเขาจะไล่เธอออกจากบ้าน อีกทั้งเธอยังกลัวว่าถ้าย่าของเธอรู้จะทำให้ย่า เสียใจและล้มป่วย โดยเธอได้เล่าเหตุการณ์ครั้งนั้นให้ฟังดังนี้

หนูไม่เคยเล่าให้ใครฟัง อาที่เป็นน้องชายแท้ๆของพ่อ เขาพยายามจะ ช่มชืนแต่ว่า ให้หนูอะไปใช้มือ กับเขา หนูนุ่นนี่นั่นนะถ้าหนูไม่ไปช่วยไม่ไปทำ ให้เขา เขาก็จะไม่ให้หนูอยู่บ้าน แล้วอีกอย่างหนูไม่ยอมให้ย่าคิดมากเพราะย่า หนูเขาเป็นความดันด้วยแล้วเขาเป็นเบาหวานด้วย อาเป็นคนที่ย้ายทุกอย่างใน

บ้าน อาหนุทำงานไฟฟ้า ที่บ้านหนุทำงานดีทุกคนแล้วเขา ย่าหนุก็เริ่ม เริ่มอายุ เยอะแล้วอะ

เขาพยายามอยู่หลายครั้งมาก อาจะหยุดงานเฉพาะวันอาทิตย์ แล้ววัน อาทิตย์อะเมียของอาเนีย เขาจะต้องไปช่วยแม่ขายของที่ตลาด เขาก็จะแบบ จะ ย่องมาหาหนุตลอด อาทำอย่างนี้อยู่ 2 - 3 ปี หนุ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเลิก เพราะหนุก็ ต้องอาศัยเขาอยู่ที่นี่ หนุไม่ยอมมีปัญหา

เมื่ออายุ 14 ปี นางสาวอายุได้ลองเสพยาเสพติดครั้งแรกจากกลุ่มเพื่อนในชุมชนที่เธอสนิทด้วย เธอได้กล่าวว่า "ลองครั้งแรกประมาณ 14 ค่ะ ครั้งแรกคือแถวบ้าน แถวบ้านเลย จากเพื่อน"

ในตอนนั้นเธอเล่าว่าย่าของเธอไม่รู้ถึงพฤติกรรมเสพยาเสพติดของเธอมาก่อนรวมถึงเรื่องปัญหา ของเธอกับอาด้วย โดยย่าอนุญาตให้เธอมาสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อนอยู่บ่อยครั้ง เพราะกลุ่มเพื่อนของเธอ สังสรรค์กันอยู่ที่หน้าบ้านของเธอทำให้ย่าไว้วางใจและไม่คิดว่าจะมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดเกิดขึ้น เธอได้ กล่าวดังนี้

โดยที่แบบย่าไม่รู้เลย ย่าไม่เคยรู้อะไรเลยว่าย่ามีปัญหาทั้งอาหรือหนุนี้ นั้นแต่เวลาหนุมีปัญหาปุ๊บ หนุก็จะออกมาที่กวนเนี้ยมาที่แก๊งเนี้ย มันอยู่หน้าบ้าน เลย อยู่ที่บ้านเลย เปิดประตูมาก็เจอแล้ว เฮ้ยไปไหน เตี้ยวมาไปซื้อหนุซื้อนี้ ให้ย่า พอย่าปิดประตูบ้านนอนหนุก็จะออกมาหรือไม่ว่าเสาร์อาทิตย์เจี้ย หนุก็จะ คลุกอยู่กับพวกเขาตรงหน้าบ้าน ย่าก็จะไม่เป็นห่วงอะไรมากเพราะหนุไม่ได้ไป ไหนไกลคือยังอยู่หน้าบ้าน

จากนั้นเธอก็เสพยาเสพติดหนักขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทบกับการเรียนของเธอ ดังนี้ "หนุอะจะออกมา เสพตอนกลางคืนที่ย่าหลับแล้ว พอรู้ว่าตัวเองจะไม่ไหวแล้วใกล้เช้าแล้วหนุก็จะเข้าบ้านแล้วก็ไปนอน เข้า มาก็จะแต่งตัวไปโรงเรียน แล้วหนุก็เริ่มโดดเรียนไม่ไปโรงเรียน"

ขณะอายุ 15 ปี นางสาวอายุติดยาเสพติดมากขึ้น ทำให้เธอโดนเรียกพบผู้ปกครองและย่าของเธอ จึงได้รู้ว่าเธอหนีเรียนบ่อยครั้ง การเรียกพบผู้ปกครอง ประกอบกับอาการติดยาเสพติดและปัญหาจากอาที่ พยายามล่อลวงละเมิดทางเพศ ทำให้นางสาวอายุตัดสินใจหนีออกจากบ้าน เธอได้เล่าว่า

ก็อาจารย์ฝ่ายปกครองเชิญย่าไป หนุก็ปลอมใบลาของโรงเรียนอะที่เขา จะมีให้ผู้ปกครองเซ็นตรงกับปลอมลายเซ็นย่าตลอด เอาไปให้ครูว่าหนุอะลาป่วย นะ จนกระทั่งย่าไปเอง เพราะคุณครูมาถึงบ้าน มาตามหนุถึงบ้าน เขาก็เลย

ถามว่าจะเอาอย่างไรหนูก็เลยบอกว่า เขาจะให้หนูไปอยู่กับอาคือไม่ให้อยู่ตรงนั้น และถ้าเป็นแบบนี้ไม่ให้อยู่ตรงนั้นแล้ว ถามว่าหนู เขาถามว่าหนูติดยามั้ยหนูก็บอกเปล่าหนูแค่สูบบุหรี่เฉยๆแต่จริงๆแล้วคือหนูติดยา หนูก็เริ่มละเริ่มไม่รู้จะทำอย่างไรแล้วก็บวกกับที่ทะเลาะกับอาด้วยก็เลยว่าจะไม่อยู่ก็ได้ก็หนีออกมาเลย

คือหนู คือวันนั้นหนะเขา ย่าไปนอนโรงพยาบาลย่าไม่สบาย เขาเข้ามาถึงในมุ้งเลย เขาก็จะข่มขืนหนูเลยแล้วหนูไม่ยอมเขาตีหนูจนแบบปากแตกแบบหน้าบวมแบบไม่ไหวแล้วอะไรอย่างเนี่ย หนูก็เลยไม่พูดอะไร หนูก็ออกมาจากบ้านมานอนบ้านเพื่อนที่อยู่แถวนั้น จนกระทั่งย่าหนูออกจากโรงพยาบาล กลับจากโรงพยาบาล หนูก็ยังไม่บอกย่าอีก จนย่าถามหนูเป็นไรหนูบอกหนูไปตีทะเลาะกับเพื่อนที่โรงเรียน จนกระทั่งหนูทนไม่ได้แล้ว ย่าหนูไม่เข้าบ้านนะ เข้าเป็นอะไรอย่างเนี่ย หนูก็ยังไม่บอกอีก เออหนูมันไม่ตีเองอะหนูติดยาหนูไม่อยากเรียนแล้ว

ภายหลังจากออกจากบ้าน นางสาวอายุได้ย้ายไปอาศัยอยู่กับแฟนของเพื่อนในกลุ่มเด็กข้างกล ชื่อติ่มที่เขตคลองเตย ติ่มพานางสาวอายุไปสมัครงานที่พัฒนาพงศ์ จากนั้นติ่มก็พาเธอไปซื้อยาเสพติดที่บริเวณคลองเตย จนนางสาวอายุเริ่มคุ้นเคยจึงไปซื้อยาเสพติดเองบ่อยครั้งจนเป็นเหตุให้เธอโดนจับครั้งแรก ขณะอายุ 15 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน 15 วัน

การคบเพื่อน

การคบเพื่อนเป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญมากต่อการเริ่มเสพยาและขายยาเสพติดของนางสาวอายุ เพราะเธอเลือกคบหากับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสพยาเสพติด จนนำไปสู่การถูกจับกุมครั้งแรกของนางสาวอายุ

นางสาวอายุเริ่มเสพยาเสพติดครั้งแรกจากเพื่อนในขณะอายุ 14 ปี จากการชักจูงของกลุ่มเพื่อนในชุมชน เนื่องจากนางสาวอายุมีความเครียดเรื่องอาของเธอ ทำให้เธอรู้สึกไม่มีความสุขและไม่อยากอยู่ในบ้าน เธอจึงเลือกคบเพื่อนที่มักมาสังสรรค์ที่ในชุมชนของเธอ โดยเธอเล่าว่าเพื่อนกลุ่มนี้เป็นเพื่อนที่เธอไว้วางใจและสนิทมากจนสามารถเล่าปัญหาชีวิตของเธอให้ฟังได้ และเมื่อไรที่เธอเครียดเธอก็จะมาสังสรรค์กับเพื่อนกลุ่มนี้ ซึ่งเพื่อนของเธอเป็นเด็กข้างกล โดยเธอได้เล่าว่าพวกเขามีพฤติกรรมเสพกัญชากันอยู่ก่อนแล้ว

เพื่อน ๆ เขาจะเสพกัญชากัน เพื่อน ๆ ก๊วนหนุอะเขาจะดูดกัญชากัน แถวบ้านก็คือเด็กวัยรุ่นเขาก็พวกแข่งมอไซค์อะไรอย่างเนี่ย พวกนั้นจะเป็นพวกช่างกล โตแล้ว เขาก็จะดูดเนื้อดมกาวกัน หนุก็ไป พอไปถึงตรงนั้นก็เข้าไปมันอยู่ตรงหน้าบ้านพอหนุกลับจากโรงเรียนหนุก็จะเจอเขา หนุไม่เคยบอกใครเรื่องอาจนกระทั่งหนุ พอหนุมาอยู่กับเพื่อนกลุ่มหนึ่งที่คอยเออ อีอูทะเลาะกับอาหวะอะไรเงี้ย เฮ้ยไม่เป็นไรหรอกมีงอยู่ตรงนี้ เดี่ยวพอกับยามึงหลับแล้วมึงค่อยเข้าก็ได้ นั่นอาจจะเป็นเหตุผลหนึ่งที่หนุก้าวออกจากบ้าน

นางสาวอายุเริ่มเสพยาเสพติดจากการสูดดมกาว เสพกัญชา และฉีดยาอื่นตามลำดับ เธอยอมรับว่าเธอนำเงินที่ย่ำให้มาใช้จ่ายรายวันไปซื้อยาเสพติดกับเพื่อน แต่ในตอนนั้นเธอไม่เคยไปที่แหล่งซื้อขายเสพติดเอง เธอกล่าวว่าเพื่อนเป็นผู้จัดหาซื้อมาให้เธอเสมอ "ถามว่าซื้อจากไหนตอนนั้นเพื่อน ๆ ก็จะมีกลุ่มของเขา ก็จะมีที่ที่จะไปซื้อแถว ๆ บ้านนั้นแหละ แต่คือเราจะไม่ไปเพราะว่าเป็นเด็กนักเรียนตอนนั้นยังไปซื้อตรงนั้นไม่ได้เพราะสารวัตรนักเรียนมันเยอะ จ่ายตังอย่างเดียว"

นางสาวอายุรู้สึกสนิทใจกับเพื่อนกลุ่มนี้ยิ่งกว่าคนในครอบครัว เธอรู้สึกว่าการได้เจอเพื่อนกลุ่มนี้คือความสุขเดียวในชีวิตของเธอในช่วงชีวิตวัยเด็กและวัยรุ่น โดยเธอได้กล่าวดังนี้

ไม่ชอบอยู่กับเพื่อนโรงเรียนชอบอยู่กับเพื่อนแก๊งหน้าบ้านมากกว่า ยิ่งพอสภาพบ้านเราไม่น่าอยู่ละ แบบมีคนที่เราไม่ชอบพยายามจะทำอะไรเราตลอดเวลาคือมาหน้าบ้านได้มาใช้เวลากับเพื่อนก็แฮปปี้มากกว่า ขนาดอยู่กลุ่มเดียวกันไม่ใช่ญาติพี่น้องกันอะยังไม่เคยคิดจะทำอะไรหนุเลยขนาดหนุเมา เมมาแบบลุกไม่ได้เลยพี่ เขายังไม่ทำอะไรหนุเลย เออเลยรู้สึกว่เพื่อนกลุ่มนี้มันใจ ๆ

ความสบายใจเมื่อเธอได้อยู่กับเพื่อน ประกอบกับปัญหาในครอบครัว เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้นางสาวอายุตัดสินใจหนีออกจากบ้าน และไปอาศัยอยู่ที่เขตคลองเตยกับแฟนสาวของเพื่อนในกลุ่มชื่อ ตีม โดยตีมเป็นผู้เสพยาเสพติดเช่นเดียวกัน ทำให้เมื่อนางสาวอายุมาอาศัยอยู่กับตีมทั้งคู่จึงพากันไปซื้อขายเสพติดที่แหล่งใหญ่แถวเขตคลองเตยมาเสพกันทุกวัน อีกทั้งตีมยังพานางสาวอายุไปสมัครทำงานเป็นพนักงานร้านอาหารที่ พัฒน์พงศ์ ซึ่งเธอกล่าวว่าในบริเวณที่ทำงานของเธอก็ต่างแวดล้อมไปด้วยผู้คนที่เสพและขายยาเสพติดทั้งสิ้น

"ก็ยังอยู่กับก๊วนนั้นแล้วพอตีแฟนของผู้หญิงแฟนของคนี่เสพด้วยกันหนีเขาทำงานกลางคืนที่พัฒน์พงศ์ หนุก็เลยรู้จักกับคนเนี่ย แล้วก็มาทำงานที่ที่พัฒน์พงศ์ด้วยกัน ตอนนี่ยี่หนุมาอยู่กับเพื่อนคนนี้"

คือเปลี่ยนจากดูถูกดูเหยียดเป็นฉีดยา...เราเคยซื้อไหม เราเคยซื้อกับเพื่อนคนเนี่ยเขาพาเราไปซื้อ" จนวันหนึ่งนางสาวอายุไปซื้อยาเสพติดมาเสพด้วยตนเองเพียงคนเดียว เป็นเหตุให้เธอโดนจับครั้งที่ 1

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ ปรากฏว่าในช่วงวัยเด็กถึงก่อนต้องโทษครั้งแรก มูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจไม่ได้เป็นมูลเหตุจูงใจที่ทำให้นางสาวอายุเสพและขายยาเสพติด เนื่องจากเธอยังได้เงินรายวันจากย่าและนำไปซื้อยาเสพติดมาเสพได้บ่อยครั้ง อีกทั้งเมื่อเธอย้ายไปอยู่กับเพื่อน เธอก็สามารถหางานสุจริตทำได้

แต่อย่างไรก็ตามการมีงานทำของเธอกลับทำให้เธอเสพยาเสพติดมากยิ่งขึ้น เพราะทุกครั้งที่ได้รับเงินค่าจ้าง นางสาวอายุกล่าวว่าเธอจะนำมาซื้อยาเสพติดเสพทุกครั้ง "เราก็ไปทำงานกับเขาอันนี้เราเริ่มมีรายได้ใช้มัย มีเงินก็เลยไปซื้อเสพ"

การศึกษา

นางสาวอายุกำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 แต่เธอได้ลาออกก่อนจบการศึกษาและหนีออกจากบ้านไปอาศัยอยู่กับเพื่อน

สภาพสังคม

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพสังคม ปรากฏว่า มูลเหตุจูงใจนี้เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญที่ทำให้นางสาวอายุเสพยาเสพติด จนทำให้ต้องโทษครั้งแรก เพราะเธอเติบโตมาในสังคมที่เต็มไปด้วยคนเสพและขายยาเสพติด กล่าวคือ กลุ่มเพื่อน และบุคคลในชุมชน ทำให้นางสาวอายุรู้สึกสนใจและอยากเสพยาเสพติดเหมือนกลุ่มเพื่อน อีกทั้งเมื่อเธอย้ายไปอาศัยอยู่กับเพื่อน ทำให้เธอต้องแวดล้อมไปด้วยเพื่อนที่เสพและขายยาเสพติด ส่งผลให้นางสาวอายุเสพยาเสพติดมากยิ่งขึ้น

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ปรากฏว่านางสาวอายุเริ่มเสพยาเสพติดเมื่ออายุ 14 ปี ทำให้มีแนวโน้มที่จะเสพต่อไปเรื่อย ๆ ในอนาคตและเลิกเสพยาเสพติดได้ยากกว่าคนที่เริ่มเสพเมื่ออายุมาก อีกทั้งยังทำให้สมองถูกทำลายไปมากกว่าคนที่เริ่มเสพในอายุมาก

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่า นางสาวอายยอมรับว่าตัวเองติดยาเสพติด เพราะเธอเสพเฮโรอีน ที่ออกฤทธิ์แรงกว่ายาเสพติดชนิดอื่น ทำให้เธอมีอาการติดยาเสพติดและมีอาการลงแดงหากไม่ได้เสพยาเสพติด เป็นผลให้เธอต้องเสพยาเสพติดทุกวันอย่างต่อเนื่องมาจนวันที่โดนจับครั้งแรก โดยเธอกล่าวว่า

คือมันไม่ได้ติดกาวหรือติดกัญชาแต่มันติดผงไปด้วยไงก็คือติดเฮโรอีนไป ด้วยแล้วมันรู้สึกว่ายานี้เล็กลำบาก...คือเลิกไม่ได้แล้ว พอจะเป็นกัญชาอย่างเดียวหนูก็จะแค่ปวดเมื่อยตัวแล้วก็ปวดท้องเฉย ๆ แต่ตอนนี้มันมีเฮโรอีนมาด้วยอะ มันก็บวกกับอาการที่เหมือนการลงแดงอะ คือมีอาเจียนมีท้องเสียมีเริ่มแบบหนาว ๆ ร้อน ๆ เริ่มหยุดไม่ได้เพราะว่ามีอาการของผงขาว

ในส่วนของการบำบัด นางสาวอายมีอาการติดยาเสพติด แต่เมื่อเธอถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปรางค์ เธอจึงได้รับการบำบัดอาการติดยาเสพติด โดยเธอกล่าวดังนี้ "ลงแดงเป็นอาทิตย์ที่หนูต้องนั่งแช่อยู่กับน้ำอาบ น้ำตอนกลางคืนแก้ฝานุ่นแต่คืออยู่แต่หน้าห้องน้ำเลย อยู่ไม่ได้มันทรมาน ร่างมันจะแตก เขาก็มีทางเดียวคือเขาให้เรากินยาลดไข้ กินพาราเซตามอลไข้เพื่อที่จะให้เรานอน"

สภาพจิตใจ

มูลเหตุจูงใจสภาพจิตใจ ปรากฏว่า นางสาวอายเป็นบุคคลที่ขาดความรักมาตั้งแต่เกิด เพราะไม่ได้รับการเลี้ยงดูและความรักจากพ่อแม่ ทำให้ความผูกพันของเธที่มีต่อพ่อและแม่น้อยกว่าเด็กคนอื่น ประกอบกับปัญหาที่อาของเธอยยายามจะล่องละเมิดทางเพศมากตั้งแต่วัยเยาว์ ทำให้เธารู้สึกไม่มีความสุขและคิดว่าไม่มีใครสามารถเข้าใจปัญหาของเธอได้ โดยเธอได้กล่าวดังนี้ "เราก็เลยไม่มีความผูกพันกับแม่ รักเหมือนกันแต่ว่ารักไม่มากก็แม่ยังงั้นหนูก็รักแต่ว่าความผูกพันหนูเหมือนไม่ใช่"

จนกระทั่งนางสาวอายได้มีเพื่อนที่ไว้ใจเป็นกลุ่มแรกคือเพื่อนเด็กช่างกลกลุ่มที่มักมานั่งสังสรรค์ในชุมชนของเธอ ทำให้เธารู้สึกเชื่อใจไว้ใจ และต้องการการยอมรับจากคนกลุ่มนี้ ไม่ว่าจะเพื่อนจะทำอะไรเธอก็พร้อมจะทำตามทั้งสิ่งดีและสิ่งไม่ดี เช่น การเสพยาเสพติด ซึ่งเธอได้เล่าความรู้สึกของเธอดังนี้ "ตอนเสพก็รู้สึกว่ามันดีมันมีแต่เรื่องหัวเราะมันมีแต่เรื่องสนุกสนาน มันจะเป็นส่วนเดียวที่หนูคิดว่าหนูอยู่แล้วมีความสุขในช่วงนั้น หนูอยู่แบบไม่ต้องเครียด"

ซึ่งนางสาวอายุได้ยอมรับว่าเมื่อเธอเสพยาเสพติดอารมณ์และสภาพจิตใจของเธอเปลี่ยนไป "หนูเป็นคนใจร้อน หนูเป็นคนใจร้อนจริง ๆ แล้วหนูเสพยาแบบนี้ด้วย หนูนั้นด้วย อารมณ์ไม่ค่อยปกติอยู่แล้ว เราก้าวร้าวมากขึ้น กล้าขึ้น"

เส้นทางชีวิตหลังต้องโทษครั้งแรก

พฤติกรรมหลังต้องโทษครั้งแรกและกลับมาใช้ชีวิตในสังคม

ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัวพ่อของนางสาวอายุก็เดินทางมารับเธอที่สถานพินิจบ้านปรานี พ่อของเธอต้องการที่จะพาเธอกลับไปอาศัยที่บ้านย่า (ที่เดิมที่นางสาวอายุอาศัยอยู่ในวัยเด็ก) แต่เธอปฏิเสธและเล่าปัญหาของเธอและอาของเธอกับพ่อฟัง เมื่อพ่อได้รับรู้ปัญหาเขาก็โกรธมากและเดินทางไปเอาเรื่องกับอาที่บ้านย่าของเธอ เธอกล่าวว่า "พ่อพูดกับหนูดีมาก ไม่ใช่พ่อคนเดียวด้วย แต่ย่าเขาให้หนูกลับไปอยู่ที่บ้านแต่หนูไม่กลับ เพราะว่าหนูทะเลาะกับอาไง พ่อพ่อรู้พ่อขับรถไปที่บ้านย่าเลย ไปตีกันกับอา ต่อยกันเลย"

เมื่อเห็นพ่อและอาของเธอทะเลาะกัน ย่าของเธอเลยเข้ามาห้ามทำให้ย่าล้มและเส้นเลือดในสมองแตก เป็นเหตุให้เป็นอัมพาตครึ่งซีก ซึ่งเหตุการณ์นี้นางสาวอายุได้โทษว่าเป็นความผิดของตัวเองที่ทำให้ย่าต้องล้มป่วย "อา ก็บอกว่าเชื่อแต่ลูกมึงลูกมึงต่อแหล่ลูกมึงมันติดยาอะไรอย่างเนี่ย หนูก็บอกเอาใจไม่พูดไร เยอะ ใครทำไรรู้อเอง คือย่าเขาเข้าไปห้ามอา ห้ามพ่อไม่ให้ทะเลาะกับอาแล้วเขาก็ล้มเลย แล้วเขาก็เป็นอัมพาตไปเลยซีกหนึ่ง ย่าล้ม ย่าเป็นอัมพาตเลย นันเลยคือสิ่งหนูยัง ยังคิดเลยว่าถ้าหนูไม่บอกย่าหนูก็จะไม่เป็นแบบนี้"

หลังจากนั้นพ่อของเธอจึงพานางสาวอายุไปอยู่บ้านใหม่ของเธอ แต่ผ่านไปเพียง 1 อาทิตย์ เธอก็ต้องออกจากบ้านอีกเพราะนางสาวอายุทะเลาะกับแม่เลี้ยง ทำให้เธอไม่สามารถอยู่บ้านหลังนั้นได้อีกต่อไป โดยเธอกล่าวว่า "อยู่บ้านพ่ออาทิตย์นี้เพราะว่าย่าเพิ่งล้ม อยู่กับพ่อกับแฟนใหม่พ่อแล้วหนูก็ทะเลาะกับแม่เลี้ยง หนูทะเลาะตั้งแต่วันแรกเลย หนูไม่ถูกกับเขาตั้งแต่ที่แรกอยู่แล้ว หนูออกเลยหนูออกจากบ้านเลย บอกพ่อว่าพ่อหนูไม่อยู่ละนะ พ่อถามจะไปอยู่ไหน อยู่กับเพื่อน"

ภายหลังจากที่ออกจากบ้านใหม่ของเธอ นางสาวอายุก็กลับไปอาศัยอยู่กับเพื่อนที่ชื่อ ต้ม เหมือนเดิมและกลับไปทำงานที่พัฒนพงศ์เช่นเดิม การกลับมาทำงาน ทำให้นางสาวอายุเสพยาเสพติดทุกวันและตัดสินใจขายยาเสพติดในที่สุด โดยเธอให้เหตุผลว่างานที่เธอทำบางครั้งได้เงินไม่พอที่จะเอาไปซื้อยาเสพติดมาเสพ เธอจึงต้องขายยาเสพติดเพื่อหาเงินมาใช้และมาซื้อยาเสพติดเสพ นางสาวอายุกล่าวว่าเธอมักจะไปซื้อยาเสพติดจากเขตคลองเตยมาขายที่บริเวณพัฒนพงศ์

ก็หนู ทำงานได้ปีกว่า ๆ ใม่มี หนูอะไม่ได้ไปเป็นอะโกโก้แต่หนูไปเป็น บาร์เทนดีไปเป็นเด็กเสิร์ฟ เงินมันจะน้อยกว่าพวกอะโกโก้แล้วทีปวันหนึ่งช่วง นั้นเป็นช่วงที่แบบไม่ค่อยได้ทีบเยอะอะไรอย่างเนี่ย หนูก็เลยซื้อมาแล้วก็ลงทุน ขายเอง ไปซื้อยาเพื่อขายเอากำไรจะได้อีกอันคือที่หนูคิดคือมีเสฟด้วยมีตั้งใช้ด้วย ช่วงนั้นเสฟตลอด ไม่หยุดเลยหนูเสฟหนูหยุดไม่ได้อยู่แล้วถ้าหนูหยุดแล้วมันจะมี อาการอยาก เงินไม่พอเพราะหนูเสฟด้วยเสฟเยอะ หนูเอามาขายที่พัฒนพงศ์ ไอ้ โห ถามว่าดีมี มีมันก็ได้อยู่ เอามาขายพวกฝรั่งบ้างอะไรบ้าง

นางสาวอายุเสฟและขายยาเสฟติดอย่างต่อเนื่องมาได้ประมาณ 2 ปี เธอก็โดนจับครั้งที่ 2 ขณะ อายุ 17 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสฟติด ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลา ประมาณ 2 ปี

หลังจากได้รับการปล่อยตัวขณะอายุ 19 ปี นางสาวอายุก็กลับไปทำงานที่พัฒนพงศ์เช่นเดิม แต่ เธอไม่ได้อาศัยอยู่กับติมแล้ว แต่กลับไปอาศัยอยู่กับเพื่อนที่รู้จักกันที่สถานบันเทิงที่พัฒนพงศ์ โดยเธอ ยอมรับว่าเธอไม่มีที่อื่นให้ไป ทำให้เธอต้องกลับมาทำงานประเภทเดิมและขายยาเสฟติดเหมือนเดิม ดังที่ เล่าว่า "อยู่กับเพื่อนกลุ่มใหม่คือก่อนที่หนูจะโดนจับเนี่ยหนูขายยาใม่มี หนูขายก็จะมีเพื่อน ออกมากลับ เข้าวงการเดิมทันทีเลย เพราะหนูไม่มีที่ไป หนูไม่รู้จะไปไหน ไปบ้านย่าก็ไม่ได้ ไปหาพ่อก็ไม่ได้"

ภายหลังจากนางสาวอายุกลับเข้าสู่วังวนของยาเสฟติดเช่นเดิม เธอก็โดนจับอีกเป็นครั้งที่ 3 ภายในเวลาประมาณ 1 ปีต่อมา ในขณะอายุ 20 ปี คดีครอบครองยาเสฟติดเพื่อเสฟ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑ สถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 48 วัน เธอกล่าวว่า "คือหนูเสฟแล้วหนูลูกไม่ขึ้นหนูหลับอยู่แล้ว ตำรวจมาล็อคแค่นั้นเอง ไม่ได้ขายตอนนั้น มีนิดเดียว"

เมื่อได้รับการปล่อยตัว นางสาวอายุก็ได้พบและเริ่มคบหากับแฟนหนุ่มคนแรกชื่อ หมู เธอและหมู รู้จักกันเพราะอยู่ในชุมชนคลองเตยเหมือนกัน ไม่นานนางสาวอายุก็ย้ายเข้าไปอาศัยที่บ้านของหมู โดย นางสาวอายุได้ยอมรับว่าในตอนคบหากันช่วงแรก หมูไม่ได้เป็นผู้เสฟยาเสฟติดแต่เพราะมาคบหากับเธอ หมูจึงเริ่มเสฟยาเสฟติดตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา นางสาวอายุได้เล่าให้ฟังว่า

ตอนนี้หนูมีแฟน ก็คือเพื่อนที่เสฟด้วยกัน แฟนเราตอนแรกไม่เสฟ หลัง ๆ มาเสฟเพราะเรา หนูโมโหพี คือเขาบอกว่าหนูเอาเปรียบเขา เพราะว่าหนูไม่ ทำงานไง เขาทำงานคนเดียวเขาขยันแล้วหนูก็จะ เอาเงินจากเขาเนี่ย มาซื้อ หนูก็เลยบอกว่า งั้นก็เสฟด้วยกันเลย จบจะได้ไม่ต้องบอกว่าเอาเปรียบ แล้วก็เสฟด้วยกันเลย แล้วเขาก็ลองแล้วก็ติด

ภายหลังจากที่หมูเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง เขาก็โดนจับ ทำให้ที่บ้านที่นางสาวอายุอาศัยอยู่ เหลือสมาชิกอยู่ 5 คน ประกอบด้วยตัวเธอ พ่อ แม่ น้องชายและน้องสะใภ้ของหมู ซึ่งน้องชายและน้องสะใภ้ของหมูก็เป็นผู้เสพและผู้ค้ายาเสพติดเช่นเดียวกัน

เมื่อน้องชายของหมูเสพยาเสพติด เขาก็ตัดสินใจจัดบ้านของตัวเอง ขณะที่พ่อแม่ของหมูไปต่างจังหวัด ซึ่งในตอนนั้นนางสาวอายุได้อยู่บ้านพอดี ทำให้น้องชายของหมูนำของที่ขโมยจากบ้านของตัวเองได้ ให้นางสาวอายุเอาไปขาย เมื่อเธอได้เงินจากการนำของไปขายจึงนำเงินไปซื้อยาเสพติดมาเสพ และโดนจับครั้งที่ 4 ในคดีเสพยาเสพติด ต้องโทษที่ ส.น. ระยะเวลาประมาณ 15 วัน

ต่อมาเมื่อพ่อแม่ของหมูกลับมาที่บ้าน จึงตามมาแจ้งข้อหาเพิ่มเติมกับนางสาวอายุ ทำให้เธอถูกแจ้งข้อหาเพิ่มเติมในคดีร่วมกันลักทรัพย์ ทำให้นางสาวอายุต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี 2 เดือน โดยเธอได้เล่าเหตุการณ์ครั้งนั้นว่า

ตอนนั้นจะเป็นช่วงที่สงกรานต์ที่บ้านก็จะกลับบ้านนอกทั้งหมด แพนหนู เขาโดนจับแล้วหนูจะอยู่เป็น สะใภ้แล้วอะ พุดง่าย ๆ ว่าเขยมาจัดบ้าน จัดบ้านพ่อผัวของผัวหนูหนี หนูก็ไม่ได้ห้ามไง หนูไม่รู้ไง คือจัดออกมาแล้วเอาของออกมาให้หนูไปขาย ก็คือไปขายกับเขา หนูเอาของมาขายเสร็จแล้วหนูได้เงินมาที่แบ่งกันหนูก็ไปซื้ออันนี้เสฟ เสฟผงอยู่กับม้า แต่ว่าหนูไม่มีอะไรเลยในตัว ตำรวจจับมาไม่มีอะไรเลย แต่หนูมีรอยที่ฉีดยาอยู่ตำรวจเลยจับเสฟเท่านั้นเองก็คือ 15 วันเราต้องเสียค่าปรับเขานะ ถ้าเราไม่ เสียค่าปรับคือเราต้องติดอยู่สน. พอวันที่เราจะพ้นออกมาเนี่ย มันมีหมายอายัดมาว่าจัดบ้าน ก็เลยส่งตัวหนูมาที่นี้อีก

ขณะอยู่ในเรือนจำญาติของนางสาวอายุก็ได้มาแจ้งข่าวว่ายาของเธอเสียชีวิตแล้ว ทำให้เธอเสียใจมาก เพราะเธอรักยามาก อีกทั้งเธอยังรู้ข่าวว่าหลังจากยาของเธอเสียชีวิต อาของเธอก็จึงนำบ้านไปขายทำให้เธอรู้สึกตัวเธอเองกลายเป็นคนไม่มีบ้าน ดังที่ได้เล่าว่า

พี่ชายลูกของอาผู้หญิงเขาไปเยี่ยมแล้วบอกย่าหนูเสียชีวิต โห พี่แทบบ้ารู้อีก รู้สึกว่าตัวเอง พี่หนูตอนนั้นหนูกินไม่ได้นอนไม่ได้เลยนะ หนูแบบพี่แบบว่าเห็นเอาง่าย ๆ เห็นไข่ต้มที่ย่ำเคยต้มให้เรากินอะแต่ เราอยู่ข้างในอะยังร้องเลย หนูรักย่าหนูมาก...โห พี่แต่ก็ยัง แต่ก็ยังโอเคแต่ก็ยังมันมันมีอะไรที่แบบว่าหนูไม่มีบ้านอะ หนูกลายเป็นคนไม่มีบ้านเพราะอาเขาขายบ้านหลังนั้นทิ้งเลยแล้วก็ไปอยู่บ้าน ไปอยู่ที่อื่น โดยที่หนูไม่สามารถติดต่ออะไรได้

เมื่อได้รับการปล่อยตัวนางสาวอายุได้เล็กกับแฟนหนุ่มคนแรกและย้ายไปอยู่ที่ชุมชนวัดช่องลม เขตพระราม 3 เพราะเธอมีเพื่อนที่เป็นผู้เสพยาเสพติดเช่นเดียวกัน โดยเขาได้ชักชวนให้เธอไปอยู่ด้วยกันที่นั่น นางสาวอายุได้กล่าวว่าในช่วงนั้นเธออาศัยอยู่บริเวณของวัด กินข้าว และอาบน้ำฟรีจากทางวัด แต่เธอก็ยังทำงานด้วยการรับจ้างทั่วไปให้กับคนในชุมชนนั้น เพื่อหาเงินมาซื้อยาเสพติดเสพยาอีกเช่นเดิม ดังที่ได้กล่าวดังนี้

หนูก็ย้ายมาอีกที่หนึ่ง แต่ก็ใกล้ ๆ กันมาพระราม 3 วัดช่องลม อยู่คือ หนูจะบอกว่ายังงี้ดิอะ วงการเสพยาอะพี่มันจะถึง ๆ กันตลอดเวลาแล้วหนูก็จะมาที่เนี่ย วัดช่องลมเพื่อจะแบบ หนูไม่มีบ้านอะ หนู ไปตรงไหนก็จะมีเพื่อน หนูจะไปนอน เฮ้ย ขอนอนคืนหนึ่งนูนี่นั่น กินข้าววัด มันเป็นแค่กระต๊อบเป็นเหมือนแบบว่าเซิงหมานอนอะไรอย่างเนี่ยเป็นศาลาแค่นั้นเอง เข้ามาหนูก็เข้าวัดมาขอข้าววัดกิน ถ้ามีงานแบบว่าแบกเกลือเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ผู้หญิงพอทำได้หนูก็ไปทำไปล้างจานไปรับจ้างซักผ้าตามบ้านหนูก็ไปทำ กินฟรีอยู่แล้ว นอนกินนอนฟรี น้ำ หนูก็ไปอาบในวัด เรายังเสพยาอยู่ หนูไปรับจ้างซักผ้า รับจ้างนูนี่นั่นก็เอาเงินมาซื้อยา

ภายหลังจากที่เข้ามาอาศัยบริเวณชุมชนวัดช่องลมได้ไม่นาน นางสาวอายุก็พบและคบหากับแฟนหนุ่มคนใหม่ ชื่อ โจ้ ซึ่งโจ้ก็เป็นผู้ส่งยาเสพติดอยู่ในชุมชนนั้น "ระหว่างนั้นหนูรู้จักกับแฟนคนที่อยู่ปัจจุบันเนี่ย พ่อของลูก เขาเป็นเด็กแถวนั้นแหละ คือเด็กแถวนั้นเสพยาเหมือนกัน แต่ตอนนั้นยาบ้ามาละยาบ้าเริ่มดัง เขาเป็นเด็กเดินยอด เราไปซื้อจากเขา"

เมื่อเริ่มคบหากันนางสาวอายุจึงได้ย้ายไปเช่าห้องพักในชุมชนนั้นอยู่กับแฟนหนุ่ม แต่หลังจากนั้นเพียง 4 เดือน นางสาวอายุก็โดนจับครั้งที่ 6 เพราะตำรวจบุกตรวจค้นที่ห้องพักของเธอและเธอตัดสินใจรับผิดแทนโจ้ เป็นเหตุให้นางสาวอายุกระทำผิดครั้งที่ 6 ขณะอายุ 23 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่สถานบำบัดพิเศษชัยบุรี ระยะเวลาประมาณ 6 เดือน เธอได้เล่าดังนี้ "หนูอยู่กันได้แค่ 4 เดือนหนูก็โดนจับ...โดนจับเพราะว่าหนูไปเช่าห้องอยู่ ไปเช่าห้องอยู่กับเขาเนี่ย ไปเช่าห้องอยู่กับแฟนเนี่ย แล้วตำรวจขึ้นห้องขอค้น ตำรวจจับแฟน แต่หนูรับเอง"

ภายหลังจากที่ได้รับการปล่อยตัวนางสาวอายุก็กลับมาอยู่กับแฟนหนุ่มที่ห้องพักเดิม ผ่านไปเพียง 11 วัน นางสาวอายุก็โดนจับครั้งที่ 7 ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่สถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 6 ปี 9 เดือน โดยเธอได้เล่าสาเหตุที่โดนจับให้ฟังว่า "ออกมาได้ 11 วันแล้วก็โดนจับใหม่จำหน่าย หนูไม่ได้ขายแต่แฟนเป็นคนเดินยอด แต่หนูอะ แฟนพอเดินยอดได้ก็เอาเงินอะมาให้หนู เนี่ย

พอเดินยอดเสร็จเขาก็จะเอาเงินมาให้หนู หนูเก็บเงินไว้ หนูออกมาซื้อของ ตำรวจมาขอคืน เงินที่หนูมีอยู่อะที่เดินยอดมาได้อะ 100 เดียว มันเป็นเบอร์แบงก์ เขาก็เลยจับหนูมา"

เมื่อได้รับการปล่อยตัวขณะอายุ 30 ปี แฟนหนุ่มของนางสาวอายุ ก็ได้พาเธอไปอาศัยอยู่ที่บ้านของแม่ของเขาก่อนที่จังหวัดสมุทรสาคร นางสาวอายุจึงตัดสินใจเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดและไปทำงานสุจริตที่โรงงาน "ไปอยู่สมุทรสาครเลยตอนนี้ยังไปอยู่กับแฟนคนเดิมอยู่ ไปอยู่บ้านแม่แฟนก็เลยไม่แตะไม่ยุ่งกับยาอะไรเลย ก็ทำงานทำตามโรงงาน ตอนนี้หนูทำบัตรประชาชนละ แฟนเนียพาหนูไปทำบัตรประชาชน ก็คือสมัครงาน"

ภายหลังจากเริ่มทำงานได้ไม่นานนางสาวอายุก็ต้องเข้ารับรักษาตัว เพราะเธอเป็นผู้ติดเชื้อ HIV เมื่อรักษาตัวจนกลับมาแข็งแรงเป็นปกติ แฟนหนุ่มของเธอก็เริ่มกลับมาเสพยาเสพติดอีกครั้งและทำให้เธอกลับเข้าสู่วังวนของยาเสพติดอีกครั้งเช่นเดียวกัน

นางสาวอายุตั้งครรรภ์ลูกคนแรกเมื่ออายุ 32 ปี แต่เธอก็ยังเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่องจนถึงวันที่คลอดบุตร โดยเธอได้กล่าวดังนี้ "สูบจนตลอดเลย สูบจนคลอด ชั่วโมงนั้นตอนนั้นไม่รู้ว่าหนูคิดอะไรไม่ออก หนูว่าจะเป็นคนที่ไม่ดีก็ได้ หนูก็ว่าได้ว่าหนูเสพ ก็มีแต่คนเตือนนะว่าเฮ้ยท้องน้ำอะไรอย่างเงี้ย แต่อีกใจก็ขอสูบก่อน"

เมื่อคลอดลูก แม่ยายของเธอก็จับได้ว่าทั้งเธอและแฟนหนุ่มเสพยาเสพติด แม่ยายจึงไล่ทั้งคู่ออกจากบ้าน ทำให้นางสาวอายุและแฟนหนุ่มต้องกลับมาอาศัยที่เขตพระราม 3 เช่นเดิม ภายหลังจากกลับมากรุงเทพฯ ได้ไม่นาน นางสาวอายุก็ตั้งครรรภ์ลูกคนที่ 2 เธอจึงตัดสินใจเลิกเสพและขายยาเสพติด ใจแฟนหนุ่มของเธอจึงพาเธอกลับไปที่บ้านของแม่ของเขาก่อน โดยทั้งคู่ได้ไปขอโทษแม่และสัญญากับแม่ยายว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก เธอเล่าว่า "จนมาท้องลูกคนที่ 2 แต่คนนี่พอหนูรู้ว่าหนูท้องหนูหยุดเสพ แล้วก็ย้ายกลับมาอยู่สมุทรสาครบอกแม่ว่าเลิกแล้วนะ กันยาคลอดอยู่ได้ประมาณตั้งแต่มันประมาณ 3 เดือนหนูก็ย้ายกลับไปอยู่กรุงเทพอีก"

ภายหลังจากคลอดบุตรคนที่ 2 ได้ไม่นานเธอและแฟนหนุ่มก็ต้องกลับมาอยู่ที่กรุงเทพฯ อีกครั้ง เพราะใจกลับไปเสพยาเสพติด ทำให้แม่ยายของเธอไล่ออกจากบ้านอีกครั้งและนางสาวอายุก็กลับมาเสพยาเสพติดอีกครั้ง ผลจากการเสพยาเสพติดทำให้เงินที่แฟนหนุ่มของเธอหาได้ไม่พอเลี้ยงดูลูกทั้ง 2 คน ทำให้เธอต้องไปลักทรัพย์ที่ห้างสรรพสินค้ามาขายแลกกับเงินอยู่บ่อยครั้ง จนเป็นเหตุให้นางสาวอายุโดนจับครั้งที่ 8 ในขณะอายุ 34 ปี คดีลักทรัพย์ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 50 วัน โดยเธอได้เล่าว่า "ก็เริ่มหาเงินไม่ได้ละ เพราะว่าแฟนหาเงินคนเดียวเพราะว่าหนูต้องเลี้ยงลูกแต่หนูก็ยังกินข้าววัดอยู่ยังเอาไปเอาข้าววัดนู่นนี่นั่นมา ทุกอย่างหมด โดนจับอีกที่ซื้อหาตอนนั้นรู้สึกจะเป็นลัก

ทรัพย์ เพราะหนูไม่มีเงินแล้ว โดนจับที่ห้างเลยพี่ ไปซื้อขนมให้ลูกแต่เราก็เอาของอย่างอื่นมาด้วย ตำรวจ
ห้างจับ"

เมื่อได้รับการปล่อยตัวนางสาวอายุก็กลับมาอยู่กับแฟนหนุ่มเหมือนเดิม และเธอก็ยังมีพฤติกรรม
ลักทรัพย์อยู่บ่อยครั้งเพราะไม่มีเงินซื้อของที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิต อีกทั้งเธอก็ยังอยู่ในวังวนของยาเสพติด
เช่นเดิมอีกด้วย

วันหนึ่งขณะอายุ 36 ปี นางสาวอายุได้ไปลักทรัพย์ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง และในตัวของเธอ
มียาเสพติดอยู่ ทำให้เมื่อโดนจับในคดีลักทรัพย์และโดนตรวจค้นตัวจึงเจอยาเสพติด เป็นเหตุให้นางสาว
อายุ โดนจับครั้งที่ 9 ขณะอายุ 36 ปี ในคดีลักทรัพย์และครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุก
ที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 14 เดือน

เมื่อได้รับการปล่อยตัวนางสาวอายุก็มีความประพฤติแบบเดิม คือลักทรัพย์มาและไปแลกเป็นเงิน
เพื่อไปซื้อยาเสพติด ทำให้เมื่อเธอได้รับการปล่อยตัวเพียง 6 เดือน เธอก็โดนจับอีกเป็นครั้งที่ 10 ขณะอายุ
37 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 14 เดือน

เส้นทางชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

มูลเหตุจูงใจ

นางสาวอายุต้องโทษครั้งปัจจุบัน (กระทำผิดครั้งที่ 11) ขณะอายุ 38 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด
ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 3 ปี 1 เดือน เหตุสำคัญที่ทำให้นางสาวอายุ
กระทำผิดครั้งนี้ เนื่องจากเธอตัดสินใจผันตัวมาเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัว โดยเธอกล่าวว่าเป็นวิธีเดียว
ที่เธอจะสามารถหาเงินมาใช้จ่ายและใช้ซื้อยาเสพติดเสพได้อย่างเพียงพอ นางสาวอายุจึงได้ขายยาเสพติด
อย่างต่อเนื่องทุกวัน จนเป็นเหตุให้เธอโดนจับครั้งที่ 11 (ปัจจุบัน)

มูลเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด

ครอบครัว

สำหรับมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวของนางสาวอายุ เป็นมูลเหตุจูงใจสำคัญต่อการที่ทำให้
ให้เธอต้องกลายเป็นผู้กระทำผิดและต้องโทษครั้งปัจจุบัน โดยมูลเหตุจูงใจครอบครัว กล่าวคือแฟนหนุ่ม
เป็นเหตุให้นางสาวอายุต้องโทษเป็นผู้กระทำผิดในครั้งปัจจุบัน

ครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัว นางสาวอายุก็กลับมาอยู่ห้องพักกับแฟนหนุ่ม และเธอก็ได้ตัดสินใจผันตัวมาเป็นผู้ขายยาเสพติดอย่างเต็มตัว โดยเธอและแฟนหนุ่มช่วยกันขายยาเสพติดอย่างต่อเนื่องจนถึงวันที่โดนจับครั้งปัจจุบัน กล่าวคือ นางสาวอายุกระทำผิดครั้งที่ 11 (ปัจจุบัน) เกิดขึ้นขณะอายุ 38 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่สถานพินิจกลาง ระยะเวลาประมาณ 3 ปี 1 เดือน โดยเธอได้กล่าวดังนี้ "หนูขายจริงแล้วเป็นช่วงที่หนูเริ่มมียาเยอะแล้วอะ ถามว่าช่วงนี้เป็นช่วงที่หนูหยุดหลายรอบไปออกไปพออนุกรอบนี้ไปใช้มัยหยุด หนูหยุดขโมย"

นางสาวอายุยอมรับว่าสาเหตุหนึ่งที่ไม่สามารถเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้อย่างเด็ดขาดเพราะแฟนหนุ่มของเธอไม่เคยเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด โดยทุกครั้งที่ตั้งใจเลิกเสพยาเสพติด ใจก็จะกลับมาเสพยาเสพติดละชักชวนให้เธอกลับไปเสพด้วยเสมอ โดยที่แฟนหนุ่มของเธอไม่เคยต้องโทษเลยสักครั้งในชีวิตเพราะนางสาวอายุรับผิดแทนทุกครั้งที่ตั้งใจโดนจับ ซึ่งเธอเล่าดังนี้ "เอาจริง ๆ ปัญหามันขึ้นอยู่กับแฟนหนูด้วย คือต่างคนไม่มีใครรังใครไร แต่ถามว่า เอ้ยเออเออ เอ้ยเออเออ เอ้ยเออเออ ก็กลับมาเสพอีก หนูรับเองตลอด เพราะแฟนไม่เคยโดนจับเลย รักมาก เอาดี ๆ คือหนูรักมาก"

กลุ่มเพื่อน

สำหรับกลุ่มเพื่อน อาจกล่าวได้ว่ามูลเหตุจูงใจนี้มีมากผลต่อการกระทำผิดในช่วงชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบันของนางสาวอายุ เพราะในช่วงชีวิตก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบันนางสาวอายุได้คบหากับกลุ่มเพื่อนที่รู้จักกันในเรือนจำ ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นผู้เสพและค้ายาเสพติด เมื่อได้รับการปล่อยตัวนางสาวอายุและกลุ่มเพื่อนก็ติดต่อกันเพื่อซื้อและขายยาเสพติดบ่อยครั้ง โดยเธอกำลังนี้ "มันจะมีพวกวงการนี้ เขาจะมาแบบให้ลองตัวใหม่ ๆ แล้วหนูก็จะมีเพื่อน หนูเข้ามาในนี้ก็รู้จัก พอออกไปก็ติดต่อกัน แล้วก็จะ เป็นวงการวงจรเดิม"

นางสาวอายุยังยอมรับว่าสาเหตุหนึ่งที่ไม่สามารถเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้อย่างเด็ดขาดเพราะเมื่อเธอตัดสินใจว่าจะเลิกเสพยาเสพติด แต่กลุ่มเพื่อนมักจะมาซื้อและเสพยาเสพติดกันที่ห้องพักของเธอ และชักชวนให้นางสาวอายุเสพยาเสพติดด้วย ทำให้เธอกลับไปเสพยาเสพติดอีกเช่นเดิม "เพื่อน ๆ มาซื้อไป พอมานซื้อกันก็ขอนั่งดูในบ้าน หนูก็คิดว่าอยากดูก็ดูไป จะได้ไม่ต้องวอกออกไป ตำรวจจะได้ไม่จับ พอเสร็จปุ๊บก็เพื่อนก็ถามไม่เอาหรือ หนูก็บอกว่าไม่เอาหยุดมาหลายวันแล้วละ แต่ก็อะนิดนึง นิดนึงก็ นิดนึงอะ พอดูแล้วก็รู้สึกว่เอา มันติดใจละ"

สภาพเศรษฐกิจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพเศรษฐกิจ อาจกล่าวได้ว่ามูลเหตุจูงใจนี้เป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญที่ทำให้ นางสาวอายุกระทำผิดซ้ำในคดีลักทรัพย์และยาเสพติด เพราะชีวิตของนางสาวอายุติดอยู่ในวังวนของยา

เสพติด ทำให้เมื่อเธอได้เงินจากการทำงานมาก็นำไปซื้อยาเสพติด เมื่อนำเงินไปซื้อยาเสพติดจนหมด นางสาวอายุก็ต้องไปก่อคดีลักทรัพย์เพื่อทำเงินหรือของมาแลกกับยาเสพติด "ก็คือเราไม่มีเงินเสพ หนูก็จะไปขโมยของตามพวกเนี่ย มาแลกกับยา"

นางสาวอายุกล่าวว่าอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอต้องก่อคดีลักทรัพย์และตัดสินใจค้ายาเสพติด เพราะเธอต้องการเงินมาซื้อของให้ลูก เพราะเธออยากให้ลูกได้ใช้ของเหมือนเด็กคนอื่น ๆ "หนูไม่ค่อยมีเวลาอยู่กะลูกใช้มัย หนูก็คิดว่าเวลาหนูอยู่กะลูกปั๊บ หนูก็จะเอาเงินอะซื้อ ลูกอยากได้ไรก็ซื้อ อยากให้ลูกมีเหมือนคนอื่นอะไรอย่างเงี้ยอะ"

โดยนางสาวอายุยังมีความเชื่อที่ว่า การเสพยาเสพติดจะทำให้เธอสามารถทำงานได้มากขึ้น และระยะเวลาสั้นขึ้น ทำให้เธอสามารถหาเงินได้เยอะขึ้นเอามาให้ลูก ๆ ของเธอ ดังที่เธอกล่าวว่า "ที่เสพคืออยาก อยากรมีเวลามากกว่า อยากรมีเวลา อยากรมีแรง จะได้ให้ตัวเองหาเงินได้เยอะ ๆ มันเป็นอย่างนั้นมากกว่า เพราะคือเราไม่อยากจะหลับนอนเลยอะ เพราะเราอยาก ถ้าเรานั่งได้ทั้งคืนเงี้ย เราก็สามารถขายยาได้ทั้งคืน เราก็จะได้เงิน เราก็จะสามารถส่งยาได้ทั้งคืน เป็นอย่างนั้น"

การศึกษา

มูลเหตุจูงใจการศึกษา อาจกล่าวได้ว่าไม่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของนางสาวอายุ เนื่องจากนางสาวอายุสามารถสมัครงานที่โรงงานได้ดังที่เธอเคยทำ แต่เธอเลือกที่จะหารายได้ด้วยการค้ายาเสพติดและลักทรัพย์มากกว่าที่จะหางานสุจริตทำ เป็นเหตุให้เธอต้องกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดอยู่อย่างต่อเนื่อง เธอกล่าวว่า "เคยทำงาน พอเข้างานบริษัทปั๊บ แรก ๆ เค้าอาจจะหยิบยื่นให้เราจริง ๆ แต่พอเรา เราก็ไม่ตีอะ มันเป็นที่เราไง พอไป ๆ มา ๆ พอเค้ารู้ว่าเราเสพยาอีก เค้าก็เริ่มไม่อยากจะเอาเราไปอยู่ใกล้ ๆ เค้าแล้วประมาณนี้"

สภาพสังคม

มูลเหตุจูงใจสภาพสังคม ปรากฏว่า สภาพสังคมเป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญที่ทำให้นางสาวอายุกลายเป็นผู้กระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด เพราะนางสาวอายุอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีผู้เสพและขายยาเสพติดอยู่ตลอดช่วงชีวิตของเธอ ทำให้เธอไม่สามารถหักห้ามใจและเลิกเสพยาเสพติดได้อย่างเด็ดขาด โดยเธอยอมรับว่า "ไม่อยากจะกลับไปตรงเดิม สภาพแวดล้อมเดิม มันทำให้เรากลับไปเหมือนเดิม"

อายุ

มูลเหตุจูงใจด้านอายุที่เริ่มเสพยาเสพติด ปรากฏว่านางสาวอายุมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดอยู่เรื่อย ๆ ต่อเนื่องเป็นประจำมาตลอดจนถึงอายุ 38 ปี (ก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบัน) ทำให้มีแนวโน้มที่จะเสพยาต่อไปเรื่อย ๆ ในอนาคตและเลิกเสพยาเสพติดได้ยาก

การติดยาเสพติดและการบำบัด

สำหรับการติดยาเสพติด ปรากฏว่าตลอดทั้งชีวิตของนางสาวอายุ เธอได้ลองเสพยาเสพติดหลากหลายชนิด และเธอยอมรับว่าเธอติดยาเสพติด โดยนางสาวอายุเคยตัดสินใจลองเลิกเสพยาเสพติดแต่หลังจากนั้นเพียง 2-3 เดือน เธอก็กลับมาเสพใหม่ทุกครั้ง ทำให้เธอไม่สามารถเลิกเสพยาเสพติดได้อย่างเด็ดขาดจนถึงก่อนโดนจับครั้งปัจจุบัน เธอยอมรับว่า

เราเคยพยายามจริงจัง สองเดือน สามเดือน ประมาณนั้นบางที บางทีหนูก็ยังรู้สึกแบบ เอออยากจะหยุด บางทีหนูเบื่อนะ อยู่ข้างนอกบางทีหนูมีความรู้สึกที่หนูเบื่อ หนูไม่อยากเสพละ เสพไปก็ไม่มียะไรดีขึ้นละ เสียตั้งด้วยไร่หยุดไปอาทิตย์นึง พอกลับมา พอเราจับยาสูบ เอาละ จับยาสูบก็เริ่มละ...หนูเป็นคนติดเสพ หนูติดเสพ

ในส่วนของการบำบัดนางสาวอายุไม่เคยได้รับการบำบัดอาการติดยาเสพติดอย่างจริงจัง โดยเธอเพียงแค่เลิกเสพยาเสพติดในขณะที่ต้องโทษในเรือนจำเท่านั้น เมื่อได้รับการปล่อยตัวนางสาวอายุก็กลับไปเสพยาเสพติดทันที

สภาพจิตใจ

สำหรับมูลเหตุจูงใจสภาพจิตใจ ปรากฏว่านางสาวอายุเป็นคนขาดความรักมาตั้งแต่เด็กทำให้เมื่อเธอมีแฟนหนุ่ม เธอจึงรู้สึกรักเขามากกว่าตัวเองและยอมทำทุกอย่างเพื่อคนที่เธอรัก เช่น นางสาวอายุมักจะรับผิดชอบเมื่อแฟนหนุ่มกำลังจะโดนจับตลอดมา

นางสาวอายุยอมรับว่าเธอเป็นคนไม่มีความอดทนมากพอที่จะสามารถเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างเด็ดขาดได้ จึงทำให้เธอรู้สึกว่าลูกไม่ภูมิใจที่มีแม่เป็นผู้เสพและขายยาเสพติด เธอกล่าวทั้งน้ำตาว่า

หนูคิดตลอดว่าหนูจะแก้ยังไง บางทีความอดทนหนูมันไม่พอ บางครั้งหนูรู้สึก หนูรู้สึกแย่นะ เวลาที่ ลูกถามเราเนี่ย “มีต้องเข้าไปอีกแล้วหรือ เข้าไปนานมัย แล้วออกมาจะเข้าไปอีกมัยอะไรเงี้ย หนูไม่ กล้าสมัครโรงเรียน หนูไม่กล้า

ไปโรงเรียนเลย เพราะคุณครูถามหนู นู่นนี่นั่น” มันเป็นเรื่องที่มันทอนนะ แต่มันไม่มีทางเลือกใจ หรืออาจจะมียุทธศาสตร์โดยที่หนูไม่ไปเอง เค้าไม่เคยภูมิใจหนูรู้ ถึงจะเป็นเด็กแปดขวบ เก้าขวบ เค้าไม่เคยภูมิใจเลย เค้ายังบอกให้หนูหยุดด้วยซ้ำ แต่สิ่งที่หนูคิดคือว่า หนูเคยทำงานสุจริต บางทีทำ ทำก็จริง แต่ก็ความอดทนหนูไม่พอ

เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษครั้งปัจจุบัน

ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะต้องคำพิพากษา

นางสาวอายุไม่รู้สีกกลัวต่อโทษที่จะได้รับ เพราะเธอคาดเดาว่าโทษของเธอจะต้องมากกว่าโทษที่เธอได้รับจริงในปัจจุบัน ประกอบกับเธอเคยต้องโทษมาแล้วหลายครั้งจึงทำให้เธอรู้สึกเฉย ๆ และกลับตีใจเสียด้วยซ้ำที่โทษที่เธอได้รับจริงน้อยกว่าที่คิดไว้ โดยนางสาวอายุได้เล่าให้ฟังความรู้สึกขณะฟังคำพิพากษาของศาล ดังนี้ "โทษที่หนูได้รับตอนนี้หรือ หนูถือว่า ไม่กลัวเลย เฉย ๆ ตรงศาล หนูคิดตอนนั้น หนูทำใจไว้เยอะกว่านี้ด้วย ก็ประมาณแค่ระดับสี่ สีหรือห้าที่เองหนูกลัวอะ คือโดนมาแล้วอะโดนอีกก็ไม่เห็นเป็นอะไรเลย โดนอีกก็คงเหมือนเดิม"

ความสำนึกผิดต่อการกระทำ

นางสาวอายุสำนึกต่อการกระทำผิดของเธอ โดยเธอรู้ว่าการติดยาเสพติดของเธอมีโทษทั้งต่อตัวเธอเองและครอบครัว เพราะนางสาวอายุนึกถึงลูก เธออยากให้ลูกรู้สึกภูมิใจในตัวเธอ อยากมีชีวิตที่ดีกับครอบครัวและไม่ควรโดนจับและต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำอีกต่อไป โดยเธอได้เล่าดังนี้

หยุดเสพ นั่นคือสิ่งที่หนูรู้ แต่มันก็ไม่เคยทำได้ นั่นแหละคือปัญหา ก็คือเนี่ย เริ่มกังวลแล้ว ตอนเนี่ยนะ ที่หนูคิดนะ แต่หนูกลัวว่า หนูกลัว กลัวว่าเราจะทำไม่ได้ไง กลัวมาก และเราทำให้เค้าผิดหวังมาตลอด ตั้งแต่ ตั้งแต่เค้าเกิดมาเนี่ย หนูเริ่มโดนจับ อย่างที่หนูเล่าให้พี่ฟัง ลูกหนูต้องยึดเข้าออก เข้าออกมาเจอหนูพาออกไปไหน พาไปเที่ยวได้ไม่กี่ครั้ง พอนั่งรถอีกทีนี่ก็คือมาเยี่ยมแม่ที่ สน. แล้ว มันรู้สึกแย่หนูแค่เป็นห่วงลูกเฉย ๆ

เค้าบอกว่าเรา เราอยู่กับเค้าแล้วเรา เราหาให้เค้าได้ทุกอย่าง แต่เค้าไม่ยอมได้และ เค้าอยากได้หนู แต่เค้ามาบอกตอนที่เราโดนจับแล้วไรเงี้ย เราก็เลยเราก็บอกเค้า เค้าก็ถามว่า นานไหมอะไรอย่างงี้ หนูก็บอก ประมาณสามปี ลูกก็ตอบว่าไม่เป็นไรหนูจัดวันเกิดไม่มีมีแค่สามครั้งเอง บางทีลูกมาพูดกับเราก็รู้สึก

ความรู้สึกและปัญหาขณะต้องโทษภายในเรือนจำ

ขณะอยู่ในเรือนจำ นางสาวอายุกังวลถึงอนาคตของเธอเมื่อเธอก้าวออกไปจากเรือนจำ ซึ่งเธอต้องการที่จะเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดแต่นางสาวอายุก็ยังคงมีความกังวล กลัวว่าเธอจะไม่สามารถห้ามใจของตัวเองให้ไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ เธอกล่าวว่า

ปัญหาหลัก ๆ คือกังวลเรื่องที่จะต้องก้าวไปจากตรงนี้ ไม่ใช่ไม่อยากออก หนูอยากออก แต่หนูกำลังกังวลว่า ออกไปจะอยู่ยังไง จะใช้ชีวิตยังไง และจะต้องทำยังไงให้ตัวเอง อยู่ข้างนอกโดยไม่ต้องเข้า มา แค่นั้นเอง ตอนนี้นะที่หนู คิด ทำไม่ออกไปหนูถึงทำไม่ได้ เพราะออกไปหนูต้องการหาเงิน เพราะชีวิตของ หนู และก็คนข้างนอกของหนู

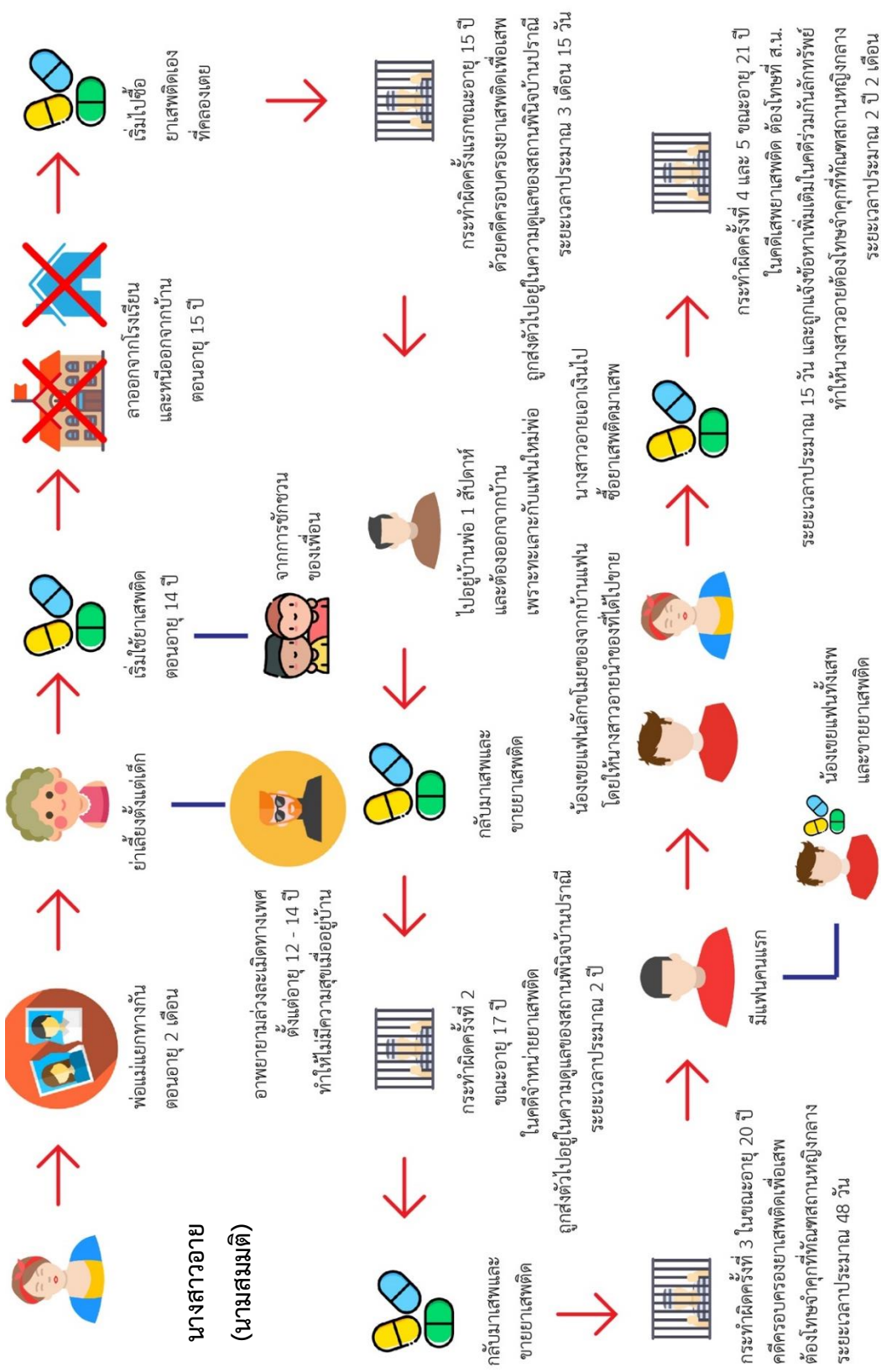
เส้นทางชีวิตในอนาคต

ความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคต

สำหรับความคาดหวังต่อชีวิตในอนาคตของนางสาวอายุ มี 3 ประการคือ หางานสุจริตทำ เลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างเด็ดขาด และเรื่องเงินค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน เธอกล่าวว่า

หนูก็ต้องนั่งรถไป กลับไปที่บ้านเช่าที่หนูเคยเช่าก่อนอยู่เรือนจำ 3 ไร่ ไป หาน้ำของแฟน เพื่อถามว่าเอกสารหนู พวกใบเกิดทะเบียนบ้าน อยู่มั๊ย แต่ตอนนี้ ที่หนูอยู่ในนี้ หนูก็พยายามเก็บเงินปันผลที่ได้ นะ เพื่อจะเอาไปเป็นทุน เพื่อสมัคร งานหาที่อยู่ อันนี้ที่หนูคิดนะ แต่หนูก็ทำอยู่ ก้าวแรกที้ออกไปจากคุกก็คือเป็นห่วง ลูก ไม่รู้จะไปไหนและเราจะไปไหน และออกไปอะ คือ เราอะ จะต้องมีย่านอยู่ ถ้า เราไปเช่าบ้านอยู่ก่อนไม่มีใครเค้าให้เราอยู่หรือ ถ้าไม่มีเงินจ่ายเค้า

ภาพที่ 13 เส้นทางการใช้ชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของการมีศึกษาที่ 7

สรุปเส้นทางชีวิตของกรณีศึกษาและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาที่ 7

นางสาวอายุเติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูของย่า เพราะพ่อและแม่ของเธอเลิกรักกันตั้งแต่นางสาวอายุ 2 เดือน ในเวลาต่อมาพ่อของเธอก็ได้มีภรรยาใหม่และย้ายออกไปอยู่ที่บ้านของภรรยาใหม่ ทำให้พ่อของเธอฝากเธอไว้ให้ย่าของเธอเลี้ยงดู นางสาวอายุเริ่มเสพยาเสพติดเมื่ออายุ 14 ปี จากการชักชวนของเพื่อนเป็นผู้เสพยาเสพติด ประกอบกับนางสาวอายุมีปัญหาเกี่ยวกับทางครอบครัวกล่าวคืออาของเธอยายามจะล่วงละเมิดทางเพศเธอตั้งแต่เธออายุ 12-14 ปี ทำให้เวลาที่ได้สังสรรค์กับเพื่อนเป็นเวลาเดียวที่เธอรู้สึกสบายใจและมีความสุข ทำให้เมื่อกลุ่มเพื่อนมั่วสุ่มเสพยาเสพติดกัน เธอจึงมีความสงสัยใคร่รู้ที่จะลองเสพยาเสพติดด้วย เมื่ออายุ 15 ปีนางสาวอายุได้ลาออกจากโรงเรียนและตัดสินใจหนีออกจากบ้าน และไปพักอาศัยกับเพื่อนที่เป็นผู้เสพยาเสพติดเช่นเดียวกัน โดยเพื่อนก็ได้พาเธอไปซื้อยาเสพติดที่แหล่งขายยาเสพติด เมื่อคุ้นเคยกันเธอก็ไปซื้อยาเสพติดมาเสพเองบ่อยครั้ง จนเป็นเหตุนำไปสู่การต้องโทษครั้งแรกขณะอายุ 15 ปี ด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน 15 วัน

หลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวอายุได้กลับบ้านพักอาศัยอยู่ที่บ้านของพ่อเธอเป็นเวลาประมาณ 1 สัปดาห์แต่เธอก็ต้องออกจากบ้านมาอีก เพราะนางสาวอายุทะเลาะอย่างรุนแรงกับภรรยาใหม่ของพ่อ ต่อมานางสาวอายุได้กลับมาพักอาศัยกับเพื่อน และกลับไปเสพและขายยาเสพติดเช่นเดิมเป็นเหตุของการกระทำผิดครั้งที่ 2 ของนางสาวอายุ ขณะอายุ 17 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ถูกส่งตัวไปอยู่ในความดูแลของสถานพินิจบ้านปราณี ระยะเวลาประมาณ 2 ปี หลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวอายุก็กลับไปเสพและขายยาเสพติดทันที จนเป็นเหตุให้เธอต้องโทษครั้งที่ 3 ภายในเวลาประมาณ 1 ปีต่อมา ในขณะที่อายุ 20 ปี คดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 48 วัน ต่อมานางสาวอายุได้เริ่มคบหากับแฟนหนุ่มคนแรก ซึ่งน้องสาวของเขาและน้องเขยเป็นผู้เสพและค้ายาเสพติด จนวันหนึ่งน้องเขยก่อเหตุลักขโมยที่บ้านแม่ยายของเธอและนำของที่ได้มาให้นางสาวอายุไปขาย เมื่อขายได้นางสาวอายุจึงนำเงินไปซื้อยาเสพติดมาเสพเป็นเหตุให้นางสาวอายุกระทำผิดครั้งที่ 4 และ 5 ขณะอายุ 21 ปี ในคดีเสพยาเสพติด ต้องโทษต้องขังที่สถานีตำรวจ ระยะเวลาประมาณ 15 วัน และถูกแจ้งข้อหาเพิ่มเติมในคดีร่วมกันลักทรัพย์ ทำให้นางสาวอายุต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 2 ปี 2 เดือน

หลังจากนั้นนางสาวอายุได้เริ่มคบหากับแฟนหนุ่มคนใหม่ที่เป็นทั้งผู้เสพและขายยาเสพติด ทั้งคู่เสพและขายยาเสพติดด้วยกันอย่างสม่ำเสมอ จนเป็นเหตุให้นางสาวอายุต้องโทษครั้งที่ 6 ขณะอายุ 23 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่สถานบำบัดพิเศษธัญบุรี ระยะเวลาประมาณ 6 เดือน หลังจากได้รับการปล่อยตัวเธอก็กลับมาเสพและขายยาเสพติดต่อทันที เป็นเหตุให้เมื่อผ่านไปเพียง 11 วัน

เธอก็ได้กระทำผิดครั้งที่ 7 ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 6 ปี 9 เดือน หลังจากนั้นแฟนหนุ่มของเธอได้พาไปอยู่บ้านแม่ของเขาที่ต่างจังหวัด ทำให้นางสาวอายุได้เริ่มทำงานสุจริตแต่ก็ทำได้เพียงประมาณ 1 ปี เธอก็ต้องออกจากงานเพื่อรักษาตัวจากปัญหาสุขภาพ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ในระยเวลานั้นนางสาวอายุเลิกเสพและขายยาเสพติดได้ประมาณ 1 ปี

ต่อมาเมื่อร่างกายแข็งแรงขึ้นนางสาวอายุก็กลับมาเสพและขายยาเสพติดอีกและกลับมาอาศัยอยู่ที่บ้านหลังเดิม ในช่วงเวลานั้นเธอและครอบครัวมีฐานะยากจนมากเธอจึงตัดสินใจลักขโมยของจากห้างสรรพสินค้า จนเป็นเหตุให้เธอโดนจับเป็นครั้งที่ 8 ในขณะอายุ 34 ปี คดีลักทรัพย์ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 50 วัน ต่อมานางสาวอายุได้กลับมาขายและเสพยาเสพติดอีกจนเป็นเหตุให้เธอโดนจับเป็นครั้งที่ 9 ขณะอายุ 36 ปี ในคดีลักทรัพย์และครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 14 เดือน หลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวอายุก็กลับไปเสพและขายยาเสพติดเช่นเดิม จนเป็นเหตุให้เธอโดนจับเป็นครั้งที่ 10 ขณะอายุ 37 ปี ในคดีครอบครองยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 14 เดือน

และภายหลังจากได้รับการปล่อยตัวนางสาวอายุก็กลับไปเสพและขายยาเสพติดเช่นเดิม จนเป็นเหตุให้เธอโดนจับเป็นครั้งที่ 11 (ครั้งปัจจุบัน) ขณะอายุ 38 ปี ในคดีจำหน่ายยาเสพติด ต้องโทษจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ระยะเวลาประมาณ 3 ปี 1 เดือน เมื่อถามถึงความเกรงกลัวต่อการถูกลงโทษและความสำนึกผิด นางสาวอายุกล่าวว่าเธอไม่รู้สึกลัวต่อโทษที่จะได้รับ เพราะเธอคาดเดาว่าโทษของเธอจะต้องมากกว่าโทษที่เธอได้รับจริงในปัจจุบัน ประกอบกับเธอเคยต้องโทษมาแล้วหลายครั้งจึงทำให้เธอรู้สึกเฉย ๆ ในส่วนความสำนึกต่อการกระทำผิด เธอรู้ว่าการติดยาเสพติดของเธอมิโทษทั้งต่อตัวเองและครอบครัว เธออยากให้ลูกรู้สึกภูมิใจในตัวเธอ อยากมีชีวิตที่ดีกับครอบครัวและไม่ควรโดนจับและต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำอีกต่อไป

ส่วนที่ 2 การสรุปลักษณะสำคัญที่ได้จากผลการศึกษา

จากผลการศึกษาสามารถสรุปลักษณะสำคัญที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่ม

1. มูลเหตุจูงใจที่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่าง

กรณีศึกษา	คดีที่ต้องโทษ	อายุที่ ต้องโทษ	ครอบครัว	กลุ่ม เพื่อน	สภาพ เศรษฐกิจ	การศึกษา	สภาพ สังคม	การติดยา เสพติด	การ บำบัด	สภาพ จิตใจ
1.นางสาวจ๊ะป	ครอบครัวองยาเสพ ติดเพื่อเสพ	17	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2.นางสาวนำ	ครอบครัวองยาเสพ ติดเพื่อเสพ	17	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
3.นางโม	ครอบครัวองยาเสพ ติดเพื่อเสพ	17	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
4.นางสาวแป่ม	ครอบครัวองยาเสพ ติดเพื่อเสพ	12	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
5.นางมาย	เสพยาเสพติด	15	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
6. นางสาวเจน	จำหน่ายยาเสพติด	15	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
7. นางสาวอาย	ครอบครัวองยาเสพ ติดเพื่อเสพ	15	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 5 มูลค่าจุดมุ่งใจที่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งแรกรของกุ่มตัวอย่าง

ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดต้องโทษคดีแรกด้วยคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ มีเพียง 1 รายเท่านั้นที่ต้องโทษคดีแรกคือจำหน่ายยาเสพติด ในขณะที่อายุ 12-17 ปี โดยมูลเหตุจูงใจหลักที่ส่งผลให้กระทำความผิดคือต้องโทษครั้งแรก ประกอบด้วย ครอบครัว กลุ่มเพื่อน สภาพจิตใจ และการบำบัด โดยพื้นฐานครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลแม้จะมีจำนวนสมาชิกที่ต่างกัน แต่ความผูกพันระหว่างสมาชิกในครอบครัวนั้นมีน้อยมาก พ่อแม่ไม่มีเวลาเอาใจใส่ ดูแล ดังเช่น ในกรณีศึกษา นางสาวน้ำ ที่แม้ว่าพ่อแม่ยังอาศัยอยู่ด้วยกันพร้อมหน้า แต่ก็ขาดการเลี้ยงดูเอาใจใส่ลูก เพราะต้องผลิตยาเสพติด และค้าขายยาเสพติดทุกวัน แม้จะมีการห้ามปรามไม่ให้นางสาวน้ำ ลองเสพ หรือ จับต้องยาเสพติด แต่สุดท้าย ด้วยความอยากรู้อยากเห็น และการซึมซับภาพคนเข้าออก และมาร่วมมั่วสุมเสพยาอยู่กับพ่อแม่ตนทุกวัน จึงทำให้นางสาวน้ำ ได้ลองเสพยาเสพติดในที่สุด อีกกรณีหนึ่งคือ นางสาวจ๊อบ ที่โกรธเคืองพ่อของตนเองอย่างมาก เนื่องจากพ่อมีภรรยาใหม่ จึงได้หนีออกจากบ้าน ทำตัวก้าวร้าว ประชดครอบครัวโดยการเสพยา และก่อคดีต่าง ๆ ซึ่งเมื่อกรณีศึกษาได้ดี ตัวออกห่างจากครอบครัว ก็ได้หันไปคบกับกลุ่มเพื่อนที่เกเร มั่วสุมเสพยาเสพติด ออกจากโรงเรียน ทำให้กระทำความผิดใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับกลุ่มเพื่อน และมองว่า มีแต่กลุ่มเพื่อนที่เข้าใจ การขาดการอบรมดูแลเอาใจใส่และชี้แนะทำให้กระทำความผิดไม่มีที่พึ่งอื่น นอกจากเสพยาเพื่อให้ชีวิตผ่านไปวันๆ จึงเป็นต้นเหตุของการติดยาเสพติด และเมื่อเริ่มเสพตั้งแต่อายุน้อย ส่งผลให้มีการเสพติดอย่างหนัก และเลิกเสพได้ยาก ยาเสพติดได้ทำลายสุขภาพกาย และสุขภาพจิตไปมาก และเป็นเวลานาน โดยเฉพาะสมองที่ถูกทำลาย ส่งผลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมการก่ออาชญากรรม

เมื่อกรณีศึกษาถูกต้องโทษโดยสถานพินิจฯ แม้ว่าจะถูกกักตัวในสถานพินิจฯ ระหว่าง 1 เดือน ถึง 2 ปี แต่ก็ไม่ได้รับการบำบัดอย่างจริงจัง เกือบทุกรายกลับมาเสพยาเสพติดทันที เมื่อพ้นโทษจากสถานพินิจฯ อีกทั้งการอยู่ในสถานพินิจฯ ยังทำให้กระทำความผิดรู้จักกับเด็กที่ติดยาเสพติดเหมือนกัน เมื่อพ้นโทษออกมาจึงมีเครือข่ายยาเสพติดที่กว้างขวางมากขึ้น ดังเช่นกรณีของ นางโม ที่ได้ย้ายแหล่งซื้อขายยาเสพติด ไปแหล่งใหม่โดยการชักชวนของเพื่อนในสถานพินิจฯ ด้วยกัน ทำให้ นางโม ไม่ต้องคอยรับยาจากแม่ของเพื่อนเหมือนแต่ก่อน นางโม สามารถไปซื้อขายเสพเองได้จากแหล่งผลิตโดยตรง แต่มูลเหตุจูงใจที่ส่งผลต่อกระทำความผิดเพียงบางคน คือ สภาพเศรษฐกิจ และ สภาพสังคม โดยสามารถอธิบายได้ว่า สภาพเศรษฐกิจไม่ใช่มูลเหตุจูงใจในการเริ่มเสพยา แต่การผันตัวมาขายยาเสพติด ทำให้กระทำความผิดว่า ตนเองมีรายได้ที่มากขึ้น และทำงานเบาลง อีกทั้งสภาพสังคมเดิม สภาพแวดล้อมเดิมที่เป็นแหล่งยาเสพติด ไม่เอื้ออำนวยต่อการเลิกเสพยา หรือ ทำให้ห่างไกลจากวงจรยาเสพติด

2. มุสเหตุตุงใจที่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 6 มุสเหตุตุงใจที่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง

กรณีศึกษา	คดีที่ต้องโทษ	อายุที่ ต้องโทษ	ครอบครัว	กลุ่ม เพื่อน	สภาพ เศรษฐกิจ	การศึกษา	สภาพ สังคม	การติดยา เสพติด	การ บำบัด	สภาพ จิตใจ
1.นางสาวจ๊อบ	ลักทรัพย์	34	✓		✓	✓		✓	✓	✓
2.นางสาวน้ำ	จำหน่ายยาเสพติด	34	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓
3.นางโม	จำหน่ายยาเสพติด	35	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
4.นางสาวแป้ม	ครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ	18	✓		✓	✓	✓		✓	✓
5.นางมาย	ทะเลาะวิวาท	24	✓	✓			✓		✓	✓
6. นางสาวเจน	หลบหนีการจับกุม จากคดีครอบครอง ยาเสพติด	32	✓		✓				✓	✓
7. นางสาวอาย	จำหน่ายยาเสพติด	38	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓

ผู้ให้ข้อมูลต้องโทษคดีปัจจุบันด้วยคดีเกี่ยวกับยาเสพติด และยังมีกรณีศึกษาจำนวนหนึ่งที่กระทำผิดครั้งปัจจุบันด้วยคดีที่แตกต่างออกไป เช่น คดีลักทรัพย์ คดีทะเลาะวิวาท และคดีหลบหนีการจับกุม โดยอายุเฉลี่ยของกรณีศึกษาที่ถูกจับกุมครั้งปัจจุบันคือ 30 ปี โดยมูลเหตุจูงใจที่ส่งผลให้กรณีศึกษาทุกคนต้องโทษครั้งปัจจุบัน ประกอบด้วยมูลเหตุจูงใจด้านเศรษฐกิจ มูลเหตุจูงใจด้านครอบครัว มูลเหตุจูงใจด้านสภาพสังคม และมูลเหตุจูงใจด้านสภาพจิตใจ ซึ่งแตกต่างจากมูลเหตุจูงใจเมื่อครั้งถูกต้องโทษครั้งแรก และมูลเหตุจูงใจที่ส่งผลต่อผู้ให้ข้อมูลมากที่สุดคือ สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคม เนื่องจาก การขายยาเสพติดเป็นการหารายได้ที่ง่าย รวดเร็ว และได้เงินมาก กรณีศึกษาบางรายได้ลองประกอบอาชีพสุจริต แต่ก็พบว่าไม่สามารถเลี้ยงดูครอบครัวของตนได้ เนื่องจากรายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย เช่น กรณีศึกษานางสาวน้ำหลังพ้นโทษได้ลองประกอบอาชีพสุจริตเป็นแม่บ้าน แต่รายได้ไม่พอต่อการจับจ่ายใช้สอยจึงกลับมาขายยาเสพติดอีกครั้ง อีกกรณีศึกษา ได้แก่ นางโม ที่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานในโรงงาน แต่รายได้น้อยมาก จึงนำยาเสพติดไปขายให้กับเพื่อนในโรงงาน อีกทั้งเมื่อพ้นโทษออกมาแต่ละครั้ง กรณีศึกษาก็กลับไปอาศัยอยู่ในแหล่งที่อยู่อาศัยเดิม ห้อมล้อมไปด้วยยาเสพติด แต่มูลเหตุจูงใจที่ส่งผลน้อยต่อการกระทำผิดครั้งปัจจุบันของกรณีศึกษา ได้แก่ กลุ่มเพื่อน การศึกษา การบำบัด และการติดยาเสพติด เนื่องจากกรณีศึกษาเริ่มเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลน้อยลงในการชักชวนกันเสพยา และกรณีศึกษาไม่ได้มีอาการติดยาเสพติดทุกราย บางรายไม่เสพมาหลายปี บางรายจำหน่ายอย่างเดียว แต่ทุกรายพร้อมจะกลับไปเสพเนื่องจากไม่ได้รับการบำบัดอย่างจริงจังให้เลิกเด็ดขาด เมื่อเกิดการรวมกลุ่มกับเพื่อนผู้เสพ กรณีศึกษาก็พร้อมเสพด้วยเสมอทุกครั้ง

3. การกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 7 การกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง

กรณีศึกษา	จำนวนการกระทำผิด	คดีที่กระทำผิด
1.นางสาวจูป	4	- คดีครอบครองเพื่อเสพ 3 ครั้ง - คดีลักทรัพย์ 1 ครั้ง
2.นางสาวน้ำ	5	- คดีครอบครองเพื่อเสพ 2 ครั้ง - เสพยาเสพติด 1 ครั้ง - จำหน่ายยาเสพติด 2 ครั้ง
3.นางโม	4	- คดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ 1 ครั้ง - คดีจำหน่ายยาเสพติด 1 ครั้ง - คดีเสพยาเสพติด 1 ครั้ง - คดีจำหน่ายและเสพยาเสพติด 1 ครั้ง
4.นางสาวแป้ม	4	- คดีครอบครองเพื่อเสพ 4 ครั้ง

ตารางที่ 7 การกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

กรณีศึกษา	จำนวนการกระทำผิด	คดีที่กระทำผิด
6. นางสาวเจน	6	- คดีจำหน่ายยาเสพติด 3 ครั้ง - คดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ 1 ครั้ง - คดีหลบหนีการจับกุม 2 ครั้ง
7. นางสาวอาย	11	- คดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ 4 ครั้ง - คดีจำหน่ายยาเสพติด 3 ครั้ง - คดีเสพยาเสพติด 1 ครั้ง - คดีลักทรัพย์ 1 ครั้ง คดีลักทรัพย์และครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ 1 ครั้ง - คดีร่วมกันลักทรัพย์ 1 ครั้ง

กรณีศึกษาทั้ง 7 ราย มีจำนวนการกระทำผิดระหว่าง 4-11 ครั้ง โดยมีการกระทำผิดน้อยที่สุดทั้งหมด 4 ครั้ง จำนวน 4 ราย และมีการกระทำผิดซ้ำมากที่สุดทั้งหมด 11 ครั้ง 1 ราย โดยผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่กระทำผิดในคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพและจำหน่ายยาเสพติด กรณีศึกษา 2 คนที่กระทำผิดในคดีลักทรัพย์ กรณีศึกษา 1 คนที่กระทำผิดในคดีทะเลาะวิวาท และกรณีศึกษา 1 คนที่กระทำผิดในคดีหลบหนีการจับกุม จากการสัมภาษณ์พบว่ากรณีศึกษาไม่ได้เกรงกลัวต่อการถูกลงโทษ แม้จะเคยถูกต้องโทษมาแล้วก็ไม่เข็ดหลาบ รู้สึกคุ้นชิน และรับได้กับการอยู่อาศัยในเรือนจำ และรู้สึกเป็นเรื่องปกติหากต้องเข้าออกเรือนจำ บ่อยครั้ง นอกจากนั้น สมาชิกในครอบครัว เช่น มารดา ก็อยู่ในเรือนจำเดียวกัน จากข้อหาค้ายาเสพติด จึงทำให้รู้สึกว่าถูกลงโทษจำคุกเป็นเรื่องที่รับได้

4. พฤติกรรมการยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 8 พฤติกรรมการยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดของกลุ่มตัวอย่าง

กรณีศึกษา	อายุที่เริ่มเสพยาเสพติดครั้งแรก	ผู้ชักชวนกรณีศึกษาเข้าสู่วังวนของยาเสพติด	มูลเหตุจูงใจในการเสพยาเสพติด	มูลเหตุจูงใจในการค้ายาเสพติด
1.นางสาวจ๊อบ	16	แฟนหนุ่ม	- อยากรู้ยากลอง - สนุก/สังสรรค์กับเพื่อน - เครียดปัญหาครอบครัว	- ต้องการเงิน

กรณีศึกษา	อายุที่เริ่ม เสพยา เสพติด ครั้งแรก	ผู้ชักชวน กรณีศึกษาเข้า สู่วังวนของยา เสพติด	มูลเหตุจูงใจในการเสพยา เสพติด	มูลเหตุจูงใจในการค้ายา เสพติด
2.นางสาวน้ำ	16	เพื่อน	- อยากรู้อยากลอง - เครียดปัญหาครอบครัว	- เงินไม่พอใช้ - ไม่อยากทำงานสุจริตอื่น ๆ เพราะเหนื่อยและเงิน น้อย
3.นางโม	13	เพื่อน	- อยากรู้อยากลอง - สนุก - คึกคะนอง	- ต้องการให้เพื่อนมาหา
4.นางสาว แป้ม	11	แฟนหนุ่ม	- อยากรู้อยากลอง	- อยากหาเงินได้เอง - ไม่อยากทำงานสุจริตอื่น เพราะเหนื่อยและเงินน้อย
5.นางมาย	15	เพื่อน	- อยากรู้อยากลอง - ไม่กล้าปฏิเสธเพื่อน	- อยากมีของใช้เหมือนคน อื่นในสังคม
6. นางสาว เจน	12	เพื่อน	- อยากรู้อยากลอง	- สงสารแม่เพื่อน - ต้องการเงิน
7. นางสาว อาย	14	เพื่อน	- อยากรู้อยากลอง - มีปัญหาครอบครัว - เสพตามเพื่อน	- ต้องการเงิน

CHULALONGKORN UNIVERSITY

กรณีศึกษาทั้งหมดถูกชักชวนให้ลองเสพยาครั้งแรกโดยบุคคลใกล้ชิด อาทิ เช่น เพื่อนสนิท และแฟนหนุ่ม โดยกรณีศึกษา 5 ราย ถูกเพื่อนชักชวนให้ลองเสพยาเสพติดครั้งแรก และกรณีศึกษาอีก 2 ราย ถูกแฟนหนุ่มชักชวนให้ลองเสพยาเสพติดครั้งแรก กรณีศึกษามีการเริ่มเสพยาเสพติดเมื่ออายุระหว่าง 11-16 ปี มูลเหตุจูงใจในการเสพยาเสพติดของกรณีศึกษาทุกคน คือความอยากรู้อยากลอง แต่มีกรณีศึกษาบางคนที่เสพยาเสพติดเพราะมีปัญหาและความเครียด

ต่างจากมูลเหตุจูงใจที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ตัดสินใจค้ายาเสพติด เนื่องจากต้องการเงินและเงินไม่พอใช้ แต่ก็ยังมีกรณีศึกษาบางคนที่ค้ายาเสพติดเพราะ ต้องการให้เพื่อนมาหา อยากมีของใช้เหมือนกับคนอื่นในสังคม หรือไม่ต้องการทำงานสุจริตอื่น ๆ

5. ภูมิหลังและครอบครัวในวัยเด็กของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 9 ภูมิหลังและครอบครัวในวัยเด็กของกลุ่มตัวอย่างการศึกษาระดับปริญญาโท

กรณีศึกษา	สมาชิกภายในครอบครัว	ความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง	บุคคลที่เลี้ยงดู	ฐานะทางครอบครัว	การหารายได้เลี้ยงครอบครัว	การศึกษา	เหตุผลที่ทำให้ตัดสินใจออกจากโรงเรียน
1.นางสาวจุ๊บ	สมาชิกทั้งหมด 6 คน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่น้อง 4 คน	พ่อแม่รักกันดี จนนางสาวจุ๊บจบ ป.6 พ่อจึงมีภรรยาบ่อย	พ่อ แม่ และพี่สาว	ยากจน	- รับจ้างทั่วไป - ถูกจ้างบริษัทรับเหมาก่อสร้าง	ป.6 แต่ยังไม่สามารถอ่านและเขียนได้	พ่อแม่ไม่มีเงินส่งเสียและหนีออกจากบ้าน
2.นางสาวน้ำ	สมาชิกทั้งหมด 4 คน ได้แก่ พ่อ แม่ ตัวเธอ และน้องชาย	พ่อแม่รักกันดี แต่ไม่มีเวลาให้ลูก	พ่อและแม่	รายได้ดีจากการค้าขายยาเสพติด	- ทำและขายยาเสพติด	ม.3	คิดว่าตนเองหัวไม่ตี ไม่อยากเรียนต่อ
3.นางโม	สมาชิกทั้งหมด 3 คน ได้แก่ พ่อ แม่ ตัวเธอ	พ่อแม่รักกันดี แต่ชอบดุด่า จึงไม่สนิทกับลูก	พ่อและแม่	ยากจน	- พ่อขับมอเตอร์ไซด์รับจ้าง - แม่ค้าขาย	ม.3	พ่อแม่อยากให้อ่านหนังสือแต่ไม่อยากเรียนจึงไม่ได้เรียนต่ออีกเลย

กรณีศึกษา	สมาชิกภายในครอบครัว	ความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว	บุคลที่เลี้ยงดู	ฐานะทางครอบครัว	การหารายได้เลี้ยงครอบครัวของพ่อและแม่	การศึกษา	เหตุผลที่ทำให้ตัดสินใจออกจากโรงเรียน
4. นางสาวเป๋ม	สมาชิกทั้งหมด 5 คน ได้แก่ ยาย แม่ พี่ชาย ตัวเธอและพ่อเลี้ยง	พ่อแม่เลิกรากัน แม่มีสามีใหม่ แต่รักกันดีกับลูก ๆ	ยาย	รายได้ครอบครัวปานกลาง แต่พ่อมีรายได้ดีจากการค้ายาเสพติด	- แม่รับจ้างทั่วไป - พ่อค้ายาเสพติด	ม.3	เพื่อนชวนไปทำงาน
5. นางมย	สมาชิกทั้งหมด 7 คน ได้แก่ ยาย ลุง นางสาว พี่ชาย ตัวเธอ และพี่น้องแฝดอีก 2 คน	พ่อแม่เลิกรากัน เธอไม่รู้สึกสนิทกับพี่น้อง เพราะอิจฉา น้อยใจที่แม่รักพี่น้องมากกว่า	ยาย	ยากจน	- แม่เป็นพนักงานโรงงาน (แม่เป็นผู้ส่งเสียเพียงผู้เดียว)	ม.3	แม่หยุดส่งค่าเล่าเรียน
6. นางสาวเจน	สมาชิกทั้งหมด 4 คน ได้แก่ พ่อ แม่ ตัวเธอ และพี่ชาย	พ่อแม่รักกันดี เธอสนิทกับแม่และพี่ชายมากกว่าพ่อ	พ่อ และแม่	ปานกลาง	- ค่าขาย	ปวส.	เรียนจบการศึกษา
7. นางสาวอาย	สมาชิกทั้งหมด 4 คน ได้แก่ ย่า ตัวเธอ อา และภรรยาของอา	พ่อแม่เลิกรากันไม่ค่อยได้เจอพ่อแม่ มีปัญหาเกี่ยวกับอาเพราะอาจจะล่องละเมียดทางเพศ	ย่า	ยากจน	- อาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ (อาเป็นผู้ส่งเสียเพียงผู้เดียว)	ม.3	ลาออกและหนีออกจากบ้าน

กรณีศึกษาที่สัมภาษณ์ มีครอบครัวที่มีสมาชิกทั้งหมด 3-7 คน โดยส่วนใหญ่พ่อแม่รักกันดี แต่พวกเขากลับรู้สึกไม่สนิทและสบายใจเมื่ออยู่กับพ่อแม่ ในขณะที่กรณีสืบศึกษาบางคนพ่อแม่เลิกรักกันและมีสมาชิกคนอื่นในครอบครัวคอยเลี้ยงดู ได้แก่ ย่าหรือยาย กรณีศึกษาบางรายรู้สึกอึดอัดเมื่อต้องอยู่บ้านเนื่องจากเคยถูกคุกคามทางเพศจากญาติสนิทที่อาศัยอยู่ในบ้านเดียวกัน กรณีศึกษามีฐานะยากจนถึงปานกลาง โดยส่วนใหญ่พ่อแม่หารายได้เลี้ยงครอบครัวด้วยอาชีพสุจริต มีเพียง 2 รายเท่านั้นที่มีพ่อหรือแม่เป็นผู้ค้ายาเสพติด และมีเพียง 1 รายที่ผู้ส่งเสียเลี้ยงดูด้านการศึกษาไม่ใช่พ่อแม่ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงสุดในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยสาเหตุที่ทำให้ตัดสินใจออกจากโรงเรียนแตกต่างกัน มีทั้งรายได้ของครอบครัวไม่เพียงพอ และหนีออกจากโรงเรียนเพื่อมั่วสุมเสพยาเสพติดกับกลุ่มเพื่อน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 10 ชีวิตและครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่างการศึกษาเชิงคุณภาพ

กรณีศึกษา	จำนวนคู่รักและบุตร	การหารายได้เลี้ยงดูตนเอง	ฐานะ	พฤติกรรมความรุนแรง/ พฤติกรรมทางจิตเวช	บุคคลที่พึ่งเมื่อต้องการความช่วยเหลือในปัจจุบัน
1.นางสาวจูป	คู่รัก 3 คน บุตร 4 คน	ค้าขายอาหาร	ยากจน	-	พี่สาว
2.นางสาวน้ำ	คู่รัก 3 คน บุตร 2 คน	ค้ายาเสพติด	ปานกลาง	-	แม่ / แฟนหนุ่มคนเก่า
3.นางโม	คู่รัก 2 คน บุตร 2 คน	พนักงานโรงงาน	ปานกลาง	หนีออกจากบ้านกลายเป็นบุคคลเร่ร่อน 2 ปี	พ่อแม่
4.นางสาวแอม	คู่รัก 3 คน บุตร 2 คน	ค้าขายทางออนไลน์และนักร้องรับจ้าง	ดี	ทะเลาะวิวาทในเรือนจำบ่อยครั้ง	แม่ / แฟนหนุ่มคนปัจจุบัน
5.นางมาย	คู่รัก 1 คน บุตร 2 คน	พนักงานบริษัท	ปานกลาง	มีอาการไบโพลาร์ มักก่อเหตุทะเลาะวิวาท อารมณ์ร้อน	สามี / ยาย
6. นางสาวเจน	คู่รัก 2 คน	รับจ้างทั่วไป	ปานกลาง	-	แม่
7. นางสาวอาย	คู่รัก 2 คน บุตร 2 คน	ค้ายาเสพติด	ยากจน	-	-

6. ชีวิตและครอบครัวก่อนต้องโทษครั้งปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีจำนวนคู่รักที่ผ่านมาทั้งหมด 2-3 คน และมีบุตร 2 คน ซึ่งมีภรรยาเพียง 1 รายเท่านั้นที่มีจำนวนคู่รักเพียง 1 คนและมีภรรยาเพียง 1 รายเท่านั้นที่ไม่มีบุตร โดยผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ทำงานสุจริตเพื่อหารายได้หลักให้ตนเอง มีเพียง 2 รายเท่านั้นที่หารายได้หลักด้วยการค้า ยาเสพติด ภรรยาที่มีฐานะทางครอบครัวปานกลาง มีเพียง 1 รายที่มีฐานะดี และ 2 รายที่ฐานะยากจน ด้านพฤติกรรมความรุนแรงและพฤติกรรมทางจิตเวชมีภรรยาเพียง 3 คนเท่านั้นที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ได้แก่ ทะเลาะวิวาท อាកาโรโปโลลาร์ และหนีออกจากบ้านกลายเป็นบุคคลเร่ร่อน ด้านบุคคลที่พึ่งเมื่อต้องการความช่วยเหลือในปัจจุบันของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ คือ แม่ และคู่รัก ซึ่งปรากฏว่ามีภรรยา 1 ราย ที่ไม่มีบุคคลผู้เป็นที่พึ่งเมื่อต้องการความช่วยเหลือในปัจจุบัน

ส่วนที่ 3 : การอภิปรายผลการศึกษา

สำหรับการอภิปรายผลการศึกษางานวิจัย เรื่อง “เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดี ยาเสพติด” ปรากฏผลดังนี้

1. เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด

จากผลการศึกษาเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด ปรากฏว่าเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำสามารถจำแนกได้ดังนี้

- เส้นทางชีวิตก่อนถูกต้องโทษครั้งแรกโดยสถานพินิจเด็กและเยาวชน

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เส้นทางชีวิตก่อนการกระทำผิดครั้งแรกของภรรยาได้รับผลกระทบจากมูลเหตุจูงใจหลายด้าน ภรรยาทั้งหมดมีอายุขณะต้องโทษครั้งแรกระหว่าง 12 ถึง 17 ปี อาศัยอยู่กับครอบครัว และมีสภาพเศรษฐกิจที่ไม่ค่อยดีนักมีเพียงสองรายจากเจ็ดรายเท่านั้นที่มีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต นอกจากมูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวแล้วยังมีมูลเหตุจูงใจด้านกลุ่มเพื่อน การศึกษา สภาพสังคม การติดยาเสพติดครั้งแรก สภาพจิตใจเข้ามาประกอบด้วย ส่วนอายุที่เริ่มเสพยาเสพติดครั้งแรกของภรรยาอยู่ในช่วงระหว่าง 11 ถึง 16 ปี โดยผู้ที่ชักชวนภรรยาเข้าสู่วังวนของยาเสพติดได้แก่คนใกล้ชิดเช่นเพื่อนและแฟนหนุ่ม โดยภรรยา 5 จาก 7 รายได้ถูกชักชวนโดยเพื่อน ประกอบด้วยความอยากรู้อยากลองในวัยศึกษาคณะน้อง ทำให้ภรรยาในกลุ่มนี้ถูกชักชวนเข้าสู่เส้นทางยาเสพติดได้โดยง่าย นอกเหนือจากมูลเหตุจูงใจการถูกชักชวนแล้ว ยังมีมูลเหตุจูงใจด้านเศรษฐกิจซึ่งภรรยาต้องการหารายได้เพื่อมาจุนเจือครอบครัวและเพื่อมาใช้จ่ายส่วนตัว การขายยาเสพติดเป็นวิธีที่ได้เงินง่ายและเร็ว อีกทั้งการขายยาเสพติดเป็นงานที่ไม่เหน็ดเหนื่อยและทำให้ภรรยาได้ซื้อของที่ต้องการได้มีของใช้

เหมือนคนอื่นในสังคม มูลเหตุจูงใจดังกล่าว ส่งผลให้กรณีศึกษาเดินทางเข้าสู่เส้นทางชีวิตของการเป็นผู้เสพยาเสพติด และจึงเป็นผู้ขายยาเสพติดในที่สุด

- เส้นทางชีวิตขณะกระทำผิด

กรณีศึกษาเกือบทั้งหมดมีจำนวนการกระทำผิดมากกว่า 4 ครั้งขึ้นไป โดยจำนวนการกระทำผิดที่สูงที่สุดคือ 11 ครั้ง เกือบทั้งหมดเป็นคดีครอบครองเพื่อเสพยาเสพติด และจำหน่ายยาเสพติด มี 1 รายที่หลบหนีการจับกุมสองครั้ง และ 2 รายมีคดีลักทรัพย์ และร่วมกันลักทรัพย์ และอีก 1 รายมีคดีทะเลาะวิวาทร่วมด้วย กรณีศึกษาขอมรับว่ายาเสพติดเป็นเหตุทำให้ต้องลักทรัพย์และมีคดีทะเลาะวิวาทรวมทั้งการหมุนเงินไม่ทันในการขายยาเสพติดหรือการหาเงินมาไม่พอที่จะซื้อยาเสพติดมาเสพเป็นเหตุให้ตนลักทรัพย์

กรณีศึกษาเกือบทั้งหมดมีความสัมพันธ์กับครอบครัวที่ไม่ดีนัก ในบางรายมีความสัมพันธ์ที่เลวร้ายมากกับบิดามารดา ทำให้อยากปลีกตัวหรือออกมาให้ไกลจากครอบครัวตนเองให้มากที่สุด บางรายหันมาพึ่งพาอาศัยเพื่อน บางรายย้ายถิ่นฐานไปอยู่กับคนรัก ส่วนใหญ่คู่รักมีการเสพยาเสพติดเช่นกัน จึงไม่มีผู้ใดตัดเตือน และเมื่อมีอาการเสพยาเสพติดแล้วจะนำมาซึ่งการมีอารมณ์เกรี้ยวกราด ใช้ความรุนแรงไม่สามารถระงับความโกรธได้ เป็นหนึ่งในปัจจัยที่ก่อให้เกิดคดีอื่น ๆ ตามมาเช่น ทะเลาะวิวาท

กรณีศึกษามีสมาชิกในครอบครัว 3 ถึง 7 คน มีเพียง 3 รายเท่านั้นที่บิดามารดาแยกทางกัน และในรายที่บิดามารดาแยกทางกันบุคคลที่เลี้ยงดูกรณีศึกษาคือยายและย่า ส่วนใหญ่ฐานะทางครอบครัวยากจนมีเพียงสองรายเท่านั้นที่มีรายได้ปานกลางและรายได้มาจากการค้าขายยาเสพติด กรณีศึกษา 2 รายบิดาและมารดาหารายได้เลี้ยงครอบครัวโดยการขายยาเสพติด ด้านการศึกษากรณีศึกษามีการศึกษาสูงสุดคือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีหนึ่งรายที่จบการศึกษาสูงสุดระดับ ปวส. และอีกหนึ่งรายการศึกษาสูงสุดประถมศึกษา 6 มีเพียงกรณีศึกษาหนึ่งรายเท่านั้นที่ไม่สามารถอ่านและเขียนได้ และเหตุผลที่ทำให้ตัดสินใจออกจากระบบการศึกษาประกอบด้วยหลายสาเหตุไม่ว่าจะเป็นบิดามารดาไม่มีเงินส่งเสียให้เรียนติดเพื่อน หนีออกจากโรงเรียนไปมั่วสุม กรณีศึกษา 4 รายหนีออกจากบ้าน

- เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษ

กรณีศึกษาใช้เวลาปรับตัวในเรือนจำประมาณหนึ่งถึงสามเดือน แต่ส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวมากนักเนื่องจากถูกดำเนินคดีมาแล้วหลายครั้งจนเกิดความเคยชิน มี 4 รายที่ได้รับโทษจำคุกทั้งหมด 4 ครั้ง อีกราย กระทำผิด 5 ครั้งและ 6 ครั้งสูงที่สุด 11 ครั้ง

ทุกรายเคยถูกลงโทษโดยสถานพินิจเด็กและเยาวชนเมื่อครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน กรณีศึกษาเกือบทุกรายรู้จักกฎหมายดีและทราบกระบวนการยุติธรรมทั้งหมด แต่การถูกลงโทษจำคุกไม่ทำให้เข็ดหลาบ

จากการสำรวจความสุขในเรือนจำของกรณีศึกษา พบว่ากรณีศึกษาบางรายมีความสุขขณะถูกต้องโทษมากกว่าตอนไม่ถูกต้องโทษ กรณีศึกษาทุกรายเคยมีคู่รักไม่ต่ำกว่าสองคน มีเพียงรายเดียวที่มีคู่รักหนึ่งคน และกรณีศึกษาทั้งหมดมีบุตร 2-4 คน และเหตุผลที่ทำให้อยากพ้นโทษออกไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ ได้แก่ ความผูกพันกับบุตร

กรณีศึกษามีการฝึกอาชีพขณะถูกต้องโทษในทัณฑสถานหญิง โดยมีการเลือกฝึกอาชีพที่ต่างกัน ไปไม่ว่าจะเป็นการเรียนนวดแผนไทย เรียนคอมพิวเตอร์ การเรียนตัดเย็บผ้า และการเรียนทำอาหาร เพื่อหวังจะนำไปประกอบอาชีพเมื่อตนเองพ้นโทษ

2. มूलเหตุจูงใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรมในเด็ก

กรณีศึกษาทั้งหมดได้กระทำความผิดครั้งแรกเมื่อครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน ตั้งแต่อายุระหว่าง 11 ปี จนถึง 16 ปี ดังนั้น มूलเหตุจูงใจที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องขังจึงจำเป็นต้องพิจารณา มूलเหตุจูงใจที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดของเด็ก และ มूलเหตุจูงใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรมในเด็ก ได้แก่

- การขัดเกลาทางสังคม (Socialization Theory)

การขัดเกลาทางสังคม (Socialization Theory) คือ การปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม โดยมีการเรียนรู้จากบุคคลใกล้ชิด เช่น สมาชิกในครอบครัว กลุ่มเพื่อน ซึ่งกรณีศึกษาทั้งหมดก้าวเข้าสู่การลงเสพยาเสพติดจากคนใกล้ชิด อันได้แก่ กลุ่มเพื่อน และคนรัก อันสอดคล้องกับทฤษฎีการขัดเกลาทางสังคม ที่กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์เท่านั้น และการขัดเกลาก็เกิดขึ้นตั้งแต่เด็กจนเป็นผู้ใหญ่ ทั้งนี้เพราะโดยสภาพแล้วมนุษย์เป็นสัตว์สังคม มีการอยู่ร่วมกันและมีการกระทำต่อกัน (Social Interaction) ดังนั้นการขัดเกลาทางสังคมจึงเป็นหลักในการปฏิบัติที่คนเราจะต้องเรียนรู้คุณค่า ระเบียบแบบแผน และกฎเกณฑ์ของกลุ่มหนึ่ง ๆ เพื่อให้สมาชิกสามารถอยู่ร่วมกันได้และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมที่ตนเป็นสมาชิกได้อย่างปกติสุข และหากปราศจากการขัดเกลาทางสังคมนั้น มนุษย์ย่อมเสียกระบวนการเรียนรู้ การยอมรับค่านิยม และเสียการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ส่งผลให้ไม่สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ เนื่องจากมีความแตกต่างและไม่ได้เรียนรู้วิถีทางการใช้ชีวิตกระแสหลัก ในการศึกษานี้พบว่า เมื่อสภาพแวดล้อมของกรณีศึกษาไม่ได้ทำหน้าที่ขัดเกลาตามสังคมกระแสหลัก แต่กลับกลายเป็นกลุ่มเพื่อนที่มีเวลาปฏิสัมพันธ์มากกว่า จึงทำให้การเรียนรู้จึงมาจากกลุ่มเพื่อนมากกว่า ครอบครัวในแบบที่พึงจะเป็น

"เราก็ถามว่ามันจะเหม็นบุหรี่ยิ่งไหม เพราะเราไม่เคยเล่นอะไรแล้วเขาก็บอกว่าไม่เหม็น ๆ บุหรี่ยิ่งเหม็นกว่า เราเลยบอกไหนกุดลองบ้างซิว่ามันเป็นยังไง เขาเลยสอนให้เราเล่น ครั้งแรกเลยคู้หนูเล่นไป 20 ตัว"

กรณีศึกษาที่ 1

"เวลาเพื่อนก็ยืมเงินเราไม่ซื้ออะไรเงี้ย เราก็คิดว่าเสพทำไมวะมันมีอะไรดีวะ พ่อแม่ก็ใช้อะไรแบบเนี้ย ก็อยากลองดู"

กรณีศึกษาที่ 2

จากการศึกษาพบว่า การเริ่มรียองยาเสพติดของกรณีศึกษา มาจากการชักชวนของบุคคลใกล้ชิด เช่น กลุ่มเพื่อน หรือญาติพี่น้องของตนเอง ซึ่งหากมีการปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกที่อยู่กลุ่มเดียวกัน และยอมรับค่านิยมที่กลุ่มนั้นมีร่วมกัน ก็จะทำให้เกิดการปฏิบัติตาม ในกรณีศึกษานี้คือ การรียองยาเสพติด

- การคบหาสมาคมที่แตกต่าง

การเลือกคบกลุ่มเพื่อน มีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมของบุคคล โดยเฉพาะตั้งแต่ในวัยเด็ก ซึ่งการเลือกคบกลุ่มเพื่อนที่พาเข้าสู่วงจรยาเสพติดนั้น สามารถอธิบายได้โดยใช้ ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association theory) โดยจากผลการศึกษาพบว่า การก่ออาชญากรรมซ้ำ ๆ นั้น อาจเนื่องมาจากการเรียนรู้จากบุคคลใกล้ชิด หรือ อยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่มีแต่บุคคลกระทำผิด หรือแม้กระทั่งมีสมาชิกในครอบครัวเป็นอาชญากร เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์ก็就会有การเลียนแบบพฤติกรรม เบี่ยงเบนได้ ซึ่งกรณีศึกษาจำนวน 2 ราย เติบโตมาในครอบครัวที่ค้ายาเสพติด และสภาพที่อยู่อาศัยก็อยู่ท่ามกลางแหล่งยาเสพติด

"ครั้งแรกก็เพื่อนอะ แม่ของเพื่อนเขาขาย แล้วเพื่อนก็เอามาเล่นกัน แต่เราอะอยู่หน้าห้องน้ำ เหมือนแบบดูต้นทางให้เพื่อน แต่เราอะได้กลิ่นแล้ว ได้ยินเสียงแบบปั๊บปั๊บปั๊บ เหมือนว่าเสียงน้ำมันเดือด บึ๊งๆ อย่างเงี้ย เราก็เลยตะโกนถามว่า เที้ย ทำไรกันอะ เพื่อนก็เลยบอกว่า เที้ย เข้ามาดิ ถ้างั้นอยากรู้ เราก็เลยเข้าไป อ้อ มันทำแบบนี้ กลิ่นมันหอมอย่างงี้เอง"

กรณีศึกษาที่ 6

"พ่อชอบพูดว่า พ่อเราอะเริ่มบอกพ่อว่าเราทำอะไรอะ พ่อก็บอกว่าจะทำไ่มั้ย ให้ทำนะ ให้ทำเหมือนกัน แต่อย่าลืมนะว่าพ่อ 18 แล้วเนี้ย ต้องจับน้อยกว่านี้เพราะว่าคุกใหญ่แล้วนะลูก ลูกเด็กทำไปเหอะ ตัดสินมาไม่เกิน 10 ปีหรอก"

กรณีศึกษาที่ 4

จากการศึกษาพบว่า การเลือกคบกลุ่มเพื่อน หรือ การเลือกปฏิสัมพันธ์กับเฉพาะบุคคล ส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมของปัจเจก ไม่ว่าจะเป็นการเลือกคบเพื่อนที่เสพยาเสพติด หรือแม้กระทั่งเลือกทำตามบิดาของตน ในการตัดสินใจเดินทางตามรอยบิดาในเส้นทางยาเสพติด

- การเลียนแบบ (Imitation Theory)

กรณีศึกษาแต่ละรายถูกชักชวนโดยบุคคลใกล้ชิดให้เริ่มลองยาเสพติด โดยบุคคลใกล้ชิดอาจได้แก่ สมาชิกในครอบครัวหรือกลุ่มเพื่อน โดยสอดคล้องกับทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation Theory) ของ Gabriel Tarde ซึ่งอธิบายว่าพฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้จากบุคคลใกล้ชิด และการเลียนแบบพฤติกรรมจะมีความเข้มข้นตามความถี่ของการปฏิสัมพันธ์ ซึ่งการพบปะกันเป็นประจำ เช่น การพบปะกลุ่มเพื่อนเดิม ๆ ชวนการกระทำผิดอยู่เป็นประจำจะทำให้การเลียนแบบมีความเข้มข้นมาก และการเลียนแบบนี้ จะมีความรุนแรงที่มากขึ้นไปอีก ตามกฎแห่งการแทรกแทน (Law of Insertion) ที่กล่าวว่า ความก้าวร้าวรุนแรงอาจมากขึ้น การก่ออาชญากรรมที่รุนแรงกว่าจะมาแทนที่พฤติกรรมที่มีอยู่ก่อน เช่น การเรียนรู้การก่ออาชญากรรมใหม่ ๆ จากผู้ต้องขังด้วยตนเอง หรือการเรียนรู้ที่จะกระทำความผิดจากเด็กที่ถูกลงโทษในสถานพินิจด้วยกัน ทำให้มีความคิดอยากลองทำพฤติกรรมที่รุนแรงกว่าที่ตนเคยทำ

"เพื่อน ๆ เขาจะเสพยาด้วยกัน เพื่อน ๆ ก็นุหนุอะเขาจะดูดกัญชากัน แถวบ้านก็คือเด็กวัยรุ่นเขาก็พวกแข่งมอไซค์อะไรอย่างเนี่ย พวกนั้นจะเป็นพวกช่างกล โตแล้ว เขาก็จะดูดเนื้อนมกาวกัน หนูก็ไป พอไปถึงตรงนั้นก็เข้าไปมันอยู่ตรงหน้าบ้านพอหนูกลับจากโรงเรียนหนูก็จะเจอเขา"

"มาทำงานที่ที่พัฒนพงศ์ด้วยกัน ตอนนี่ที่หนูมาอยู่กับเพื่อนคนนี่คือ เปลี่ยนจากดูดกัญชาเป็นฉีดยาเลย"

กรณีศึกษาที่ 7

จากการศึกษาพบว่า การเลียนแบบ มีความเข้มข้นที่ต่างกันออกไป จากกรณีศึกษาข้างต้น เริ่มจากการประพาดิเกรตามวัยรุ่นในบริเวณที่อยู่อาศัย เริ่มมีการดมกาว และ เสพกัญชา และเมื่อเปลี่ยนสังคม ก็มีการเปลี่ยนการเสพกัญชาโดยการสูบ เป็นการฉีดเข้าเส้นเลือดโดยตรง

- ปัจจัยทางจิตวิเคราะห์

กรณีศึกษาไม่ได้มีพฤติกรรมก้าวร้าวทั้งหมด แต่ว่ามีอารมณ์รุนแรงขึ้นเนื่องจากผลของการเสพยาเสพติด ถึงแม้ว่าความก้าวร้าวจะเป็นสัญญาณที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิดแต่การระบายออกต้องอยู่ในขอบเขตที่สังคมรับได้ แต่การทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายร่างกายผู้อื่น โดยอาจอ้างว่าเป็นผลจากยาเสพติด ก็ไม่สามารถใช้เป็นเหตุผลให้สังคมยอมรับการกระทำที่ก้าวร้าวเหล่านี้ได้ พฤติกรรมก้าวร้าวอธิบายโดยทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) ของ Sigmund Freud โดยเขาได้อธิบายว่า ความก้าวร้าวถูกจัดอยู่ใน ID หรือสัญชาตญาณดิบ เป็นความต้องการทางร่างกายของมนุษย์เช่นเดียวกับความต้องการทางเพศ แต่ความก้าวร้าวของกรณีศึกษา การมีอารมณ์หุนหันพันแล่น ไม่สามารถระงับอารมณ์ของตัวเองได้ ทำให้ Ego หรือ อัตตา ไม่สามารถระงับสัญชาตญาณดิบให้อยู่ในกรอบของศีลธรรม (Super Ego) หรือบรรทัดฐานอันเป็นที่ยอมรับของสังคมได้ ก็จะผลต่อการก่ออาชญากรรมในที่สุด

"หนูเป็นคนใจร้อน หนูเป็นคนใจร้อนจริง ๆ แล้วหนูเสพยาแบบนี้ ด้วย หนูนี่มันด้วย อารมณ์ไม่ค่อยปกติอยู่แล้ว เราก้าวร้าวมากขึ้น กล้าขึ้น"

กรณีศึกษาที่ 7

จากการศึกษาพบว่า การที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ จะส่งผลให้ไม่สามารถควบคุมความก้าวร้าวและอารมณ์หุนหันพันแล่นของตนเองได้ ดังเช่น กรณีศึกษาข้างต้น ที่มีอารมณ์ก้าวร้าวรุนแรง ก่อปรกกับการเสพยาเสพติด ส่งผลให้อารมณ์ก้าวร้าว มีความรุนแรงมากขึ้น

3. มูลเหตุจูงใจที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง

มูลเหตุจูงใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิง ได้แก่

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการกระทำผิดของกรณีศึกษานั้น อยู่ระหว่าง 4 ถึง 11 ครั้ง โดยการกระทำผิดซ้ำแต่ละครั้งมาจากความผิดเดิม คือคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ผลการศึกษานี้ได้แสดงให้เห็นว่ากรณีศึกษาไม่มีความเกรงกลัวต่อการลงโทษ และแต่ละครั้งที่กระทำผิดเพราะคิดว่าสามารถหลบเลี่ยงกฎหมายได้ บางรายมีความเห็นว่า ทั้งทั้งที่ทราบว่าจะสุดท้ายแล้วก็ต้องถูกลงโทษแต่ก็เลือกที่จะกระทำผิดเพราะคิดว่าคุ้มค่าแก่การลงเสี่ยงดู ซึ่งผลการศึกษานี้มีความสอดคล้องกับทฤษฎีป้องกัน (Deterrence Theory) ที่กล่าวว่า

“บุคคลจะประกอบอาชญากรรมหรือไม่ จะคำนึงถึงโทษที่จะได้รับโดยจะมีการคำนวณจากโทษที่จะได้รับจากการกระทำผิดนั้นหากคิดว่าความทุกข์ที่จะได้รับจากโทษในกรณีถูกจับมีมากกว่าความสุขที่จะได้รับจากการกระทำผิดบุคคลก็จะไม่เลือกประกอบอาชญากรรมนั้น” (พรชัย ขันดี และคณะ, 2558)

กรณีศึกษาประกอบอาชญากรรมซ้ำ ๆ โดยไม่เกรงกลัวบทลงโทษที่จะได้รับและไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายซึ่งบทลงโทษที่ได้รับเป็นทั้งการป้องกันโดยทั่วไปและการป้องกันเฉพาะ และผลการศึกษายังสอดคล้องกับแนวคิดสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม (Classical School) ที่กล่าวว่า “เจตจำนงอิสระ (Free will) เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมมนุษย์โดยมนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลในการมุ่งแสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์สูงสุด” ดังนั้นกรณีศึกษาจึงมีเหตุผลที่จะก่ออาชญากรรมนั้นเนื่องจากพิจารณาแล้วว่า จะได้รับประโยชน์มากกว่าผลเสียจากการกระทำนั้น และยังสามารถอธิบายโดยใช้ทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิด (Rational Choice Theory) ว่ากรณีศึกษามีเจตจำนงเสรีที่จะเลือกประกอบอาชญากรรมเพราะได้ทำการชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์ที่จะได้รับและโทษที่จะต้องเผชิญแล้วว่ามี ความคุ้มที่จะเสี่ยงจึงตัดสินใจกระทำความผิด การกระทำผิดแต่ละครั้งกรณีศึกษาทราบดีถึงโทษที่จะได้รับแต่ก็ยังตัดสินใจที่จะทำการกระทำความผิดซ้ำ ๆ ในคดีเดิม สามารถใช้ทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิดอธิบายได้เป็นอย่างดี

"โทษที่หนูได้รับตอนนี้หรือ หนูถือว่า ไม่กลัวเลย เหย ๗ ตรงศาล หนูคิด ตอนนั้น หนูทำใจไว้เยอะ กว่านี้ด้วย ก็ประมาณแค่ระดับสี่ สีหรือห้าที่เอง หนูกลัวอะ คือโดนมาแล้วอะโดนอีกก็ไม่เห็นเป็นอะไรเลย โดนอีกก็คงเหมือนเดิม"

กรณีศึกษาที่ 7

"ไม่กลัว เพราะว่าเพื่อนก็บอกว่าเนี่ย ไม่เกินนี้หรอก 2 ปีกว่า เป็นคนที่พยายามจะไม่คิดอะไรไป ถ้าคิดแล้วมันจะเครียดก็เลยไม่คิด ดีใจ พอบอก 2 ปีจำดี ใจมากเพราะคิดไว้ต้องน่าจะ 5 ปี"

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

กรณีศึกษาที่ 3

"ก็กลัวโทษนะแต่อยู่ข้างนอกชีวิตมันลำบาก ก็คือไม่เป็นไรถ้าโดนจับอีกก็ไม่เป็นไร อย่างมากก็ติดคุก เราติดคุกมาแล้วเรารู้สึกว่าในคุกมันก็อยู่ได้นะ"

กรณีศึกษาที่ 2

จากการศึกษาพบว่า กรณีศึกษา มีการชั่งน้ำหนัก ระหว่างประโยชน์ และโทษที่จะต้องได้รับ เมื่อเห็นว่าสามารถรับการลงโทษได้ คุ้มกับการเสี่ยง ก็จะเกิดการก่ออาชญากรรมขึ้นและในกรณีศึกษาบางราย อาจอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมโดยใช้แนวคิดของ สำนักปฏิฐานนิยม (Positive School) มาอธิบายได้

ว่า การก่ออาชญากรรมนั้นเกิดจากการที่สุขภาพแวดล้อมและปัจจัยต่าง ๆ บีบบังคับ โดยกรณีศึกษาเหล่านี้ อยู่ในสภาพที่อยู่อาศัยที่รายล้อมไปด้วยยาเสพติด สภาพแวดล้อมจึงอาจเป็นปัจจัยที่บีบบังคับให้กรณีศึกษากลายเป็นอาชญากร ซึ่งอาชญากรเปรียบเสมือนผู้ป่วยจำต้องได้รับการบำบัดรักษา สภาพแวดล้อมไม่เพียงแต่เป็นสภาพแวดล้อมด้านที่อยู่อาศัยแต่อาจมาจากสภาวะเศรษฐกิจและการต้องหาทางเลี้ยงชีพ ไม่ได้ได้รับการศึกษารวมถึงขาดโอกาสทางสังคมและการขัดเกลาทางสังคมที่ไม่มีประสิทธิภาพ

- ความผูกพันทางสังคม (Social Bonding)

กรณีศึกษาทั้งหมดเริ่มก่ออาชญากรรมตั้งแต่ครั้งยังเป็นเด็ก ซึ่งสาเหตุสำคัญที่ผลักดันให้กรณีศึกษาเริ่มก่ออาชญากรรม อาจได้รับอิทธิพลมาจากการขาดความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลในครอบครัว แม้ว่ากรณีศึกษาทั้งหมดจะมีบุคคลที่เลี้ยงดูเป็นญาติใกล้ชิด แต่ด้วยการดูแลที่ไม่ได้มีความใกล้ชิดส่งผลให้พฤติกรรมไม่ได้อยู่ในสายตาของผู้ดูแลตลอดเวลา กรณีศึกษาขาดความรักความอบอุ่นและการใส่ใจจากผู้ปกครอง ซึ่งสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่ทำหน้าที่ขัดเกลาพฤติกรรมและทัศนคติที่มีต่อสังคม เมื่อขาดความผูกพันทางสังคมก็จะก่อให้เกิดความโดดเดี่ยว เมื่อไม่มีความผูกพันก็สามารถทำให้ตัดสินใจก่ออาชญากรรมได้โดยง่าย สอดคล้องกับทฤษฎีความผูกพันทางสังคม หรือทฤษฎีการควบคุมทางสังคม (Social Bonding Theory) ซึ่งความผูกพันทางสังคมประกอบไปด้วยความผูกพัน (Attachment) การผูกมัด (Commitment) ความเกี่ยวข้อง (Involvement) และ ความเชื่อ (Belief) เมื่อความผูกพันข้อหนึ่งข้อใดเกิดความอ่อนแอ จะมีอิทธิพลผลักดันให้บุคคลเหล่านั้นอาจถูกชักจูงไปกระทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

*"พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาทั้งคู่คะ เค้าน้อยสนใจหนูมาก เค้าน่าทำก็อยู่
แต่กับพวกนี้ละ"*

กรณีศึกษาที่ 2

*"ค่าเทอมแม่เป็นคนรับผิดชอบ แต่ไม่ค่อยสนิทกับแม่คะ นาน ๆ จะ
กลับมาบ้านทีหนึ่ง เค้าน่ากันเสียใจคะ รู้สึกน้อย ๆ แต่คิดว่าอยู่กับยายก็ได้ถึง
ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่แล้ว ขอแค่มียายก็พอ..รักษายก้เขาเลี้ยงมาคนอื่นไม่ค่อย เขา
ทำแต่งาน"*

กรณีศึกษาที่ 5

จากการสัมภาษณ์ เห็นได้ชัดว่า กรณีศึกษาขาดความผูกพันกับบิดา มารดา หรือแม่กระทั่งจากผู้ปกครองที่ดูแล เมื่อความผูกพันระหว่างสมาชิกในครอบครัว อ่อนแอลง ส่งผลให้ดูซุกงูไปในทางที่ไม่ดีได้ง่าย จากการศึกษาพบว่า กรณีศึกษาเมื่อขาดความผูกพันในครอบครัว และเมื่อไม่มีที่ปรึกษา ในยามที่ไม่สบายใจ หรือเมื่อเผชิญปัญหาในชีวิต หรือแม่กระทั่งขาดบุคคลในครอบครัวคอยดูแลอย่างใกล้ชิด ส่งผลให้เมื่อมีปัญหา ก็จะไม่สามารถขอคำปรึกษาจากใครได้ และหันมาพึ่งพายาเสพติด

- การเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

การเรียนรู้ทางสังคมของกรณีศึกษามาจากบุคคลใกล้ชิดไม่ว่าจะเป็นครอบครัว หรือกลุ่มเพื่อน ซึ่งการเรียนรู้ทางสังคมเกิดขึ้นตลอดเวลา หากวัยเด็กมีบุคคลใกล้ชิดกลุ่มหนึ่งก็จะมีเรียนรู้จากกลุ่มนั้น และเมื่อย้ายถิ่นฐานไปอีกสถานที่หนึ่งมีการพบปะหรือปฏิสัมพันธ์กับสังคมใหม่ การเรียนรู้ก็จะเกิดขึ้นในสังคมใหม่นั้น

จากผลการศึกษาพบว่า กรณีศึกษามีการเข้าออกสถานพินิจเด็กและเยาวชนและทัณฑสถานเป็นจำนวนหลายครั้ง และทุกครั้งที่ต้องโทษ กรณีศึกษาจะมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้กระทำผิดด้วยกันเองในสถานกักขัง และการเรียนรู้ทางสังคมก็เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ซึ่งกลายเป็นพฤติกรรมที่ถ่ายทอดมาจากการเรียนรู้จากสังคมในขณะนั้น

"ไม่เซ็ดหลาบ ไม่ได้มีความคิดเปลี่ยนเลยคะ มันคืออยู่ มีที่นอนและมีเพื่อน เยอะแยะเลย เหมือนที่เราชอบอยู่กับเพื่อน ชอบไปนอนอยู่กับเพื่อน ชอบไปสังสรรค์อยู่กับเพื่อนอะไรอย่างงี้คะ"

กรณีศึกษาที่ 3

"มันจะมีพวกวงการนี้เขาจะมาแบบให้ลองตัวใหม่ ๆ แล้วหนูก็จะมีเพื่อน หนูเข้ามาในนี้ก็จะรู้จัก พอออกไปก็ติดต่อกัน แล้วก็เป็นวงการวงจรมเดิม"

กรณีศึกษาที่ 7

จากการศึกษาพบว่า การเรียนรู้ เกิดขึ้นตลอดเวลา การซึมซับพฤติกรรมเกิดขึ้นเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กัน การคบเพื่อนที่เกเร หรือเพื่อนที่เสพและขายยาเสพติด จะทำให้ซึมซับพฤติกรรม และซึม

ซัพแทคนคติที่มีต่อยาเสพติด ยิ่งเวลานาน ยิ่งซึมซับได้มาก แม้กระทั่งในแง่ของพฤติกรรมการเสพยาเสพติด หรือพฤติกรรมเกรเด่ ดังเช่น กรณีศึกษาในงานวิจัยนี้ จะเห็นได้ว่า มีการทดลองเรียนรู้การเสพยาเสพติดจากเพื่อน และแม่ถูกลงโทษโดยสถานพินิจฯ ก็ยังสามารถเรียนรู้พฤติกรรมเบี่ยงเบนใหม่ๆ จากกลุ่มสังคมใหม่ได้ การรื้อลงยาเสพติดชนิดใหม่ๆ โดยเรียนรู้จากเพื่อนกลุ่มใหม่ เป็นต้น

- การควบคุมตนเอง (Low Self-Control Theory)

การตัดสินใจก่ออาชญากรรมเกิดจาก คนที่มีการควบคุมตนเองต่ำและมีลักษณะเป็นคนไม่ใยดีต่อความรู้สึกของผู้อื่น ชอบเสี่ยง และขาดการมองการณ์ไกล ซึ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมของกรณีศึกษาในการศึกษา

"กลับมากรุงเทพ ต้องไปรายงานตัวคุมประพฤติไข่ม้อยคะ แต่ว่าเราไม่ได้ไปคุมประพฤติ เราได้ตั้งป้อมเราก็ไปหายาเลย พ่อแม่รู้ว่าต้องไป แต่ตอนนั้นพ่ออะ อยู่ในคุกคะแปดปีอยู่ปทุม แม่ก็ทำยาแต่พ่อไม่ไป เค้าก็รู้ เค้าก็บอกเออไม่ไปก็ไม่ต้องไปอยู่เนี่ยแหละ อยู่กับกู กูก็เลี้ยงได้อะไรจ้"

กรณีศึกษาที่ 2

"ยาเนี่ยหนูไม่เล่นก็ได้แต่พอโมโหหนูมีเท่าไรก็หมดจะเล่นหมดเลยไม่ว่าจะเหล้า บุหรี่ ยาหนูก็ไม่ติดอยู่แล้วแต่พอมืออะไรมาสะกิดใจหนูหน่อยก็กลับไปหาพวกมันอีกและหนักกว่าเดิมอีก"

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

กรณีศึกษาที่ 1

สอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Low Self-Control) ของ Hirschi และ Gottfredson โดยอธิบายว่าการควบคุมตนเองเป็นปัจจัยที่อธิบายความแตกต่างระหว่างบุคคลในพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนการที่คนเรามีแนวโน้มที่จะกระทำผิดหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับระดับการควบคุมตนเองหากมีการควบคุมตนเองที่ไม่ดีอันเนื่องมาจากขาดการฝึกอบรมและการเลี้ยงดูที่ดีในวัยเด็กพ่อแม่ไม่เอาใจใส่หรือเมื่อทำผิดแล้วไม่มีการลงโทษพฤติกรรมเบี่ยงเบนเหล่านี้จะทำให้เด็กขาดการควบคุมตนเองและมีการก่ออาชญากรรมในที่สุด

- ตราบาป (The labeling Theory)

จากการศึกษาวิจัยนี้ ชี้ให้เห็นว่าตราบาป (The labeling Theory) มีส่วนในการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาบางราย เนื่องจากเมื่อพ้นโทษแล้ว กรณีศึกษาบางรายพยายามหาหนทางกลับคืนสู่สังคมแต่

ถูกสังคมปฏิเสธในรูปแบบของการแสดงท่าทีรังเกียจ ตราหน้าหรือปฏิเสธการทำงาน ทำให้กรณีศึกษาที่มีความคิดอยากกลับตัว ไม่สามารถประกอบอาชีพสุจริตได้ เมื่อไม่มีทางออกในการหาเลี้ยงชีพจึงกลับเข้าสู่วงจรอาชญากรรมอีกครั้ง

**"เคยทำงาน พอเข้างานบริษัทปั๊บ แรก ๆ เค้่าอาจจะหีบยีนให้เรา
จริง ๆ แต่พอเรา เราก้ไม่ดิอะ มันเป็นที่เราไง พอไป ๆ มา ๆ พอเค้่ารู้ว่เรา
เสพยาอีก เค้่าก็เริ่มไม่ยอกเอาเราไปอยู่ใกล้ ๆ เค้่าแล้ว ประมาณนี้"**

กรณีศึกษาที่ 7

จากการศึกษาพบว่า ตราบาป มีส่วนในการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษาบางราย ในแง่ของการพยายามเริ่มต้นชีวิตใหม่ พยายามหางานสุจริตทำ แต่การที่ไม่ได้รับโอกาสจากการทำผิดซ้ำ ๆ ทำให้กรณีศึกษาขาดกำลังใจ และไม่สามารถหาทางออกได้ แสดงให้เห็นว่าสังคมไม่ได้ยอมรับ และไม่ได้ให้โอกาสผู้ที่เคยกระทำผิด ได้กลับตัว เมื่อบุคคลหนึ่งเคยได้รับโทษจำคุก สังคมจะตีตราไม่ให้โอกาส และไม่ให้โอกาสในการทำงาน หรือได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ การประทับตรานี้ เป็นหนึ่งในสาเหตุสำคัญที่ทำให้กรณีศึกษา กลับไปกระทำผิดซ้ำ เนื่องจากไม่มีทางเลือก

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดโดยศึกษาช่วงชีวิตก่อนกระทำผิดขณะกระทำผิด และในปัจจุบันขณะถูกต้องโทษอยู่ในเรือนจำ และเพื่อศึกษาสาเหตุแห่งการกระทำผิดซ้ำของกรณีศึกษา เพื่อสร้างแนวทางในการป้องกันและการกระทำผิดของเด็กเยาวชนและผู้หญิง

โดยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพซึ่งคัดเลือกกรณีศึกษาด้วยวิธีเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดที่ถูกจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง จำนวน 7 คน

สำหรับเครื่องมือของการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพคือการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคลซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (In-depth Interview) ใช้วิธีการเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษา

ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำกรณีศึกษามีอายุระหว่าง 20-38 ปี ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีกรณีศึกษาเพียงหนึ่งรายเท่านั้นที่ไม่สามารถอ่านและเขียนได้ กรณีศึกษาเกือบทั้งหมดตัดสินใจลาออกจากโรงเรียนก่อนสำเร็จการศึกษาขั้นพื้นฐาน อายุขณะทำผิดอยู่ระหว่าง 11-16 ปี และทุกรายเคยถูกต้องโทษโดยสถานพินิจเด็กและเยาวชน บางรายมีพฤติกรรมความรุนแรงและพฤติกรรมทางจิตเวช กรณีศึกษาทุกรายมีคนรักและบุตรธิดา ทั้งสมรสและไม่สมรส

มูลเหตุจูงใจในการเสพยาเสพติดครั้งแรกมาจากการอยากรู้อยากลอง เสพตามเพื่อน และเครียดจากปัญหาครอบครัว ส่วนมูลเหตุจูงใจในการค้ายาเสพติดได้แก่ ความต้องการเงินโดยไม่ต้องทำงานสุจริตอื่น ๆ เพราะเหนื่อยและเงินน้อย ผู้ชักชวนกรณีศึกษาเข้าสู่วังวนของยาเสพติด ได้แก่ เพื่อนและคนรัก โดยคดีที่กรณีศึกษาถูกต้องโทษ ได้แก่ คดีครอบครองเพื่อเสพยาเสพติด คดีเสพยาเสพติด คดีจำหน่ายยาเสพติด คดีลักทรัพย์ ร่วมกันลักทรัพย์ คดีทะเลาะวิวาท และคดีหลบหนีการจับกุม

ส่วนที่ 2 เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำ

เส้นทางชีวิตก่อนกระทำผิด

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ขาดความผูกพันกับสมาชิกในครอบครัว และได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนเป็นอย่างมากในแง่ของการเข้าสู่วงการยาเสพติดครั้งแรกโดยการเสพ ที่อยู่อาศัยโดยใกล้เคียงเต็มไปด้วยแหล่งค้าขายยาเสพติด กลุ่มเพื่อนที่คบหามีลักษณะเหมือนกัน โดยไม่สนใจการเล่าเรียนใช้เวลาว่างมั่วสุมและเสพยาเสพติด มีการพบปะกันเป็นประจำ อายุที่เริ่มเสพยาเสพติดครั้งแรกของกรณีศึกษาอยู่ระหว่าง 11 ถึง 16 ปี และส่วนใหญ่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจที่ไม่สูงมากนัก จึงมีความต้องการเงินเพื่อมาสนองความต้องการของตนเองและการขายยาเสพติดเป็นคำตอบการสนองความต้องการของตนเอง เหตุผลคือการค้าขายยาเสพติดได้เงินมาง่ายและเป็นงานที่สบาย และจะต้องเสี่ยงกรณีศึกษาก็ยอมรับความเสี่ยงนั้นทุกรายเริ่มจากการเสวก่อนแล้วจึงกลายมาเป็นผู้ค้ายาเสพติดในที่สุด

เส้นทางชีวิตขณะกระทำผิด

กรณีศึกษามีจำนวนการกระทำผิดระหว่าง 4 ถึง 11 ครั้ง เกือบทั้งหมดเป็นคดีเกี่ยวกับยาเสพติด มีเพียงสองรายเท่านั้นที่มีคดีทะเลาะวิวาท ลักทรัพย์และหลบหนีการจับกุมร่วมด้วย กรณีศึกษาทั้งหมดมีครอบครัวประกอบด้วยคนรักและบุตร ในกรณีศึกษาบางราย คนรักก็มีการเสพยาเสพติดเช่นกัน กรณีศึกษามีความสัมพันธ์ต่อบุคคลในครอบครัวไม่ค่อยดีนัก ส่วนใหญ่จะย้ายออกมาอยู่อาศัยเอง มีเพียงหนึ่งรายเป็นบุคคลเร่ร่อน

เส้นทางชีวิตขณะต้องโทษ

กรณีศึกษาใช้เวลาปรับตัวในเรือนจำประมาณหนึ่งถึงสามเดือน แต่ส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวมากนักเนื่องจากถูกดำเนินคดีมาแล้วหลายครั้งจนเกิดความเคยชิน มี 4 รายที่ได้รับโทษจำคุกทั้งหมด 4 ครั้ง อีกราย กระทำผิด 5 ครั้งและ 6 ครั้งสูงที่สุด 11 ครั้ง

ทุกรายเคยถูกลงโทษโดยสถานพินิจเด็กและเยาวชนเมื่อครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน กรณีศึกษาทั้งหมดมีบุตร 2-4 คน และเหตุผลที่ทำให้อยากพ้นโทษออกไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้แก่ความผูกพันกับบุตร

กรณีศึกษามีการฝึกอาชีพขณะถูกต้องโทษในทัณฑสถานหญิง โดยมีการเลือกฝึกอาชีพที่ต่างกันไปไม่ว่าจะเป็นการเรียนนวดแผนไทย เรียนคอมพิวเตอร์ การเรียนตัดเย็บผ้า และการเรียนทำอาหาร เพื่อหวังจะนำไปประกอบอาชีพเมื่อตนเองพ้นโทษ

บทสรุปเส้นทางชีวิต

การศึกษาอาชญากรรมตามเส้นทางการดำเนินชีวิตของกรณีศึกษาทั้ง 7 กรณี แม้ปัจเจกแต่ละกรณีจะมีเส้นทางชีวิตที่แตกต่างกัน แต่ในช่วงชีวิตวัยเด็ก ผลการศึกษาพบว่ากรณีศึกษาส่วนใหญ่มีความผูกพันทางสังคมที่ต่ำ ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่ พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ ถูกเลี้ยงโดยญาติผู้ใหญ่ จึงทำให้ไม่มีเวลาสอดส่องดูแลพฤติกรรมอย่างใกล้ชิด อีกทั้งกรณีศึกษาส่วนใหญ่มีฐานะยากจน มีเพียง สองรายเท่านั้นที่มีฐานะปานกลางจากการขายยาเสพติด มูลเหตุจูงใจที่สำคัญอีก มูลเหตุจูงใจหนึ่งได้แก่การขาดการศึกษา โดยกรณีศึกษามีเหตุผลในการออกจากการศึกษาที่แตกต่างกัน มีทั้งหนีออกจากบ้าน เนื่องจากไม่อยากเรียนหนังสือ พ่อแม่บังคับให้เรียนในวิชาที่ไม่ชอบ แต่ส่วนใหญ่ มูลเหตุจูงใจที่ทำให้ต้องออกจากการศึกษาเนื่องจากมีฐานะยากจนพ่อแม่ไม่มีเงินส่งเสียจึงไม่สามารถศึกษาต่อได้ เมื่อขาดความผูกพันทางสังคมแล้วก็จะมีความเสี่ยงและแนวโน้มในการมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนและหันไปคบกลุ่มเพื่อนที่เกเรทำให้เริ่มก่ออาชญากรรมในเวลาต่อมา

เมื่อคบหากลุ่มเพื่อนที่ไม่ดี การเลือกคบเพื่อนที่ผิดก็เป็น มูลเหตุจูงใจหลักในการชักชวนเข้าสู่วงการยาเสพติด โดยกรณีศึกษาทุกรายมีการทดลองเสพยาเสพติดเพราะกลุ่มเพื่อนชักชวน และการถูกจับกุมครั้งแรกของกรณีศึกษาทุกรายเป็นคดีครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพมีเพียงหนึ่งรายเท่านั้นที่โดนจับกุมข้อหาจำหน่ายยาเสพติด กรณีศึกษาทุกรายเสพยาเสพติดขณะที่ถูกจับกุม โดยอายุขณะที่ถูกต้องโทษครั้งแรกอยู่ระหว่าง 12 ถึง 17 ปี กล่าวได้ว่า มูลเหตุจูงใจที่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งแรกของกรณีศึกษาได้แก่ มูลเหตุจูงใจด้านครอบครัว กลุ่มเพื่อน สภาพสังคม สภาพจิตใจ โดย มูลเหตุจูงใจรองลงมาที่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งแรกของกรณีศึกษา ได้แก่ มูลเหตุจูงใจด้านการศึกษาและการติดยาเสพติด เนื่องจากเมื่อติดยาเสพติดแล้วจึงเป็นการยากที่จะเลิกเสพ มูลเหตุจูงใจสุดท้ายที่มีผลต่อการกระทำผิดครั้งแรกของกรณีศึกษาได้แก่ มูลเหตุจูงใจด้านสภาพเศรษฐกิจ ซึ่งส่วนใหญ่กรณีศึกษามีฐานะยากจน และอยู่อาศัยในพื้นที่ที่เต็มไปด้วยยาเสพติด

หลังจากที่กรณีศึกษาได้ถูกต้องโทษโดยสถานพินิจเด็กและเยาวชน เมื่อได้รับการปล่อยตัวกรณีศึกษาได้มีการแยกย้ายไปประกอบอาชีพ และดำเนินชีวิตไปตามเส้นทางของตนเองที่มีความแตกต่างกัน กรณีศึกษาได้พยายามประกอบอาชีพสุจริต เช่น การค้าขาย รับจ้างทั่วไป เป็นพนักงานบริษัท มีเพียงสองรายเท่านั้นที่ยังคงกลับไปสู่วังวนยาเสพติดเช่นเดิม โดยการค้ายาเสพติด กรณีศึกษาสามรายมีฐานะที่ดีขึ้นกว่าเดิม ในขณะที่สองรายมีฐานะยากจนเช่นเดิม และอีกสองรายมีฐานะปานกลางเช่นเดิม โดยกรณีศึกษาสามรายเริ่มมีพฤติกรรมรุนแรงเข้ามาเกี่ยวข้องในช่วงชีวิตนี้

จุดหักเหในชีวิตของกรณีศึกษา ที่ทำให้กรณีศึกษากลับมากระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เช่นเดิมมี มูลเหตุจูงใจที่แตกต่างกันออกไป และที่น่าสนใจก็คือ คดีที่กรณีศึกษาถูกต้องโทษนั้นมีความ

แตกต่างไปจากครั้งแรกที่ถูกจับดำเนินคดีเมื่อครั้งยังเป็นเด็กและเยาวชน ซึ่ง นอกเหนือจากคดียาเสพติดแล้วยังมี คดีลักทรัพย์ คดีทะเลาะวิวาท และคดีหลบหนีการจับกุมจากคดีครอบครองยาเสพติด เพิ่มขึ้นมา กรณีศึกษาถูกต้องโทษจำคุกมาแล้วไม่ต่ำกว่า 4 ครั้ง โดยมีกรณีศึกษาได้รับโทษสูงที่สุดถึง 11 ครั้ง และบุคคลที่ชักชวนให้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดส่วนใหญ่คือเพื่อน และ คนรัก

มูลเหตุจูงใจที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของกรณีศึกษา

กรณีศึกษามี มูลเหตุจูงใจที่ส่งผลต่อการกระทำผิดคล้ายกันได้แก่ มูลเหตุจูงใจด้านอายุในการกระทำผิดครั้งแรก อยู่ระหว่าง 11 ถึง 16 ปี อายุปัจจุบันอยู่ระหว่าง 20 ถึง 38 ปี มูลเหตุจูงใจด้านครอบครัวเนื่องจากขาดความผูกพันกับสมาชิกในครอบครัว มูลเหตุจูงใจด้านกลุ่มเพื่อน เนื่องจากถูกชักจูงให้ก่ออาชญากรรมหรือเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเนื่องจากกลุ่มเพื่อน มูลเหตุจูงใจเกี่ยวกับสภาพเศรษฐกิจ กรณีศึกษาเกือบทั้งหมด มีสถานภาพทางเศรษฐกิจที่ค่อนข้างต่ำรายได้น้อยกว่า รายจ่าย และเกือบทั้งหมดมีการศึกษาที่ไม่สูงนัก สภาพสังคมคล้ายกันคืออยู่ท่ามกลางแหล่งของยาเสพติด กรณีศึกษาทั้งหมดมีการติดยาเสพติดอย่างน้อยหนึ่งรายเท่านั้นที่ไม่เสพยาเสพติดแต่จำหน่ายเพียงอย่างเดียว ส่วนมูลเหตุจูงใจทางจิตเวชที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำมี 3 ราย

ปัญหาและข้อจำกัดของการศึกษา

ปัญหาและข้อจำกัดของการศึกษา ได้แก่

ปัญหาในการเก็บข้อมูล

เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัส Covid-19 ทำให้ผู้ศึกษาประสบกับปัญหาในการเก็บข้อมูลจากกรณีศึกษาซึ่งเป็นผู้ต้องขังที่ถูกจองจำในทัณฑสถานหญิง โดยเฉพาะการสัมภาษณ์กรณีศึกษา ซึ่งทำได้อย่างจำกัดเนื่องจากทางทัณฑสถานมีมาตรการรักษาความปลอดภัยและการปิดกั้นไม่ให้บุคคลภายนอกเข้าไปในทัณฑสถานเนื่องจากเสี่ยงต่อการแพร่กระจายของไวรัส

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ผู้ศึกษาต้องใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลค่อนข้างมากแต่บางครั้งทัณฑสถานมีภารกิจมาก ก็จะทำให้การเก็บข้อมูลไม่สามารถทำได้โดยสะดวก บางครั้งสถานที่ถูกใช้จัดกิจกรรมอย่างอื่น ทำให้ผู้ศึกษามีเวลาค่อนข้างน้อยในการเก็บข้อมูล

ข้อเสนอแนะในการศึกษา

สำหรับข้อเสนอแนะในการศึกษา ประกอบด้วย

1. การส่งเสริมการดูแลผู้ต้องหาหญิงโดยเฉพาะให้สอดคล้องกับ ข้อกำหนดกรุงเทพฯ

(Bangkok Rules)

จากการศึกษา ปรากฏว่า มีกรณีศึกษาบางราย มีการเสพยาเสพติดขณะตั้งครรภ์ และเสพต่อเนื่องไปจนถึงวันคลอด และ เสพเรื่อยมาหลังคลอด ดังนั้นจึงควรตรวจสอบสุขภาพผู้ต้องขังหญิงเมื่อแรกเข้า พร้อมทั้งตรวจสอบประวัติสุขภาพด้านการเจริญพันธุ์ของผู้ต้องขังหญิง และควรจัดให้มีโครงการบำบัดรักษาผู้ต้องขังหญิงซึ่งติดยาเสพติด และทำให้แน่ใจว่าแผนการพิพากษาลงโทษรวมถึงโครงการและการบริการเพื่อฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพเดิมตอบสนองต่อความต้องการและความเหมาะสมเฉพาะรายและการบำบัดฟื้นฟูของผู้ต้องขังหญิง ต้องถูกจัดสรรให้อยู่ใกล้กับเรือนจำ หรือบ้านของผู้ต้องขังหญิง เพื่อให้ได้รับการช่วยเหลือและบริการที่เหมาะสม และสอดคล้อง ตามข้อกำหนดกรุงเทพฯ

2. ดูแลปัจจัยทางจิตและการบำบัด

จากการศึกษาปรากฏว่า ปัจจัยทางจิตมีอิทธิพลต่อการควบคุมตนเองและการกระทำผิดซ้ำ รวมถึงการริเริ่มในการลงโทษยาเสพติด และหากผู้กระทำผิดได้ลงเสพยาเสพติดอายุน้อยเท่าใด อัตราการเลิกเสพยาเสพติดก็จะทำได้ยากมากขึ้นเท่านั้น การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และเสพยาเสพติดส่งผลโดยตรงต่อสมอง เมื่อสมองถูกทำลายก็อาจจะส่งผลให้บุคลิกภาพเกิดความเบี่ยงเบน ไม่สามารถควบคุมการกระทำของตนเองได้ จากการศึกษาพบว่า กรณีศึกษาทุกราย มีการเสพยาเสพติดตั้งแต่อายุน้อย มีอายุอยู่ระหว่าง 11-16 ปี ซึ่งเมื่อเสพยาแล้วถูกจับ และลงโทษโดยสถานพินิจฯ กลับไม่ได้รับการบำบัดให้เลิกยาเสพติดอย่างเด็ดขาด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของต่างประเทศ ที่ต้องบำบัดตั้งแต่ครั้งแรกที่จับกุม จึงจะทำให้เลิกเสพยาได้อย่างเด็ดขาด

ผลการศึกษาวิจัยของต่างประเทศพบว่าหากไม่บำบัดอาการติดยาเสพติดตั้งแต่ครั้งแรกจะส่งผลให้เกิดการกระทำผิดซ้ำถึงร้อยละ 78.5 ดังนั้นทุกหน่วยงานอากร่วมกันส่งเสริมและสนับสนุนการบำบัดผู้กระทำผิดตั้งแต่ครั้งแรก โดยผู้เชี่ยวชาญ พร้อมทั้งติดตามผลเป็นระยะ และการบำบัดจะต้องเหมาะสมกับผู้หญิงโดยเฉพาะ เนื่องจากเพศหญิงมีหลายปัจจัยที่แตกต่างจากเพศชาย ทั้งด้านร่างกาย และสภาพจิตใจซึ่งมีความเปราะบางมากกว่า จึงต้องคำนึงถึงการบำบัดที่ออกแบบมาเพื่อผู้หญิงโดยเฉพาะ

ดังนั้นจึงควรมีโครงการบำบัดสำหรับเด็กที่ติดยาเสพติดครั้งแรกโดยเฉพาะ อาจมีการแยกบำบัดสำหรับเพศหญิงโดยเฉพาะ เนื่องจากมีความซับซ้อน และอารมณ์ที่อ่อนไหว เปราะบางมากกว่า และ

ควรมีโครงการส่งเสริมการดูแลปัจจัยทางจิตให้กับสมาชิกในชุมชน อาจเป็นการร่วมมือกันของทุกหน่วยงานไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งจากข้อกำหนดกรุงเทพฯ ได้มีการจัดทำประเมินค่าความเสี่ยงทางเพศ ซึ่งต้องทำให้แน่ใจว่าผู้ต้องขังหญิงที่ต้องการรักษาด้านสุขภาพจิต จะต้องถูกจัดให้พำนักอยู่ในที่พักซึ่งมีภาวะเบียดเบียนน้อยที่สุด

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป ได้แก่

1. การศึกษาแนวทางการลงโทษแบบใหม่ทดแทนการกักขัง ในผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ
2. การศึกษาเชิงเปรียบเทียบของการลงโทษผู้ต้องหาในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดในประเทศไทยกับต่างประเทศ เพื่อหาข้อแตกต่างและนำมาซึ่งการพัฒนาารูปแบบการลงโทษให้เหมาะสมกับสังคมไทย
3. การศึกษาเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังที่ไม่กระทำผิดซ้ำอีกในคดียาเสพติดว่ามีลักษณะอย่างไร

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กรแก้ว จันทภาษา. (2550). การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview). Retrieved from <https://home.kku.ac.th/korcha/int3.html>
- กรมคุมประพฤติกระทรวงยุติธรรม. (2542). การกระทำผิดซ้ำภายหลังพ้นการคุมความประพฤติ. รายงานการวิจัย, 72.
- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2561). รายงานการดำเนินงานของรัฐต่อสาธารณะรายปี ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561. Retrieved from <http://www.djop.go.th/images/djopimage/DJOP61.pdf>
- กรมราชทัณฑ์. (2562a). สรุปข้อมูลผู้ต้องขัง ณ วันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ.2562. Retrieved from <http://www.correct.go.th/stathomepage/>
- กรมราชทัณฑ์. (2562b). สรุปข้อมูลผู้ต้องขัง ณ วันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ.2562. Retrieved from <http://www.correct.go.th/stathomepage/>
- กรมราชทัณฑ์. (2562c). อัตราการกระทำผิดซ้ำแยกตามการค้นหาเฉพาะ (ข้อมูล ณ วันที่ 2 ตุลาคม 2562). Retrieved from <http://www.correct.go.th/recstats/index.php/th/searchAdvance>
- กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม. (2479). พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479. Retrieved from <http://www.correct.go.th/copsura/about/Control%20Panel.html>
- กรุงเทพธุรกิจ. (2561). กรมพินิจฯ เร่งปฏิรูปการศึกษาเด็กเยาวชนในสถานพินิจและศูนย์ฝึก. Retrieved from <https://www.bangkokbiznews.com/news/detail/804215>
- กฤษฎา ตั้งวิทย์โมไนย. (2548). การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของสมาชิก สภามหาวิทยาลัย การบริหารส่วนตำบล จังหวัดปทุมธานี. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). สาขาสังคมศาสตร์ เพื่อการพัฒนา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร,
- กฤษริน รักษาแก้วและ นันทิยา ดวงกุ่มเมศ. (2560). อิทธิพลของรายการในสื่อใหม่ที่มีต่อมุมมองต่อโลกของเด็กและเยาวชน. *Veridian E-Journal*, ปีที่ 10 ฉบับที่ 3, 152 -167.
- กลุ่มงานพัฒนาระบบการพัฒนาพฤตินิสัย สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ, 80-83.
- กองควบคุมวัตถุเสพติด. (2562). ยาเสพติดให้โทษในประเภท 1. Retrieved from <http://www.fda.moph.go.th/sites/Narcotics/Pages/Main.aspx>

- กาญจนา โชคเหรียญสุขชัย. (2560). กระบวนทัศน์การวิจัยสื่อสารมวลชน: เชิงคุณภาพ เชิงปริมาณ และผสมวิธี. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติคุณ บัวรุ่ง. (2547). การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมคดีกลับคืนสู่สังคม : ศึกษากรณีจังหวัดนครปฐม. Retrieved from <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/675>
- ชัยฤทธิ์ ศรีวาริรัตน์. (2556). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและแก้ไขยาเสพติด ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. Retrieved from https://www.rsu.ac.th/cja/IS/01-CHAIRIT_SRIWAREERAT-2556.pdf
- ชูลีพร บุตรโคตร, ชนากานต์ อาทระประชาชิต, & และศุภชัย TCIJ. (2556). สถิติเด็กผิดคดีอาชญากรรมมากที่สุด กรมพินิจฯเร่งปรับแผน-แยกกลุ่ม พื้นที่สังคม-หวังลดกระทำผิดซ้ำ. Retrieved from <http://www.tcijthai.com/news/2013/01/scoop/1962>
- ทัชวัฒน์ สายโยธา. (2542). อิทธิพลของการขัดเกลาทางสังคมต่อการเป็นฆาตกร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). สาขาวิชามานุษยวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
- แนวหน้า. (2561). อึ้ง!เยาวชนไทยก่อคดีพุ่ง ซ้ำ96%ป่วยทางจิตจากยาเสพติดสูงสุด. Retrieved from <https://www.naewna.com/local/361712>
- บุญรวย เมทนีกรชัย. (2542). การกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง. Retrieved from <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/10987>
- พรชัย ขันดี, กฤษณพงศ์ พุตระกูล, & และจอมเดช ตริเมฆ. (2558). ทฤษฎีอาชญาวิทยา: หลักการงานวิจัย และนโยบายประยุกต์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรังสิต.
- พริยา ย้งรอด. (2558). ประสบการณ์ด้านจิตใจในการฟื้นฟูของเยาวชนที่ไม่กระทำผิดซ้ำ. Retrieved from <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/50892>
- มติชนออนไลน์. (2560). ‘คนจน’ คือใคร? อยู่ตรงไหนของสังคม เมื่อบ้านเมืองจะเดินหน้า แต่รัฐคิดล่าหลัง. Retrieved from https://www.matichon.co.th/prachachuen/prachachuen-scoop/news_718783
- มหาวิทยาลัยบูรพา. (2562). การศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของอาสาสมัครป้องกันฝ่ายพลเรือน ในการป้องกัน อาชญากรรมในเขตเทศบาลเมืองหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี. Retrieved from http://digital_collect.lib.buu.ac.th/dcms/files/52930424/chapter2.pdf
- ราณี ฉายินทุ และนงลักษณ์ สาตรา. (2543). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของผู้ป่วยนิติจิตเวช: โรงพยาบาลนิติจิตเวช กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 55-57.

- รุ่งอรุณ ชนะวีรวรรณ. (2558). ปัจจัยและสภาวะแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อการทำงานผิด กรณีศึกษา ผู้ต้องขังเด็ดขาดคดีความผิดต่อชีวิตในเรือนจำอำเภอฟล จังหวัดขอนแก่น. Retrieved from www.library.coj.go.th > EbookInfo > index > load
- แววดาว พรหมแสน. (2554). การวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปริมาณ Qualitative Research and Quantitative Research. Retrieved from http://ird.rmuti.ac.th/newweb/journal/journal4-1/RMUTIJournal4-1_10.pdf
- ศุภชัย ปิติกุลตั้ง. (2556). สถานการณ์และแนวโน้ม ของครอบครัวไทย. Retrieved from http://ns2.ph.mahidol.ac.th/phklb/knowledgefiles/_21.pdf
- ศูนย์วิทยุวิทยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2561). อาชญากรรม ทฤษฎีและแนวความคิดในการ ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม. Retrieved from https://cuir.car.chula.ac.th/dspace/bitstream/123456789/29497/6/Pataravadee_yo_ch2.pdf
- ศูนย์วิทยุวิทยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2561). แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการ วิจัย. . Retrieved from https://cuir.car.chula.ac.th/dspace/bitstream/123456789/35118/6/Chanathit_ka_ch2.pdf
- สาวตรี ไพฑูรย์. (2533a). ปัจจัยที่นำมาสู่การกระทำผิดซ้ำของสตรี. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สาวตรี ไพฑูรย์. (2533b). ปัจจัยที่นำมาสู่การกระทำผิดซ้ำของสตรี. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2553). พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓. Retrieved from <http://web.krisdika.go.th/data/law/law2/%C803/%C803-20-2553-a0001.pdf>
- สุดสงวน สุธีสร. (2558). อาชญาวิทยา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย. (2562). ข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง และมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (ข้อกำหนดกรุงเทพ). Retrieved from https://www.tijbangkokrules.org/pdf/Bangkok_Rules_Thai.pdf
- สุริยะ สิทธิชัย. (2539). มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและบรรเทาผลกระทบของการต้องโทษ จำคุกต่อผู้พ้นโทษ. Retrieved from

https://cuir.car.chula.ac.th/dspace/bitstream/123456789/46879/5/Suriya_si_ch2.pdf

เสกสัน เครือคำ. (2558). อาชญากรรม อาชญาวิทยา และงานยุติธรรมทางอาญา. นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.

เสาวธาร โพธิ์กัลด์. (2554). ผลกระทบของการควบคุมตนเองกับการกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนชายที่ถูกควบคุมตัวในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. Retrieved from http://www.journalhri.com/pdf/0601_03.PDF

องค์การรักษามวลปลอดภัยฝ่ายพลเรือน. (2562). ความหมายของอาชญากรรม. Retrieved from <https://www.secnia.go.th/2016/01/13/ความหมายของอาชญากรรม/>

อรรถพร ชูบำรุง และอุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2555). อาชญากรรมและอาชญาวิทยา (พิมพ์ครั้งที่ 1 ed.). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อายุตม์ สินธพพันธุ์ และคณะ. (2551). อาชญาวิทยาและพันธุวิทยา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิทยาการจัดการ.

อุนิษา เลิศโตมรสกุล และอรรถพร ชูบำรุง. (2561). อาชญากรรมและอาชญาวิทยา (2 Ed.). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Anderson, T. L. (2016). Drug Use and Gender. Retrieved from <https://pdfs.semanticscholar.org/0ea0/a751199b0f1f7724b9e008baae26fe0abcac.pdf>

Archwamety, T., & Katsiyannis, A. (1998). Factors Related to Recidivism Among Delinquent Females at a State Correctional Facility. Retrieved from <https://link.springer.com/article/10.1023/A:1022960013342>

Azad, A., Hau, H. G., & Karlsson, M. (2017). Adolescent Female Offenders' Subjective Experiences of How Peers Influence Norm-Breaking Behavior. Retrieved from <https://link.springer.com/article/10.1007/s10560-017-0526-0>

Barrett, D. E., Ju, S., Katsiyannis, A., & Zhang, D. (2015). Females in the Juvenile Justice System: Influences on Delinquency and Recidivism. Retrieved from <https://link.springer.com/article/10.1007/s10826-013-9853-8>

Boyle, P. (1999). *Youth today*, 8, 16-18.

- Braithwaite, R. L., Conerly, R. C., Robillard, A. G., Stephens, T. T., & Woodring, T. (2015). Alcohol and other drug use among adolescent detainees. Retrieved from <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/1465989031000117339>
- Case, S., & Haines, K. (2003). Promoting Prevention: preventing youth drug use in Swansea, UK, by targeting risk and protective factors. Retrieved from <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/14659890310001636071>
- Cauffman, E. (2008). Understanding the Female Offender. Retrieved from <https://escholarship.org/uc/item/7708883b>
- Chesney-Lind, M. (2000). Women and the Criminal Justice System: Gender Matters. *Community Corrections*. Retrieved from https://www.gvsu.edu/cms4/asset/903124DF-BD7F-3286-FE3330AA44F994DE/women_and_the_criminal_justice_system_gender_matters.pdf
- CliffsNotes study guides. (2020). Definitions of Crime. Retrieved from <https://www.cliffsnotes.com/study-guides/criminal-justice/crime/definitions-of-crime#:~:text=Responsibilities%20and%20Rights-,Definitions%20of%20Crime,as%20a%20felony%20or%20misdemeanor>
- Criminology Fandom. (2019). Life-Course Theory. Retrieved from https://criminology.fandom.com/wiki/Life-Course_Theory
- Deschenes, E. P., Owen, B., & Crow, J. (2007). Recidivism Among Female Prisoners: Secondary Analysis of the 1994 BJS Recidivism Data Set. Retrieved from <https://www.ncjrs.gov/pdffiles1/nij/grants/216950.pdf>
- Edwin, H. S., Donald, R. C., & David, F. L. (1992). *Principles of Criminology*. AltaMira Press.
- Gandhi, M. K. (2008). "If we are to reach real peace in the world, we shall have to begin with the children." Retrieved from <https://www.goodreads.com/quotes/5816-if-we-are-to-reach-real-peace-in-the-world>
- Johnson, H. (2004). Drugs and Crime: A Study of Incarcerated Female Offenders. Retrieved from <https://aic.gov.au/publications/rpp/rpp63>
- Juvenile Justice Educational Enhancement Program. (2003). Annual Report to the Florida Department of Education. Retrieved from

<http://criminology.fsu.edu/wp-content/uploads/Crime-in-the-life-course-ch-7-2003-annual-report.pdf>

- Leve, L. D., & Chamberlain, P. (2004). Female Juvenile Offenders: Defining an Early-Onset Pathway for Delinquency. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/227085040_Female_Juvenile_Offenders_Defining_an_Early-Onset_Pathway_for_Delinquency
- Messer, S., Patten, R., & Candela, K. (2016). Drug Courts and the Facilitation of Turning Points: An Expansion of Life Course Theory. Retrieved from <https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/0091450916632545>
- Molidor, C. E., Nissen, L. B., & Watkins, T. R. (2002). The Development of Theory and Treatment with Substance Abusing Female Juvenile Offenders. Retrieved from <https://link.springer.com/article/10.1023/A:1015528031152>
- Mulvey, E. P. (2011). Highlights From Pathways to Desistance: A Longitudinal Study of Serious Adolescent Offenders. Retrieved from <https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S0376871613004237#!>
- Myers, R. (2017). "I Accept that I Have Nobody": Young Women, Youth Justice, and Expectations of Responsibility during Reentry. Retrieved from <https://www.questia.com/library/journal/1G1-519722897/i-accept-that-i-have-nobody-young-women-youth>
- Prinz, R. J., & Kerns, S. E. U. (2003). Early Substance Use by Juvenile Offenders. Retrieved from <https://link.springer.com/article/10.1023/A:1023030428491>
- Senser, B. J. (2017). Clinical Interventions that Reduce Recidivism among Female Offenders: A Systematic Review. Retrieved from https://sophia.stkate.edu/cgi/viewcontent.cgi?referer=https://scholar.google.co.th/&httpsredir=1&article=1792&context=msw_papers
- Shepherd, M. S., Luebbers, S., Ogloff, J. R. P., Fullam, R., & Dolan, M. (2014). The Predictive Validity of Risk Assessment Approaches for Young Australian Offenders. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/263581981_The_Predictive_Validity_of_Risk_Assessment_Approaches_for_Young_Australian_Offenders

- Siegel, L. J., & Welsh, B. (2017). *Juvenile delinquency* (Sixth ed.). Boston: Cengage Learning.
- Stuart, B., & Brice-Baker, J. (2004). Correlates of Higher Rates of Recidivism in Female Prisoners: An Exploratory Study. Retrieved from <https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/009318530403200103>
- The Open University. (2020). Positivist school of criminology. Retrieved from <https://www.open.edu/openlearn/society-politics-law/introduction-critical-criminology/content-section-1.2>
- The Thaiger & The Nation. (2018). Asia's prison populations – Thailand #10 in the world. Retrieved from <https://thethaiger.com/news/asias-prison-populations-thailand-10-world>
- Uggen, C. (2000). Work as a Turning Point in the Life Course of Criminals: A Duration Model of Age, Employment, and Recidivism. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/271776397_Work_as_a_Turning_Point_in_the_Life_Course_of_Criminals_A_Duration_Model_of_Age_Employment_and_Recidivism
- Van der Put, C. E., Creemers, H. E., & Hoeve, M. (2014). Differences between juvenile offenders with and without substance use problems in the prevalence and impact of risk and protective factors for criminal recidivism. Retrieved from <https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S0376871613004237#!>
- Welty, L. J., Harrison, A. J., Abram, K. M., Olson, N. D., Aaby, D. A., McCoy, K. P., . . . Teplin, L. A. (2016). Health Disparities in Drug- and Alcohol-Use Disorders: A 12-Year Longitudinal Study of Youths After Detention. Retrieved from <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC4985078/>
- Willis, K., & Rushforth, C. (2003). The Female Criminal: An Overview of Women's Drug Use and Offending Behaviour. Retrieved from <https://aic.gov.au/publications/tandi/tandi264>
- World Prison Brief [WPB]. (2019). World Prison Brief data. Retrieved from <https://www.prisonstudies.org/country/thailand>

Wright, B. (2008). Gottfredson and Hirschi's Low Self-Control Theory; or why kids feed lizards to crocodiles. Retrieved from <https://www.everydaysociologyblog.com/2008/11/gottfredson-and.html>

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ตฤณห์ โพธิ์รักษา
วัน เดือน ปี เกิด	18 พฤษภาคม 2533
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	สังคมวิทยาและมานุษยวิทยาบัณฑิต สาขาการวิจัยทางสังคม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต อาชีววิทยาและกระบวนการยุติธรรม มหาวิทยาลัยपोर्टสมัธ ประเทศสหราชอาณาจักร
ที่อยู่ปัจจุบัน	67/760 ซ.แจ้งวัฒนะ 10 แยก 9-1-12 แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210
ผลงานตีพิมพ์	เส้นทางชีวิตของนักโทษหญิงที่กระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด, วารสารวิชาการ สหศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีที่ 20 ฉบับที่ 2 ประจำเดือน กรกฎาคม - ธันวาคม 2563.